

Cường Mãi Cường Mại

Contents

Cường Mãi Cường Mại	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	47
23. Chương 23	49
24. Chương 24	50
25. Chương 25	53
26. Chương 26	54
27. Chương 27	55
28. Chương 28	57
29. Chương 29	58
30. Chương 30	61
31. Chương 31	63
32. Chương 32	65
33. Chương 33	69
34. Chương 34	71
35. Chương 35	73
36. Chương 36	75
37. Chương 37	78
38. Chương 38	81
39. Chương 39	84
40. Chương 40	88
41. Chương 41	89

42. Chương 42	91
43. Chương 43	94
44. Chương 44	97
45. Chương 45	99
46. Chương 46	102
47. Chương 47	104
48. Chương 48	106
49. Chương 49	109
50. Chương 50	113
51. Chương 51	115
52. Chương 52	119
53. Chương 53	121
54. Chương 54	124
55. Chương 55	126
56. Chương 56	128
57. Chương 57	131
58. Chương 58	133
59. Chương 59	135
60. Chương 60	137
61. Chương 61	140
62. Chương 62	143
63. Chương 63	145
64. Chương 64	148
65. Chương 65	151
66. Chương 66	152
67. Chương 67	154
68. Chương 68	156
69. Chương 69: Phiên Ngoại 1	158
70. Chương 70: Phiên Ngoại 1 (1)	161
71. Chương 71: Phiên Ngoại 1 (2)	163
72. Chương 72: Phiên Ngoại 1 (3)	164
73. Chương 73: Phiên Ngoại 1 (4)	166
74. Chương 74: Phiên Ngoại 2	168
75. Chương 75: Phiên Ngoại 2 (1)	170
76. Chương 76: Phiên Ngoại 2 (2)	174
77. Chương 77: Phiên Ngoại 3	176
78. Chương 78: Phiên Ngoại 4: Thai Long Phượng Và Hôn Lễ	181

Cường Mãi Cường Mại

Giới thiệu

Thể loại: sách được đánh giá cao, âm áp, đô thị, sinh tử. Editor: Dạ Bách Hợp, Cuồng Thất, Huyết LiênBeta: Pas Dem

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-mai-cuong-mai>

1. Chương 1

Thiệu Ly được bà Thiệu nhật từ bệnh viện thành phố S đem về nuôi.

Bà Thiệu thời còn trẻ thủ tiết, không tái giá hai mấy năm trời. Về sau, con gái con rể gặp tai nạn xe cộ qua đời, thành ra chỉ còn hai bà cháu sống nương tựa lẫn nhau.

Bà cụ tốt bụng, mùa đông năm ấy thấy đứa trẻ bị vứt bỏ trong nhà vệ sinh của bệnh viện, mặt mũi da dẻ tím bầm vì gió lạnh, tiếng khóc yếu ớt chẳng hơn gì tiếng mèo, nghĩ mình giờ chẳng có con cái, còn mỗi đứa cháu gái tên Thiệu Phỉ, bèn thương tình nhặt Thiệu Ly về.

Ba bà cháu vui vẻ sống nương tựa vào nhau, thoảng chốc đã hơn mười năm.

Khi Thiệu Ly sắp tốt nghiệp trung học, bà Thiệu lại đột nhiên ngã bệnh, không gượng dậy được nữa.

Trước khi lâm chung, bà cụ nhất quyết không chịu tốn tiền đi bệnh viện. Tối hôm bà qua đời, lúi dưới gối ra một cuốn sổ tiết kiệm, đặt vào tay Thiệu Ly, cầm tay hai cháu, dặn dò: “A Ly, bà không còn gì để nói với cháu, nhớ tự chăm lo cho bản thân, thay bà chăm sóc tốt Phỉ Phỉ.”

Nói xong những lời này, bà cụ trút hơi thở cuối cùng.

Hai đứa trẻ nằm úp sấp bên giường, khóc đến đứt gan đứt ruột.

Bà cụ mất, rường cột của Thiệu gia cũng suy sụp.

Ba ngày sau, sau khi xong hết hậu sự cho bà, Thiệu Ly nói với Thiệu Phỉ: “Chị, hết hè này em sẽ nghỉ học đi kiếm việc làm.”

Trong nhà này, nếu có ai phải đứng lên gánh trọng trách thì cũng chẳng thể là Thiệu Phỉ.

Thiệu Phỉ đỏ mắt, vẻ mặt có chút bất lực: “Tiểu Ly...”

Thiệu Ly dùng mắt tỏ ý bảo chị đừng lo lắng.

Hoàn cảnh gia đình không cho phép, chín năm phổ cập giáo dục còn đỡ, học phí ít, không tốn mấy, nhưng về lâu dài, bất kể là học lên đại học hay trường nghề đều tốn không ít tiền. Bà Thiệu để lại một khoản gửi ngân hàng không nhiều, cho một người học đến tốt nghiệp đại học còn chưa đủ, đừng nói cho hai người cùng lứa.

Thiệu Ly rất quyết đoán nhường cơ hội này cho Thiệu Phỉ.

Thiệu Phỉ suy nghĩ một chút rồi nói: “Hay là chị cũng nghỉ? Bà mất rồi, hoàn cảnh nhà mình...”

Thiệu Ly gõ nhẹ trán chị gái: “Nói linh tinh. Chị phải học thật tốt, sau này đến lượt chị kiếm tiền nuôi gia đình đó.”

Thiệu Phỉ hô to: “Tiểu Ly...”

Thiệu Ly cười, vẻ mặt tỏ ra hào hiệp: “Đó, coi như em đầu tư, biết không? Chờ chị tốt nghiệp rồi, kiếm được thật nhiều tiền, nuôi em cũng được ha?”

Đối với bước ngoặt cuộc đời này, chỉ nói vội vội vàng vàng hai ba câu tào lao như vậy mà thành quyết định.

Thiệu Phỉ cũng không phụ kỳ vọng, thi đậu vào một trường chính quy của thành phố S, ngành biểu diễn. Cô xinh đẹp, dáng chuẩn, sau khi phỏng vấn liền nhận được thông báo trúng tuyển như mong muốn.

Hôm nhận được giấy báo, Thiệu Phỉ vui mừng cầm thông báo vung vẩy, nhảy lên lưng Thiệu Ly, hét to, nói: “Ly Ly, chờ qua mấy năm, chị sẽ mua cho em cái xe thật xịn, Volkswagen luôn.”

Từ khi còn bé, mỗi khi cô xúc động đều đeo trên lưng Thiệu Ly gọi “Ly Ly” ầm ĩ.

Lúc ấy Thiệu Ly đang một tay cầm dao một tay cầm khoai tây gọt, cảm nhận cơ thể người khác phẩy áp trên lưng, không biết làm sao, tai đỏ bừng lên.

Thiệu Phỉ không phải là chị ruột của cậu, việc này, bà chưa bao giờ giấu cậu

Để ăn mừng trúng tuyển thuận lợi, bữa tối ngoài món trộn sa-lát, cải thìa xào, Thiệu Ly còn làm một nồi to khoai tây thịt bò. Hai người ăn như lấy được đến no căng, nằm vật ra sofa, nhìn nhau hồi lâu rồi bắt đầu cười khúc khích.

Thiệu Phỉ đổi sang một tư thế thoải mái hơn, gồi lên đùi Thiệu Ly, kêu kêu đầu ngón tay cậu, không kìm chế được hưng phấn, nói: “Chị nghe bảo ở trường đó, khóa nào cũng sản xuất ra mấy đại minh tinh.”

Cô kể ra tên mấy người đã thuộc như lòng bàn tay.

Thiệu Ly vừa nghe vừa gật đầu cười, cực kỳ rất phối hợp diễn vẻ kinh ngạc tấm tắc, cuối cùng mới vỗ vỗ trán Thiệu Phỉ, nghiêm trang nói: “Chị...”

Thiệu Phỉ hỏi: “Cái gì?”

Thiệu Ly đáp: “Sau này nhắc đến xe xịn, có thể không lấy ví dụ Volkswagen không? ... Ít ra... cũng phải Audi chẳng hạn.”

Cậu dửng dưng trêu tức, bày ra vẻ cổ nhin cười. Thiệu Phỉ vừa tức vừa thẹn, đăm qua một cái: “Em thì biết cái gì? Volkswagen không ngon sao? Audi cũng là của Volkswagen.”

Thiệu Ly che bụng, phối hợp bày ra vẻ bị đau, tay kia nắm lấy khuôn mặt Thiệu Phỉ đang bủ môi: “Á à à, chị cũng biết Audi là của Volkswagen cơ à? Cô gái nhà chúng ta cũng hiểu biết nha. Quả nhiên tóc dài mà trí không ngắn.”

Thiệu Phỉ kêu ầm lên: “Em mới là tóc dài trí ngắn. Cả nhà em đều trí ngắn.”

Cô nói xong mới ý thức lời này còn có ý khác, tức đến đỏ bừng mặt, làm bộ lại muốn đấm Thiệu Ly.

Cứ chị một cú em một đấm như thế náo loạn một trận, đến tận mười hai giờ, buồn ngủ không chịu được mới mò về phòng ngủ.

Like Loading...

2. Chương 2

Sau đó, kỳ nghỉ hè gần 3 tháng chớp mắt một cái đã trôi qua.

Thiệu Ly được giới thiệu làm tư vấn qua điện thoại cho một công ty, tiền lương tuy không cao nhưng cũng gánh vác được sinh hoạt phí cho hai người. Nói chung là ổn.

Lúc nhàn rỗi còn có thể làm thêm chút việc ngoài giờ kiếm thêm khoản tiền tiêu vặt. Cứ thế thuận thuận lợi lợi qua ba năm, Thiệu Phỉ cũng chỉ còn nốt một năm cuối.

Ngày hè đó, Thiệu Ly và đồng nghiệp tên Đường Toàn đổi ca, qua trường học đón Thiệu Phỉ.

Hai người vừa gặp mặt, Thiệu Phỉ đã khó nén kích động, ôm cổ cậu nhảy tung tung: “Trời ơi, Ly Ly, MES vừa gọi điện cho chị, nói muốn chọn chị. Trời, chị vậy mà có thể gia nhập MES, MES tiếng tăm lừng lẫy đó nha. A a, chị muốn điên rồi, điên rồi điên rồi...”

Cô hoa chân múa tay vui sướng nói, bá lấy cổ Thiệu Ly, chuột sa chính gạo nha, điên đến mức ngay cả người qua đường cũng phải nhìn sang.

Thiệu Ly cũng vui vẻ, cũng náo loạn theo, vuốt vuốt mái tóc dài của Thiệu Phỉ bị gió thổi loạn, nói: “Đi, đi về nhà đã, kể cho bà nghe. Bà ở dưới kia cũng mừng.”

Thiệu Phỉ vui vẻ gật đầu, đang định ôm lấy Thiệu Ly đón xe về, bỗng đi được hai bước sức nhớ ra cái gì đó bèn dừng lại nói: “A, vui quá hóa điên rồi. Thiếu chút nữa đã quên nói với em, hôm nay sợ rằng chị không về được. MES hẹn chị ăn tối, đại khái là bàn chuyện ký hợp đồng ấy mà.”

Thiệu Ly nói: “Vậy cũng được, định đến quán cơm nào nói chuyện vậy? Em chờ chị bên ngoài.”

Thiệu Phỉ đương nhiên mừng rỡ gật đầu, nói ra một địa chỉ, niềm vui này nhất thời chưa qua được, bèn kéo Thiệu Ly vào con hẻm chuyên đồ ăn vặt sau trường, chén bánh trôi rượu nếp.

Hón hử húp canh, tưởng tượng tương lai tươi sáng sắp tới, cả hai người đều rất không tiền đồ cười toe toét.

Buổi tối, Thiệu Ly đưa Thiệu Phỉ đến nhà hàng còn mình ngồi trên sofa đặt trong góc phòng khách của quán chơi game trên di động giết thời gian.

Chém dừa hấu, bắn chim nhỏ, không hề thấy nhàm chán.

Lúc cậu đang vui đầu “hăng say chiến đấu”, bỗng vô tình ngẩng lên nhìn thoáng qua, bắt gặp hai người con trai đang hôn môi sau cây cọ cao ngang hông.

Một người trong số đó, nếu như Thiệu Ly không nhìn lầm thì chính là ngôi sao trẻ đang lên – An Tiểu.

An Tiểu là người đồng tính? Thiệu Ly có chút giật mình. Có điều, cậu nghĩ cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên lắm. Thành phố S lớn như vậy, chuyện cổ quái hiếm lạ gì mà không có, huống hồ là giới giải trí.

Trước đây không lâu, chẳng phải có báo lá cải đăng tin nhà giàu nào đó đang bao nuôi một nam minh tinh sao? Hai người ở nước ngoài tay trong tay, bị chụp trộm khiến vợ ở trong nước tức giận chửi ầm lên là nam hồ ly tinh. Chỉ tiếc người này tài lực thực sự hùng hậu, ảnh ót tung lên mạng mặt rõ ràng rành, báo chí cũng đành, vậy mà về sau không ngờ sự việc bị cho chìm xuống.

Mà nói đi cũng phải nói lại, nghe thì nghe vậy chứ lúc tận mắt chứng kiến một đại minh tinh và một người đàn ông ôm ấp thân thiết, người dân thường như Thiệu Ly vẫn không thể tránh khỏi bị chấn động. Cậu đang do dự có nên đổi chỗ không. Tính tới tới lui, kết quả là chậm một bước.

Một trong hai người kia cảm nhận được ánh mắt của cậu, xuyên qua cành lá xanh um tươi tốt của cây cọ, nhìn sang phía này. Thiệu Ly bị đường nhìn sắc bén “soi” đến mức dựng đứng cả lông tóc trên người, vội vàng cúi đầu nhìn điện thoại di động, làm bộ đang chăm chú nghiên cứu gì gì đó.

Đến mức này rồi thì càng không thể làm rối thêm nữa. Dù sao cũng chỉ ngăn cách có một gốc cây cảnh, ai có thể đảm bảo mình đã nhìn thấy rõ cái gì. Mười giây sau, một đôi giày da thượng hạng xuất hiện và dừng lại trước mắt cậu.

Người đó hỏi: “Cậu chụp ảnh?”

Chính là An Tiểu.

Nghe giọng điệu của anh ta thì có vẻ đã đem Thiệu Ly xem thành paparazzi.

Má ơi, có trời làm chứng, cậu không có sở thích thọc mạch chuyện riêng tư của người khác.

An Tiểu không kiên nhẫn: “Này, tôi đang hỏi cậu đó, nghe thấy không hả?”

Lúc ấy, trong đầu Thiệu Ly đã hiện lên mười tám khúc quanh, xoay qua vô số ý niệm. Cậu nghĩ không việc gì thì không nên mua dây buộc mình. Vì vậy, cậu ngẩng đầu, tươi cười hàm hậu với đối phương, chỉ chỉ vào cổ mình, ra hiệu “tôi không nói được”, sau đó lại gõ lên di động dòng chữ “tôi không thể nói. Anh có chuyện gì không?”

Cậu giả vờ rất giống. An Tiểu có vẻ không ngờ lại gặp chuyện như thế, lập tức sững sốt.

Thiệu Ly cười như điên trong bụng, lại gõ loạn lên điện thoại: Anh tìm người à? Xin lỗi, tôi chưa từng gặp anh. Hay anh nhận lầm người?

Ý thức được người thanh niên trước mắt này đúng là người câm, An Tiểu vốn cau mặt, mới dễ coi hơn chút, thấy trên tay Thiệu Ly là một chiếc điện thoại rẻ tiền không có camera, vừa buồn cười vừa khinh thường... nhếch mép một cái, thở ra một hơi, nói: “Vậy chắc là tôi nhầm.”

Thiệu Ly ở trong lòng cười trộm, tặng miễn phí hai người kia một cái cười toét miệng, sau đó “yên tâm thoải mái” cúi đầu tiếp tục chăm chú chém dừa hấu, vừa chơi vừa lăm lăm trong bụng: Tốt tốt, bà chị nhà này đạo gàn đây mê An Tiểu vô cùng, giờ biết An Tiểu là gay, có thể an tâm 120% rồi.

Thời buổi này, người đẹp trai quả thực rất nhiều, nhưng người ra được phòng khách, vào được phòng bếp như Thiệu Ly đây sợ là thấp đèn cũng không tìm được mấy người.

Lúc này, Thiệu Ly chỉ thiếu nước giơ hai tay hai chân mà lên weibo của An Tiểu, động viên cậu ta come out thôi.

Like Loading...

3. Chương 3

Đây vốn chỉ là một đoạn nhạc đệm, cái chính là Thiệu Ly không ngờ rất nhanh sau đó đã gặp lại “người tình” của An Tiểu.

Lúc ấy, Thiệu Ly đang hút thuốc xem đội Pháp và đội Hungari thi đấu, ồn ào bình luận với hai người bạn thân làm ở đại lý xe: “Fuck! Zidane về vườn, đội Pháp sáu năm liền còn chưa hồi phục; Puskás nghỉ, Hungari chơi 60 năm chả ra gì. Nhìn nhìn nước mình xem, mẹ nó từ khi không có Cao Cầu, đội Trung Quốc cả nghìn năm nay ỉu xìu xìu... Cái này gọi là hiệu ứng siêu sao bóng đá...”

Mã Lục ở bên cạnh nghe thấy, phun luôn một ngụm nước lên kính chắn gió con BMW, thiếu chút nữa cười đến tắc thở: “Ly Ly, cậu con mẹ nó lấy ví dụ kinh điển quá đi. Cao Cầu? Ha ha ha ha...”

Cửa hàng rửa xe này do Mã Lượng, anh trai của Mã Lục mở ở thành phố H nên hiện nay Mã Lục là ông chủ nhỏ của đại lý xe này. Ông chủ đầu tiên bỏ bê công việc, lũ anh em liền làm ăn lười biếng.

Nhưng kỹ sư Trần Trạch bên cạnh lại tỏ ra cực kỳ bình tĩnh.

Khi nhóc Thiệu ở trường đã nổi danh hay chém gió, nhưng mặt mũi không tệ, vóc dáng cao ráo, lại khéo léo, không biết cố gắng như thế nào mà học hành cũng hàng top. Hồi đó, cùng cấp khác cấp, không biết bao nhiêu bạn học nữ “tóc dài trí ngắn” mê thằng nhóc này, nhất là hoa khôi của lớp mà Trần Trạch thầm mến cũng mê cậu ta đến độ chẳng mấy chốc tìm không được phương hướng. Ở điểm này, Trần Trạch có thù “không đội trời chung” với Thiệu Ly. Tuy rằng công việc làm cho đại lý xe này là do hấn giới thiệu cho Thiệu Ly.

Chính lúc hai người đang buôn chuyện thì bỗng nghe giọng một người như cười như không hỏi: “Xe này còn rửa hay không vậy?”

Mã Lục vừa nhìn thấy người vội vàng chào hỏi: “Lý thiếu gia, xin lỗi xin lỗi, mãi nói chuyện linh tinh. Sao anh lại đích thân đến vậy? Em lấy ghế cho anh nha.” Nói xong thở hổn hển hà hà hển hển, bê ghế giám đốc đến cho Lý Hữu. Sau đó, cực kỳ kính mời Lý Hữu ngồi xuống.

Thiệu Ly và Trần Trạch coi như cũng có mắt nhìn người, thấy Mã Lục bộ dáng cung kính với người này còn hơn cháu đích tôn đối với ông nội thì đoán lai lịch đối phương không nhỏ, vội vàng vùi đầu làm việc.

Lúc ấy, Thiệu Ly từ đầu đến cuối, hoàn toàn không nhận ra Lý Hữu. Trái lại, Lý Hữu rất thân thiện hỏi Mã Lục: “Nhân viên mới tuyển à?”

Được Lý thiếu gia bắt chuyện, Mã Lục có chút “được yêu mà sợ”, khiêm nhường một chặp, vội hỏi gì đáp nấy: “Dạ, em quên nói với anh. Đây là nhân viên mới chỗ em – Thiệu Ly. Thằng nhỏ hoàn cảnh đáng thương lắm, mới hai mươi tuổi đầu, ông bà cha mẹ đều mất cả, còn phải nuôi một chị gái ăn học. Đến chỗ em làm chính là để kiếm thêm ít tiền tiêu vặt.”

Lý Hữu nghe xong, không nảy sinh ra bao nhiêu thương cảm mà trái lại còn thấy có chút buồn cười.

Thằng nhóc kia tính khôn như thế, đâu cần người lo hộ?

Vì vậy, anh bảo Mã Lục đi đi không cần theo sau nữa, rồi thông thả bước đến gần phía sau Thiệu Ly, vẽ mặt đùa cợt, hỏi: “Thế nào, lại nói được rồi à? Nhỏ cam điếc?”

Thiệu Ly bị kẻ tai nói một câu thì giật nảy người, quay đầu lại nhìn vào mắt đối phương, trong đầu đột nhiên “boong” một cái.

Đây không phải là... tình nhân của An Tiểu sao?

Híc! Thật là oan gia ngõ hẹp!

Cậu thật sự không ngờ giữa thanh thiên bạch nhật lại đối mặt với người này. Nếu có thể, Thiệu Ly rất muốn nói: Lý thiếu gia, chắc ngài nghe nhầm, tôi bị câm điếc nha, làm sao có thể nói chuyện đây? Chắc chắn là không thể được nha.

Hoặc là nói: Ai chà, Lý thiếu gia, không dám đối ngài, người ngài nhìn thấy lần trước thật ra là anh em song sinh của tôi, trông rất giống nhau, mọi người đều nhận nhầm. Cơ mà, anh ấy câm, tôi thì không. Tôi có thể nói được.

Hay là nói: Thực ra là tôi nói được, chẳng qua lúc trước đau họng, bác sĩ dặn không được mở miệng, không phải tôi có ý lừa ngài. Tôi dám chỉ trời mà thề đó.

Một lời nói dối trong đầu, một đồng lý do lý tưởng nhưng cái sau còn khó tin hơn cái trước, nói ra miệng thì thành một mớ lộn xộn.

Thiệu Ly lúc ấy bày ra bộ dạng cung kính tận xương, y hệt Mã Lục ban nãy, nói với Lý Hữu: “Lý thiếu gia, tôi ủng hộ hai người hai tay hai chân nha.”

Cái tư thế này thành kính đến mức chỉ còn thiếu hương án, nhang đèn mà vái Lý Thiếu gia mấy vái nữa thôi.

Lý Hữu khẽ nhủ mày, hiển nhiên không ngờ đối phương lại đột nhiên nói một câu điên khùng như vậy. Anh nheo mắt, như cười như không: “Ủng hộ chúng tôi cái gì?”

Còn cái gì nữa, chuyện come out đó đó.

Có điều, lời này có đánh chết Thiệu Ly cũng không dám nói.

Cậu đành bảo: “Cái đó... Tôi muốn nói là, bọn fan hâm mộ chúng tôi đều nghĩ chọn lựa không quan trọng, thật sự phải cảm thấy thoải mái trong lòng mới là đúng nhất.”

Bộ dạng cậu vò đầu bứt tai, lao tâm khổ tứ nói ra những lời kiểu “Khuyên giải an ủi”, thoát nhìn trông như cậu là vợ bé bị ăn hiếp, so với cái vẻ chém gió tung trời vừa rồi thật cách nhau một trời một vực.

Lý Hữu đột nhiên cảm thấy cũng có chút hứng thú, nhưng cũng chỉ là hứng thú thôi.

Cũng may, ông chủ Lý đây là người tử tế, trước khi đi không quên rút từ ví ra một xấp tiền giá trị lớn, tốt bụng thưởng cho “sự ủng hộ” của người nào đó, tiện thể cho Thiệu Ly cái danh thiếp.

Thiệu Ly vừa nhìn danh thiếp, ngẩng đầu thấy mấy chữ “Viễn Đô International”, lập tức bị dọa sững sờ.

Đây là tập đoàn lớn nhất nhì khu vực mà.

Về phần Mã Lục, hẳn đã sớm đếm xong tập tiền nóng bỏng tay kia, cười tít cả mắt, quay đầu lại vẫn không quên vỗ ngực nói với Thiệu Ly: “Lý thiếu gia thật hào phóng! Có một không hai!”

Thiệu Ly nghe được, trợn mắt nghĩ thầm, Mã Lục không biết nội tình, nào phải Lý đại thiếu hào phóng, rõ ràng phần lớn số tiền đó là để bịt miệng. Nhưng mà cái món Money này, ai cũng không chê ít.

Thiệu Ly rút hai tờ tiền giấy, quay đầu lại hô to với Trần Trạch, vẻ đầy hào khí: “A Trạch, đi, đi uống rượu!”

Vì vậy ba người đóng cửa tiệm, khoác vai nhau đến quán rượu nhỏ kèm karaoke trong khu chợ đêm.

Hát đến chín giờ, đang cao hứng thì điện thoại của Thiệu Ly vang lên. Người gọi là Thiệu Phi.

Ngoài ý muốn, Thiệu Phi ở đầu dây kia vừa khóc vừa nói: “Ly Ly, chị không muốn làm nữa. Về nhà em nuôi chị có được không?”

Câu nói chẳng đầu chẳng đuôi khiến Thiệu Ly nhất thời không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Like Loading...

4. Chương 4

Thiệu Ly thoáng cái tỉnh rượu luôn.

Trên đời này, cậu có thể lạnh lùng lãnh đạm với bất kỳ ai, chỉ duy có Thiệu Phỉ, đừng nói là khóc mà chỉ cần cô kêu khẽ rên rỉ hay kêu một đều khiến cậu xót xa không chịu nổi. Đây chính là cô gái mà lúc làm chung bà đã cầm tay cậu mà giao phó, là người thân duy nhất của cậu trên đời này.

Thiệu Ly ổn định lại tinh thần, rất không có nguyên tắc mà đáp ứng bữa: “Được được được, chúng ta kệ hết, chúng ta về nhà đi. Em nuôi chị cả đời.”

Thiệu Phỉ nghe cậu nói một câu dễ dàng, ở đầu dây bên kia càng không kìm được khóc nức lên, vừa khóc vừa kể, đại ý là công ty tổ chức một bữa tiệc, cho mấy người mới như cô đứng tiếp khách; trong đám khách có mấy người là đạo diễn có tiếng. Đáng tiếc chính là trong những người đó lại có một kẻ mặt người dạ thú, nhìn mấy người mới vẫn còn lạ nước lạ cái, dù vẫn còn đang ngồi trên bàn ăn mà đã không kiềm chế được tốc vấy một cô, sờ đùi. Tiến thêm nữa cũng chỉ có thể là thể loại đi thuê phòng thôi.

Thiệu Phỉ là một nữ sinh trong sáng, nào đã gặp qua dạng này, cuống quýt trốn vào WC của quán rượu khóc nghẹn ngào, được một lúc mới nhớ gọi điện cho Thiệu Ly.

Cô thực sự rất sợ hãi. Làm sao mà không sợ cho được cơ chứ?

Mới hơn hai mươi tuổi đầu, đối với chuyện yêu đương, cuộc sống còn đang đầy hoài vọng về tương lai, nào ngờ tới cuộc đời trần trụi như vậy, tặng cho cô một bài học.

Cô một mình trốn trong phòng vệ sinh, không còn ai làm phiền.

Chuyện này rất bình thường, trong cái giới này, dê béo tự nguyện tắm rửa sạch sẽ mò đến cửa không phải là ít, không tình nguyện như cô chưa chắc người ta đã thêm cường ép.

Cô cứ khóc như thế hơn nửa canh giờ thì bên ngoài WC vang lên tiếng đập cửa, sau đó chợt nghe tiếng Thiệu Ly gọi “Phỉ Phỉ”.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Thiệu Phỉ như con chim non về tổ, mở tung cửa WC, nhào tới ôm lấy cổ Thiệu Ly, vui mặt thật sâu vào ***g ngực cậu, nghẹn ngào nói: “Em đã đến rồi, Ly Ly.”

Thiệu Ly xoa xoa đầu chị, giọng nói cố gắng tỏ ra thật dịu dàng: “Chị khóc đến đứt ruột đứt gan, em còn có thể không tới sao? Ngẩng đầu lên em xem nào! Trang điểm lem nhem hết rồi. Đừng ra đường hù dọa người ta nha.”

Một câu nhẹ nhàng linh hoạt làm Thiệu Phỉ nín khóc mỉm cười.

Thiệu Ly lúc nào cũng có cách chọc cười cô.

Buổi tối hôm ấy, Thiệu Ly đạp trên chiếc xe đạp cũ giá 50 đồng mua được từ cửa hàng đồ cũ, cô gái nhà cậu ngồi trên gióng xe. Đó là bảo bối của cậu, người thân duy nhất của cậu, không hề chùn bước, không hề cổ kỵ.

Giờ khắc này, tuổi trẻ vẫn tươi đẹp như trước, cuộc sống cũng chưa chắc hoàn toàn không có hy vọng. Mặc dù đối với Thiệu Phỉ mà nói, lý tưởng đã bị đánh gãy thì ít nhiều chịu nhiều đả kích. Nhưng thế thì đã sao? Cuộc sống cũng không phải chỉ có ước mơ.

Về đến nhà, hai người bàn bạc một phen, nhất trí dừng cảm đưa ra quyết định: Chén cơm này của làng giải trí, chúng ta không ăn. Cũng không thêm. Ai thích thì người đó đi mà ăn.

Tiếc rằng, trâu không uống nước cũng có lúc bị người ta ấn đầu.

MES gây khó dễ nhanh chưa từng có. Họ khẳng khái rằng hai bên đã thỏa thuận từ trước, công ty đã bỏ chi phí đào tạo chuyên môn, cam kết với một nhóm hơn mười chuyên gia nước ngoài tới huấn luyện, dạy vũ đạo, hát hò, kỹ năng các loại cho nghệ sĩ mới rất tốn kém, giá như trên trời. Mà Thiệu Phỉ phá hợp đồng giữa chừng, phải bồi thường cho họ. Giá cả bao nhiêu đã quy định rõ ràng trên hợp đồng, không có cò kè mặc cả.

Thiệu Phỉ nghe luật sư thông báo xong, mặt mũi trắng bệch, vô thức nhìn Thiệu Ly.

Câu trả lời của Thiệu Ly rất đơn giản, một đám tổng cổ thẳng thừng vị luật sư tinh anh ra cửa.

Làm như vậy tuy thoải mái thật nhưng ai cũng hiểu rõ, người bị đuổi đi nhưng vấn đề vẫn còn đó.

Với khoản nợ khổng lồ với MES, dù hai chị em thế chấp căn nhà trọ cũ kĩ bốn mấy mét vuông hay vay bạn bè hai, ba vạn cũng không đủ. Nên làm cái gì bây giờ? Có thể làm sao?

Để Thiệu Phỉ quay lại cái nơi ăn thịt người không thềm nhả xương đó, có đánh chết Thiệu Ly cũng không đồng ý.

Vậy cũng chỉ có thể trả tiền lại. Nhưng cậu có thể kiếm được số tiền lớn như thế ở đâu bây giờ?

Đêm khuya vắng người, Thiệu Ly tựa bên cửa sổ hút thuốc, hết điều này đến điều khác, cuối cùng buồn bực mà vợ lấy chiếc áo khoác mặc trên cái giá gỗ nhỏ trên giường. Một tấm danh thiếp rơi ra.

Like Loading...

5. Chương 5

Trong nháy mắt đầu tiên nhìn thấy danh thiếp của Lý Hữu, Thiệu Ly nghĩ ngay: Việc này nếu xảy ra với Lý đại thiếu, chắc chắn sẽ không phải chuyện gì khó, thậm chí còn chẳng tính là một việc.

Nháy mắt thứ hai, cậu nghĩ đến: Lý thiếu gia là con, hẳn thích đàn ông.

Sau đó thì sao?

Sau đó, cậu nhận ra, chính mình... là một người đàn ông. Mà cậu và Lý đại thiếu mới gặp mặt có hai lần.

Thiệu Ly biết loại ý nghĩ này thật đáng hổ thẹn. Cậu không thể không cảm thấy xấu hổ. Nếu như một người không có thể diện, lấy xác thịt ra giao dịch thì đó chính là người cực kỳ đốn mạt. Trụy lạc, xấu xa, đáng trách, hèn mọn, đáng thẹn, buồn cười...

Mà giờ này khắc này, cậu chính là người có ý nghĩ xấu xa như vậy...

Qua không bao lâu, Thiệu Ly tự giấu, nở nụ cười.

Cái loại mua bán này, chắc gì đã được như mong muốn. Cậu chịu bán nhưng chắc gì Lý đại thiếu chịu mua?

Có thể Lý thiếu gia và An Tiểu là “tình yêu đích thực”?

Hay là Lý thiếu gia đúng như Mã Lục nói, thái độ làm người trượng nghĩa, nguyện ý vô tư giúp cậu một phen?

Thiệu Ly thậm chí còn nghĩ kỹ, nếu bây giờ Lý thiếu gia nguyện ý giúp đỡ cậu, về sau, cái mạng của Thiệu Ly này chính là của Lý đại thiếu. Lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần không phải là việc phạm pháp, chỉ cần nói cậu một câu, cậu cũng thực hiện bằng bất cứ giá nào.

Kết quả chứng minh, Lý đại thiếu tuy thân mật với An Tiểu nhưng còn xa mới tới trình độ “tình yêu đích thực”, mà Lý đại thiếu mặc dù nguyện ý lấy việc giúp người làm vui cũng tuyệt không phải đối với Thiệu Ly cậu.

Sau khi nhắn cho đại gia Lý Hữu một tin nhắn, Lý Hữu thẳng thắn hồi âm: Cuối tuần, tám giờ, đến khách sạn đợi trong phòng.

Lời ít mà ý nhiều, không dư thừa nửa chữ.

Trước đó, thậm chí còn bị yêu cầu đến bệnh viện được chỉ định nào đó kiểm tra toàn thân một lượt.

Buổi tối cuối tuần, Thiệu Ly cầm thẻ phòng, bước vào thang máy đến gian phòng kia, lòng chết lặng nghĩ: Lý đại thiếu không hổ là nhân vật trắng hoa chơi bởi số một, mức độ đảm bảo an toàn này không phải tầm thường.

Vừa nghĩ vừa bước ra khỏi thang máy, tìm được phòng, cà thẻ vào cửa.

Cửa vừa mở ra đã thấy trên ghế salon màu rượu vang là Lý đại thiếu trên người mặc một bộ áo ngủ, tựa lưng vào sofa, thờ ơ xem TV, bên cạnh là bình rượu đỏ và một thùng đá, hai ly rượu – một chiếc đang nằm trong tay Lý đại thiếu, một chiếc vẫn chờ người.

Xem tình hình có vẻ đã đến được một lúc rồi.

Nếu như Thiệu Ly có đủ dũng khí, lúc này cậu nên đóng sầm cửa bỏ đi, ném lại một câu ngang tàng: Xin lỗi, Lý đại thiếu, tôi không bán nữa. Bị kiện, vào tù, muốn thế nào tôi cũng chơi. Tôi không sợ. Phải đánh đổi người thân duy nhất cũng không sợ.

Hoặc là, dứt khoát đến cùng, không cần thể diện, vừa cầm tay Lý đại thiếu vòng quanh người mình vừa nói: “Lý thiếu gia, đây là lần đầu tiên của em, ngài dịu dàng giùm.”

Đáng tiếc, Thiệu Ly là trai thẳng, thậm chí còn là trai thẳng chưa từng bóc tem, trong lòng chỉ có duy nhất nữ thần Thiệu Phỉ. Trên đời này, đáng buồn nhất không phải là thiếu tình yêu hoặc là có người mình yêu nhưng không dám động vào, mà là một ngày kia, vì người đó mà bán thân trên giường kẻ khác.

Giờ khắc này, cho dù Thiệu Ly có ý định lui bước cũng không còn cơ hội.

Lý Hữu nhú mày, híp mắt nhìn cậu nửa ngày, nói: “Cậu đến muộn.”

Thiệu Ly vội vàng giải thích: “Xin lỗi xin lỗi, trên đường bị kẹt xe, tôi không phải cố ý.”

Nghe ngữ khí thì cứ như không phải mua bán mà là giống hẹn hò với người yêu.

Lý Hữu lúc này mới nhướn lông mày, thậm chí còn cười cười, chỉ chỉ phòng tắm: “Đi tắm đi.”

Thiệu Ly đương nhiên không dám chậm trễ nữa, bèn thay dép, bước thẳng đến phòng tắm.

Tắm sạch sẽ, thay áo ngủ đi ra, Lý Hữu vẫn nhàn nhã ngồi trên sô pha, không hề dịch chuyển.

Thấy Thiệu Ly đi ra, hẩn tiện tay ném qua một cái hộp, không phải gel bôi trơn Durex phổ biến thông thường mà là một loại gel đó của nước ngoài.

Thiệu Ly nhìn chòng chọc vật kia, Lý Hữu như cười như không nhìn cậu: “Thế nào? Muốn tôi giúp cậu?”

Trong lòng Thiệu Ly ân cần thăm hỏi lệnh đường lệnh tổ Lý đại thiếu một lượt, lắc đầu, giả vờ ra vẻ bình tĩnh, bắt đầu bóc hộp, mở nắp bình. Tiếp theo, cũng có chút rụt rè.

Đây là muốn... ở trước mặt Lý đại thiếu bôi thứ này vào chỗ kia?

Thiệu Ly có chút khó khăn nằm trên giường, chui vào chăn, nghiêng người, bôi chất trơn lên ngón tay, thò xuống bên dưới.

Đã vào phòng này, xấu hổ hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Vừa nhắm mắt vào lại mở mắt ra, cả đêm chẳng lẽ không phải chuyện như thế này sao? Vì vậy cậu vừa tự thôi miên bản thân vừa làm hết phận sự, khước từ thân thể.

Chưa được nửa phút, cái chăn đơn đã bị xoắn lên, tiếp theo, cậu cảm thấy giường chấn động, rồi bị lồm xồm xuống.

Lý Hữu ngồi xuống mép giường, xán lại gần, vẽ mặt trêu tức hỏi: “Xấu hổ à?”

Thiệu Ly mở choàng mắt, có chút không phản bác được.

Cậu không phải xấu hổ mà là phát sợ.

Lý thiếu gia lúc này đã trần như nhộng, nhìn xuống eo, chỗ kia kích thích kinh người, Thiệu Ly chỉ liếc một cái đã lạnh cả lưng, động tác trên tay nhất thời đỡ ra, suýt nữa bỏ khỏi giường.

Híc...

Đêm nay, có lẽ nào chết ở chỗ này?

Làm tình cũng có thể chết người, việc này cậu từng nghe nói qua.

Lý Hữu chẳng thèm quan tâm thân thể cậu cứng ngắc hay không, ngón cái và ngón trỏ nâng cằm cậu lên, vừa hơi hột hôn vừa nói: “Cởi quần áo.”

Cái gọi là quần áo chính là chỉ quần lót của Thiệu Ly. Là do Thiệu Ly cảm thấy không ổn nên vừa mới tắm xong đã mặc lại quần lót. Tay Thiệu Ly lúc ấy có chút run rẩy. Có điều, cậu tận lực tỏ vẻ không run, thoát nhìn cũng ra đáng bình tĩnh lắm.

Cởi quần lót xong, tay Lý Hữu bắt đầu sờ soạng.

Đầu tiên là sờ mó cổ Thiệu Ly, sau đó đi xuống, trượt đến ngực, hai ngón tay kẹp đầu nhũ, gầy gầy gãi gãi, hết bên này đến bên kia, tiếp theo cúi đầu, ngậm lấy một bên, mút như trẻ con bú sữa mẹ.

Ấm ướt dính dính, lại thêm cảm giác nóng hổi do đầu lưỡi Lý đại thiếu, tóc gáy Thiệu Ly dựng lên, cả người cứng ngắc nằm đơ như tượng.

Lúc mới dậy thì, cậu từng tưởng tượng vô số lần cảnh tượng mỹ nữ nào đó nằm úp sấp trên người mình làm như vậy, nhưng màn trước mắt này so với ảo tưởng kia khác nhau đến vạn dặm.

Trong nháy mắt, tâm lý vạn vạo kinh khủng. Về mặt sinh lý mà nói, đầu lưỡi đàn ông với đầu lưỡi phụ nữ có khác gì nhau? Nhưng hiển nhiên Thiệu Ly không tự lừa dối mình như thế được. Cái tâm lý khủng hoảng này giằng vò làm cậu không ngừng muốn giãy dụa.

Sau đó cả người cậu bị lật sấp, sau một loạt tiếng động sột soạt, cái thứ đã quá quen thuộc với đàn ông kia kích vào mông cậu.

Thiệu Ly không tự chủ được mà nhích lên phía trước.

Lý Hữu không cho cậu cơ hội trốn tránh, một tay rất kiên định siết chặt lấy khiến cậu không thể động đậy, tay kia thò vào khe hở giữa hai mông, tách chúng ra, thuận thế đem vật kia đặt ngay cửa huyệt.

Hắn cũng không vội vã đi vào mà dùng vật kia dứ dứ như đang chào hỏi, thấp giọng hỏi: “Lần đầu tiên?”

Thiệu Ly rất không có dũng khí, nhỏ giọng đáp: “Ừm.”

Lý Hữu nghe được, không tỏ ra gì cả, chỉ dứt khoát cắm vào.

Chữ “đừng” của Thiệu Ly dừng trên đầu lưỡi, cắn răng nuốt trở lại.

“Đau” không thể dùng một từ mà trong nháy mắt hình dung ra được.

Cũng không thể oán hận. Việc này là cậu chủ động đề nghị, không oán được ai.

Còn cảm giác hồ thẹn, nhiều ngày làm công tác tư tưởng như vậy, đã sớm chết yểu rồi.

Chỉ là công tác tư tưởng hiển nhiên vẫn chưa đủ.

Đầu hơi choáng váng.

Lý Hữu thúc vào cậu, hô hấp ban đầu không nhanh không chậm, dần dần dồn dập lên.

Thiệu Ly cắn răng, bồng chốc co rút hậu huyệt.

Chết tiệt!

Mau mau kết thúc đi!

Mẹ nó đau chết tôi rồi!

Có khi chảy máu không biết chừng!

Nhưng hiển nhiên Lý Hữu còn đang cao hứng, không hề có ý thu tay lại, thỉnh thoảng nổi lòng từ bi cũng sẽ lấy tay trêu chọc một chút phân thân của cậu, đáng tiếc vật kia hoàn toàn không có phản ứng gì. Càng về sau, Lý đại thiếu càng không muốn tốn công vô ích, vẫn ở tư thế cắm bên trong Thiệu Ly, lật người cậu lại, mở rộng đôi chân thon dài rắn chắc, đề lên giường, nhanh chóng ra vào sâu hơn nữa.

Thiệu Ly nghĩ chắc hai chân mình bị phế luôn rồi.

“Đau.” Cậu chịu không được, hô to.

Chính xác là đau ở đâu?

Nhiều lắm.

Tay, chân, đầu, nhất là cái nơi kia bị ra vào sai phương thức.

Còn có tâm cũng đau.

Lý đại thiếu nói không nhiều lắm nhưng rõ ràng, mạch lạc dùng hành động nói cho cậu biết: Nhìn đi, đây là mua bán, còn giả bộ ngượng ngùng cái gì?

Đau cũng phải chịu.

Khó có thể đại thiếu gia bỏ tiền, còn phải hầu hạ người thư thái đã chắc?

Nằm mơ!

Lý Hữu như bị tiếng kêu đau kia thức tỉnh lương tri, nới lỏng tay đang đè lên đùi Thiệu Ly, vòng qua đầu gối, đẩy hai đùi cậu lên quần quanh eo, cắn cắn môi cậu: “Kẹp chặt.”

Thiệu Ly vội kẹp chặt. Cậu rất sợ Lý đại thiếu mất hứng sẽ đem hai cái đùi cậu đè trở lại, vì vậy cậu liền biến thành kiểu truyền thống. Hai người một trên một dưới, đôi chân dài tươi non của Thiệu Ly quần chặt lấy eo Lý đại thiếu, tự dừng lại có cảm giác có chút tình ý.

Lý Hữu tựa hồ thư thái không ít, tán thưởng hôn cậu, sau đó ra vào càng thêm kịch liệt.

Lần đầu tiên là đau nhức.

Lần thứ hai là tê dại.

Lần thứ ba là bò lê bò càng.

Lý đại thiếu dùng đầy đủ “Kinh nghiệm thực chiến”, khiến Thiệu Ly sâu sắc lĩnh hội quá trình này.

Một lần cuối cùng bị giày vò đến xuất tinh, Thiệu Ly cam chịu mà nghĩ: ờ, mình cũng không mất mát gì.

Ngày hôm sau, Thiệu Ly bày ra bộ dạng bị chà đạp đến loạn cào cào ra khỏi khách sạn, không về nhà mà vậy xe đến thẳng cơ quan.

Đồng nghiệp Đường Toàn thấy cậu, bị dọa cho nhảy dựng lên: “Tiểu Ly, cậu làm sao...”

Thiệu Ly cào cào tóc, nói dối: “Ai dà, đừng nói nữa, tối hôm qua uống suốt đêm. Uống đến nỗi người đơ luôn rồi.”

Trước khi ra đến cửa, cậu đã cố ý rảy ít rượu đổ lên áo quần.

Đường Toàn tin ngay, nói: “Mau đi tắm rồi ngủ bù đi. Ở đây tớ làm giúp cho.”

Người này đúng là bạn tốt.

Thiệu Ly cảm kích vỗ vai hắn rồi vào nhà tắm thay quần áo.

Like Loading...

6. Chương 6

Ngủ bù một buổi trưa, Thiệu Ly lại khôi phục lại bộ dáng bừng bừng nhiệt huyết như thường ngày, vừa làm việc vừa tán gẫu cùng đồng nghiệp, thậm chí còn có thể nói thêm vài câu bông đùa khiến người ta bật cười.

Nhìn rất có sức sống.

Tựa hồ như cơn ác mộng vào đêm kia đã sớm mất tăm mất tích rồi.

Tối chiều, điện thoại của Thiệu Ly vang lên.

Nghe điện, Lý Hữu ở bên kia đầu dây vô cùng “quan tâm” mà hỏi cậu: “Thân thể khá hơn chút nào chưa?”

Thiệu Ly nửa thật nửa đùa phàn nàn: “Haizz, đại thiếu ngài thật đúng là chẳng biết nương tay chút nào cả, tôi mỗi ngày vẫn phải đi làm đúng giờ đó.”

Bề ngoài thì là đang kể khổ, nhưng thực chất lại là ngầm nói kháy Lý đại thiếu có “năng lực” hơn người.

Lý Hữu vừa nghe được liền cảm thấy rất thoải mái, phá lệ nở một nụ cười, nói: “Sau này tôi sẽ chú ý.” Sau đó còn nói thêm: “Chuyện kia cậu không cần lo nữa, tôi đã cho người đi làm rồi, trước ngày mai cậu sẽ nhận được tin tức, cứ yên tâm đi.”

Sao nhanh vậy?

Vừa lòng với hiệu suất của Lý đại thiếu, nên Thiệu Ly cũng không tiếp tục thăm dò bêu cái câu “Sau này sẽ chú ý” của hắn nữa.

Sau này?

Còn có thể sao?

Xong vụ này, thì đối với cậu, Lý đại thiếu chỉ là một người qua đường, mà đối với Lý đại thiếu cậu có lẽ cũng chỉ là một người qua đường.

Quan hệ của cậu và hắn, đại bác bắn bảy lần cũng chưa tới, sao vậy có thể còn có thể có sau này?

Không thể nào đâu.

Đại nạn không chết, lúc này Thiệu Ly mới có thể thả lỏng tâm tình, nên cũng không để ý đến việc Lý đại thiếu ở bên kia dùng lời nói ăn đậu hủ trong điện thoại nữa.

Cả người thoải mái, nên tâm tình cũng theo đó mà tốt lên, buổi tối cậu lại còn trở tài nấu vài món ăn sở trường, khiến Thiệu Phỉ cảm đầu vào ăn đến nỗi quên bém mất những phiền não những ngày gần đây.

Giữa trưa hôm sau, Lý Hữu còn chưa gọi điện thoại đến, ngược lại, đầu dây điện thoại bên kia, chưa gì MES đã gọi trước rồi.

Tổng giám đốc của MES – Trịnh Bân, tự mình gọi điện thoại đến, thay mặt công ty gửi lời xin lỗi đến Thiệu Phỉ, cũng bày tỏ sự cố lần này chỉ là ngoài ý muốn, tất cả là do hai người đại diện đạo đức xấu, và cấp quản lý của công ty nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho những hành vi này.

Mà đối với việc Thiệu Phỉ nhất quyết yêu cầu giải trừ hợp đồng, Trịnh Bân liền đồng ý, đồng thời cũng nói rõ ba điều: Công ty có ý muốn bồi dưỡng Thiệu Phỉ thành đại minh tinh, nên hy vọng Thiệu Phỉ có thể bỏ qua sự việc trước kia, một lần nữa phô bày tài năng, thể hiện giá trị của mình, nếu không thì đó là một tổn thất rất lớn. Dù sao thì người giống như cô, vừa có năng lực lại có diện mạo, hiện giờ cũng không còn nhiều.

Thiệu Phỉ được tâng bốc lên tận mây xanh mà không hiểu lý do vì sao, nhưng phần nhiều là bổng dưng đang từ buồn rầu biến thành mừng như điên và khó có thể tin.

Cô tựa như một tử tù sắp bị xử bắn, thế nhưng đột nhiên lại được thông báo là: không có việc gì đâu, Thiệu Phỉ à, tất cả chỉ là hiểu nhầm thôi. Cô chẳng những không có tội, mà lại còn có công, chúng tôi sẽ tận lực bồi thường cho cô và tương lai của cô là vô cùng tốt đẹp.

Một cái nhân bánh béo bở như thế, lại từ trên trời rơi xuống, thì Thiệu Phỉ bị đập cho choáng váng, cũng là chuyện bình thường.

Mỗi một từ của Trịnh Bân, dường như là đều in sâu vào đáy lòng cô, khiến trái tim vừa chịu đả kích lần trước của cô lành ngay lại, không những thế lại còn vững chắc hơn nữa.

Cho nên cô cũng không muốn suy nghĩ sâu xa, vì sao sau một buổi tối, sự tình lại đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ đến thế? Lúc trước còn âm ỉ đến mức muốn đến tòa án, thế mà cấp lãnh đạo công ty lại nói không biết tình hình gì cả, thế mà cũng nghe được hay sao?

Giờ này khắc này, những việc đó chẳng còn tồn tại trong đầu óc cô ta nữa.

Cô liền vui vẻ ôm chặt Thiệu Ly một cái: “A, trời ơi, Ly Ly em biết không, vừa rồi tổng giám đốc đích thân gọi điện cho chị đó, anh ta nói rằng tất cả sự việc trước kia đều là hiểu nhầm cả. Bọn họ sẽ không kiện chị nữa, còn muốn tiếp tục ký hợp đồng, khiến chị thành ngôi sao. Vừa rồi ông chủ còn nói, chị là một người giỏi, nếu chị không ký hợp đồng với MES thì đó sẽ là một tổn thất lớn đối với họ. Ly Ly này, chị mừng

muốn điên rồi, em nói xem, có phải bà ở trên trời phù hộ cho chúng ta không? Nhất định là như vậy rồi! Ha ha, bà nội ở trên trời phù hộ cho chúng ta đó!”

Thiệu Ly nhìn cô, vẻ mặt có chút kì quái: “Chị.”

“Chị biết, chị biết mà, những chuyện trong cái ngành này vốn không đơn giản như bề ngoài.” Thiệu Phỉ cắt ngang lời cậu, cũng không để ý tại sao Thiệu Ly lại trở nên có chút kì quái: “Em cứ yên tâm, chuyện lần này chỉ là một hiểu lầm mà thôi. Là mấy người đại diện kia của chị có vấn đề về đạo đức, họ muốn kiếm thêm tiền nên mới làm loại chuyện đáng xấu hổ này sau lưng công ty. Lãnh đạo công ty đều không biết điều này, nên vừa rồi ông chủ đã giải thích cho chị trong điện thoại. Chị đã nói mà, chị là người ưu tú nhất trong lứa này, công ty sao không ký hợp đồng với chị cho được.”

Thiệu Ly ngồi trên sofa, nhìn Thiệu Phỉ kích động mà khoa chân múa tay, ngón tay không thể không chế được mà run lên.

Cậu đưa tay sờ lên túi áo, hết thuốc lá rồi, nhất thời mọi thứ đều hoang mang..

Cơ hội này từ đâu mà tới, không ai hiểu rõ hơn cậu.

Chuyện đã đến nước này rồi, vậy cậu có nên nói hết mọi chuyện cho Thiệu Phỉ không? Cậu dám sao? Còn mặt mũi để nói về chuyện này ư?

Không có.

Cậu không dám.

Thế nhưng vấn đề là lần này có thể dễ dàng vượt qua, nhưng sau này thì sao?

Sau này!

Sau này?

Hóa ra, đây là sau này trong miệng của Lý Hữu.

Hắn có lẽ đã sớm nghĩ đến việc này.

Thế nhưng vì sao?

Thời điểm nói chuyện mua bán lần trước, cậu rõ ràng là mong giữ lại được mạng con con của mình, Lý đại thiếu lại cố tình tặng cho cậu một “rương vàng” thế này, làm gì có chuyện mua bán thế này cơ chứ?

Chẳng lẽ hắn không quên được cậu sao?

Buồn cười! Làm gì có chuyện đó chứ! Thiệu Ly chỉ nghĩ thôi mà cũng cảm thấy rất nực cười.

Đến ngay cả một đứa trẻ ba tuổi cũng biết, hắn muốn chơi bời thì không thiếu người sẵn sàng bồi tiếp, bên cạnh hắn ta chẳng bao giờ thiếu người.

Vả lại không phải vẫn còn An Tiểu đó sao?

An Tiểu?

Đúng rồi nhỉ, Lý thiếu là hoa đã có chủ, vậy việc này tính sao giờ?

Quả nhiên là hoa nhà không bằng hoa dại, thế không bằng thiếp, thiếp không bằng lén lút, lén lút không bằng lén lút không thành?

Mẹ kiếp!

Thiệu Ly cố gắng hồi tưởng lại thời điểm khi ở cùng Lý thiếu, muốn tìm ra lý do để Lý thiếu đối với cậu “Nhớ mãi không quên”, thế nhưng kết quả là không có!

Ở trên giường, chắc chắn là không có khả năng này!

“Biểu hiện” của cậu đêm hôm đó, ngay cả cậu cũng cảm thấy xấu hổ, như vậy mà có thể làm Lý đại thiếu vừa lòng sao, đúng là nằm mơ giữa ban ngày?

Xuống giường, thì lại càng không!

Thời gian nói chuyện còn không quá ba phút, thì có thể nhìn được điểm tốt của nhau sao? Trừ phi Lý đại thiếu có thiên lý nhãn, biết cậu “công năng tốt”.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Thiệu Ly cũng chỉ nghĩ ra được một đáp án.

Hắn điên rồi!

Đúng mười hai giờ trưa, Lý Hữu lại gọi điện thoại cho Thiệu Ly.

Ở đầu dây bên kia, thanh âm của Lý Hữu vẫn trước sau như một giữ giọng điệu bình tĩnh: “Đã biết tin chưa?”

Thiệu Ly cứng nhắc đáp lại: “Tôi biết rồi.”

Lý Hữu nói: “Vậy thì được rồi, tối nay cậu đến đây.” Rồi nói địa chỉ cho Thiệu Ly.

Trong nháy mắt, Thiệu Ly tức giận đến nỗi muốn bóp nát cái di động trong tay, nhưng cuối cùng cậu lại không có can đảm để làm điều này.

Lý Hữu giống như là không hề cảm nhận được chút giận dữ nào của cậu, tự mình nói: “Cậu đến đây đi, chúng ta sẽ nói về chuyện hợp đồng của Thiệu Phi.”

Chỉ với một câu băng quơ, Lý Hữu đã khiến người sắp nổi điên kia tỉnh lại.

Like Loading...

7. Chương 7

Nói chuyện về hợp đồng ư?

Thiệu Ly ngồi trên sofa nhả ra một ngụm khói.

Không cần đoán cũng biết. Hợp đồng mà Lý đại thiếu nói, chắc chắn là rất tốt.

Thiệu Ly thậm chí có thể tưởng tượng, Thiệu Phi sẽ nhanh chóng bộc lộ tài năng trong giới điện ảnh và truyền hình, chỉ trong ba đến bốn năm thôi, là cô có thể vững vàng ngồi trên vị trí nữ đại minh tinh, trong bảy đến tám năm trụ vững tại làng điện ảnh, từ nay về sau tiền đồ rộng mở, được vô số fan hâm mộ theo đuổi, được hàng nghìn người yêu quý tiền hô hậu ủng.

An Tiểu không phải là một ví dụ có sẵn sao?

Nói thực tế hơn một chút, cũng tức là, bọn họ sẽ không phải ở lại cái nhà trọ cũ chỉ rộng có bốn mươi mét vuông, chân duỗi cũng vấp, tay giang cũng vướng, cũng không phải tiết kiệm tiền điện, mùa đông lạnh đến mức tay chân đông cứng mà cũng không dám mở điều hòa, lại càng không dám dùng tiền đi xe, cuống cuống chạy đuổi theo xe bus, chen lấn đến mức người đầy mồ hôi, chân còn phải một chân duỗi một chân co.

Xe, phòng ở, tất cả đều có.

Sâm banh, người đẹp, muốn gì có nấy.

Cuộc sống sung sướng còn cần gì nữa?

Mặc dù Thiệu Ly không tưởng tượng hết, nhưng cũng có thể đoán được một phần trong đó.

Vậy cuộc sống nghèo túng thì như thế nào?

Chẳng cần phải nghĩ nhiều nữa, bây giờ như thế nào, thì nó chính là như thế.

Lúc này, Lý đại thiếu đã đặt khối bánh thơm phức này ngay trước mặt cậu, chỉ cần duỗi tay ra, chỉ cần cậu cầm lấy...

Thiệu Ly giơ tay trên không trung trong vài giây, rồi rút mạnh tay lại.

Vừa rồi cậu bị hành động vô thức của mình làm giật nảy mình.

Đưa tay ra thì dễ, nhưng rút tay lại thì khó lắm huynh đệ à. Thói quen của con người thật là chẳng tốt chút nào, cùng là một chuyện đáng xấu hổ, mấy lần đầu thì còn có thể tự mình tỉnh táo lại, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sớm muộn gì thì mặt mũi cũng không còn nữa, thể diện mất hết cả luôn.

Thiệu Ly cũng không dám tưởng tượng, nếu thực sự có một ngày như vậy, từ một người bắt buộc phải đánh đổi thể diện một lần, sau đó lại thành thói quen đem bán thể diện với giá rẻ mạt, thì mình sẽ trở thành cái dạng gì đây?

Thói quen đem mình đặt lên bàn cân đo đong đếm, lần này còn có thể bán cho Lý thiếu, thế nhưng lần sau thì sao?

Có thể là Vương thiếu, Trương thiếu, Tiền thiếu.

Sa dọa thì sẽ không có điểm kết thúc, đây là viên đạn bọc đường mà Lý thiếu đưa cho, Thiệu Ly mày tuyệt đối không thể để nó dụ dỗ được!

Cứ như thế mà suy nghĩ cả nửa tiếng, Thiệu Ly gửi cho Thiệu Phỉ một đoạn tin nhắn: Chị, buổi tối về nhà sớm một chút, em có việc muốn nói với chị.

Tiếp theo cậu lại gọi điện cho Lý thiếu.

Thiệu Ly ở đầu dây bên này thực thành kính tận xương nói: “Lý thiếu, tôi rất cảm ơn ngài về chuyện lần trước. Nếu không nhờ ngài ra tay trợ giúp, tôi và chị tôi chắc phải ra đường rồi.”

Lý Hữu rất bình tĩnh nói: “Có gì đâu.”

Thiệu Ly lại tiếp tục nói: “Ừm, về vụ hợp đồng mà ngài nói với tôi, không nói đối với ngài, chị của tôi là một người có tiếng là rất ngốc. Chị ấy cũng không có tâm cơ gì cả, thực tình không thích hợp với cái vòng luẩn quẩn này. Nhưng ngài lại để mắt đến chúng tôi, cất nhắc cho chúng tôi, ân nghĩa này tôi sẽ trọn đời không quên.”

Cậu cẩn thận tìm từ để nói, cho dù là từ chối, nhưng cậu cũng sợ mình nói sai nửa chữ, khiến đối phương không thoải mái.

Mua bán không thành thì vẫn còn có tình người, lăn lộn ngoài xã hội đã vài năm rồi, thì ít nhất cậu vẫn hiểu được đạo lý cơ bản này.

Lý Hữu cũng trả lời rất rõ ràng, rồi mới cúp điện thoại.

Lý đại thiếu, người quan trọng tất nhiên phải bận rộn, chẳng rảnh rang gì mà gây sức ép cho hạng người tép riu như cậu.

Hiện nay hẳn có An Tiểu, nhưng trong tương lai sẽ có thể có thêm Tôn Tiểu, Trương Tiểu, Triệu Tiểu, Vương Tiểu, Ngụy Tiểu, Tống Tiểu.

Nói tóm lại, chẳng phí thời gian cho cậu..

Nếu Thiệu Ly không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, trâu không uống nước, vậy được. Cậu ta muốn chết, thì cứ để cậu ta chết đi.

Lý Hữu hẳn cũng không tổn thất cái gì cả.

Vậy là sự việc đến đây chấm dứt.

Còn Thiệu Ly, ngược lại cậu lại yên tâm cúp điện thoại.

Cậu rất sợ Lý đại thiếu không chịu từ bỏ ý đồ của mình, dọa nạt rằng sẽ cho cậu biết thế nào là lễ độ, nhưng xem ra, thì đại thiếu vẫn khá là kiêu ngạo và có khí phách: Nếu không phải là thịt tự động được đưa lên cửa, thì sẽ không ăn.

Rất tốt rất tốt.

Vậy thì, giờ chỉ còn phải nói chuyện với Thiệu Phỉ nữa thôi.

Nhưng Thiệu Phỉ lại không hiểu được phiên nào của cậu.

Vừa nghe Thiệu Ly nói xong, cô nói: “Ly Ly, chị thật không hiểu em sao lại như vậy, không phải bây giờ tất cả đều tốt, thế thì còn gì để lo lắng nữa chứ? Lần trước chị đã sớm nói với em, chuyện lần đó chỉ là hiểu lầm thôi mà! Là hiểu lầm đó em có hiểu không?”

Thiệu Ly nói: “Hiểu, hiểu, hiểu. Nhưng em vẫn thấy thế này. Tìm một công việc bình thường chắc gì đã không tốt? Chị nghĩ xem, có phải hôm nào cũng được đóng phim chụp hình đâu?”

Thiệu Phi gật đầu: “Không. Thế thì sao?”

Thiệu Ly nói: “Chị xem xem, hàng năm người tốt nghiệp khoa diễn xuất như chị có bao nhiêu? Lại nhìn vào hiện tại, người có thể đứng vững trong cái giới hỗn độn này, có năng lực đi lên thăm đở, có bao nhiêu người? Cũng có những người được chọn không thông qua phỏng vấn, cũng không phải chuyên ngành diễn xuất, thậm chí còn là người được chọn thông qua những người tìm kiếm tài năng, chỉ cần diễn một phim thôi là đã nổi. Tuy nói rằng không ngành nào dễ dàng cả, nhưng chị ơi, ngành này của chị khó nổi lắm. Hơn nữa, chúng ta không tiền không quyền không quan hệ, thì lấy gì để so với họ đây?”

Thiệu Phi nhìn chằm chằm Thiệu Ly với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, cô giống như là nhìn một người xa lạ vậy: “Em đang nói gì vậy hả Ly Ly? Sao em lại có thể nghĩ như vậy chứ? Biểu diễn là công việc của chị, là lý tưởng của chị, người khác có thể không hiểu, nhưng tại sao đến em cũng không hiểu cho chị vậy? Đúng, chúng ta không tiền không quyền không quan hệ, nhưng chị có tài năng, có hoài bão, không những thế, chị còn có công ty chống lưng, chị cũng không sợ phải chịu khổ. Công ty bọn chị có nhiều nghệ sĩ nổi tiếng như vậy, thì chẳng lẽ tất cả đều có quan hệ hay sao? Giống đàn anh An Tiểu của chị, cũng là người không gia thế không bối cảnh, nhưng anh ấy có tài năng, lại chịu khó, nên bây giờ cũng thành người nổi tiếng đó thôi? Có quan hệ còn không bằng anh ấy nữa đó! Ai nói trong vòng luẩn quẩn này nếu muốn thành công thì phải có quan hệ chứ? Chị nói là không phải đó!”

Cô nói như đinh đóng cột, hợp tình hợp lý, không chút do dự, cũng không hổ thẹn với lương tâm, chỉ thiếu điều kéo An Tiểu ra đây đối chất với Thiệu Ly!

Nhưng cô lấy ai làm ví dụ không lấy, lại cố tình lôi An Tiểu ra.

Một ví dụ phản diện rành rành như thế, qua lời nói của cô, gần như là thành một loại tín ngưỡng cùng mục tiêu phấn đấu.

Nếu như phấn đấu đi theo con đường của An Tiểu, thì cô còn không bị hủy sao?

Like Loading...

8. Chương 8

Thiệu Ly chỉ thiếu nước đập bàn rống lớn: Chị thì biết cái gì? Nếu An Tiểu không được Lý thiếu “quy tắc ngầm”, thì có thể được như ngày hôm nay sao? Chị cho là hần không dựa vào quan hệ sao? Chị thật đúng là gốc nghề khờ đại mà.

Cậu ngầm điều thuốc nhìn sàn nhà xi măng, nhất thời không biết có nên đem cái sự thật tàn khốc của xã hội này, lật ra cho nha đầu kia xem không.

Vì thế cậu tận lực chọn từ ngữ nói để cô có thể chấp nhận được: ” Phi Phi, trường hợp của An Tiểu, chúng ta không phải là anh ta, nên rất khó nói. Bây giờ chúng ta chỉ nói đến trường hợp của mình mà thôi. Chị cảm thấy mình có lý tưởng, cũng có tài năng, bất chấp tất cả, muốn làm nên việc lớn. Nhưng em hỏi chị, chị có cái gì để bắt chước? Diễn xuất, phải dựa vào rèn luyện. Nhưng rèn luyện cần cái gì? Chính là cơ hội. Nhưng cơ hội muốn có là có hay sao? Giống như lần trước đó, người khác tự nguyện đi cửa sau, nhưng chị có được không? Thay đổi vị trí nếu chị là đạo diễn, đều là người mới, chị sẽ tuyển ai làm nữ diễn viên?”

Thiệu Phi có chút khinh thường: “Dựa vào cái kỹ năng diễn xuất của bọn họ á?”

Thiệu Ly nói: “Không có kỹ năng thì sao, chỉ cần đạo diễn đồng ý, chỉ bảo tận nơi, có ngu ngốc đến mấy, mười lần, hai mươi lần không được, ba mươi, bốn mươi lần, ít ra cũng phải gần gần được chứ. Diễn phim cũng đâu có truyền hình trực tiếp mà phải sợ.”

Thiệu Phỉ cực kỳ không cam tâm: “Đây là việc riêng trong ngành của bọn chị, em là người ngoài thì làm sao mà rõ được!”

“Em không rõ đó! em chỉ biết là em không muốn chị rơi vào đó, cuối cùng bị người nỡ bứt nỡ dụ làm chuyện mình không thích. Việc này chị cũng không phải chưa từng thấy qua.” Thiệu Ly không kiên nhẫn nói, dứt khoát quyết định: “Chén cơm này chúng ta kkhông thể ăn, nếu bước vào, thì sẽ không biết mình thành cái dạng gì nữa đây, chị đừng để họ Trịnh đó lừa hai câu mà không thể phân biệt nổi nam bắc nữa. Chị quay lại để em tìm cho chị một công việc. Chị là do bà nội giao cho em, em phải có trách nhiệm với chị.”

Thiệu Phỉ nóng lên, tượng đất cũng không phải thích nắn thế nào thì nắn, tính tình cô tuy rằng yếu đuối, nhưng khi liên quan đến “lý tưởng” của đời người, thì nửa bước cũng không chịu nhượng bộ, liền nói như tát nước vào mặt Thiệu Ly: “Ly Ly, em đừng có lấy bà nội ra để ra oai! Chuyện của chị, chị sẽ tự mình quyết định! Em không phải là chị, nên em không có quyền quản chị!”

Thiệu Ly đang tức giận thì lập tức sững sờ: “A! Em không quản được chị? Em không quản được chị, thì ai có thể quản được chị? Ông chủ của các chị có thể quản được đúng không? Nếu chị không thể kiếm tiền cho hần, hần có thể nịnh chị nói lời dễ nghe hay sao? Nực cười! Bọn đó là bọn chuyên dẫn mối!”

Thiệu Phỉ gấp đến mức sắp khóc: “Em làm sao thế? Sao em lại biến thành thế này? Từ lúc nào mà em bắt đầu học cách ăn nói như vậy hả?”

Đến lúc này, cô đã không còn gọi “Ly Ly” nữa.

Thiệu Ly thấy đôi mắt cô đỏ ngầu, đương nhiên cậu cũng khổ sở, biết mình vừa rồi có chút kích động, nên nổi bực dọc xuống đáy lòng, cậu sờ đầu Thiệu Phỉ nói: “Em biết chị không có cách nào để chấp nhận ngay lập tức. Nhưng chuyện này, chị nghe em được không, em có bao giờ hại chị đâu? Nếu chị chưa bỏ được, mà không muốn làm việc khác, em cũng có thể nuôi chị. Em chỉ muốn chị được sống yên ổn mà thôi, ngoài ra em chẳng muốn gì nữa.”

Thiệu Phỉ cúi đầu xuống, không chịu gật đầu.

Thiệu Ly không cho cô cơ hội kéo dài thời gian, trực tiếp gọi điện thoại cho MES, nói không muốn ký hợp đồng nữa.

Trịnh Bân ở bên kia, đầu tiên là cực lực muốn giữ lại một phen, nhưng sau đó hần là đã liên hệ với Lý thiếu, biết cậu với đại thiếu không còn dính lứu gì nữa, nên cũng rất nhẹ nhàng phủi tay.

Ai mà chẳng được, MES cũng không thiếu người.

Huống chi số tiền tiêu tốn trên người Thiệu Phỉ này, rất nhanh sẽ kiếm được về nhiều gấp trăm ngàn lần từ người khác.

Tính tình Thiệu Phỉ bướng bỉnh, không dễ quản, nếu bồi dưỡng một nghệ sĩ như vậy, đối với công ty cũng không tốt.

Hợp đồng không ký được, song phương cũng không có gì tiếc nuối cả.

Thiệu Ly vốn tưởng rằng sự việc như vậy là đã xong rồi.

Nhưng cậu không hề biết, một năm này, đã định trước là sẽ không yên ổn rồi.

Sau khi sự việc tranh cãi với MES đã qua, Thiệu Phỉ đầu tiên là ở nhà một thời gian. Dần dần, thấy cô không có gì khác thường, Thệu Ly liền nhờ người tìm cho cô một công việc mới.

Kết quả là công việc không tìm được, nhưng Thiệu Phỉ lại có quan hệ lỏng lẻo với một người họ hàng xa của họ Lý, Lý Chiêu Vinh hiện tại đã hơn sáu mươi tuổi.

Hơn nữa lại còn có con với ông ta.

Khi Thiệu Phỉ về nhà nói cho cậu tin tức này, thì lúc đó Thiệu Ly đang ở phòng bếp nấu canh chua.

Mùi canh chua thật nồng, làm cậu cay mũi suýt sặc.

Thiệu Phỉ toàn thân mặc đồ hiệu GUCCI, tay cầm chiếc túi xách mới nhất của Channel, đứng ở cửa phòng bếp, nhỏ giọng nói: “Tiểu Ly, về sau chị sẽ không ở đây nữa. Em ở một mình phải tự chăm sóc bản thân tốt đó.”

Thiệu Ly không nói lời nào cả.

Thiệu Phỉ còn nói: “Đây là địa chỉ và số điện thoại của chị ở nhà mới, về sau em có rảnh, thì có thể đến chỗ chị chơi. Chiêu Vinh rất dễ gần, cũng không thường xuyên ở nhà, nên em cũng không cảm thấy gò bó đâu.”

Thiệu Ly hỏi: “Tất cả đồ vật của chị đều đã được em đóng gói hết rồi, vậy bao giờ có người đến chuyển đi đây?”

Thiệu Phỉ nói: “Những đồ này chị đều không cần. Nếu em ngại nó chiếm chỗ, thì ném hết đi cũng được.”

Cô giống như là trưởng thành chỉ trong một đêm, khí chất cũng như lời nói đều trở nên trầm ổn hơn rất nhiều.

Thiệu Ly lẩm bẩm nói: “Vậy lưu lại đi” Rồi lại hỏi: “Đã định được ngày tổ chức hôn lễ chưa?”

Thiệu Phỉ không hề rằng nói câu nào.

Thiệu Ly nói: “Tổ chức sớm một chút đi, nếu không chị sẽ không thể làm đám cưới với tình trạng cơ thể hiện nay của chị đâu. Nếu còn kéo dài, thì chị sẽ bị biến dạng khi mặc váy cưới đó.”

Thiệu Phỉ vẫn không hề rằng nói câu nào như trước.

Thiệu Ly quay đầu hỏi: “Thiệu Phỉ?”

Thiệu Phỉ cúi thấp đầu nói: “Ừ.”

Thiệu Ly hỏi: “Chị định tổ chức vào ngày nào?”

Thiệu Phỉ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cậu một cái, hít một hơi thật sâu, rồi mới nói: “Tạm thời chị. Còn chưa tính toán đến việc kết hôn. Anh ấy. Thân thể của vợ anh ấy vẫn không tốt, bọn chị cảm thấy hiện tại không nên quá vội đến bà, đợi vài năm nữa hãy nói sau.”

.

Loảng xoảng một tràng âm thanh dài vang lên, nồi bát xong chảo bị ném ngổn ngang trên mặt đất, âm thanh chát chúa của kim loại nghe cực kì chói tai.

Thiệu Ly ném tất cả những gì có thể ném được xuống đất.

Nước nóng bắn tung tóe lên người cậu, nhưng cậu không hề có phản ứng nào.

Trên bếp là ngọn lửa màu xanh vẫn tí tách cháy.

Lửa bập bùng rọi chiếu khuôn mặt người trở nên bất an, tâm can lạnh ngắt, nỗi đau khổ trào lên từ đáy lòng.

Về mặt bàng hoàng xen lẫn với sự thất vọng và thống khổ trên mặt Thiệu Ly, lập tức như đâm vào mắt khiến Thiệu Phỉ lã chã rơi lệ.

Thanh âm cô nghẹn ngào: “Ly Ly.”

Thiệu Ly môi run run, sắc mặt trắng bệch. Cậu không có cách nào khiến mình ngừng phát run cả.

Cậu rất muốn lớn tiếng chất vấn Thiệu Phỉ: Có phải chị điên rồi đúng không? Ông ta bao nhiêu tuổi? Mà chị mới bao nhiêu tuổi? Đến tốt cùng vì cái gì mà chị lại sa đọa như vậy, tự hạ thấp mình như vậy hả? Nam nhân nhiều như thế mà chị không tìm, cố tình tìm một lão già như vậy! Đến danh phận cũng không cho, còn muốn một cô gái mới có hai mươi tuổi đầu sinh con cho hắn, giúp ông ta nối dõi tông đường sao? Tuổi của ông ta có thể làm ông nội của Thiệu Phỉ chị rồi đó! Chị chơi cái gì không chơi, lại học người ta làm vợ bé đại gia sao?

Nhưng cậu lại càng muốn chất vấn chính mình: Vì sao mày lại không kèm cặp cô ấy? Mày cũng không phải không biết cá tính của cô ấy rồi, tính tình thì yếu đuối, nhưng kỳ thật so với người khác thì bằng bình hơn

bao giờ hết. Đã đi là đi thẳng một lèo, lại còn tự cho mình là đúng. Diễn xuất là lý tưởng mà cô theo đuổi cả đời, thì làm sao có thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy được? Nếu may mắn cản con đường phía trước của cô ấy, thì cô ấy sẽ đi con đường khác để có thể thực hiện ước mơ này. Sao may lại không nghĩ đến điều này vậy?

Bị Lý đại thiếu làm đến mức rách da chảy máu, Thiệu Ly cũng chưa từng khóc qua, thế nhưng lúc này cậu lại không nhịn được muốn khóc rống lên.

Người mà cậu đã thề sẽ bảo vệ suốt đời, thế mà, dù là chủ động hay không, cũng bị người khác hủy hoại rồi.

Thử nghĩ mà xem, một đôi chị em, thế mà em trai lên giường với cháu, chị gái lên giường với bác, còn bị làm to bụng.

Đây là cái kiểu đạo đức đồn mật, mất hết luân thường đạo lý gì?

Thiệu Ly cảm thấy mắt đau rất, tim như bị xé nát thành nhiều mảnh, có cố ghép cũng không ghép lại được.

Quẹt đi nước sắp trào ra khỏi hốc mắt, cậu nói: “Chị, để đứa nhỏ lại, rồi cắt đứt với ông ta đi. Nhà chúng ta không thể làm loại chuyện khiến người ta phỉ nhổ được! Đứa nhỏ này em sẽ nuôi hộ chị, có em ở đây, tất cả sẽ tốt cả thôi. Chị đừng sợ, em đã đồng ý với bà nội chăm sóc chị cả đời rồi.”

Thiệu Phỉ nhìn vẻ mặt của cậu, cảm thấy vui mừng, nhưng cũng có chút thương cảm: “Ly Ly, sao em vẫn không hiểu được? Chị không chỉ muốn những thứ này là đủ. Chị đã nghĩ xong rồi, tương lai cho con chị chị cũng nghĩ xong rồi. Chị không muốn đứa bé sinh ra, sẽ phải sống như chúng ta bây giờ, ở căn phòng vừa cũ vừa nát đến ngay cả chân cũng không có chỗ để đặt, đèn chiếu sáng hành lang cũng không có lấy một cái, lại còn thường xuyên có người ở bên trong đốt than nhóm lò, khói nồng nặc đến mức họ cũng không thành tiếng. Trong nhà vừa ẩm lại vừa tối, hàng năm đều không có ánh mặt trời chiếu đến.”

Thiệu Ly vừa sợ vừa giận: “Vậy thì sao? Chị dám nói chị đối với ngôi nhà này không có tình cảm gì sao? Dám nói chúng ta bao nhiêu năm rồi sống không tốt? Chị dám nói như vậy! Thiệu Phỉ chị thật phụ tâm bà quá đáng rồi đó!”

“Đừng có lời bà nội ra để nói với chị!” Mặt Thiệu Phỉ đỏ lên, nước mắt lại rơi xuống: “Nếu không phải nhà chúng ta như thế này, thì sao bà ngay cả bệnh viện cũng không dám vào? Về phần chị, chị chẳng tự chủ được bất cứ thứ gì hết. Cuộc sống này mà được gọi là tốt, tốt cái gì cơ chứ? Dựa vào cái gì mà em muốn chị sống ở cái nơi tồi tàn rách nát này cả đời chứ? Chị không muốn!”

Thiệu Ly thật muốn tát cho cô một cái: “Chị trách bà và em ư? Chị chê nơi này ư?”

Thiệu Phỉ cắn chặt môi nhìn cậu chằm chằm.

Thiệu Ly nghiêng răng nói: “Chị có giỏi thì nói lại lần nữa đi!”

Thiệu Phỉ: “Chị một ngày cũng không muốn ở nơi này nữa!”

Thiệu Ly một cái tát cũng không thể hạ xuống, đành hung hăng tự tát lên mặt mình. Cứ một cái lại một cái, cho đến khi mặt sưng vù, mũi bị chảy máu mới dừng lại.

Cậu nói: “Là em sai, không thể trông nom chị tốt. Tất cả đều là do em sai!”

Thiệu Phỉ vẻ mặt thản nhiên nhìn cậu: “Tiểu Ly, chị cảm thấy cuộc sống hiện tại của chị chẳng có gì là không tốt cả. Chiêu Vinh nói, chờ chị sinh con xong, anh ấy sẽ xây hẳn một văn phòng cho chị. Đến lúc đó chị có thể làm việc mà mình muốn, cũng không lo lắng bị người khác chèn ép nữa. Tại vùng đất duyên hải này, không có ai dám đắc tội Lý gia cả. Về phần con chị, nó sẽ được học ở ngôi trường tốt nhất, trong tương lai còn có thể xuất ngoại du học nữa. Nó sẽ sống hạnh phúc hơn tất cả những người khác. Em không biết bây giờ chị đang sống ở một nơi thế nào đâu. Trong cổng là hoa viên, bên trong đều là loại hoa hồng của nước ngoài được vận chuyển đến bằng đường hàng không. Sáng sớm, chỉ cần đẩy cửa sổ ra, mùi hoa sẽ lan tỏa khắp phòng, trong nhà còn có một căn phòng được dùng riêng để luyện đàn, nếu như không có việc gì làm, chị còn có thể vào đó chơi đàn. Em xem, chị sống tốt như vậy, so với người khác còn tốt hơn nhiều lắm.”

Thiệu Ly nói: “Đến cuối cùng tốt hay không, thì trong lòng chị tự hiểu rõ.” Vừa nói Thiệu Ly vừa tìm chìa khóa và mặc quần áo.

Thiệu Phi: “Em muốn đi đâu? Em định làm gì thế? Ly Ly? Tiểu Ly! Thiệu Ly em đứng lại cho chị!”

Thiệu Ly không lên tiếng. Lúc mở cửa, cậu ném lại một câu: “Chị bị ma quỷ ám ảnh, không sao cả, em không thể nhìn chị nhảy vào hồ lửa như vậy được! Lão già khốn nạn kia chà đạp chị, em sẽ đánh chết lão!”

Lúc ấy bọn họ còn rất trẻ.

Thiệu Ly không rõ, trên đời này có câu, một người đánh còn người kia sẵn sàng bị đánh, cuộc sống do mỗi người tự nắm lấy, ai cũng không thể quyết định thay họ, mà cũng không có người nào có thể quản được người khác cả đời.

Thiệu Phi lại càng không rõ, chuyện hạnh phúc nhất trên đời này, không phải là có căn nhà biệt thự lớn với phòng chơi đàn được sơn màu đỏ, mà là có một người, không so đo tính toán, sẵn sàng liều mạng vì mình.

Thời điểm kia, Thiệu Ly tự nguyện liều mạng vì cô.

Cậu dùng cái bộ dạng liều chết ấy đi thẳng một mạch đến tòa nhà Viễn Đô, không màng đến câu gọi của nữ nhân viên lễ tân, ấn thang máy lên tầng.

Cậu xông vào rất nhanh, nên bảo vệ cũng không kịp ngăn cậu lại.

Sau đó cậu dừng lại ở một tầng nào đó, ra khỏi thang máy, tóm lấy một người hỏi: “Lý Chiêu Vinh ở đâu?”

Hai mắt cậu toàn tơ máu, sắc mặt dữ tợn dọa người sợ chết khiếp.

Cuối cùng một nhân viên nhanh nhẹn lên lên tầng hai mươi bảy, đến văn phòng phó tổng giám đốc nói cho Lý Chiêu Vinh: Dưới kia có một tên nhóc phát điên muốn tìm ngài, Lý quản lý ngài có muốn trốn đi trước hay không.

Lý Chiêu Vinh sợ tới mức chạy đến chỗ Lý Hữu.

Có bảo tiêu của Lý Hữu ở đây, lão sẽ an toàn.

Vì vậy Thiệu Ly ngay cả cái bóng của Lý Chiêu Vinh còn chưa thấy, đã bị bảo tiêu cản lại.

Like Loading...

9. Chương 9

Hai bảo tiêu áp chặt cậu xuống dưới đất, trước mặt là Lý Hữu

Lý đại thiếu nhìn cậu, vẻ mặt lạnh lùng. Vẻ mặt kia giống như là nói: Nhìn xem, đây là kết cục cho sự xấc xược của cậu đó. Cậu không cho tôi làm, thì kết quả là người mà cậu một lòng muốn bảo vệ bị người làm cho mang thai, còn chỉ có thể làm vợ bé cho người ta thôi.

Nhưng cuối cùng Lý đại thiếu vẫn còn chút lương tâm, không trực tiếp kêu bảo tiêu ném người ra ngoài, thậm chí còn giải thích: “Người cậu muốn tìm không có ở đây.”

Thiệu Ly nghển cổ, nhìn chằm chằm vào cửa văn phòng của Lý Chiêu Vinh, nghiến răng nói: “Tôi sẽ chờ.”

Lý Hữu cũng dứt khoát nói: “Tôi cho cậu một ngày. Nếu cậu không đợi được người trong một ngày này, thì cậu hãy đi đi.”

Nói xong hắn liền mang bảo tiêu đi.

Thiệu Ly ngồi xổm ở chân tường đối diện văn phòng của Lý Chiêu Vinh, toàn thân tỏa ra sát khí bùng bùng, sắc mặt xanh mét, khiến mọi người sợ tới mức đều đi đường vòng giống như trốn dịch truyền nhiễm vậy.

Kết quả đương nhiên là không đợi được người rồi.

Nhưng Thiệu Ly cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Lần này cậu rút kinh nghiệm, chọn một vị trí bí mật, lấy kính viễn vọng núp ở nhà WC tầng hai đối diện với tòa nhà Viễn Đông để chờ.

Lần chờ đợi này mất ba ngày.

Ngày thứ ba, Lý Chiêu Vinh mặc bộ vest, đi giày da cuối cùng cũng xuất hiện trong ống kính.

Thiệu Ly không nói hai lời liền lao ra khỏi tòa nhà, chạy vọt về phía Lý Chiêu Vinh đang đứng chờ ở phía đường đối diện, vung tay đâm đối phương một cái, tiếp theo là dùng chân đá.

Mỗi một cú đánh hạ xuống đều rất mạnh, đến nỗi Lý Chiêu Vinh vừa kêu vừa chửi, ôm đầu kêu cứu mạng.

Bảo an rất nhanh liền đi ra, khi đó vừa vặn là giờ nghỉ trưa, tất cả mọi người đều đang nghỉ ngơi, chỉ có hai người đang làm việc, nên họ cũng không can nổi bạo lực của Thiệu Ly.

Cuối cùng vẫn là bảo tiêu của Lý Hữu chế trụ cậu.

Thiệu Ly bị khóa tay nằm úp trên mặt đất, mặt bị lĩnh một cú đá của Lý Chiêu Vinh, Lý Chiêu Vinh còn muốn đánh tiếp, nhưng không biết Thiệu Ly làm thế nào, liền thoát khỏi kiềm chế của bảo tiêu, nhanh chóng đứng dậy, há miệng cắn thật mạnh vào động mạch cổ của đối phương, muốn cùng lão già khốn kiếp này đồng quy y tận.

Lý Chiêu Vinh bị cắn đến hồn phi phách tán, kinh hãi hét chói tai, thiếu chút nữa liền tiêu thật.

Cuối cùng Lý Hữu tự mình động thủ, nắm hàm dưới của Thiệu Ly, rắc một tiếng làm trật khớp hàm của cậu, mới có thể khiến cậu buông ra.

Lý Chiêu Vinh không chút nghỉ ngơi, nhắc chân phải định đá vào bụng Thiệu Ly.

Lý Hữu ngay lập tức ngăn lão lại: “Bác Vinh, bây giờ đang ở bên ngoài đó.”

Lý Chiêu Vinh tức giận đến phát run: “A Hữu, sao cháu lại có thể để thằng nhóc khốn kiếp này đánh bác ở bên đường chứ? Bác chính là bác của cháu đó.”

Lão cũng là bị cắn đến hồ đồ, nên mới dám nói chuyện với Lý Hữu như vậy.

Lý Hữu vẻ mặt lạnh lùng: “Cậu ta đánh bác bị thương, bác cũng làm người trong nhà cậu ta lớn bụng. Vậy cũng chẳng có gì là không công bằng cả.”

Lý Chiêu Vinh nghe vậy, sắc mặt trắng bệch hỏi: “Cháu biết rồi sao?”

Lý Hữu nói: “Tôi biết rồi.”

Lý Chiêu Vinh không nói gì nữa.

Lão biết điều kiêng kỵ của Lý Hữu, mà trong chuyện Thiệu Phi này, lão đã hoàn toàn phạm vào điều tối kỵ nhất của Lý đại thiếu.

Điều kiêng kỵ của Lý thiếu không phải chỉ Thiệu Phi, mà là chỉ chuyện Lý Chiêu Vinh nuôi tình nhân bên ngoài.

Bọn họ thì ung dung đứng nói chuyện, còn Thiệu Ly thì bị bảo tiêu ép chặt, hàm dưới bị lệch, mặt mũi bầm dập, khoe miệng toàn máu, lại còn cổ phản kháng lại, thoát nhìn vừa đáng thương vừa buồn cười.

Trúng chọi với đá, làm sao lại ngu xuẩn đến thế? Gia thế của Lý gia như thế nào? Mà mày lại có thân phận gì cơ chứ?

Lý Chiêu Vinh ngồi xuống trước mặt cậu, ra vẻ đại nhân đại lượng nói: “Thằng nhãi, nếu mày có bản lĩnh, thì sao không khuyên chị mày không lên giường với tao nữa đi? Mày nghĩ rằng tao muốn cô ta sao? Nói cho mày biết, là cô ta chủ động bò lên giường tao đó. Mày đúng thật là ngây thơ quá đi.”

Thiệu Ly nhổ một bãi nước bọt ra trước mặt lão, trong đó còn dính cả máu nữa, nhìn trông rất kinh tởm.

Ký Chiêu Vinh giờ tay phải muốn đánh cậu, nhưng một người khác lại nhanh hơn tát một cái lên mặt cậu.

Sau đó có ba cái tát liên tục giáng xuống, khiến mí mắt Thiệu Ly nứt toác ra, thịt lộn cả ra bên ngoài, một khuôn mặt vừa xanh vừa tím vừa đầy máu, thật không còn ra hình thù gì.

Thiệu Ly bị đánh đến ngất đại.

Giờ phút này cậu như một con chó giữ nhà có tang, rõ ràng là đã làm hết trách nhiệm của mình để giữ nhà giữ cửa, nhưng cuối cùng lại bị chủ nhân ghét bỏ mà đập mạnh một cái.

Thiệu Phỉ nói: “Thiệu Ly! Em học thói lưu manh từ ai? Em cho là chỉ cần quát tháo, đánh người ta vài cái, thì họ sẽ sợ em sao?”

Một câu nói của Thiệu Phỉ, nhất thời khiến Lý Chiêu Vinh nở mày nở mặt.

Thiệu Ly chỉ “A, a” hai tiếng trong cổ họng, không nói nên lời.

Xương hàm dưới của cậu, đã bị Lý Hữu làm trật, lúc này căn bản là không có cách nào để nói cả.

Thiệu Phỉ tiếp tục nói: “Em cũng biết mình đuối lý rồi sao? Quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ, em là tiểu nhân sao? Dù thế nào đi chăng nữa, thì đánh người là không đúng! Em hiện tại liền xin lỗi người ta cho chị!”

Giờ khắc này, cô ta bắt đầu run lên.

Có khổ sở, thương tâm, vui mừng, nhưng cô đồng thời cũng phải kiên định, dứt khoát, quyết liệt.

Cô phải khiến Thiệu Ly xin lỗi Lý Chiêu Vinh mới được.

Không thể chỉ bởi vì một hành động trong cơn xúc động của Thiệu Ly, mà tất cả mọi thứ của cô sẽ bị hủy được.

Hành động của Thiệu Ly, khiến cô rất uất ức, uất ức đến mức muốn khóc. Dù cô ta thừa biết, Lý Chiêu Vinh chẳng phải kẻ tốt lành gì.

Nhưng cô không thể để Lý Chiêu Vinh mất hết mặt mũi được.

Mỗi một nam nhân đều coi trọng thể diện mình hơn hết thảy.

Thiệu Ly không phản ứng, đứng ngây người trong chốc lát như một tên ngốc, nhắm mắt lại rồi xoay người bước đi.

Đó là lần cuối cùng Lý Hữu nhìn thấy Thiệu Ly ở thành phố S.

Năm đó, Thiệu Phỉ thuận lợi sinh một đứa con bảo bối cho Lý Chiêu Vinh, tên là Lý Duy.

Năm đó, vì chào mừng một hoạt động quốc tế, mà nhà của Thiệu Ly bọn họ và tiểu khu bị phá bỏ và dời đi chỗ khác, phòng cũ bị dỡ ra để xây phòng mới. Một ngày nọ của tháng sáu, mọi người nhìn thấy nhà cũ bị phá, nhà mới mọc lên, dường như một giấc mơ.

Năm đó, vì tập đoàn Viễn Đô xuất sắc hoàn thành dự án xây dựng đổi mới diện mạo của đô thị, được cả trong và ngoài nước khen ngợi, được chọn là một trong mười tập đoàn lớn nhất toàn quốc. Thời điểm Lý Chiêu Vinh đại diện cho công ty đọc diễn văn trên màn ảnh, vẻ mặt đắc ý, hăng hái, còn thiếu mỗi nước công bố hẳn có con nổi dãi rồi thôi.

Năm đó, sư đệ của An Tiểu là Trương Dương trở lên nổi tiếng. So với An Tiểu, anh ta trẻ hơn, nhiệt tình hơn, đẹp trai hơn, cũng... giống một người nào đó hơn.

Cũng năm đó, Thiệu Phỉ ở cũ, khởi công xây văn phòng, mở tiệc party, ký hợp đồng kịch mới, nhận quảng cáo, bận tui bụi, vô cùng thành công.

Một năm trôi đi quá nhanh, thế nên nhiều năm sau đó cũng như nước chảy vậy, thoáng một cái đã không thấy đâu.

Trong quá trình đó, An Tiểu chìm dần, Trương Dương vừa nổi đã lại mất dạng, sau đó là Trần Cảnh, Sở Duyệt, Chu Mạnh, người trước người sau như chạy đua xem ai nổi danh hơn vậy, vô cùng náo nhiệt.

Chờ khi Lý Hữu gặp lại Thiệu Ly, đã là bảy năm lẻ sáu tháng sau.

Lúc đó, Thiệu Ly rời thành phố S từ lâu để tới thành phố H, còn mang theo một tiểu nha đầu tám tuổi tên Thiệu Hiểu Tây sống với nhau.

Ai cũng đều nghĩ rằng, Thiệu Hiểu Tây là do cậu nhận nuôi.

Nhưng Thiệu Hiểu Tây vẫn luôn tin tưởng: Tuyệt đối, khẳng định mình tuyệt đối là con riêng của Thiệu Ly.

Vì sao?

Không vì sao cả, dùng một câu nói của Thiệu Hiểu Tây: Ly Ly người này rất keo kiệt, thì làm sao có thể uống phí bỏ tiền ra nuôi con cho người khác được? Mọi người ai tin thì người đó chính là đồ thiếu não, dù sao thì bé cũng không tin đâu.

Thiệu Ly hỗn độn trong gió.

Like Loading...

10. Chương 10

Người khác muốn nói quan hệ của cậu và Thiệu Hiểu Tây là như thế nào, cậu cũng mặc kệ.

Trừ thời gian đi làm, cậu đều tự do tự tại, không trách nhiệm gì ràng buộc cả.

Thậm chí còn có một chân chạy vặt miễn phí để sai bảo.

Trong nhà không có gia vị, Thiệu Ly liền vung bàn tay lên, lấy ra mấy tờ tiền giấy, nói với Thiệu Hiểu Tây: “Bé yêu, đi, mua bình xì dầu về đây.”

Nhũ danh của Thiệu Hiểu Tây là Diễm Diễm, nhưng bé yêu là cách gọi trước đây của bà Thiệu khi Thiệu Ly còn bé. Trước đây bà rất thích gọi như vậy..

Vậy nên hiện tại Thiệu Ly cũng có thói quen gọi Thiệu Hiểu Tây như vậy.

Thiệu Hiểu Tây bị bắt làm nhiệm vụ mua đồ ăn, thì thần nhiên đi.

Lúc về, trên tay cô bé lại cầm thêm hai cái kem.

Một cái là cho chính mình ăn, cái còn lại là để cho Ly ly của cô bé.

Người đâu mà hơn ba mươi tuổi đầu rồi vẫn còn thích ăn đồ ăn vặt, bé cảm thấy có chút “mất mặt” thay Thiệu Ly.

Buổi tối, hai cha con ôm quả dưa hấu ra ăn.

Thiệu Hiểu Tây ăn rất tao nhã, không hề lộn xộn, mà Thiệu Ly thì ăn như cầu, thỉnh thoảng còn phì phèo phun ra một hạt dưa.

Thiệu Hiểu Tây đem miếng dưa hấu còn lại của mình đặt ở trên tay Thiệu Ly, rồi nói: “Ly Ly, ba thật đúng là không có giáo dục gì cả, vậy thì sau này ai có thể chịu được ba đây. Đây, con đã chuẩn bị cho ba rồi, ba ăn miếng này đi.”

Thiệu Ly đang chơi đánh zombie thừa dịp còn đang rảnh rỗi, liếc mắt nhìn miếng dưa hấu còn lại trên tay Thiệu Hiểu Tây, nở nụ cười, trong miệng toàn là hạt dưa hấu

Cậu cười đến đau cả bụng: “Con thật đúng là đứa con gái tài giỏi của ba mà.”

Đúng là có tài thật. Cô bé rất khéo léo dùng cái thìa khoét một lỗ trên mặt dưa, tất cả hột để vào lỗ nhỏ đó. Còn lại thì thích ăn kiểu gì thì ăn..

Vết đến cuối cùng, cả nửa quả dưa hấu đã bị nạo hết, chỉ còn một lỗ nhỏ để toàn hạt dưa hấu, thoạt nhìn rất buồn cười.

Nha đầu rất thông minh, khiến Thiệu Ly cực kì tự hào.

Nhưng Thiệu Hiểu Tây lại rất bần khoản, bé cảm thấy được Ly Ly nhà bọn họ thời gian gần đây thường hay quá mê mải vào trò chơi.

Như vậy là không tốt.

Thiệu Hiểu Tây quét dọn phòng ở sạch sẽ, làm xong bài tập, thu thập sách vở xong, cô bé ngồi cạnh Thiệu Ly nói: “Ly Ly, ba không thể tiếp tục như thế này được.”

Thiệu Ly nói: “Ba thì có chuyện gì cơ chứ?”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Ba không thể như thế này được. Ba nên làm việc nghiêm túc đi, A Trạch nói, ba đã từng này tuổi đầu rồi, thì nên tính chuyện yêu đương, đi xem phim, nắm nắm tay, không thể mỗi ngày cứ chỉ chơi trò chơi. Đây là lãng phí thanh xuân, lãng phí sinh mệnh của mình.”

Thiệu Ly cảm thấy mình không phải là nuôi con gái, mà là nuôi một bà mẹ. Trong nháy mắt cậu thật sự muốn xoa đầu Thiệu Hiểu Tây một cái, lại muốn bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Thiệu Hiểu Tây, rồi lại hôn mặt cô bé thật mạnh mấy cái nữa.

Đứa nhỏ này sao lại có nề nếp, sao lại... làm cho người khác muốn trêu đến thế?

Ai sinh vậy?

À.

Thôi không nên nói nữa.

Thiệu Ly đánh xong con zombie cuối cùng, đóng trò chơi lại, trong miệng còn ngậm cái POCKY, cậu nói: “Vậy thì, tối nay ba con mình đi xem phim nhé?”

Thiệu Hiểu Tây cố làm ra vẻ đại lượng, nói: “Đành vậy, ba cũng chẳng có một người bạn nào, thôi con đành đi với ba vậy.”

Thế là hai cha con một lớn một nhỏ, ngồi xe bus đến rạp chiếu phim ở trung tâm khu phố.

Chọn một bộ phim 3D xem xong, hai cha con đến một nhà hàng ăn cơm, ăn đến khi thật sự no quá là no, hai người mới tính tiền rồi rời đi.

Là buffet, thì Thiệu Ly làm sao có thể để mình thiệt được?

Ra khỏi cửa, hai người cũng không ngồi xe nữa, mà đi bộ để tiêu hóa.

“Chủ yếu” là sức khỏe, tiếp sau đó mới là “tiết kiệm” .

Vùng trung tâm thành phố rất phồn hoa, đủ loại cờ rạp, quảng cáo đều được treo ở nơi này, các ô cửa kính trưng bày các mẫu hàng xa xỉ. Những thứ đẹp đẽ như thế, vừa đi dạo vừa nhìn ngắm cũng giống như cưỡi ngựa xem hoa vậy.

Tới một cửa hàng áo cưới, Thiệu Hiểu Tây chỉ cái áp-phích tuyên truyền to đùng trong cửa hàng, nói với Thiệu Ly: “Ly Ly, sau này ba kết hôn, nếu chụp ảnh như vậy, thì khẳng định còn ăn ảnh hơn so với người trong ảnh này.”

Thiệu Ly cười đắc ý, cũng mặt dày nói theo: “Đương nhiên rồi, ba làm sao có thể không ăn ảnh được cơ chứ? Hồi trước ba là hot boy trong trường đó nha, không chừng bây giờ vẫn chưa ai qua mặt được ba đâu. Con phải biết rằng năm đó có rất nhiều nữ sinh thích ba, cả ngày đều gửi thư tình cho ba đó. Không nhắc tới nữa, tất cả đều là chuyện đã qua rồi, ba cũng không thể không biết xấu hổ mà khoe ra với con được, nếu không sẽ bị hiểu lầm là thích khoe mẽ.”

Trong đầu Thiệu Hiểu Tây tự động tưởng tượng ra bức tranh đại địa chủ ức hiếp thôn nữ, bé cảm thấy Thiệu Ly chắc chắn là lại khuếch đại sự thật lên rồi, liền liếc xéo một cái: Nói rõ từng chi tiết như thế, còn kêu là không thích khoe mẽ? Vậy thế nào mới là thích khoe mẽ?

Cô bé nói: “Nói khoác cũng phải viết nháp rồi mới nói nha, Ly Ly ba thật đúng là không phải kiêu tốn bình thường đâu.”

Thiệu Ly nói: “Khoác lác? Ba khoác lác làm gì! Nói cho con biết, mối tình đầu Tiểu Hoa của A Trạch, còn đan khăn len tặng ba đó. Không tin con đi hỏi chú ấy đi!”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Con biết rồi. Nhưng A Trạch lại nói, đó là do ba câu dẫn Tiểu Hoa trước, là do ba phóng điện đến người ta mà.”

Thiệu Ly không chịu: “Gì cơ? Ba phóng điện với cô ấy bao giờ? Ba cần gì phải làm thế? Tiểu tử A Trạch kia nói vậy sao? Tên này, dám phá hư thanh danh của ba như vậy, ba sẽ không tha cho nó!”

Thiệu Hiểu Tây rất không nể tình mà hừ một tiếng.

Thiệu Ly cảm thấy rất mất mặt, tức giận nói muốn tìm Trần Trạch tính sổ.

Thiệu Hiểu Tây không thêm để ý đến cậu.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện vô bổ, hoàn toàn là đổi ngược hai vai lại.

Đi chưa được mấy bước, Thiệu Hiểu Tây liền đụng vào hai vị khách bước ra từ cửa hiệu BMW.

Thiệu Ly rất nhanh nhẹn, thân thể né ra một bên, chân bước nghiêng mấy bước, lập tức một tay ôm lấy Thiệu Hiểu Tây tránh qua.

Rồi cậu chợt nghe tiếng đối phương oán giận: “Làm sao vậy? Đi không biết nhìn đường à!”

Một người khác nói: “Được rồi, vẫn chỉ là một đứa nhỏ thôi mà!”

Thiệu Ly vừa ngẩng đầu lên, liền có chút đỏ khóc đỏ cười.

Cậu rất muốn nói: “Lý thiếu, trùng hợp thật đấy, là ngài cùng với người kia của ngài à.”

Nhưng cậu lại càng muốn nói: Lâu rồi không gặp, bác ngài đã chết chưa?

Like Loading...

11. Chương 11

Thiệu Ly nói: “Ha ha, thật xin lỗi hai vị, con trẻ không cố ý.”

Chu Mạnh gật đầu.

Lý Hữu nói: “Không sao.”

Tầm mắt của hắn rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thiệu Hiểu Tây.

Thiệu Hiểu Tây mở to mắt nhìn lại hắn. Cô bé rất vô tội kêu to với Thiệu Ly: “Ba?”

Ý là hãy giới thiệu đi.

Thiệu Ly gãi gãi đầu, nói: “Lý thiếu gia, đây là con gái tôi – Thiệu Hiểu Tây. Ha Ha, con trẻ không hiểu chuyện, ngài chớ để ý.” rồi quay sang Thiệu Hiểu Tây nói: “Bé yêu, gọi Lý thiếu gia-”

Lý Hữu ngăn lại: “Gọi bác đi.”

Thiệu Hiểu Tây suy nghĩ một chút, ngọt ngào kêu chào chú.

Lý Hữu vuốt vuốt mái tóc con bé cho ngay ngắn.

Hắn hỏi: “Mấy tuổi rồi?”

Thiệu Hiểu Tây đáp: “Tuổi mụ là tám. Chính xác là 7 tuổi 8 tháng 21 ngày.”

Giọng điệu và thần thái của nó đặc biệt nghiêm túc, Lý Hữu ít khi bị chọc đến mức nhếch khóe miệng lên cười, nói: “Những điều này là do mẹ cháu nói với cháu à?”

Thiệu Hiểu Tây trả lời: “Không phải là mẹ, là ba. Cháu ở với ba Ly Ly.”

Lý Hữu liếc nhìn Thiệu Ly đầy ẩn ý: “Xin lỗi, là chú đường đột rồi.”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Không sao, cháu và Ly Ly rất thân thiết. Ly Ly vừa là ba vừa là mẹ.”

Lý Hữu nói: “Tiểu Tây rất hiểu chuyện.”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Cảm ơn chú.”

Lý Hữu lại hỏi: “Học lớp mấy?”

Thiệu Hiểu Tây đáp: “Lớp 4. Hồi học lớp 2, cháu nhảy hai lớp.”

Lý Hữu hỏi: “Nhảy lớp được sao?”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Cái này với cháu thì không thành vấn đề.”

...

Đù má. Trong lòng Thiệu Ly tuôn ra một vụn câu chữ đ.m.m., nghĩ thầm: con gái ta giả vờ xem người chống cự được bao lâu.

Cậu hai tay khoanh trước ngực, ôm cầm, đợi hết phút này đến phút khác mà hai người kia vẫn bình thản nói chuyện với nhau.

Thiệu Hiểu Tây nói: “Chú thật là cao.”

Lý Hữu nói: “Cháu cũng không thấp, tương lai có thể cao hơn mét 75.”

Thiệu Hiểu Tây rất không khách khí gật đầu: “Chắc chắn. Cháu giống ba Ly Ly. Ba Ly Ly cao.”

Thiệu Ly trong lòng rung mình một phát, nghĩ chủ đề di truyền học này có vẻ hơi nguy hiểm.

Cậu nắn nắn cái cổ mảnh mai của Thiệu Hiểu Tây, nói: “Thiệu Tiểu Tây, không phải là ngày mai con phải dậy sớm bắt đầu đến trường sao? Cũng nên chào tạm biệt Lý thúc thúc đi chứ nhỉ?”

Thiệu Hiểu Tây quay đầu lại liếc nhìn cậu, đập đập vào cái tay đang nắn cổ mình, nói: “Ừ nhỉ. Ngày mai còn phải đến trường, nên về nhà sớm một chút.” rồi phán một câu không có vẻ gì là oán giận: “Ly Ly, lần sau ba nhớ nhắc con sớm nha.” Sau đó lại nói với Lý Hữu: “Chú, nếu có dịp thì gặp lại sau nha. Nếu chú rảnh thì đến nhà cháu ăn cơm. Nghệ thuật nấu ăn của ba Ly Ly nhà cháu cũng tạm được đó.”

Trong ngực Thiệu Ly lần thứ hai chữ đ.m.m ầm lên.

Lý Hữu rất không nể mặt, cười thành tiếng: “Được. Vậy làm phiền ba cháu rồi.”

Nói xong, hai người trao đổi số điện thoại và địa chỉ nhà.

Sau đó, Thiệu Ly không nhìn thêm được nữa, vội vàng tóm cổ con gái, công lên lưng đi mất. Cậu rất sợ còn chậm trễ nữa, Thiệu Hiểu Tây sẽ kể tông tặc hết của nả trong nhà ra luôn.

Hai người vừa đi vừa chí chóc: “Thiệu Tiểu Tây, sao con lại vô dụng vậy chứ? Chưa xem “không nên nói chuyện với người lạ” sao?”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Không phải ba nói chuyện với Lý thúc thúc trước sao?”

“Hơ...” Thiệu Ly có chút không nói nên lời: “Nhưng... con cũng không cần xu nịnh như vậy chứ?”

Thiệu Hiểu Tây rất bình tĩnh nói: “Chẳng phải là con học của ba sao?”

Thiệu Ly nổi giận: “Ba xu nịnh lúc nào?”

Thiệu Hiểu Tây nói: “A Trạch bảo, ba lúc nào cũng nịnh bộ khách đến quán.”, còn nói: “Hơn nữa, con như vậy cũng không gọi là xu nịnh. Con đây gọi là lễ nghi xã giao cơ bản. Ba như vậy mới là thật là xu nịnh.”

Thiệu Ly trong lòng khóc thành dòng sông, đỡ không nổi con gái, đành hát:

Tiểu tiểu Tây, Tây Tây tiểu.

Vác một cái túi xách như con rùa chạy trốn

Rùa rùa mi từ đâu đến vậy?

Người không biết Ninja rùa sao?

Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha !

Tiếng cười rất lớn, Lý Hữu phía sau bọn họ mười mấy hai mươi mét cũng nghe được. Sau đó, hắn chợt nghe thấy Thiệu Hiểu Tây cười nói: “Ly Ly, ba đúng còn ngốc hơn cả người ngốc bình thường nữa.”

Thiệu Ly vừa tức giận vừa rối bời.

Sau đó, hai cha con lại càng chí chóe hăng say.

Lý Hữu đứng nguyên tại chỗ, hồi lâu không nhúc nhích.

Chu Mạnh dò xét nhìn thần sắc của hắn, nói: “A Hữu, đêm nay em đến chỗ anh nhé?”

Lý Hữu nhìn y một cái, nói: “Tôi mệt rồi. Cậu về trước đi.”

Hắn để ông Hà lái xe đưa Chu Mạnh về khách sạn còn mình thì một mình thả bước chậm rãi trên đường cái thành phố H.

Đêm ở thành phố này rực rỡ sáng chói, vào giờ khắc này, Lý Hữu không hiểu cảm xúc lộn xộn trong lòng mình là gì nữa. Hắn không ngờ sẽ khi gặp lại, con hổ nhỏ Thiệu Ly năm ấy lại thay đổi như thế. Hắn cho rằng Thiệu Ly bị phản bội sẽ hận đời, oán trời trách đất, sẽ thất vọng với xã hội, cuộc sống và con người, sẽ thành người bên ngoài lễ xã hội. Nhưng kết quả hoàn toàn không phải như vậy. Em ấy quả thật sống rất ổn, ổn chưa từng thấy, ổn hơn hắn tưởng tượng nhiều. Thậm chí cực kỳ hạnh phúc. Cái loại hạnh phúc này thực sự làm người ta phải cay mắt.

Hắn nhìn qua địa chỉ và số điện thoại Thiệu Hiểu Tây cho mình, thở dài một hơi.

Like Loading...

12. Chương 12

Hôm sau, khi Thiệu Ly đang ở trên đường, lái thử một cái xe mới đem đến sửa của khách thì chuông điện thoại vang lên. Cậu tạt xe vào lề đường, bắt máy. Hóa ra là Lý Hữu gọi: “Buổi tối có rảnh không? Mang Tiểu Tây đến đây ăn một bữa cơm.”

Nói tên một nhà hàng.

Thiệu Ly nói: “Lý thiếu gia ngài đây là quý nhân nhiều việc bận rộn, cha con tôi không dám quấy rầy.”

Lý Hữu hỏi: “Sao thế? Tối nay có hẹn sao?”

Thiệu Ly đáp: “Đúng vậy, đúng vậy. Thật xin lỗi. Không thì hôm khác, nếu ngài vẫn nhiệt tình mời?”

Lý Hữu nửa ngày không nói chuyện, một lát sau mới nói: “Vậy tối mai.”

Thiệu Ly quả thực muốn gạt mờ hỏi, kiên quyết nói: “Lý thiếu gia, thực sự không cần khách khí như vậy. Tôi...”

“Thiệu Ly” Lý Hữu ngắt lời cậu: “Em không muốn gặp Thiệu Phi sao?”

Thiệu Phi

Cái tên này bao nhiêu năm qua không ai nhắc lại với cậu. Hiện tại, tất cả bạn học sẽ không nói bởi vì không ai biết, người duy nhất biết là Trần Trạch thì không bao giờ nói.

Thiệu Ly dè xuống xúc cảm đang muốn bộc phát ra ngoài, cười thật bình thường: “Gặp được thì tất nhiên là tốt nhưng chẳng phải là chờ chị ấy đỡ bận thì tốt hơn sao? Đợi chị ấy rảnh hơn, tôi sẽ đến gặp.”

Lý Hữu ở đầu dây bên kia, thở dài nói: “Hiện nay cô ấy đang ở thành phố H, ở cả tuần nay rồi.”

Một tiếng thở dài khiến lòng Thiệu Ly có chút lạnh lạnh, có phần khó chịu lại có phần bị đè nén, hoàn toàn không phải chỉ có một loại cảm xúc.

Hóa ra Thiệu Phỉ đã đến thành phố H rồi... nhưng hình như chị ấy không có ý định liên lạc với mình.

Thiệu Ly cố nặn ra nụ cười: “À, chắc chị ấy bận nhiều việc, không thấy nói năng gì.”

Lý Hữu nói: “Lý Duy cũng ở đây. Nếu em rảnh, không bằng dành chút thời gian gặp mặt bọn họ. Khúc mắc ở đâu, ba mặt một lời nói ra tốt hơn.”

Phản ứng đầu tiên của Thiệu Ly là: Đây không phải là Lý đại thiếu.

Lý đại thiếu không có rãnh suy nghĩ của người khác như thế, cũng không nghĩ cho người khác thế.

Ký ức sâu sắc về Lý Hữu hoàn toàn dừng lại ở cái đêm nợ tại nhà hàng cách đây 7, 8 năm.

Lý Hữu lạnh lùng, nói năng thận trọng, giọng nói mang theo chất ra lệnh, nhìn người khác vẻ miệt thị thành quen, thậm chí còn chả thèm nhìn, làm việc gì cũng nhằm sướng cái thân là chính, đâu thèm quan tâm đến cảm thụ của người khác.

Lý Hữu như thế này, Thiệu Ly thấy hơi xa lạ.

Cậu rất phối hợp, nói: “A, nhóc con kia cũng đến rồi. Vậy tôi cũng muốn gặp. Từ lúc thành nhỏ được sinh ra đến giờ, tôi còn chưa gặp qua.”

Con trai cưng của Lý Chiêu Vinh làm sao để tên lưu manh như Thiệu Ly tùy tiện đụng vào?

Nhưng thật ra, cậu và Thiệu Phỉ thân thiết như vậy, vốn không định tách ra nhưng sau sự kiện kia, lại thêm Lý Chiêu Vinh mà dần dần không thể nào liên lạc được nữa. Hồi đầu, cứ tới ngày giỗ bà còn chạm mặt nhau một chút nhưng lâu dần thì xa hẳn. Nhớ lại không khỏi có chút thương cảm.

Có điều loại thương cảm này, Thiệu Ly không hề muốn Lý đại thiếu nhận ra. Cậu vẫn cười vô tâm vô phế như trước, nói: “Lý thiếu gia, ngài thật là tử tế, còn gọi điện thoại báo cho tôi. Tuy nhiên, chị tôi...”

Lý Hữu rất tử tế nói: “Cô ấy đến tham dự lễ trao giải, không có việc gì bận.”

Thiệu Ly nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, tôi chỉ sợ ảnh hưởng công việc của chị ấy. Công việc là quan trọng nhất.”

Lời này ngay cả bản thân cậu nghe cũng thấy chua xót.

Từ lúc nào mà việc gặp gỡ giữa cậu và Thiệu Phỉ cũng phải cố kị ngay cả những chuyện này?

Buổi chiều Thiệu Ly xin nghỉ nửa ngày, đến nhà hàng Lý Hữu nói với cậu để gặp Thiệu Phỉ.

Mười lăm phút sau mới thấy cô. Khi đó Thiệu Phỉ vừa gọi điện thoại vừa đi về phía phòng khách.

Cô không mặc GUCCI, túi xách cũng không phải hàng Chanel, người ta không nhìn ra đồ cô đang vận hăng nào, nhưng cái cách được cắt may tinh xảo, phẩm cấp tinh tế, lại thêm vật liệu xa xỉ, túi xách tay khảm kim cương thượng hạng, có thể nói là... thật sự sành điệu, có thân phận, có của nả.

Cô giữ gìn nhan sắc tương đối tốt, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng làn da, trái lại, lại có vẻ trắng nõn, gần như vô cùng mịn màng, tóc uốn sóng lớn, búi rất đẹp nhưng kiểu cách hơi phức tạp, nổi bật lên cái cổ thon dài, thoát nhìn khả ái quyến rũ, như thể bảy tám năm qua không để lại chút dấu ấn thời gian nào lên cô, vẫn là thiếu nữ hơn hai mươi tuổi trong trí nhớ của Thiệu Ly.

Đẹp như vậy, căn bản không giống một bà mẹ có con tám tuổi.

Cô vốn xinh đẹp, Thiệu Ly nhìn thoáng đã nhận ra.

Thiệu Phỉ cũng ngăn người, nhận ra em trai.

Thiệu Ly không rõ trong một khắc kia mình có kích động hay không nữa. Nhưng vô luận như thế nào cũng đều là chờ mong.

Thiệu Phỉ dù thế nào cũng vẫn là người nhà của cậu, thân nhân của cậu.

Cậu cười, dáng vẻ vẫn như trước đây: “Chị, đã lâu không gặp. Nghe nói chị tới tham gia một buổi lễ trao giải, Tiểu Duy cũng tới nên em đến thăm hai người một chút.”

Thiệu Phỉ nhìn cậu, hỏi: “Mấy năm nay sống ổn không, Ly Ly?”

Thiệu Ly đáp: “Rất tốt. Chị thoát nhìn cũng rất tốt, em thật an tâm. Thằng nhóc kia đâu? Sao không đi cùng chị?”

Thiệu Phỉ dừng một chút rồi rất nhanh chóng nở nụ cười: “Đang ngủ trưa trên lầu. Hay chị gọi nó dậy cho nó gặp em?”

Thiệu Ly ngăn lại: “Thôi, cứ để nó ngủ.” còn nói: “Chị mua phần đất chỗ chân núi làm mộ cho bà đúng không?”

Thiệu Phỉ trả lời: “Ừ, mua năm kia. Chỗ đó phong thủy tốt, anh ấy có quan hệ của Lý gia nên chị mới thuận tiện có được mảnh đất đó.”

“Anh ấy” là ai, trong lòng cả hai người đều biết rõ.

Thiệu Ly không nói tiếp, một lát sau mới nói: “Chờ thêm vài năm nữa, em tích cóp đủ tiền, tính đưa tro cốt bà về với tổ tiên. Chắc đấy cũng là tâm nguyện của bà.”

Thiệu Phỉ từ chối cho ý kiến. Hàng lông mi tinh xảo của cô hơi hất lên: “Ly Ly, có phải em vẫn còn trách chị?”

Thiệu Ly nói: “Không có. Chẳng qua là em cảm thấy người nhà chúng ta không cần ở nhờ trên đất nhà người khác. Bà cả đời sống thanh bạch, em không muốn bà ở dưới đó cũng không yên.”

Móng tay sơn của Thiệu Phỉ vuốt nhẹ lên viên đá kim cương đính trên túi xách, nhìn không ra cô đang nghĩ gì: “Em trách chị sống không thanh bạch, làm liên lụy đến danh tiếng của bà?”

Thiệu Ly nhìn cô: “Không phải. Em chỉ muốn để bà lá rụng về cội. Người chết không giống người sống. Có nhiều thứ chúng ta quan tâm nhưng bà chắc gì đã để ý. Chúng ta đừng phụ tâm ý của bà.”

Thiệu Phỉ nói: “Em nhất quyết phải chống đối lại chị?”

Thiệu Ly nhất thời không nói gì.

Khó khăn lắm mới gặp mặt nhau, lẽ nào lại chỉ cãi vã? Như vậy thật vô nghĩa.

Mấy năm nay, cậu đã trở nên không giống trước kia, dễ xúc động, dễ tùy ý, ăn miếng trả miếng.

Vì thế, cậu lùi một bước trước, nói: “Chị, em hôm nay đến không phải để tranh cãi với chị. Chúng ta nhiều năm không gặp như vậy, vừa thấy mặt đã ấm ỉ thì thật không ra sao.”

Thiệu Phỉ nói: “Vậy chuyện của bà tạm thời cứ để đó. Tối nay chị không tiện, lúc nào em rảnh..., chúng ta cùng ăn một bữa cơm.”

Cô vừa nói xong thì một cậu nhóc chừng 8 tuổi chạy về phía hai người.

Thằng bé nhào vào trong lòng Thiệu Phỉ, làm nũng nói: “Phỉ Phỉ, khi nào Kim đến? Con đang đợi chú ấy dẫn con đi chơi bóng rổ mà.”

Thiệu Phỉ cười đầy vẻ cưng chiều: “Kim bận rộn như vậy làm gì có lúc nào rảnh mà chơi bóng rổ với con? Con muốn chơi thì chơi một mình vậy nhé.”

Thiệu Ly nhất thời không hiểu bọn họ đang nói tới ai, chỉ đoán đại khái là lão khốn Lý Chiêu Vinh.

Lý Duy cuộn người trong lòng Thiệu Phỉ, quay đầu lại, nhìn Thiệu Ly có vẻ hiếu kỳ xen lẫn nghi hoặc. Bé hỏi Thiệu Phỉ: “Đây là ai vậy?”

Thiệu Phỉ: “Không được gọi ‘đây là’. Gọi là chú. Chú Thiệu Ly.”

Lý Duy không thấy thích thú chút nào: “Con chưa từng gặp chú ấy.”

Thiệu Phỉ vỗ vỗ đầu Lý Duy khiến nó yên phận một chút, nói với Thiệu Ly: “Ly Ly, vậy 7 giờ tối mai nhé.”

Thiệu Ly nhìn Lý Duy, tâm tình cũng thật phức tạp. Có điều, cậu ngay lập tức cười nói: “Biết rồi.”

Cậu đang nghĩ chuyện của Lý Duy không nên nói cho nhóc con Thiệu Hiểu Tây biết, miễn cho nó hỏi tới hỏi lui, lại toàn hỏi những thứ không nên hỏi khiến mình phiền muộn. Riêng khoản truy hỏi này thì cậu rất tin vào năng lực của Thiệu Hiểu Tây.

Thiệu Ly vốn tưởng rằng bữa cơm hôm sau chỉ có 3 người là cậu, Thiệu Phỉ và Lý Duy. Không ngờ còn có thêm Chu Mạnh – sư đệ của Thiệu Phỉ và một người nữa, nghe nói là đồng nghiệp của cô – Lưu Ưu. Thậm chí ngay cả Lý Hữu cũng đến ngoài dự tính.

Mấy người này không phải trong giới thời trang thì cũng là người giàu có, ăn mặc sang trọng, tân kỳ, ngồi thành một bàn, cho dù thành phố H là nơi tụ tập của kẻ có tiền cũng khiến người ngoài lóa mắt. Duy chỉ có Thiệu Ly ăn mặc bình dân, xen lẫn trong một bàn toàn người như vậy có vẻ chẳng ra cái gì cả, hoàn toàn khác biệt.

Cậu tan làm, thậm chí còn từ chỗ làm đến thẳng đây, trên người còn mơ hồ mùi dầu máy.

Lý Duy là người đầu tiên chịu không nổi. Nó là trẻ con, có cái gì thì nói cái đó.

Nó oán giận với Thiệu Phỉ: “Phỉ Phỉ, con có thể ngồi với Kim được không? Trên người chú này có mùi.” vừa nói vừa nhăn mặt, phẩy phẩy tay.

Thiệu Phỉ lúng túng nhìn Thiệu Ly một cái, đổ dành Lý Duy: “Hôm nay chú đến ăn với con, còn mang quà cho nữa. Con không vui à?”

Lý Duy mặc kệ, ghét bỏ quăng mô hình ô tô bằng nhựa Thiệu Ly tặng xuống đất: “Con không cần biết! Con có xe Kim mua cho, mở được cửa. Cái này là đồ giả, không mở được cửa.” Nó trượt từ trên ghế xuống, sau đó chạy đến chỗ Lý Hữu, ôm đầu gối hắn nói: “Kim, con ngồi với bác được không?”

Like Loading...

13. Chương 13

Hai tay Lý Duy ôm đầu gối Lý Hữu, thoát nhìn thấy không phải thân thiết bình thường

Thiệu Ly nghĩ thầm, thằng nhóc này có mắt nhìn người ghê, biết ôm chân người có quyền nhất, thật khôn lanh.

Bỗng cậu nghe Thiệu Phỉ nói: “Phillip, thằng nhóc nghịch ngợm này suốt ngày chỉ biết quẩn lấy Kim. Sớm muộn gì cũng có ngày Kim thấy con phiền hà, biết không?” rồi nói với Lý Hữu: “Kim, anh đừng chiều nó quá. Thằng bé này cứ thích dính lấy anh, ai nó cũng không cần.”

Giọng điệu của cô có cái gì đó rất lạ, khiến Thiệu Ly cảm thấy sự tức giận của cô có vẻ toan tính, không tự nhiên.

Cô ngẩng mặt đúng 45 độ, đầu mày cuối mắt đong đưa, lúc nói hơi mỉm cười với Lý Hữu, rất quyến rũ.

Thiệu Ly cảm thấy không quen, đó không phải là Thiệu Phỉ. Thiệu Phỉ không bao giờ nói kiểu đó với đàn ông. Nhưng bây giờ, nhìn thoáng qua nụ cười của Thiệu Phỉ, phong tình giữa giữa lông mày kia cũng không phải giả vờ.

Trong lòng Thiệu Ly chửi thầm một câu “mẹ kiếp”. Lão khốn nạn Lý Chiêu Vinh!!!

Lại nghe Lưu Ưu nói: “Kim thương yêu Phillip như thế, làm sao thấy Phillip phiền hà được? Huống hồ Phillip của chúng ta vừa đáng yêu vừa ngoan ngoãn, có phải không Phillip?”

Cô lại gần định trêu Lý Duy.

Lý Duy ôm đùi chân Lý Hữu, mắt hứng đá đá cô: “Kim không thấy con phiền hà. Cô là ai chứ? Cháu với Kim mới thân nhau, can hệ gì đến cô? Cô đi đi, đi đi.”

Lưu Ưu phối hợp bày ra một tư thế lùi về phía sau, như thể đã quen làm vậy với Lý Duy.

Lý Duy cười khanh khách.

Thiệu Phỉ tiến lại gần, vẻ cứng chiều, chỉnh lại quần áo cho Lý Dục, hôn nhẹ lên khuôn mặt thẳng bé, cực kỳ yêu thương, nói: “Đường có như thế, không được làm phiền Kim.”

Vài người chủ động đứng lên đổi chỗ, nhường ghế bên cạnh Lý Hữu cho Lý Dục.

Lý Dục vui vẻ dựa vào Lý Hữu, lúc này mới chịu ngồi yên. Chợt nhìn qua còn tưởng Lý Hữu là bố nó.

Thiệu Ly thấy thật muốn cất tiếng cười to, nghĩ thầm lão khốn Lý Chiêu Vinh mà nhìn thấy cảnh này có khả năng tức giận trúng gió luôn. Coi, hiển nhiên là bị cấm sừng rồi.

Lúc sau, đồ ăn được đưa lên.

Bữa này là đồ ăn kiểu Pháp, đưa lên đầu tiên chính là đĩa 6 con ốc bươu Pháp.

Thiệu Ly không hiểu về món này, cười nói: “Con ốc đồng này to thế?”

Một câu nói ra, cả bàn không ai tiếp lời.

Đại khái không biết nói gì.

Thiệu Ly trước nay vẫn thuộc loại thần kinh thô, không thấy có cái gì mất mặt, tiếp tục cười nói: “Ha ha, thất bại rồi, không khiến mọi người cười lên được.” Lúc này, cả bàn mới gượng cười vài tiếng.

Lý Hữu nói: “Loại ốc này béo hơn ốc đồng, hàm lượng an-bu-min cũng cao, nếm thử ha.”

Hắn trông như vị chủ nhân đầy trách nhiệm, không nhiệt tình quá mức mà cũng không lạnh lùng quá độ.

Thiệu Phỉ cũng mỉm cười, nói: “Đúng vậy, Tiểu Ly, nếm thử đi.”

Thiệu Ly gật đầu, học theo người ta, dùng châm bạc tách thịt ra. Cậu xưa nay thông minh, tuy lần đầu dùng đồ này nhưng thấy người khác làm thế nào thì bắt chước y chang, cũng không đến nỗi thất bại.

Ba con ốc to chỉ ăn thịt, ba con nhỏ cả vỏ cũng ăn được. Ốc nướng vừa giòn vừa thơm, thật sự rất ngon. Tiếp sau là một miếng thịt bò chiên gan ngỗng. Thịt bò rán non mà không béo, phết một lớp gan ngỗng, mùi vị rất vừa miệng.

Cuối cùng là món hàu, đi kèm một cốc nước chanh.

Thiệu Ly nghĩ thầm, nhà hàng này phục vụ chu đáo không chê vào đâu được, ngay cả lúc khách hàng khát cũng biết.

Cậu bèn cầm cái cốc nước chanh lên uống. Ban đầu không có ai chú ý, kết quả là Lý Dục vỗ tay chỉ vào cậu mà cười, nói với Thiệu Phỉ: “Phỉ Phỉ, chú kia dốt quá, uống hết cả cốc nước chanh.”

Thiệu Ly phản ứng đầu tiên: mẹ kiếp, con trai bảo bối của Lý Chiêu Vinh và mình chắc chắn kiếp trước có thù oán.

Có điều nói qua cũng phải nói lại, hai người bọn họ cũng thực sự cũng chẳng hòa hợp nổi với nhau, dù sao bố thẳng nhóc này cũng bị cậu đánh giữa đường mà.

Sau đó, cậu mới để ý, tất cả mọi người chỉ lấy nước chanh làm gia vị ăn hàu chứ không phải để uống.

Lý Dục vỗ tay, chỉ vào Thiệu Ly cười: “Đồ dốt nát, đồ dốt nát. Ngay cả hàu cũng không biết ăn. Phỉ Phỉ, chú này thật tức cười. Chú ấy là ai thế?”

Thiệu Phỉ rất xấu hổ, không nói lời nào.

Thiệu Ly cũng xấu hổ, có điều thần kinh thô to của cậu không cho phép cậu tỏ vẻ thương cảm. Cậu ngửa đầu cười: “Ha ha, nước này không phải là để uống ha? Còn tưởng được giải khát chứ. Mấy món trước ăn khô cả mồm rồi.” vừa giả vờ làm mặt quỷ với Lý Dục: “Ta là ai? Ta chính là —”

“Tiểu Ly!” Thiệu Phỉ nhìn sang, thấy Thiệu Ly cười nhưng chẳng có vẻ gì là cười, nói: “Em đang khát à?” rồi giơ tay gọi phục vụ: “Waiter, mang ly nước đá đến đây.” Cô nói với Thiệu Ly: “Nước đá được không?”

Nụ cười trên mặt Thiệu Ly sững sờ đông cứng lại, thoạt nhìn thực sự hoạt kê không nói nên lời.

Thiệu Phỉ có chút xấu hổ lại có chút khó chịu.

Lý Duy chỉ sợ thiên hạ không loạn, hỏi: “Hay chú ấy chưa ăn cái này bao giờ, Phỉ Phỉ?”

Thiệu Phỉ dừng một chút, nói với con cho có lệ: “Ừ, Tiểu Duy ngoan, lúc ăn cơm không được nói.”

Lý Duy ăn hai con hào, đứng đưa chân hỏi: “Chú ấy không có tiền hả mẹ? Đồ chú ấy cho con, thằng Tony nghèo nhất lớp cũng không thèm.”

Trẻ con không biết ý, mỗi câu nói ra đều sắc như dao, đâm vào lòng người chảy máu. Người trên bàn đều nghe thấy rõ nhưng không ai mắng nó, ai dám mắng con cưng của Lý gia chứ.

Thiệu Phỉ cúi đầu nhìn món ăn trong đĩa sứ trắng trên mâm, vỗ vỗ tay Lý Duy nhắc nó ăn, rồi cười rất tự nhiên, nói với Lưu Ưu: “A Ưu, có phải em nói định hỏi Kim về giá cổ phiếu không?”

Lưu Ưu nhanh nhẩu đáp: “Đúng đúng đúng, nhưng Kim bận rộn như thế, chẳng dễ mà có được cơ hội tốt thế này. Bữa cơm hôm nay thực sự là kiếm lời nha. Tiểu Mạnh, cậu cũng nghe nha.”

Like Loading...

14. Chương 14

Cả bọn nói chuyện cổ phiếu, chuyện nhà đất, tình hình đầu tư, Thiệu Ly nghe hiểu được từng chữ nhưng từng chữ chấp nối cấu thành một câu lại chẳng hiểu gì. Mà cậu cũng không muốn hiểu.

Tâm mắt của cậu rơi vào giữa không trung, không tập trung vào điểm nào cả.

Cậu nhớ khi đó hỏi Thiệu Phỉ có phải ghét bỏ bọn họ, ghét bỏ cái nhà này? Lúc ấy cảm giác chỉ là câu nói nhảm, không phải thật. Cậu tưởng đời này, cậu và Thiệu Phỉ tuy âm ỉ cãi nhau, tuy náo loạn, tuy quan niệm trái ngược, sở thích khác nhau nhưng người nhà vẫn là người nhà. Mặc dù cậu thực sự ghét Thiệu Phỉ thiếu tự trọng, mắng cô nhưng cũng không thật lòng ghét bỏ cô, coi thường cô. Và cô cũng thế. Đúng vậy, cậu tin như thế.

Mặc dù hơn 7, 8 năm đã trôi qua, cậu vẫn tin rằng: bất kể Thiệu Phỉ làm náo loạn thế nào cũng trước sau coi cậu là người thân nhất; cho dù không liên lạc nhưng vẫn nhớ nhung.

Suốt cuộc đời mỗi con người, có mấy người có thể thật lòng yêu thương người thân của mình, không màng được hồi đáp?

Giống như cha mẹ lúc nào cũng làm ta phát phiền, trông nom ta, chẳng phải vì muốn tốt cho ta hay sao? Ai dám nói cha mẹ không thương mình?

Sao có khả năng đó được? Huống gì cậu và Thiệu Phỉ, ngoài hai người bọn họ ra thì cũng không còn người thân nào khác.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc, Thiệu Ly thật không dám tự cho là đúng, lừa mình dối người thêm nữa.

Thiệu Phỉ không cho Lý Duy gọi cậu là “cậu”. Cô không muốn Lý Duy biết cậu là ai. Cô rõ ràng đã làm như thế, thậm chí không muốn chỉ có hai người cùng nhau ăn riêng một bữa cơm, tâm sự chuyện đạo gần đây. Lời nói và việc làm của cô tuy rất nhỏ, nhiều hoặc ít, tỏ ra rằng ngôn ngữ, cử chỉ của cậu không phù hợp với thân phận của cô; khiến cô xấu hổ, khó chịu, bất đắc dĩ thậm chí có phần ghét bỏ.

Cô không còn giống trước kia, cùng điên khùng, cùng náo loạn với cậu; cười nói rằng đám người kia có bao nhiêu giả dối? Nhưng bây giờ, đường ranh giới giữa họ đã quá rõ ràng, chia họ thành hai cực đối lập. E rằng Thiệu Phỉ cũng không muốn gặp lại cậu.

Cô vốn không có ý định gặp cậu.

Cô thực sự ghét bỏ cậu.

Lời nói trước đây của cậu đúng là có khả năng tiên tri.

Chao ôi...

Tất cả mọi người vui vẻ thông dong nói chuyện với nhau, duy chỉ có Thiệu Ly như vịt lạc giữa bầy thiên nga, vừa xấu xí vừa thô kệch, không dám mở miệng.

Chuyện cũ trước kia trong đầu cậu rất rõ ràng, đến giờ phút này mới ý thức được: người phụ nữ cao nhã xinh đẹp ngồi đối diện không còn là Thiệu Phi ngồi trên gióng xe đạp của cậu, giang hai tay lớn tiếng nói, Ly Ly, đạp nhanh lên một chút, đạp nhanh lên một chút, không phải là Thiệu Phi ôm lấy lưng cậu, cười nói, Ly Ly, em phải công chị cả đời.

Thiệu Phi yêu dấu của cậu đã... mất rồi.

Thiệu Ly thoáng ngẩng đầu, bộ dạng dường như đang nghe mọi người nói giỡn. Đầu tiên, cậu yên lặng nghe xong một chập, sau đó nói một hai câu, tiếp đến thậm chí bắt chước bọn họ cười rộ lên.

Cậu kể chuyện mấy năm nay gần đây, cũng nói mấy chuyện cũ ngày xưa, vừa nói vừa bịa thêm vào cho màu mè, sinh động như thật, giống như những chuyện kia đều ở trước mắt. Thậm chí ngay cả Lý Duy trước giờ không hợp với cậu cũng bị chọc cười, còn theo cậu hỏi: “Thế xong sao nữa? Xong sao nữa? Chú kể tiếp đi.”

Thiệu Ly véo má nó, cười nói: “Chú liên bảo hấn, được, muốn ta gọi người là ông nội, chờ đến lúc đội Brazil đấu với Trung Quốc trong trận chung kết nhé.”

Mọi người, ngoại trừ Thiệu Phi, cũng không nhịn được cười.

Ai cũng hiểu được ý tiêu lâm trong đó, Lý Duy không hiểu lắm, nó hỏi Thiệu Ly: “Thế đội Brazil có thắng đội Trung Quốc không? Chú vẫn phải gọi ông nội chứ?”

Thiệu Ly nhìn nó, nói: “Nhóc con, cháu còn có mười vạn câu hỏi tại sao nữa à? Muốn biết đáp án, sau này xem nhiều chương trình thể thao một chút, biết không? Thích chơi bóng rổ đúng không? Cái này hay, dễ nổi. Không như đá bóng, nhìn hoài không thấy bạn nữ nào, nhất là ở chỗ bọn chú.”

Mấy câu của cậu khiến một tràng cười rộ lên.

Sau đó, Thiệu Ly rất thần nhiên rót đầy một ly rượu, đứng lên giơ tay mời cả bàn, cuối cùng, lúc đến lượt Thiệu Phi, cậu cười giống như trước kia, nói: “Phi Phi... chị...” hiện tại, mọi người đều gọi cô như vậy: “Bữa tối nay rất cảm ơn chị. Em chúc chị sau này mọi việc thuận buồm xuôi gió, tiền đồ xán lạn, mọi người đều tốt. Chén này tôi uống, mọi người tùy ý.”

Tiếp đến, cậu bưng chén rượu lên uống ừng ực, không sót lại giọt nào. Mỗi một ngụm đều như muốn nói với người trong những năm tháng thanh xuân ấy, những chuyện hồi đó một câu tạm biệt.

Không ai biết trong lòng cậu lúc này cuộn cuộn nham thạch nóng chảy, cũng không có ai nhận ra cậu có gì khác thường. Thậm chí ngay cả Thiệu Phi cũng nghĩ cậu rất bình thường. Cho nên cô sẽ không biết, trong một đêm bình thường như đêm nay, trên đời này, đã có một người duy nhất từng toàn tâm toàn ý với cô, vì cô mà khóc, vì cô mà cười, bên vực cô bất kể lúc nào cô cần, người ấy đã chính thức nói với cô lời tạm biệt rồi.

Như thể bao nhiêu chuyện đã qua chỉ là một giấc mộng.

Uống xong một chén, bọn họ tiếp tục nói chuyện phiếm, đủ thứ chuyện nam chuyện bắc, cuối cùng Thiệu Ly nói đến mức không còn gì để nói nữa mới móc ra cái đồng hồ hàng nhái, nói: “Xin lỗi các vị, tôi phải đi trước, chậm nữa sẽ không còn xe. Sau này có cơ hội, tôi xin mời mọi người một bữa.”

Đây chỉ là câu lời khách sáo, ai cũng hiểu.

Sau đó, cậu cầm áo khoác mặc lên, hai ngón tay búng ra tiếng, nháy mắt với Lý Duy, nói: “Duy Duy, nhớ sau này phải chăm lo cho Phi Phi nha. Nam tử hán không phải tự nhiên mà trưởng thành, cơ bắp không phải tự nhiên mà có, cơ cũng không phải là cho cháu ăn không không phải trả tiền, biết không?”

Lý Duy bị động tác của cậu chọc cho cười khanh khách, cũng bắt chước búng hai ngón tay.

Thiệu Ly cười cười, dứt khoát quay đầu, tới chỗ rẽ, mu bàn tay giơ lên hướng về phía bọn Thiệu Phi vẫy vẫy, sau đó khuất bóng sau bức tường.

Đó là hành động quen thuộc của Thiệu Ly hồi trẻ khi nói lời giã từ, Thiệu Phi có chút ngây người.

Lý Duy còn đang thắc mắc: “Phỉ Phỉ, chú ấy là ai thế? Thật thú vị nha.”

Không ai nói cho nó biết.

Lý Hữu ngồi yên lặng, chậm rãi đảo nhẹ ly rượu đỏ trong tay.

Đúng vậy, cho tới giờ em vẫn rất thú vị.

Trước đã thế, giờ vẫn thế.

Like Loading...

15. Chương 15

Buổi tối hôm ấy, Thiệu Ly mua một chai Lão Bạch Kiền, ngồi trước TV uống đến nửa đêm.

Uống rượu say, cậu như con chó nhà lạc đường, tìm về nhà có con gái mình. Giống như hồi mới sinh Thiệu Hiểu Tây, Thiệu Ly ôm thân nhân duy nhất còn lại của mình trên đời, bảo bối duy nhất, nói mê sảng hồi lâu mới ngủ.

Cậu dùng một đêm kết thúc giấc mộng dài tám năm ròng.

Hôm sau tỉnh lại, cậu quả thực như thay đổi thành người khác.

Cậu không lười biếng, không “Không làm việc đàng hoàng” nữa, trở nên “chịu khó”, “hào phóng” trước nay chưa từng thấy, thậm chí còn chủ động cho Thiệu Hiểu Tây ăn hải sản đắt tiền. Mặc dù chỉ là hải sản trong một nhà hàng loại hai nhưng cũng đủ để khiến Thiệu Hiểu Tây cảm thấy có gì đó không ổn.

Ly Ly mà không keo kiệt sao? Chuyện gì xảy ra vậy?

Cô bé chìa chìa đầu Thiệu Ly: “Ly Ly, có phải ba bị thương vào đầu không?”

Thiệu Ly nói: “Vớ vẩn. Ba mày đây anh tuần tiêu sái phong lưu phóng khoáng, có thể bị ngốc sao?”

Anh tuần tiêu sái phong lưu phóng khoáng thì không thể bị ngốc?

Đây là cái loại suy luận gì vậy?

Thiệu Hiểu Tây không nói gì, có điều, lần này cô bé không muốn trêu chọc Thiệu Ly. Bé cảm giác Ly Ly nhà mình dạo gần đây tâm lý tương đối “yếu đuối”.

Hai người ăn xong bữa tiệc thịnh soạn thì đi siêu thị, chưa mua gì mà trước tiên xuống gian hàng điện tử trước. Bọn họ chơi Audition, chơi đẩy tiền, chơi bắn súng, chơi ném rổ... Đang chơi đến say sưa quên đường về thì điện thoại Thiệu Ly vang lên.

Nhắc máy, hóa ra đồng nghiệp Tiểu Đặng ở đầu dây bên kia, nói: “Tiểu Ly, bọn Vương Bát lại kéo người đến phá đám. Có đến 17, 18 tên, bọn tớ làm sao đây? A Trạch bảo tớ gọi cho cậu, sợ hôm nay sẽ có náo loạn lớn, tớ...”

Thiệu Ly nói: “Ừ, không có việc gì, cậu nói cho tớ biết là đúng, cậu theo dõi tình hình trước đi, tớ đến ngay đây. Nếu thấy không ổn thì báo cảnh sát ngay.”

Kỳ thực có báo cảnh sát cũng vô dụng.

Vương Bát là rắn độc vùng này, chuyên môn thu phí bảo kê, dưới tay gã là một đám khốn nạn, không sợ ngồi “uống trà” một hai tháng trong đồn, càng không sợ đâm chém.

Gã có thể “không cẩn thận” cho tay chân tiểu đệ rạch nát xe BMW hoặc Mercedes của người ta, bọn Thiệu Ly sửa chực cái xe QQ cũng không bù lại nổi.

Mẹ kiếp.

Thiệu Ly nghĩ thầm tên khốn kiếp này thật biết chọn thời gian, biết cậu gần đây tâm tình không được tốt. Thế là cậu tống Thiệu Hiểu Tây lên taxi cho về nhà còn mình thì bắt chiếc khác đến thẳng chỗ làm.

Cuối cùng, bọn Vương Bát đập nát kính một chiếc Audi mở màn và kết thúc bằng một màn hai bên cùng xông vào đánh hội đồng. Chủ yếu là bọn Thiệu Ly ăn đòn.

Đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh mà.

Tiệm này là do mấy ngoại tỉnh bọn họ góp tiền mở, bị bọn Vương Bát soi mói là rất bình thường.

Thiệu Ly mang theo thương tích về đến nhà thì thấy Lý Hữu đang ngồi trên salon nhà mình uống trà.

Cậu dụi dụi mắt, tưởng mình gặp ảo giác.

Lý Hữu nói: “Đừng dụi nữa, là tôi.”

Thiệu Ly bật thốt lên: “Anh tới đây làm gì?”

Nếu cậu thực sự có có nhân lực, đầu óc thì lúc này nên đến ôm chầm lấy đùi Lý đại thiếu, chua xót mà nói: “Lý thiếu gia, ngọn gió nào đưa ngài tới đây? Thật là rồng đến nhà tôm. Ha ha ha.”

Lý Hữu nhìn cậu một hồi, nói: “Đánh nhau với người ta?”

Thiệu Ly bĩu môi, trên mặt có thương tích, không thể nói lời bịa đặt được.

Lý Hữu hơi cau mày: “Em đã gần ba mươi tuổi rồi. Sao vẫn dễ bị kích động như thế?”

Ngữ khí của hắn không vội không chậm, thanh âm cũng không cao nhưng người nào đã từng thường thức qua thủ đoạn của Lý đại thiếu phỏng chừng đã sớm bị dọa sợ.

Có điều, Thiệu Ly không đếm xỉa đến hắn. Chuyện của cậu, từ khi nào đến phiên người khác quản lý?

Cậu muốn nói: Lý đại thiếu đây nói sai rồi. Kỳ cục, tự dưng không có việc gì mò tới nhà tôi uống trà, chẳng lẽ để dạy dỗ tôi chắc? Đây là nhà tôi, không phải nhà anh. Đùng có tỏ ra khác trước như thế có được hay không? Tôi với anh chẳng thân thiết gì cho cam.

Có điều, đặc tội Lý thiếu gia như thế là chuyện rất ngu ngốc, cậu đương nhiên sẽ không làm. Thế là thêm mắm thêm muối, rất sinh động kể lại vụ đánh hội đồng vừa rồi từ đầu đến cuối cho Lý thiếu gia nghe. Cuối cùng, cậu uống một ngụm nước, mình mang thương tích, vẻ mặt hài hước, nói: “Ồi chà, quên mất con gái chưa ăn cơm, phải mau mau mua mấy món ăn thôi.”

Về mặt Lý Hữu trong nháy mắt có chút vắn vẹo. Hắn đại khái là bị tên đại ngốc Thiệu Ly này cố ý làm cho loạn cả đầu óc lên rồi.

Hắn nhấp một ngụm trà, đằng hắng nói: “Tiểu Tây đi mua đồ ăn rồi, em ngồi xuống.” Chờ Thiệu Ly ngồi xuống, hắn lại nói: “Sau này nếu có đánh nhau thì nghĩ cho Tiểu Tây nhiều một chút. Em còn phải nuôi con, vạn nhất đánh nhau gây thù chuốc oán, rất có thể khiến Tiểu Tây liên lụy.” Hắn nhìn Thiệu Ly: “Làm gì, không làm gì, em đều phải nghĩ cho con một chút.”

Thiệu Ly nghĩ Lý đại thiếu trước mắt này không phải là người bình thường mà là bị ma nhập rồi. Mặc dù vậy, cậu cũng phải thừa nhận lời này của Lý Hữu cũng không phải không có đạo lý. Cậu muốn banh miệng vén mắt Lý đại thiếu lên xem người này là thật hay giả nhưng không đủ can đảm.

Vì thế, cậu cúi đầu, giả bộ tiếp thu, nói: “Dạ dạ dạ, lần này là tôi quá xúc động, lần tới sẽ tận lực sửa đổi. Có điều, chúng tôi thực sự chả có cách nào khác, không thể để người ta bắt nạt rồi vẫn cười nói mời anh đánh. Cả tháng trời tiệm gặp chuyện như thế, lấy tiền đâu ra đây?”

Lời nói rõ ràng xu nịnh nhưng ngữ khí của Thiệu Ly lại là phân tích lợi hại cho người ta nghe, vì thế không có vẻ gì nịnh bợ cả, thậm chí còn có gì hơi giống giọng điệu phàn nàn nung nịu với người yêu.

Mắt Lý Hữu giật giật, nói: “Tôi hiểu rồi.”

Vừa lúc đó, cửa mở ra, Thiệu Hiểu Tây xách hai túi rau thịt, đổi dép đi trong nhà tiến vào, thấy thương tích trên mặt Thiệu Ly, cô bé dùng giọng điệu giống y Lý Hữu, hỏi: “Ba đánh nhau?”

Thiệu Ly như thể rất sợ làm con gái sợ, vội nói: “Con đừng sợ, chỉ trầy da chút thôi. Con không biết uy phong của ba đây chứ, bọn ba có 7 người mà đối phương có đến 17, đánh gục nửa đội chúng nó luôn.”

Thiệu Hiểu Tây im lặng giây lát, đột nhiên nói: “Ly Ly, ba đúng là không phải gốc vữa.”

Con lo lắng sao?

Thiệu Ly có chút thấp thỏm lại gần con gái, kéo đông kéo tây, cố chọc vui Thiệu Hiểu Tây. Cô bé lúc này còn khó trị hơn cả Lý đại thiếu, không muốn nhiều lời thêm với cậu dù chỉ một chữ.

Chợt nghe Lý Hữu vừa gọi điện thoại ngoài ban công quay lại, nói: “Tiểu Tây, tối nay không ăn nhà. Chúng ta qua bệnh viện một chút rồi ra ngoài ăn.”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Cũng được.”

Thiệu Ly trong nháy mắt cho là mình nghe lầm.

Chuyện này là sao?

Cậu cảm giác mình không ở nhà một lát mà hình như đã bỏ qua rất nhiều chuyện. Trực giác của cậu từ trước đến nay vốn rất nhạy bén.

Like Loading...

16. Chương 16

Trực giác nhạy bén không còn nhạy bén nữa. Còn nữa, có một số việc Lý Hữu không chủ động làm rõ, Thiệu Ly cũng không cách nào mở miệng được. Vì vậy, trước tiên là đến đi bệnh viện kiểm tra toàn thân, không phát hiện có nội thương, để bác sĩ băng bó xử lý tất cả các vết thương lớn nhỏ xong, cả ba người cùng đi ăn tối.

Cơm nước xong, Lý Hữu cho cha con Thiệu Ly lên xe, chở về nhà.

Lúc Thiệu Ly chuẩn bị nhắc con chào tạm biệt Lý Hữu, hần đột nhiên nói: “Tiểu Tây, con lên nhà trước đi. Bác và ba con có chuyện cần nói.”

Thiệu Hiểu Tây chẳng mấy khi do dự, nhìn về phía Thiệu Ly.

Thiệu Ly nói: “Không có việc gì đâu. Ba và bác nói vài câu rồi sẽ lên. Trong tủ lạnh còn hơn nửa quả dưa hấu, con lấy ra mà ăn, biết chưa?”

Thiệu Hiểu Tây gật đầu, đẩy cửa xe bước xuống.

Mãi đến khi nó khuất bóng trong lối đi, Thiệu Ly mới nói: “Lý thiếu gia, bữa tối nay rất cảm ơn ngài. Có gì cần dạy bảo, ngài cứ nói, tôi nghe.”

Lý Hữu trầm mặc một hồi mới nói: “Hôm kia, tôi làm giám định ADN, có muốn nghe kết quả không, Thiệu Ly?”

Thiệu Ly tim đập đánh thịch một cái, cười lớn pha trò: “Giám định ADN. A ha ha, trò này không tin được nha. Nghe nói làm cái này mất bảy ngày mới có kết quả?”

Lý Hữu rất trấn định: “Không cần. Bảy ngày là tiến độ bình thường. Tôi thúc họ làm nhanh, báo cáo kiểm tra bây giờ đang ở trong tay tôi.”

Hần tiện tay rút một phong bì ra.

Thiệu Ly không nhìn cũng không cầm, cười nói: “Lý thiếu gia ngài sự nghiệp gia thế đều lớn, con cháu nói dối khẳng định rất vượng. Chẳng nói xa xôi, hiện tại Lý gia các ngài còn có Tiểu Duy sao? Tôi thấy đứa bé kia và ngài rất thân thiết. A ha ha.”

Lý Hữu nhìn cậu, không tỏ vẻ gì cả: “Lý Duy chính xác là đích tôn nhà họ Lý nhưng chỉ là con trai của chú Vinh. Tiểu Tây thì khác. Nó là đứa con đầu tiên của tôi.”

Hần không cần lớn tiếng tuyên bố, nói Lý Hữu đây mới là chủ của Lý gia, cũng không cần ra sức hạ thấp người khác, nói Lý Chiêu Vinh chẳng là cái quái gì hết. Ý tứ đã rất rành rọt rằng chỉ hai từ “Lý Hữu” thôi

đã đại biểu cho thân phận thế nào ở Lý gia, cả hậu duệ của hần cũng thế, không phải cứ là con cháu của Lý gia là có thể so bì được..

Nếu là con nhà người khác, Thiệu Ly lúc này nhất định sẽ giơ ngón tay cái khen: “Đó là đương nhiên. Ngài đây là ai chứ? Lão khốn Lý Chiêu Vinh mà đòi so với ngài sao?”

Nhưng lần này lại là con gái cậu, đứa con gái cưng cậu nuôi nấng từ nhỏ, Thiệu Ly không cách nào bình tĩnh được.

Trong lòng cậu không ngừng tự nhắc nhở: không thể xung đột với hần, Thiệu Ly. Nếu xung đột với hần, Lý đại thiếu sẽ càng tàn độc, không chừng sẽ “vô tình” cho mày gặp tai nạn xe cộ ngoài ý muốn và vân vân. Lúc đó thì đến gặp mặt con gái mày cũng không được nữa kìa.

Nghĩ thì có vẻ rất chín chắn, nhưng lời nói ra lại hoàn toàn tương phản: “Tôi chỉ có mỗi đứa con gái này. Ngài không nên bức tôi vào đường cùng chứ?”

Lời này là có kim trong bông, rất có tác dụng uy hiếp.

Cậu nói tiếp: “Huống hồ, tôi nghe nói nhà giàu sang phú quý đều cho con trai thừa kế chứ không phải con gái. Con gái tôi là phận nữ nhi, thực sự không đáng để ngài hao tâm tổn trí như vậy. Hơn nữa, đại thiếu gia ngài đang tráng niên, còn sợ về sau không có con trai sao?”

Lý Hữu như cười như không nhìn cậu: “Em nghĩ tôi là người phong kiến vậy sao, Thiệu Ly?”

Thiệu Ly cười không nổi luôn.

Like Loading...

17. Chương 17

Cậu sờ soạn đốt điều thuốc. Kỳ thực, mấy năm nay, vì Thiệu Hiểu Tây, cậu cơ bản đã cai thuốc lá. Nhưng lúc này, Thiệu Ly rất cần một điều để bình tĩnh tâm trạng.

Cậu chẳng thèm quan tâm Lý đại thiếu có phản cảm hay không.

Yên lặng trong chốc lát, Thiệu Ly nói: “Chuyện khác đều có thể thương lượng, duy có chuyện này, tôi —”

Lý Hữu ngắt lời: “À, không phải là muốn chia rẽ hai người. Ý của tôi là hy vọng em có thể đưa Tiểu Tây quay về sống ở thành phố S. Thành phố H này xa quá, tôi không có cách nào chăm lo cho hai người được cả.”

Mẹ nó!

Lý đại thiếu nói đúng trọng điểm chút được không.

Sấm to mưa lớn cũng có thể hù chết mấy người yếu tim đó.

Tâm trạng lo lắng phấp phỏm của Thiệu Ly tối nay rốt cuộc cũng giảm xuống một nửa.

Nhưng cậu nhất quyết không thừa nhận mình không có can đảm, tuy yêu cầu mang Thiệu Hiểu Tây quay về thành phố S của Lý đại thiếu không thể gọi là công bình chính nghĩa nhưng so với Lý thiếu gia không thèm nói lời nào đã mang Thiệu Hiểu Tây của cậu đi thì thế này đã đủ khiến Thiệu Ly đến mộ bà thấp hươu cảm tạ tổ tiên phù hộ rồi.

Lúc này, cậu thực muốn vỗ vai Lý Hữu, nói: Đa tạ Lý thiếu gia hạ thủ lưu tình.

Lại cũng muốn giả bộ nói với Lý Hữu: anh bảo tôi thu dọn tôi sẽ thu dọn ngay? Chuyện buồn cười. Tôi còn ở đây không chịu đi, anh giết tôi chắc?

Sau đó, cậu nói: “Lý thiếu gia, không phải là ngài có mắt lửa người vàng sao? Hoàn cảnh nhà tôi thế nào chẳng lẽ ngài không biết?”

Lý Hữu thần nhiên đáp: “Thiệu Ly, không phải tôi có mắt lửa người vàng mà là cậu không hiểu gì về tôi.” Đại khái coi Thiệu Ly thực sự “thông minh có hạn” nên tử tế mà giải thích một câu: “Cậu chưa quen báo cáo kiểm tra vẫn còn trong tay tôi ha.”

Làm sao mà quên được?

Thiệu Ly nghĩ thầm, mi “làm” ta rồi còn bày ra chuyện thất đức, phỏng chừng cả đời này ta cũng không dám quên.

Lý Hữu còn nói: “Trong đám bạn của tôi có người cũng giống cậu. Vì thế khi gặp Tiểu Tây lần đầu tiên, tôi đã nghi ngờ rồi.”

Thiệu Ly không còn lời nào để nói, chỉ có thể vờ ngớ ngẩn cười gượng hai tiếng, tỏ ra đã hiểu tại sao mình nằm cũng trúng đạn.

Lúc này cậu không còn rảnh mà quan tâm Lý Hữu nghĩ gì nữa. Cậu biết Lý Hữu khôn khéo, thế còn con gái cậu, nó biết được bao nhiêu.

Con gái cậu không dễ bị gạt đâu.

Những năm qua, tuy Thiệu Hiểu Tây hiểu chuyện, chuyện gì cũng không hỏi nhưng tuyệt không có nghĩa là nó không nghi ngờ.

Thiệu Ly ngơ ngẩn xuống xe, nhớ lại hồi biết có Thiệu Hiểu Tây thật sự gian khổ.

Cậu thậm chí đã tưởng, nếu có lúc nào đó nói cho Thiệu Hiểu Tây biết sự thực, Thiệu Hiểu Tây bị Lý đại thiếu nịnh ra nói vào, lại thêm tiền bạc bồi đắp mà nghiêng ngả lập trường, vội bỏ theo Lý đại thiếu, để lại cậu cô đơn một mình thì làm sao đây.

Cậu lê từng bước lên nhà, từ đầu chí cuối không hề chú ý tới việc Lý Hữu chưa rời đi hay đi lúc nào.

Lết lên đến nơi, mở cửa, Thiệu Hiểu Tây đứng ở chờ bố, vẻ mặt có chút khẩn trương: “Ly Ly, sao ba nói chuyện lâu thế?”

Thiệu Ly nói: “Không có việc gì, không có việc gì. Con biết ba rồi đó, mở miệng ra là không dừng lại được.”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Cũng đúng.”

Có điều, cô bé bán tín bán nghi nhìn Thiệu Ly.

Thiệu Ly muốn nói: con gái, con nên đánh răng đi ngủ đi. Sáng sớm mai còn phải đến trường, biết không hả?

Lại muốn nói: Không phải là ba không muốn nói thật với con. Thật sự chuyện này quá phức tạp, con chỉ mới lớn hơn cây củ cải một chút. Con không biết chữ có nhiều đứa trẻ vì biết thân thể của mình mà nhất thời luẩn quẩn trong lòng, trở nên hư hỏng. Ba vẫn định chờ thêm vài năm nữa sẽ nói cho con biết sự thật.

Nhưng thật sự có tác dụng sao?

Thiệu Hiểu Tây ngày hôm nay không biết nhưng còn ngày mai, ngày mốt?

Cậu không nói, chẳng lẽ Lý Hữu cũng không?

Thiệu Ly nghĩ đến đầu đầu nhức óc.

Cậu hất giày, ngồi xuống ghế sa lon, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, bảo Thiệu Hiểu Tây: “Bé cưng, ngồi xuống đây, ba có việc muốn nói với con.”

Thiệu Hiểu Tây có chút chần chờ, ngồi xuống.

Thiệu Ly cúi đầu, nghĩ một lát, hỏi: “Cục cưng, con thấy bác Lý thế nào?”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Rất tốt.”

Tâm trạng Thiệu Ly rơi phịch xuống.

Cậu khó khăn nói: “Này, nếu như, ba nói cho con biết, con thực ra là... con gái của bác Lý thì sao?”

Thiệu Hiểu Tây chẳng hề tỏ ra kinh ngạc, bĩu môi: “Con chả thấy sao cả.”

Tâm trạng Thiệu Ly nhất thời lạnh buốt, đoán chừng là sáng nay Lý Hữu đã qua nhà mình nói cho con bé biết.

Thật quá thể đáng!

Cậu nói: “Ừ, như vậy cũng tốt, con không cảm thấy kỳ quái là tốt rồi. Ba sợ làm con sợ.”

Thiệu Hiểu Tây nhìn cậu: “Ba?”

Thiệu Ly xoa đầu cô bé, căn dặn nói: “Vừa rồi, ở dưới đường, ba và bác Lý bàn việc này. Bác Lý có ý muốn cho con quay về thành phố S học, hy vọng thường xuyên được gặp con.”

Thiệu Hiểu Tây chẳng mấy khi lộ ra vẻ hoảng hốt, hỏi: “Ly Ly, ba đồng ý?”

Thiệu Ly gật đầu: “Yêu cầu này của ông ấy cũng không phải là quá đáng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiệu Hiểu Tây tái đi, viền mắt bắt đầu đỏ lên: “Ly Ly, sao ba có thể như vậy chứ?”

Thiệu Ly lại càng hoảng sợ, vốn Thiệu Hiểu Tây hầu như chẳng bao giờ khóc

Cậu nói: “Con gái, sao lại khóc?” Vừa nói vừa lau nước mắt cho Thiệu Hiểu Tây.

Thiệu Hiểu Tây không cho, nhìn cậu bằng ánh mắt lên án: “Ly Ly, ba nuôi con nhiều năm như thế, sao có thể nhường con cho người khác? Con không phải là người thân của ba sao?”

Đôi mắt to xinh đẹp của cô bé long lanh nước.

Cô nói: “Cho dù ba không phải ba ruột của con nhưng nuôi con lớn lên bấy lâu nay, ba có thể bỏ con được sao? Con nghĩ kỹ rồi, nhà chúng ta không có tiền, ba con mình chỉ có nhau. Con năm nay có thể đọc được sách lớp sau rồi, con định nếu con cố gắng thêm nữa, chăm chỉ thêm nữa, sau này chúng ta sẽ sống khá hơn. Tương lai không kiếm được nhiều tiền, không mua được phòng lớn hơn cũng chẳng sao. Chúng ta trước giờ vẫn sống như vậy, chẳng tốt hay sao? Ly Ly, giờ ba kiếm tiền nuôi con, sau này con sẽ nuôi ba. Chúng ta cả đời sống chung với nhau, chẳng phải tốt hơn sao? Sao ba có thể đưa con cho người khác? Sao ba có thể làm như thế?”

Cô bé ít khi khóc kịch liệt, đứt gan đứt ruột như thế, lại không cho Thiệu Ly lau nước mắt cho mình mà chỉ ra sức quệt.

Cô khóc đến mức tim Thiệu Ly đau nhức, nhưng lại vô cùng an ủi khiến khoanh mắt Thiệu Ly cay xè, muốn kìm cũng không kìm được..

Like Loading...

18. Chương 18

Thiệu Ly còn nhớ rõ rất nhiều năm trước, cậu cũng đã từng nói những lời này với Thiệu Phi.

Giờ khắc này, trong hoàn cảnh bất ngờ, Thiệu Hiểu Tây tám tuổi đột nhiên nói ra một câu tương tự khiến trong lòng Thiệu Ly cuộn lên một dòng nhiệt nóng để chịu, nhất thời không biết nên nói gì.

Cậu muốn nói: Thiệu Ly ơi Thiệu Ly, mi rút cuộc sao lại may mắn quá vậy, làm sao lại nhặt được kho báu như thế này? Mi coi đi, trên đời này dù tất cả mọi người có bỏ đi, thì vẫn luôn luôn có người thân thiết luôn ở bên cạnh mi, mãi mãi không bao giờ ghét bỏ mi, cho dù mi có tiền hay không, hoặc ốm đau, già cả đi chẳng nữa..

Hồi đó sao lại may mắn như vậy, quyết định giữ Thiệu Hiểu Tây lại.

Cậu tay chân hốt hoảng vội lau nước mắt cho Thiệu Hiểu Tây, nói: “Ôi chao, bé yêu đừng khóc, là ba không tốt, nói không rõ. Không phải là không muốn con. Ba làm sao có thể không cần con chứ? Ba con mình ở với nhau, có ai nói là mang con cho bác Lý đâu nào.”

Thiệu Hiểu Tây đang ưỡn thật thẳng thân thể nhỏ bé, còn đang lau nước mắt, nghe xong lời nói này thì sững sờ tại chỗ, ngơ ngác vì tình huống xoay ngược 180 độ.

Một lát sau, cô bé đẩy cái tay Thiệu Ly đang véo mặt mình ra, đứng lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện Thiệu Ly nói: “Ly Ly, con đây không thêm nói chuyện với ba một tuần.” Nói xong, quay lưng chạy mất.

Thiệu Ly lúc này mới nhận ra mình vừa vô ý đắc tội với con gái.

Cậu gãi gãi đầu, bắt đầu cười như tên ngốc, cười ngốc nhất trừ trước tới nay, chỉ còn thiếu điều hát một khúc “nguyệt lượng chi thượng” (Trên mặt trăng) nữa thôi.

Thiệu Hiểu Tây nói lời giữ lời, đã bảo không nói chuyện với Thiệu Ly là tuyệt đối không.

Thiệu Ly nhìn ba ngày thì không chịu nổi nữa, lôi Trần Trạch làm thuyết khách.

Đáng tiếc Trần Trạch lâm trận lại đi theo địch, nói với Thiệu Hiểu Tây: “Tiểu Tây, ba của cháu là tên ngốc, không cần để ý đến. Chú ủng hộ cháu.”

Thiệu Ly dở khóc dở cười, đập cho Trần Trạch một cái: “Này, bảo cậu đến không phải là để lửa cháy đổ thêm dầu nhá.”

Trần Trạch lấy cùi chỏ gạt cú đá của cậu, nói: “Không cần nghĩ cũng biết lúc đó cậu nói gì đó làm bé yêu buồn. Cậu mở miệng ra là chẳng được lời nào ra hồn.”

Thiệu Hiểu Tây hừ lạnh một tiếng, vùi đầu làm bài tập.

Trần Trạch nói: “Bé yêu, có muốn chú dạy dỗ ba cháu một chút không?”

Thiệu Hiểu Tây bĩu môi, rất không nể mặt nói: “A Trạch, có bao giờ chú nữ xuống tay thật đâu? Hai người là cá mè một lứa.”

Trên ghế sa lon, hai người đang giả vờ đánh nhau, không phản đối nổi câu gì. Cho đến lúc chuông cửa vang lên, Thiệu Hiểu Tây đứng dậy đi mở cửa.

Lúc ấy, Thiệu Ly đang bị Trần Trạch đè lên sofa, hai chân giơ lên trời giãy giụa, ra vẻ “đáng thương” hô to với Thiệu Hiểu Tây: “Bé yêu, lần này hẳn làm thật đấy, còn đánh mông ba mấy cái. Ba biết sai rồi mà.”

Không ai nói câu nào.

Thiệu Ly ngửa đầu nhìn lên, thấy Lý Hữu đứng ngay trong phòng khách, ánh mắt không có vẻ gì là tử tế.

Like Loading...

19. Chương 19

Thiệu Ly vỗ vỗ vai Trần Trạch ra hiệu đứng dậy, so với bộ dạng “Tâm tình không được tốt” của Lý Hữu lúc này, tâm trạng của cậu rất vui vẻ, quả thực có chút đáng vẻ “Tiểu nhân đắc chí”.

Đương nhiên, cậu cũng có lý do để “điên”, ai bảo Thiệu Hiểu Tây sơ suất, lỡ bộc bạch tâm can với cậu.

Coi, dù Lý Hữu dễ dàng thế nào chẳng nữa, quãng hàng đồng tiền ra chẳng nữa cũng chẳng có tác dụng shit gì.

Cậu thậm chí không giống mọi khi trái một tiếng Lý thiếu gia phải đáp một câu vâng dạ, đã nói: “Sao bỗng dừng lại đến? Có chuyện gì sao?”

Giọng điệu cực kỳ tùy tiện.

Lý Hữu nói: “Mua ít đồ cho em và Tiểu Tây.”

Thiệu Ly nói: “Cảm ơn.” rồi vỗ vỗ Trần Trạch: “Đây là bạn thân của tôi – Trần Trạch”. Sau đó nói với Trần Trạch: “A Trạch, đây là Lý thiếu gia, cậu từng gặp rồi.”

Trần Trạch và Lý Hữu chào hỏi qua loa, có vẻ vừa ngạc nhiên vừa hơi khó tiêu hóa cảnh Lý đại thiếu lại đột nhiên xuất hiện ở căn phòng chưa đến năm mươi mét vuông này của Thiệu Ly.

Lý Hữu lại có vẻ như chẳng có gì không thích ứng. Hắn thản nhiên ngồi xuống sô pha uống trà, nhìn Thiệu Ly làm bài, thỉnh thoảng quét mắt một vòng về phía Thiệu Ly đang bận rộn trong phòng bếp.

Giờ này khắc này, hắn thoát nhìn hoàn toàn không giống Lý Hữu mà Trần Trạch lần đầu tiên nhìn thấy ở đại lý xe.

Trần Trạch nghĩ có chút kỳ lạ.

Anh hỏi Thiệu Ly: “Ly Ly, các cậu có vẻ thân nhỉ?”

Thiệu Ly vừa xắt hành vừa nói: “Thường thôi, thường thôi.”

Trần Trạch nói: “Tiểu Tây cũng thân với anh ta.”

Thiệu Ly cười: “Thân sao bằng tớ?”

Trần Trạch nói: “Thế mà cũng so được sao?”

Lời nói không chủ tâm lại khiến Thiệu Ly bật cười: “Ô, Trần A Trạch, cậu đúng là chân nhân bất lộ tướng nha. Bình thường có thấy cậu thông minh như thế bao giờ. Tự dưng khôn bất chợt.”

Trần Trạch lười phản ứng lại, bèn vào phòng Thiệu Ly chơi game.

Thiệu Ly ngâm cải trắng xắt nhỏ với thịt ba chỉ và bột mì. Đồ ăn này rất bình dân, làm xong ăn với cơm.

Lý Hữu không biết lúc nào đã đứng ở cửa phòng bếp, hỏi: “Chuyện gì cao hứng thế?”

Thiệu Ly liếc hắn một cái, nói: “Không có gì. Vui thôi.”

Lý Hữu nói: “Sắp đến cuối học kỳ rồi. Tới lúc đó, tôi cho người đến giúp em đóng gói đồ đạc.”

Thiệu Ly nói: “Không cần. Ít đồ như thế, tôi và A Trạch làm một ngày là xong.”

Lý Hữu im lặng, nói: “Phòng của em ở kia, tôi đã xem cẩn thận, ngay trung tâm, tiện đi lại, điều kiện cũng ổn. Em đưa Tiểu Tây đến ở trước.”

Thiệu Ly quay đầu lại, liếc hắn một cái, nói: “Tiền thuê bao nhiêu một tháng?”

Lý Hữu trầm mặc.

Thiệu Ly nói: “Ngay trung tâm, điều kiện tốt, chắc không rẻ đâu nhỉ?”

Lý Hữu nói: “Cái này em không cần bận tâm.”

Thiệu Ly cười cười, uống một ngụm nước, nói: “Không thể không quan tâm được.”

Cậu thô thiển làm động tác đếm tiền, cười hắc hắc: “Kiếm không được nhiều, phải tiêu thật dè xẻn. Anh biết đó.”

Lý Hữu lần thứ hai trầm mặc, bộ dạng không phải là vui vẻ gì.

Thiệu Ly vội vã nói: “Nhưng mà vẫn cảm ơn anh. Kỳ thực, tôi vẫn định thuê một căn phòng gần trường con bé học. Hiện giờ còn chưa biết sẽ học đâu đúng không? Thế có phải là vội vàng không?”

Lý Hữu nói: “Trường khoa học kỹ thuật thiếu niên thành phố S khá tốt. Về sau, muốn học trong nước hay đi du học là do nó quyết, tôi không can thiệp.” còn nói: “Tôi đoán con bé không bỏ được em nên sẽ không muốn xuất ngoại quá sớm.”

Câu cuối cùng thực sự rất hợp tâm ý Thiệu Ly. Miệng cậu vui vẻ ngoác ra cười.

Sau đó chợt nghe Trần Trạch hô to: “Ly Ly, nhanh, hoa khôi gọi tớ, cậu bảo tớ nên đổi nick QQ thành gì bây giờ, nghe ngẫu nhiên ấy?”

Thiệu Ly cười hỏi: “Ngẫu nhiên?”

Trần Trạch gõ bàn phím như điên, nói: “Ừ ừ... Tiếng Anh í... hay tiếng Trung? Tiếng Trung nhất định là hay rồi nhưng cảm giác hình như chưa đủ...”

Thiệu Ly tức giận đến bật cười: “Mịa, phức tạp như thế sao không cho luôn tiếng Ả Rập vào đi? Cái loại này phỏng chừng không nhiều người hiểu đâu.”

Trần Trạch nói: “Đúng vậy, thế mà tớ không nghĩ ra. Cái này hay cái này hay.”

Tiếng bàn phím và chuột lại vang lên.

Năm sáu giây sau, thỉnh thoảng nghe được Lý Hữu nói: “2B thanh niên.”

Thiệu Ly ngẩng người, phì một phát, phun một ngụm nước lên mặt Lý đại thiếu.

Cậu xoa bụng cười: “Ôi giới ơi, A Trạch, đừng tổn công vô ích nữa. Có rồi.”

Trần Trạch hỏi: “Cái gì?”

“Thiệu Ly nói: “2B thanh niên! A ha ha! Tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Ả-rập đều có luôn. Hoa khôi nhìn thấy nhất định sẽ không quên cậu, cả đời nhớ kỹ cậu luôn. Kiếp sau cũng có thể nhận ra cậu. Ha ha ha ha ha!”

Cậu cười đến đau cả bụng, thậm chí còn rất “có gan” nín lấy cánh tay Lý đại thiếu, giờ ngón tay cái lên nói: “Được. Anh rất biết đùa.”

Lý Hữu gọi cậu: “Ly Ly...”

Thiệu Ly ngẩng đầu nhìn lên, nuốt một hơi xuống, nhin không được lại khom lưng xoa bụng đau rút vì cười.

Cậu hoàn toàn không ý thức được Lý Hữu vừa gọi mình cái gì, cười xong, đưa tay xoa xoa mặt Lý Hữu, hỏi: “Sao không?”

Lý Hữu nhìn cậu, không nói lời nào.

Thiệu Ly không thể làm gì khác hơn là lấy cái khăn mặt nhỏ, giống như hồi Thiệu Hiểu Tây còn bé lau mặt cho nó, tỉ mỉ lau mặt cho Lý đại thiếu, vừa cười vừa nói: “Xin lỗi xin lỗi, không phải cố ý nha.”

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Lý Hữu nhìn cậu chòng chọc, thấp giọng nói: “Không có việc gì”.

Like Loading...

20. Chương 20

Hai người nói chuyện trong phòng bếp, Thiệu Hiểu Tây đều thấy rõ. Một tuần sau, bé nghiêm trang hỏi Thiệu Ly: “Ly Ly, ba thực sự quyết định phải đi?”

Thiệu Ly bị bộ dáng nghiêm túc của Thiệu Hiểu Tây chọc cho có chút muốn cười: “Con gái tiếc chỗ này sao?”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Còn nói con? Ba còn tiếc hơn ấy.”

Thiệu Ly cười, bẹo má nó: “”Đúng vậy, lưu luyến chứ. Con gái ba thay hết răng sữa ở đây mà. Nhìn chỗ này nè, thấy cái vết to này không? Biết là gì không? Đó là chỗ con trớ sữa ra đấy. Ba cố ý giữ lại làm chứng cứ. Nhìn coi, ba ngâm đắng nuốt cay nuôi con lớn lên, thật không dễ dàng. Hay là vậy đi, cái xô pha này không đem tặng nữa. Hồi đó con chưa mọc răng, ngày nào cũng nằm chỗ này hết ăn ngủ lại ị tè. Nếu không có kỷ niệm gì giữ lại cho con thì thật đáng tiếc, phải không?”

Thiệu Hiểu Tây chẳng mấy khi xấu hổ đỏ mặt, hung hăng lườm Thiệu Ly một cái, nói: “Ly Ly, con vốn định nói chuyện tử tế với ba. Giờ chẳng còn tâm trạng nói gì nữa.” Nói xong, cô bé chạy mất.

Thiệu Ly ôm cánh tay cười không ngừng.

Gần đến cuối học kỳ, những thứ cần mang theo đều đã đóng gói gần hết. Thiệu Hiểu Tây cũng thuận lợi xin nhập học vào trường khoa học kỹ thuật thiếu niên. Còn đại lý xe chỗ này của Thiệu Ly có bốn người quyết định ở lại, còn 3 người Thiệu Ly, Trần Trạch và Đặng Khải dự định cùng nhau quay về thành phố S.

Trước đêm ra đi, mấy người tụ tập ở nhà Thiệu Ly ăn uống ca hát, náo loạn cả đêm.

Ngày hôm sau, Thiệu Ly mặt mũi vẫn hơi tây tây, mang theo Thiệu Hiểu Tây đi theo Trần Trạch và Đặng Khải, lưng đeo bao lớn bao nhỏ, ngồi xe bus quay về thành phố S.

Nghỉ hè tới rồi, nhà ga khắp nơi đều là du khách, trong tay giờ cờ nhỏ tạo thành các đoàn lớn bé, trắng vàng đen, màu da gì cũng có, nhìn rất mới mẻ.

Tới thành phố S, mấy người vội ăn cơm, vừa ăn vừa bàn chuyện tìm cửa hàng, phân công công việc rồi tản đi.

Trước đó, Thiệu Ly đã chọn được một phòng ngay gần trường học của Thiệu Hiểu Tây.

Xem qua, quả nhiên phòng ở rất tốt.

Phòng gần như mới tinh, không nhìn thấy vết tích của người ở trước, không chỉ có trang thiết bị đẹp mà diện tích cũng rộng, ít nhất cũng phải hơn 70 m², có gác lửng; tuy không ở trung tâm nhưng các tiện ích xung quanh đều đầy đủ cả, trường học gần hàng nhà hàng quán ăn chẳng thiếu gì, giá cả lại chỉ bằng phân nửa so với khu trung tâm.

Nghe ý tứ người môi giới, hình như là chủ nhà phải xuất ngoại gấp nên mới có giá hời như vậy.

Thiệu Ly thấy có lời, vội thương lượng, cương quyết cần rằng thanh toán một kỳ đầu tiên, mang Thiệu Hiểu Tây đến đây ở.

Thu dọn đơn giản, buổi tối hai người đến quán cay Tứ Xuyên đánh chén. Thiệu Ly công Thiệu Hiểu Tây, tản bộ dọc bờ đê mới kè bên sông, ngắm phong cảnh.

Hai tay Thiệu Hiểu Tây ôm lưng Thiệu Ly, hiếm khi hưng phấn nói: “Ly Ly, nhà chúng ta như bây giờ thật là tốt.”

Thiệu Ly cười hắc hắc: “Đó là nhờ ba con may mắn lại có mắt nhìn.”

Thiệu Hiểu Tây nhăn mũi, tỏ ý Ly Ly, ba khiếm tốn một chút đi, nói: “Khi nào chúng ta đến chỗ bà của ba, cụ của con ấy?”

Thiệu Ly nói: “Ngày mai?”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Con OK.”

Thiệu Ly nói: “Được rồi, vậy sáng mai xuất phát.”

Vừa nói vừa đi nhanh về phía trước.

Gió thổi vào mặt mát lạnh rất thích. Thiệu Hiểu Tây bị chọc cho cười khanh khách, người ăn cơm, tản bộ hay khiêu vũ gần đó cũng cười theo.

Đó là một chỗ ở rất thích hợp.

Trên lưng có Thiệu Hiểu Tây cười không ngừng, Thiệu Ly đột nhiên cảm thấy cõi lòng nhiều năm khép chặt như thế, vào giờ khắc này, thoáng cái đã thả lỏng.

Hôm sau, Thiệu Ly đưa Thiệu Hiểu Tây đến quét mộ, cúng cho bà Thiệu sau đó mới mà bắt đầu vội vàng tìm chỗ mở cửa hiệu. Nhắc tới cũng vừa khéo, tìm chưa được hai ngày đã thấy một nhà sửa xe muốn chuyển nhượng, tiền thuê còn rất hợp lý.

Thiệu Ly vừa nhìn đã cực kỳ hài lòng. Cửa nhà rộng rãi sáng sủa, trong khu dân cư đông đúc, trang thiết bị chính đã lắp sẵn, không cần sửa chữa cũng có thể khai trương ngay. Còn chuyện gì tiện hơn nữa?

Vì vậy cậu ký hợp đồng ngay tại chỗ.

Mọi chuyện đều an bài thỏa đáng một cách thuận lợi khiến lòng Thiệu Ly thoải mái nói không nên lời.

Đến cả việc Lý Hữu xuất hiện ở nhà cậu, cậu cũng không phản cảm như trước.

Trong khoảng thời gian này cậu cũng suy nghĩ cẩn thận: có nhiều người thương yêu Thiệu Hiểu Tây không có gì không tốt, huống hồ Thiệu Hiểu Tây ngoài miệng không nói nhưng đứa con gái này chẳng lẽ thực sự không muốn gặp Lý Hữu? Thật sự có thể ngăn cản hai người vĩnh viễn không gặp mặt? Thiệu Ly đóng vai bức tường ngăn cách hai người đó có khi gặp ngày Thiệu Hiểu Tây oán giận cậu, bất hòa với cậu thì cuối cùng lại lời cho Lý Hữu.

Không có cửa đâu!

Like Loading...

21. Chương 21

Chuyện mất mặt như vậy, cho dù đầu Thiệu Ly có bị kẹp cửa, cậu cũng không ngu ngốc mà làm.

Con nít mà, đứa nào chẳng muốn ở chung với bố mẹ nhiều một chút.

Đã vậy thì cứ cho gặp, quang minh chính đại mà gặp.

Thiệu Ly vô tư nghĩ cứ coi như tất cả vì con gái yêu của cậu thôi mà.

Tuy rằng quá trình mang thai Thiệu Hiểu Tây không sung sướng gì, nhưng kết quả lại tốt vượt ngoài ý liệu, tốt đến mức làm cậu vô cùng vui mừng, vì vậy khi nhìn thấy tên họ Lý nào đó thường xuyên viện cớ xuất hiện, cậu cũng chỉ cần rằng chịu đựng.

Cậu cũng không thêm quan tâm tên họ Lý có muốn giở trò “Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt”(*) hay không.

(*) Trích từ “Thanh dạ lục” của Du Văn Bảo

Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt.

Hướng dương hoa mọc dị vi xuân.

Dịch nghĩa: Lâu đài bên bờ nước thì được trăng chiếu sáng trước

cỏ cây hoa lá dưới ánh trăng đậm đà sắc xuân

Ý cả câu là ở gần thì được ưu tiên.

Tự bản thân cậu biết mình không phải “ánh trăng” mà tên họ Lý cũng không phải “lâu đài gần bờ nước” có thể tiếp cận kia.

Hơn nữa, Lý Hữu là một người kiêu ngạo, nếu không phải cam tâm tình nguyện đưa đến miệng hắn, hắn sẽ không ăn.

Trước kia chưa hề có tiền lệ.

Thiệu Ly thành thật cảm thấy không có gì phải lo lắng, cho dù không tin được “nhân phẩm” của tên họ Lý, cậu vẫn không tin hắn dám giở trò với mình.

Đã rất nhiều năm, cậu chưa từng khâm phục ai, chỉ có duy nhất một lần là bội phục Lý Hữu năm đó sau khi bị cự tuyệt, liền trực tiếp, quyết đoán cúp điện thoại, thật là “khí phách”.

Nhìn xem, cho dù nước giếng có gần nước sông, nhưng nước giếng vẫn không phạm nước sông chút nào, thật quá tốt..

Tuy nhiên, điều khiến Thiệu Ly không ngờ nhất tên họ Lý này nhìn không đáng tin như vậy mà học vẫn cũng không tệ lắm. Đôi khi, Thiệu Hiểu Tây gặp phải bài khó, hắn có thể dạy phụ đạo cho bé, lúc rảnh rỗi còn có thể dạy Thiệu Hiểu Tây vài câu tiếng nước ngoài mà với cái trình độ IQ của Thiệu Ly thì còn lâu mới hiểu được.

Phát âm tiếng nước ngoài vừa phải cong lưỡi, vừa kỳ lạ khiến mỗi lần Thiệu Ly nghe thấy, ánh mắt đều xoay vòng vòng .

Nghĩ kĩ lại, không cần tốn một đồng nào lại có một gia sư kiêm bảo mẫu miễn phí trông coi Thiệu Hiểu Tây, quả là lời to.

Thậm chí còn giúp cậu có nhiều thời gian lêu lổng với đám bạn thân của cậu.

Hồi trước, ở lớp, thậm chí là cùng khối, Thiệu Ly là rất nổi tiếng trong đám bạn cùng lứa, là thành viên đội bóng rổ, chưa kể còn biết ăn nói, lại có chức vụ trong hội học sinh, rất nhiều nữ sinh thầm mến cậu, thật là vừa có tiếng vừa giàu làm sao.

Lúc đó, bất kể có cùng khối hay không, ai không biết nhân vật Thiệu Ly thì đúng là quá lạc hậu. Ai nhìn thấy cậu cũng đều gọi “Ly ly”.

Có duyên là một chuyện, nhưng mượn lời Trần Trạch thì là: một đám dư thừa hormone đến thời kỳ động đực nhưng không có chỗ sử dụng, chỉ đành mượn tên Ly Ly ngọc này mà dụ dỗ mấy em gái, đương nhiên là trừ hẩn ra.

Hiện giờ, “Ly Ly” lại đã trở lại, quả thực giống như cá ở dưới nước, chim ở trong rừng.

Cho nên, Thiệu Ly rất bận, bận như chưa từng được bận.

Vừa vội vàng hẹn gặp mặt mấy em gái, vừa phải sắp xếp dự lời mời của mấy đứa bạn cùng trường.

Cậu lại trở thành “Hot boy” giống hồi trước.

Gương mặt đẹp trai, sáng lạn, cả người dường như hoạt bát hơn hẳn.

Lý Hữu đầu tiên là thấy hài lòng, ánh mắt khê nhúc nhích, nhưng từ từ mắt hẩn cũng không thể nhúc nhích nữa, cũng không còn hài lòng như trước.

Bạn của Thiệu Ly, con gái rất nhiều nhưng con trai lại áp đảo hơn hẳn.

Con gái rất có thiện cảm với cậu, nhưng con trai lại càng thích cậu, hơn nữa còn rất thân thiết đến mức đi xem mắt cũng dắt cậu theo.

Lý do rất đơn giản, bởi vì không tìm đâu ra người biết ăn nói hơn Thiệu Ly, càng không sợ mất mặt “bạn bè nhà trai”.

Trùng hợp hơn nữa, có lần lại gặp phải Lý Hữu.

Lúc ấy, Lý Hữu mới vừa đem chìa khóa xe giao cho cậu nhóc giữ cửa, bước vào đại sảnh khách sạn bất chợt nhìn vào quán cà phê bên kia đã thấy hai cặp nam nữ ngồi đối mặt với nhau.

Họ đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Đáng nói hơn nữa, một người nam trong đó chính là Thiệu Ly.

Tới gần, liền nghe Thiệu Ly đang nhìn chằm chằm vào chiếc Koenigsegg của hẩn mà bình luận: “Xời, mua cái xe kia thì đáng gì, dám chơi thì phải mua hẩn chiếc AutoArt mà xài. Thế mới gọi là có tiền, hê hê.”

Hai cô gái đối diện bị chọc đến cười khanh khách.

Thiệu Ly còn hỏi: “Có đúng hay không hả Dương Tiểu Hâm?”

Dương Hâm kẹp cổ cậu, vò đầu cậu, cười không ngừng: “Ly Ly, cậu thật không có tiền đồ. Da mặt của cậu làm ra từ cái gì vậy?” Vừa nói vừa nheo mắt Thiệu Ly.

Hai người bọn họ huyền não làm hai cô gái cười đến đau bụng.

Sắc mặt Lý Hữu nhìn không tốt lắm.

Hơn mười giờ tối, Thiệu Ly mới ăn cơm xong rồi về nhà, nhìn tên họ Lý đang ngồi trên sofa, cậu theo thói quen chào “Hi” coi như chào hẩn.

Lý Hữu không thèm để ý tới cậu.

Một lát sau, Lý Hữu mới nói: “Sau này nhớ về sớm một chút, tôi không thể mỗi ngày đều chờ em đến tối như vậy.”

Thiệu Ly cảm thấy đêm nay tên họ Lý thật kỳ lạ.

Cậu mới nói: “Về sau nếu có việc anh cứ về trước, chẳng lẽ con gái tôi cứ phải có người trông mới được à?”

Lý Hữu thở ra một hơi, không nói gì.

Ánh mắt của hắn không được thân thiện cho lắm.

Thiệu Ly cũng không để ý, cậu huýt sáo một bài nho nhỏ rồi đi vào phòng bếp nấu nước uống.

Cậu vừa châm nước vào bình, cắm dây vào ổ điện, mới từ phòng bếp đi ra, đã nghe Lý Hữu hỏi: “Hôm nay lại đi gặp bạn cùng học sao?”

Thiệu Ly thuận miệng đáp: ” Ừ, theo Dương Tiểu Hâm đi gặp vợ tương lai của nó.”

Lý Hữu hỏi: “Hai cô gái kia đều học chung với em à?”

Thiệu Ly trả lời: “Không hẳn, một người là học chung, người còn lại là đồng nghiệp của cô ấy.”

Lý Hữu nói: “Tụi em chơi đến giờ này mới chịu về?”

Thiệu Ly nói: “Sao có thể, tôi chưa có ngu đến mức đó. Vợ chồng người ta hẹn hò, tôi ở giữa làm kỳ đà làm gì? Tôi cùng với cô gái kia chuẩn trước từ sớm rồi. Hai vợ chồng bọn họ nói chuyện của bọn họ, tụi tôi dĩ nhiên tự đi chỗ khác chơi rồi.”

Cậu cũng chỉ thuận miệng nói, Lý Hữu nghe xong nhú mồm, uống một ngụm trà, đột nhiên nói: “Ngày mai, tôi có việc ở gần đây, muốn ở lại một đêm, em xem có tiện không?”

Like Loading...

22. Chương 22

Thiệu Ly thầm nghĩ Lý Hữu thường xuyên có mặt ở nhà cậu, ở lại một đêm cũng không có gì to tát. Thế là cậu thoải mái đồng ý. Phải cái, đêm nay cậu ngủ cùng với con gái, Lý Hữu một mình một phòng.

Có lần đầu dĩ nhiên phải có lần thứ hai, thứ ba. Dần dần, sau đó, Lý Hữu cứ hai ba ngày lại ở qua đêm.

Hết hè, Thiệu Hiểu Tây bắt đầu đi học bình thường. Tuy rằng, bé chuyển trường đột ngột, còn học nhảy lớp, nhưng thành tích học tập so với lúc học ở thành phố H còn tốt hơn.

Thiệu Ly cho dù không tình nguyện nhưng vẫn phải thừa nhận tất cả đều nhờ công phụ đạo của Lý Hữu, vì thế cậu không thể bắt bẻ việc Lý Hữu thường xuyên ở lại vài ngày.

Há miệng mắc quai, haiz, xem ra những lời ông bà dạy từ xưa đến giờ vẫn còn nguyên giá trị.

Làm ăn phát đạt, cuộc sống xuôi chèo mát mái, ngày trôi qua càng lúc càng nhanh.

Chớp mắt đã tới mừng mười.

Trung thu, Thiệu Ly hiếm có dịp hào phóng một lần, mang Thiệu Hiểu Tây đến thành phố Z chơi một chuyến. Tuy rằng, mua một tặng một, đi chơi còn được tặng kèm một tên họ Lý đi phía sau, nhưng không hề ảnh hưởng đến tâm tình cậu cùng với con gái bảo bối đi shopping.

Sau khi trở về, qua hơn nửa tháng, Dương Hâm bởi vì sự kiện “khai hỏa, xách súng” tạo ra một “mạng người” nên phải vội vã quay về kết hôn với Hoàng Đình.

Vì muốn thể hiện tốt nhất vai trò của nhà trai, Thiệu Ly vừa là bạn của chú rể, vừa là bà mối vội vàng sắp xếp cùng chú rể, cô dâu gặp mặt ăn cơm với cha mẹ hai bên, lại nhanh chóng nghĩ kế hoạch tổ chức tiệc cưới một cách long trọng nhất, so với người khác cậu xứng đáng là một chú kiến cần cù lao động.

Đến cả Lý Hữu cũng nhin không được, hỏi cậu: “Em làm gì mà còn vội hơn cả cô dâu, chú rể?”

Thiệu Ly cắn bánh bao nhân thịt, vẻ mặt đặc ý: “Đó là vì bọn tôi rất thân thiết, chuyện của họ cũng là chuyện của tôi. Nếu là quen biết bình thường, còn lâu tôi mới nhìn đến.”

Lý Hữu không nói gì, tiếp tục uống trà.

Vội vội vàng vàng chưa đến nửa tháng, hôn lễ của Dương Hàm rốt cục cũng được tổ chức thuận lợi.

Cả đêm Thiệu Ly vừa chần rượi, vừa kính rượi, quả thực có thể đổi nghề đi làm chú rể mướn, uống đến say khướt. Nhưng về đến nhà, cậu vẫn còn biết đi xem con gái yêu dấu, nhìn thấy Thiệu Hiểu Tây ngủ rất say mới vui tươi, hớn hở quay về phòng mình. Vừa ngã xuống giường liền ngủ luôn, thỉnh thoảng phát ra tiếng lẩm bầm, ngay cả chính cậu cũng không biết bản thân mình đang nói cái gì.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cậu bắt đầu nằm mơ.

Trong mộng, tình cảnh không phải thực sung sướng. Đầu tiên là nóng đến đầm đìa mồ hôi, tiếp theo như là rơi vào một đồng tơ lụa, sau đó lại cảm thấy thân thể bị cái gì rất nặng đè lên, cuối cùng lại như có động đất.

Kết quả cậu bị đánh thức.

Sau khi tỉnh dậy, phản ứng đầu tiên chính là gọi Thiệu Hiểu Tây. Nhưng thanh âm vừa ra khỏi miệng, cái loại mềm mại vô lực này khiến cậu cảm thấy sốc.

Sau đó mới ý thức được, cái khiến cậu khó thở không phải động đất, mà là cánh tay của Lý Hữu. Tay hằn luồn dưới gáy cậu, giữ lấy vai cậu, khuỷu tay chống xuống nệm, mặt đối mặt, đè trên người cậu, đang ở trong cơ thể cậu tích cực “chế tạo con người”, thực hiện loại vận động nguyên thủy nhất của loài người.

Bị đâm đến lắc lư cả người, hai tai Thiệu Ly như nghe được tiếng nổ, lỗ tai ong ong.

Cậu cảm thấy chắc là do mình uống nhiều lắm cho nên thần kinh mới gần như bị tê liệt. Nếu không tại sao lúc này như thế nào lại cảm thấy không đau, ngược lại còn có chút tê dại, có chút ngứa ngứa, cái loại cảm giác được lấp đầy trong cơ thể, có chút xót xót này làm cho cậu nhin không được bật ra tiếng rên rĩ.

Giường rung lắc dữ dội, Lý Hữu thấy cậu đã tỉnh, thở gấp hôn miệng của cậu, hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Thiệu Ly im lặng, không nói lời nào, chỉ giãy giụa.

Cậu nằm im bất động thì không sao, vừa động dậy dẫn đến thân thể Lý Hữu động theo, làm hấn rên lên.

Thiệu Ly rõ ràng cảm giác được hung khí đang cắm trong thân thể mình, cái thứ sung mãn, cứng rắn kia bắt đầu dùng thêm sức, tốc độ cực nhanh ma sát tuyến tiền liệt của cậu.

Thiệu Ly bị cắm đến đùi run lên, thân thể theo bản năng bắn ra “đạn được dự trữ”.

Lý Hữu không nói lời nào, từ trước đến giờ, hấn chưa bao giờ là kiểu người thích nói nhiều. Hấn chỉ dùng cường độ lúc mạnh lúc yếu thích hợp nhất, góc độ cùng tốc độ ma sát tuyến tiền liệt của Thiệu Ly. Hấn xoay vòng, không giống lúc này, sau năm sáu lần ra vào ngẫu nhiên sẽ có một lần đâm thật sâu, vừa nhanh vừa mạnh mẽ, làm cho hai chân Thiệu Ly run rẩy, thân thể co rút, tuyến tiền liệt vừa trướng vừa xót, tay chân mềm nhũn, vô lực như không còn là của chính mình. Cả người đều là mồ hôi, bụng dính một ít dịch thể, trên trán mồ hôi mẹ mồ hôi con dọc theo hai má lướt qua cằm rơi xuống.

Một bàn tay Lý Hữu hạ xuống sờ khắp người cậu, sờ từ lưng đến thắt lưng, sau đó tiếp tục sờ mông cậu. Lòng bàn tay nóng bỏng chạm đến vùng mông gần nơi kết hợp, xoa nắn một chút, nhẹ nhàng gãi nhẹ một cái sau đó lại nâng lên một chút, cuối cùng chạm đến phía trước của Thiệu Ly, lúc nặng lúc nhẹ lên xuống, ngón tay cái chậm rãi trượt xuống dọc theo những đường gân, thỉnh thoảng nắm bắt hai cái túi yếu ớt mà đùa giỡn một phen.

Phần bụng dưới thắt lưng tiếp xúc với phần mông tạo ra tiếng bành bịch, thủy dịch theo mỗi lần ra vào mà chảy xuống, giường rung lắc theo nhịp điệu, tiếng rên rĩ vang vọng khắp phòng quanh quẩn bên tai. Thiệu Ly cảm thấy hô hấp dường như rất khó khăn, biết vậy lúc này cậu đã không giãy dụa rồi.

Cuối cùng thắt lưng Lý Hữu hướng lên trên đâm vài cái.

Like Loading...

23. Chương 23

Động tác này của hắn hoàn toàn theo bản năng.

Khoái cảm trong cơ thể tựa như thủy triều ập đến, từng cơn, từng cơn miên man không dứt.

Vùng đáy chậu mẫn cảm bị va chạm liên tục làm cho cơ thể Thiệu Ly không ngừng co rút, không sao dừng được, chỉ có thể thẳng lưng chủ động tiếp nhận.

Lý Hữu như muốn nghiền nát cậu. Hắn đè trên người cậu, dùng thứ “hung khí” đang bùng nổ lực lượng kinh người kia làm cậu rên rỉ, làm cậu co rút, làm cậu lên đến cao trào không thể kìm nén và cũng khiến cho cậu dù rên xiết thế nào cũng không thỏa mãn được.

Say rượu cũng có cái hay, ít nhất đầu óc sẽ trì trệ, không cần nghĩ nhiều đến mọi chuyện.

Bọn họ đầu tiên dùng tư thế truyền thống, mặt đối mặt làm một hồi, tiếp theo Thiệu Ly lại bị ôm ngồi dậy, lưng dựa vào thành giường, người tựa vào Lý Hữu chống đỡ từng cú thúc mãnh liệt, hai đùi kẹp chặt thắt lưng của hắn, càng khiến hắn vừa nhanh vừa mạnh mẽ tiến vào.

Lý Hữu còn thường đem đầu lưỡi đẩy vào miệng cậu, hôn cậu.

Thiệu Ly cảm thấy khó thở, cả người vừa nóng vừa ẩm ướt, nước bọt theo khóe miệng chảy xuống.

Cậu mơ mơ màng màng ngửa đầu, không cho Lý Hữu đoạt lấy hô hấp của mình thêm lần nữa.

Cậu nói: “Đừng đẩy đầu lưỡi vào nữa, tôi thở không nổi.”

Lý Hữu sáng khoái đáp ứng: “Được.”

Rồi mới cúi đầu hôn cổ cậu, tiếp theo ngậm một hạt đậu trên ngực cậu, dùng đầu lưỡi liếm rồi dùng răng nanh lúc nặng lúc nhẹ mà cắn.

Một tay Thiệu Ly ôm đầu của hắn, tay còn lại chống vào thành giường. Lúc này cậu mới mơ hồ cảm nhận, không phải cậu đang ở trong tâm chấn của “Động đất” cấp bảy, mà cậu đang chuẩn bị bay lên thiên đường.

Tất cả giác quan như ngừng lại, chỉ còn cảm nhận được nơi vô cùng nhạy cảm đang tiếp nhận Lý Hữu và đầu ngực đang bị hắn ngậm.

Lý Hữu bắt lấy ngón tay cậu, buộc cậu sờ đến chỗ hai người đang kết hợp.

Hắn nói: “Ly Ly, hãy cảm nhận tất cả của anh.”

Thiệu Ly đã cảm nhận được hắn, cực kỳ rõ ràng, cặn kẽ từ trong ra ngoài.

Cậu rất tỉnh táo phác họa hình dáng của thứ đồ chơi kia trong đầu.

Đầu nắm cứng rắn, tròn trịa, đường kính to lớn, làm cậu cảm thấy trương đến căng chặt. Chú em của Lý Hữu vừa có chiều dài, vừa nóng rực, không ngừng nghiền ép, ma sát tuyến tiền liệt của cậu, có thể ra vào đạt đến chiều sâu trước nay chưa từng có.

Thiệu Ly cả người lại tiếp tục nóng đến muốn bốc hỏa.

Cậu nhỏ giọng ầm ừ: “Tôi nóng.”

Lý Hữu liền hỏi: “Chỗ nào nóng?”

Thiệu Ly đáp: “Chỗ nào cũng nóng.”

Lý Hữu cắn vành tai cậu: “Em ráng chịu chút đi, muốn có em bé phải làm như vậy thôi.”

Thiệu Ly không nghe rõ, cậu nóng đến khó chịu, mơ hồ la hét, kháng nghị đòi tắm rửa.

Lý Hữu chỉ biết nghe lời, ôm cậu vào phòng tắm.

Dưới vòi sen, hắn dùng tư thế đứng, nâng mông Thiệu Ly lên, để Thiệu Ly dựa vào người hắn, không ngừng bỏ sức ra vào vào cơ thể thắt chặt của cậu.

Hai người bọn họ, một người thì điên cuồng ra vào cơ thể chặt chẽ đến mê hồn của đối phương, nặng nề thở dốc, người còn lại cố gắng ngửa đầu về phía sau, ngón chân cuộn lại, cặp mông trắng nõn không ngừng lên xuống như bị sóng biển đánh vào.

Làm trong chốc lát, Lý Hữu đem người để trên bồn rửa tay, đem nước ấm xối vào người cậu, vừa lau một chút vừa sờ ngực cậu, chà xát rồi xoa nắn, từ từ “tắm rửa” cho cậu.

Thiệu Ly ngồi trên bồn rửa tay, cả người nhẹ nhàng, thoải mái như bay bổng.

Cơ ngực cùng cơ bụng của Lý Hữu dán vào lưng và thắt lưng của cậu, một tay hắn giữ chặt lấy phía dưới của cậu, đem cặp mông vĩnh viễn nâng lên cao, tay kia thì xoa nắn dọc vòm của cậu, nhanh chóng thay đổi góc độ từ dưới lên mà điên cuồng ra vào.

Sau đó, hình như hắn quẹo vào một đường khác.

Hắn hỏi: “Có phải lúc đó bắn vào nơi này mới có Tiểu Tây đúng không?”

Thiệu Ly thoải mái đến mơ hồ, không trả lời chỉ hừ hừ.

Lý Hữu sờ mông cậu, tự nói một mình: “Lần này mà có con nữa, chuyện chúng ta cũng nên giải quyết thôi.”

Facebook Comments

Like Loading...

24. Chương 24

Lời này, một chữ cũng không lọt vào tai Thiệu Ly.

Cậu say đến mơ hồ, còn bị giày vò đến mức hai tai ong ong, đầu óc mơ màng, không thể giữ được tỉnh táo để nói chuyện.

Buổi tối hôm đó, “động đất” đến hơn nửa đêm.

“Ngày hôm sau”, lần đầu tiên Thiệu Ly mới sáu giờ sáng đã tỉnh, sau đó cậu dùng thời gian không đến nửa phút nhớ lại cụ thể từng chi tiết, quá trình vụ “động đất” tối hôm qua.

Dương Tiểu Hâm kết hôn, cậu thay Dương Tiểu Hâm chặn rượu nên say đến không biết mình là ai.

Dương Tiểu Hâm ôm vợ của hắn đi động phòng, còn cậu về nhà.

Dương Tiểu Hâm sắp có con, cậu. . .

Hình như. . .

Cậu nhớ ra rồi.

Cậu đã ngủ với Lý Hữu, hơn nữa Lý Hữu còn không thêm sử dụng biện pháp an toàn.

Dùng bao cũng chưa chắc an toàn trăm phần trăm, huống chi còn không thêm trang bị gì đã xách súng ra trận.

Mẹ kiếp!

Thiệu Ly đang ôm đầu kêu rên, hình như nhớ ra cái gì, liền luống cuống tay chân đứng lên.

Cậu phải ra tiệm thuốc, mua thuốc để cứu vãn tình hình mới được.

Tới tiệm thuốc, cậu chỉ cần nói sơ qua “yêu cầu”, cô bán thuốc đã hiểu rõ, đưa ra một hộp thuốc, nói: “Thuốc này dùng trong vòng bảy mươi hai giờ.”

Thiệu Ly, nó: “Tôi hiểu rồi.”

Cô bán thuốc tiếp tục dặn dò: “Thuốc này một tháng chỉ có thể dùng một lần, lần thứ hai sẽ không còn hiệu quả.”

Thiệu Ly đáp: “Cảm ơn, tôi biết rồi.”

Cô bán thuốc: “Thuốc này không đảm bảo nhất định có hiệu lực.”

Thiệu Ly: ” . . . ”

Cô bán hàng: “Vậy cậu còn muốn mua không?”

Thiệu Ly vừa định nói muốn, thì một bàn tay từ từ duỗi đến trước mặt cậu, trả hộp thuốc lại cho cô bán thuốc.

Thiệu Ly quay qua, là Lý Hữu.

Lý Hữu từ tốn đáp: “Cái đó không cần, lấy cái này thôi.” Hắn thuận tay ném hai hộp gì đó lên quầy tính tiền, thì ra là hai hộp bao cao su.

Thiệu Ly gần như là nhìn thấy quân địch trước mặt, lập tức đẩy hắn ra lớn tiếng nói: “Bán cho tôi hộp thuốc này.”

Cô bán thuốc nhìn Thiệu Ly như nhìn thấy cái gì kỳ lạ lắm vậy, nhưng vẫn đưa thuốc cho cậu. Thiệu Ly bối rối nhanh chóng tính tiền. Cuối cùng, Thiệu Ly cũng nhớ ra đây là nơi công cộng, không thể trực tiếp gây sự với Lý Hữu

Mua xong thuốc về đến nhà, hai người mặt đối mặt ngồi nhìn nhau, ở giữa là bàn ăn dài tầm một thước.

Thiệu Hiểu Tây thì đang xem chương trình khám phá trên TV.

Những đứa trẻ tầm tuổi này thường tràn ngập hiếu kỳ với tất cả sự vật xung quanh.

Bàn ăn bên kia, Thiệu Ly vẻ mặt không thân thiện cho lắm nhìn Lý Hữu, nhưng Lý Hữu vẫn rất bình tĩnh.

Thiệu Ly: “Sao anh còn chưa về? Bộ định ở lại ăn cơm trưa chắc?”

Lý Hữu uống ngụm trà, đáp: “Tôi đã hứa với Tiểu Tây rồi, cuối tuần này dẫn hai cha con em đi ăn cơm tối.”

Thiệu Ly: “Ăn cơm?” Nghĩ đi nghĩ lại một lúc, cậu mới nhớ ra. Cậu cố gắng kìm chế, nói: “Cuối tuần là chuyện của cuối tuần, đợi đến đó hãy tính, anh có thể về rồi!”

Lý Hữu nhìn cậu, thở dài: “Hôm nay chính là cuối tuần. . . ”

Thiệu Ly ngây ngốc hỏi lại: “Hôm nay chủ nhật sao?”

Lý Hữu đáp: “Ừ.”

Cái quái gì thế!

Cậu vậy mà ngủ hết trọn một ngày.

Tròn một ngày một đêm

Giỏi lắm tên họ Lý!

“Thì ra là vậy.” Thiệu Ly cắn răng, châm chọc: “Anh giỏi lắm, Lý Hữu.”

Lý Hữu tiếp tục uống trà, không nói lời nào.

Đây hình như là lần đầu tiên Thiệu Ly gọi rõ ràng, rành mạch tên của hắn.

Vậy mà hắn cũng không hề cảm thấy bất ngờ.

Hai người mặt đối mặt, ánh mắt ở giữa không trung đánh giá lẫn nhau.

Thiệu Ly hỏi: “Anh chưa quên rằng tôi từng đánh chú anh đấy chứ?”

Lý Hữu đáp “Không quên.”

Thiệu Ly tiếp tục: “Vậy anh nghĩ tôi dám đánh Lý Chiêu Vinh nhưng không dám đánh anh, phỏng?”

Lý Hữu vẫn tiếp tục nhàn nhạt nói: “Không phải.”

Thiệu Ly: “VẬY anh còn dám thừa dịp tôi say ngủ với tôi. Anh có biết làm như vậy là cưỡng đoạt không?”

Lời này nghe thế nào cũng không phải chuyện cười bình thường.

Lý Hữu nhìn cậu, rất “thành khẩn, thẳng thắn” nói: “Không phải tôi cưỡng đoạt em. Trên thực tế, lần này là do em chủ động đó Ly Ly.”

Thiệu Ly nghiêng rằng: “Tôi chủ động?”

Lý Hữu nói: “Ừ. Chắc là do em hâm mộ Dương Hâm kết hôn, ôm tôi vừa hôn vừa bảo muốn động phòng.”

Một câu nói trực tiếp châm trúng ngòi nổ của Thiệu Ly, cậu bắt đầu bùng nổ: “Cút con mẹ anh chứ kết hôn, tôi có nói là kết hôn với anh à.”

Lý Hữu đáp: “Ly Ly, tôi không thích câu nói đùa này của em.”

Lúc này, giọng bọn họ nói chuyện đã hơi lớn tiếng.

Thiệu Hiểu Tây lập tức chú ý đến họ.

Bé quay đầu lại, tầm mắt nhìn nhanh qua Lý Hữu và Thiệu Ly, vẻ mặt tò mò hỏi: “Ly Ly, hai người có chuyện gì vậy?”

Chỉ một câu hỏi đã nhắc nhở hai người, hiện tại cũng không phải là lúc để tranh cãi.

Việc này không thể âm ỉ thêm nữa, chỉ có thể từ từ đợi ngày qua ngày phai nhạt dần.

Chuyện đã xảy ra rồi có truy cứu trách nhiệm của ai cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Thiệu Ly luôn luôn suy nghĩ đơn giản, đây thần kinh thô to hơn người bình thường, không phải là kiểu người hay tự tìm rắc rối cho bản thân.

Nhưng dù thần kinh cậu có to đến đâu, vẫn ý thức được, cậu và Lý Hữu từ lúc đó bắt đầu trở nên có chút không bình thường.

Thứ cảm giác đó không tên đó, không thể nào mà nói rõ, giống như một giây trước, hai người còn có thể bình thường nói chuyện với nhau, giây tiếp theo, không hiểu sao lại đụng đến một đề tài nhạy cảm, không ai nói lời nào.

Ngẫu nhiên, hai người có thể vì chút chuyện tầm phào mà cãi nhau hai ba câu.

Rõ ràng không phải là chuyện gì quan trọng, không đến mức khắc khẩu, nhưng vẫn rất dễ dàng khiến cả hai khó chịu.

Cũng may sau ngày đó, Lý Hữu coi như có quy củ, biết thức thời không tiếp tục làm loại chuyện “cưỡng đoạt” này nữa.

Thiệu Ly vẫn đề phòng hẩn một thời gian. Dần dần, thần kinh thô của cậu phát huy công dụng, đã quên “vết sẹo” cũ, đem chuyện phát sinh đêm đó quăng ra sau đầu.

Hơn nữa, cậu cũng hiểu rõ quan hệ hiện tại của hai người không thể nào cắt đứt, cũng không thể cả đời không qua lại với nhau, đành trở lại giống như lúc trước, chỉ là không còn tự nhiên như khi ấy nữa.

Nhưng lại có chuyện khác xảy ra.

Lý Chiêu Vinh bị trúng gió, kèm theo đó còn lộ ra chuyện có con riêng với nữ diễn viên Thiệu Phỉ, hơn nữa, đứa bé đó đã được tám tuổi.

Chuyện cha đứa bé là ai khiến mọi người xôn xao. Lý Hữu không phải là người có nhiều tin đồn, hẩn làm việc dứt khoát, âm trầm, không ai dám đắc tội vậy mà cũng có lúc bị người khác đưa vào danh sách, đã thế, càng ngày càng có nhiều lời ra tiếng vào.

Chuyện càng ngày càng lớn.

Thậm chí, trên mạng còn có nguyên bài post đặc biệt phân tích rõ ràng, chi tiết sự giống nhau về đường nét gương mặt giữa Lý Duy và Lý Hữu.

Like Loading...

25. Chương 25

Ngòi bút phân tích cực kỳ rõ ràng, thuyết phục, còn đính kèm rất nhiều hình ảnh về “Cuộc sống hàng ngày” của Lý Hữu và Lý Duy. Có bức chụp lúc Lý Hữu dạy Lý Duy chơi bóng rổ, có bức chụp hai “cha con” đang ăn cơm chung, hơn nữa còn có bức Lý Hữu cùng Lý Duy, Thiệu Phi “một nhà ba người” đi cùng với nhau.

Dù hành vi này đã xâm phạm nghiêm trọng quyền tự do cá nhân của người khác nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến nhiệt tình của mọi người, họ bàn luận đến hăng say.

Tin vịt ai chẳng thích xem. Hơn nữa, nối tiếp bài post trên, có người tiếp tục tung ra một loạt bài khác. Scandal của giới giải trí có rất nhiều, nào là sao nào phẫu thuật thẩm mỹ rồi sao nào khai giả tuổi tác, chiều cao,... cái gì cũng có nhưng chưa hề có chuyện nữ diễn viên nào dùng cảm công khai chuyện mình có con.

Đến cả Thiên vương cũng còn phải giữ kín chuyện mình bí mật kết hôn, huống hồ là chuyện nữ diễn viên chưa kết hôn đã có con lại bị khai ra.

Sự tình càng lúc càng lùm xùm, mỗi người một ý, không ai chịu ai.

Có người lên tiếng bảo vệ, có người châm biếm, người thì lắc đầu thất vọng nhưng cũng người cố gắng tin tưởng. Hơn nữa, cha của đứa trẻ này, tuổi còn trẻ lại đẹp trai cùng Thiệu Phi giống một cặp trời sinh, tiên đồng ngọc nữ, thật sự rất phù hợp với thẩm mỹ của đại chúng, khiến Thiệu Phi có thêm không ít fan.

Thời nay, nữ diễn viên hoặc người mẫu trẻ tuổi thường bám lấy mấy lão già lắm tiền, vừa là bồ nhí vừa để thuê đó thôi. Thiệu Phi tìm được một chỗ dựa tuyệt vời đến thế, còn có gì không hài lòng? Mặc dù thân phận của Lý Hữu vẫn là một câu đố, nhưng fan hâm mộ luôn ủng hộ tương lai sắp tới của cặp đôi này, vì thế thuận gió đẩy thuyền, càng ngày càng có nhiều tin lá cải.

Không ngoài dự kiến, hôm sau Thiệu Ly nhận được cuộc gọi của Thiệu Phi, cô nói địa điểm rồi hẹn gặp cậu ra gặp mặt.

Giọng nói của cô nghe có chút mệt mỏi.

Lần gặp mặt này, hiếm khi lại thấy Thiệu Phi ăn mặc giản dị, bên cạnh là người lần trước ăn cơm đã gặp – Lưu Ưu.

Thiệu Phi không hề mở miệng, mà Lưu Ưu nói thay: “Thiệu Ly, lần này Phi Phi đắc tội tiểu nhân, bị người khác hãm hại, chỉ có cậu mới giúp được cô ấy.”

Thiệu Ly lặng yên trong chốc lát rồi hỏi: “Chị muốn tôi giúp gì?”

Lưu Ưu nói: “Không phải chuyện gì khó. Tôi nghĩ, trước tiên cho Lý Duy nhập hộ khẩu vào nhà cậu. Cậu vốn thân thiết với Phi Phi, việc này chỉ có cậu đứng ra nhận mới giải quyết được. Phi Phi đi chơi cùng với cháu là chuyện bình thường, chưa kể việc này còn tạo dựng được một hình tượng tốt.”

Thiệu Ly nghĩ, rồi nói: “Chị muốn làm như vậy thật sao?”

Thiệu Phi nói: “Ly Ly, chị không biết.”

Lưu Ưu: “Phi Phi, việc này em chỉ có thể làm như thế thôi. Hình tượng của em không thể bị hủy. Tương lai còn dài, hơn mười, hai mươi mấy năm, em còn một con đường nghệ thuật rất dài phải đi qua.”

Thiệu Phi nhẹ nhàng cau mày: “Cũng đâu phải tất cả mọi người không chấp nhận.”

Lưu Ưu tiếp tục nói: “Ai biết trước được. Fan mỗi ngày lại thay đổi khẩu vị, hôm nay có thể theo dõi, tán dương em, nói em có dũng khí, nhưng có thể qua ngày mai chỉ cần họ có chút khó chịu về em, họ liền phỉ nhổ, bôi nhọ em. Em hãy nhìn xem Thiên vương chỉ mới giấu việc đã kết hôn thôi, đã bị người khác lên án thành như vậy, thiếu chút nữa trở mình không kịp. Tình huống hiện tại của em còn hơn thế nữa.”

Lời cô nói rất rõ ràng cũng rất có lý.

Thiệu Ly nhìn Thiệu Phỉ, cân nhắc nói: “Chị, nếu như để Lý Duy làm con trên danh nghĩa của em, sau này nó không thể ở cùng chị nữa.”

Đã diễn trò thì phải làm cho trót, fan cũng không phải là kẻ ngốc để bị đùa giỡn.

Chưa kết hôn đã có con là một chuyện, nếu lại bị tra ra là nói dối để bao biện, vậy không chỉ bị nói đơn giản như “Trượt chân sa đọa” mà sẽ bị phán xét nhân phẩm, uy tín có vấn đề.

Thiệu Phỉ không phải Thiên vương, cô còn chưa đủ sức chống chọi sóng gió lớn như thế này.

Cô lo lắng trong chốc lát, rồi nói: “Ly Ly, hay là làm theo ý của A Ưu trước đi. Trước mắt cũng chỉ có cách này.”

Đây là đáp án giống như trong dự kiến của cậu, Thiệu Ly không nói thêm gì nữa.

Bọn họ lại ngồi nói tiếp làm sao để sau một thời gian đợi mọi chuyện tạm lắng, Thiệu Ly qua mặt phóng viên và fan, đưa Lý Duy đến gặp mặt Thiệu Phỉ.

Cùng ngày buổi chiều, Lưu Ưu đã làm tốt mọi thủ tục chuyển hộ khẩu cho Lý Duy, vừa nhờ người vừa rút tiền nên mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ, không hề nhìn ra lỗ hổng nào. Lý Duy đổi tên thành Thiệu Duy, giống như từ trước tới giờ nó vẫn là con của Thiệu Ly.

Sau đó, Thiệu Phỉ lại chủ động làm sáng tỏ chân tướng chuyện “có con riêng”, phủ nhận toàn bộ phỏng đoán của mọi người.

Tin đồn có con là giả, có người tin, có người không tin, cũng có người bán tín bán nghi.

Nhưng số đông lại bị hấp dẫn chuyện tình cảm thật giả lẫn lộn của Thiệu Phỉ và Lý Hữu.

Đứa nhỏ có thể là giả nhưng chuyện một anh đẹp trai cùng một mỹ nữ ăn cơm chung, hơn nữa anh giai này còn chơi bóng với đứa bé không thể nào là giả được. Có người đàn ông nào rảnh rỗi đến mức chơi cùng với đứa cháu nhà con gái người ta.

Sinh hoạt cá nhân của nữ diễn viên và mối quan hệ của họ lúc nào cũng khiến mọi người nhiệt tình bàn luận. Thiệu Phỉ trong cái rủi có cái may, nhờ vào vụ lùm xùm này nhận được hai cái quảng cáo.

Thiệu Ly không phải là người trong giới giải trí, cho nên thật thật giả giả cậu cũng không hiểu được. Nhưng Lưu Ưu lại nói chuyện lần này của Thiệu Phỉ là do có kẻ đã âm thầm giở trò sau lưng, việc này cùng với việc Lý Chiêu Vinh trúng gió nhất định có liên quan.

Cây ngã thì khỉ xổng chuồng, chỗ nào chả giống nhau.

Đương nhiên, đối mặt với chuyện này Thiệu Ly cũng chẳng quản lý được, nhưng cậu lại gặp phải một phiền phức khó giải quyết hơn – Lý Duy.

Like Loading...

26. Chương 26

Đột nhiên thay đổi chỗ ở, Lý Duy rất không quen. Nó sinh ra trong sung sướng, từ bé đã ở nhà lớn có sân vườn thật rộng, như Thiệu Phỉ từng nói, trong nhà có phòng nhạc, trong vườn có hoa hồng ngoại nhập, mỗi khi mở cửa, hương hoa tràn vào phòng, dễ ngủ vô cùng. Sau lưng nó luôn luôn có bảo mẫu theo hầu hạ 24/24, đồ chơi các loại, còn có người bị nó bắt nạt vẫn phải nịnh nó. Nó muốn Transformers, một giây sau sẽ có người nâng đến trước mặt. Nó muốn ánh trăng, Lý Chiêu Vinh không nói hai lời sẽ mang tiền ra dỗ dành.

Nó chưa từng bao giờ giống như Thiệu Hiểu Tây sống cuộc sống “nghèo khổ” loại này.

Không nhà to, không xe, không bảo mẫu, phòng ở còn nhỏ hơn phòng cho con Cầu Cầu của nó. Cầu Cầu chính là con chó giống Husky Tây Ban Nha nó nuôi.

Thế nên nó khóc lóc, làm ầm ĩ lên, nó giãy giụa đạp loạn hai chân, không chịu ăn ngủ, chỉ la hét đòi về nhà. Nó không hẳn là nhớ nhung người nhà, chỉ là muốn về nhà, tiếp tục cuộc sống như trước đây.

Thiệu Ly bị nó làm phiền hai ngày, chịu không nổi. Cậu thật muốn đập cho thẳng lỗi con này một trận.

Cậu nhìn Thiệu Hiểu Tây, Thiệu Hiểu Tây cũng nhướn mày lên nhìn cậu, cùng bộ dạng bị làm phiền.

Đại khái là cô bé chưa từng gặp ai thích khóc như thế bao giờ.

Buổi tối, Lý Hữu tới. Lý Duy thấy Lý Hữu, quả thực như gặp được cứu tinh. Nó đứng phắt dậy từ ghế salon, chạy nào tới, ôm lấy chân Lý Hữu không buông.

Nó nói: “Kim đến đón con à? Con phải về nhà, không muốn ở chỗ này. Chú dẫn con về được không?”

Lý Hữu nói: “Lý Duy, đứng thẳng lên.”

Giọng điệu của hắn không phải là đặc biệt nghiêm khắc nhưng Lý Duy rất nghe lời đứng thẳng dậy.

Lý Hữu đặt nó lên cạnh ghế sofa, hỏi Thiệu Ly: “Tại sao Lý Duy lại ở đây?”

Trước mặt Lý Duy, Thiệu Ly không thể nói đến chuyện sửa hộ khẩu, đành trả lời cho có lệ: “Chị gái tôi gần đây bận rộn, không chăm sóc cho nó được nên tạm thời để nó ở đây vài ngày.”

Lý Hữu lặng yên trong chốc lát, nói: “Vậy tối nay đừng nấu cơm. Chúng ta ra ngoài ăn.”

Thiệu Ly không quay đầu lại, nói: “Khỏi. Tôi không muốn ngày mai lên trang đầu. Hơn nữa đã mua nhiều đồ rồi, không ăn thì lãng phí lắm.”

Lý Hữu nhíu nhíu lông mày, không nói gì.

Thiệu Ly vào phòng bếp, gọt cà rốt, rửa súp lơ, định làm cà rốt trứng trắng và súp lơ xào nấm, gà xé phay trộn ớt và cá hồi tẩm dấm đường rán.

Lý Hữu theo vào, đứng phía sau cậu, hỏi: “Mấy hôm nay tôi không ở đây, trong nhà có ổn không?”

Hắn nói rất thuận miệng, Thiệu Ly cũng thuận miệng đáp: “Rất ổn. Có gì không ổn được cơ chứ?”

Bọn họ không hề chú ý mình đã có thói quen coi người kia là người “trong nhà”.

Lý Hữu nhìn cậu lấy cái này, cầm cái kia, từ đầu chí cuối không có ý hỗ trợ.

Thiệu Ly quảng cho hắn hai nhánh tỏi: “Đừng có đứng không. Bóc giúp tôi cái này đi.”

Lý Hữu theo phản xạ, nhíu nhíu mày, hỏi: “Có cần nhiều đến mức này không?”

Thiệu Ly đáp: “Anh cứ bóc đi. Hôm nay không dùng hết thì mai dùng.”

Lý Hữu khoe miệng giật giật, không nói nên lời.

Bọn họ một người bóc tỏi, một người nhặt rau, thoạt nhìn rất có dáng vẻ chung sống thân mật.

Lý Hữu đứng bóc tỏi một lúc, đột nhiên không đầu không đuôi hỏi: “Em đang giận à?”

Like Loading...

27. Chương 27

Thiệu Ly trả lời: “Không.”

Nói là nói thể nhưng thanh âm nghe là lạ, Lý Hữu thậm chí thấy cậu đưa tay lau khóe mắt.

Động tác này quá rõ ràng.

Ánh mắt Lý Hữu co rụt lại.

Khóc ư?

Làm gì có chuyện đó được.

Hắn thật sự chưa bao giờ thấy Thiệu Ly khóc.

Cái đêm hôm đó, bất kể bị lặn qua lật lại thế này, hay là vô số lần gặp mặt về sau, Thiệu Ly gặp chuyện không như ý, bị chế nhạo bị thương tổn bị ghét bỏ, bị đá bị đánh đập bị áp chế cũng chưa từng rơi nước mắt.

Đây là một chàng trai cứng rắn, ương bướng như hổ con. Từ xưa đến nay, Lý Hữu vẫn biết rõ như vậy.

Nhưng con người kiên cường mà hắn đã quen này, bỗng đứng trước mặt hắn rơi lệ.

Cái loại cảm giác này tựa như thấy tuyết lở, bởi vì không được chuẩn bị tâm lý nên bị chấn động trong nháy mắt.

Lý Hữu hô to: “Ly Ly?”

Thiệu Ly quệt mắt, không hé răng.

Lý Hữu nhìn sang, quả nhiên thấy trên ngón tay cậu có nước còn chưa khô, con người sắc sảo dường như u tối đi.

Chẳng mấy khi hắn có cảm giác muốn tỏ ra dịu dàng, lấy ngón tay vuốt vuốt cổ Thiệu Ly: “Khó chịu sao?”

Thiệu Ly nói: “Hơi hơi.”

Lý Hữu tiện tay đưa cho Thiệu Ly cái khăn mặt. Một người lau mặt, một người đứng bên. Không ai nói chuyện.

Sau, Lý Hữu hỏi: “Ly Ly, có phải em đang lo lắng gì không?”

Thiệu Ly nói: “Gì cơ?”

Lý Hữu tự mình đáp: “Chuyện Thiệu Phi và Lý Duy, tôi sẽ cho người xử lý. Lý Duy mặc dù là chú Vinh nuôi ở bên ngoài, theo lý thì không được ghi vào gia phả họ Lý. Có điều, có tôi ở đây, chuyện này cũng không tính là vấn đề lớn.”

Hắn lúc này rất có tư thế minh quân biến hôn quân.

Hậu cung rơi lệ là có thể khiến hắn vi phạm nguyên tắc, hoàn toàn đồng ý, lúc này chẳng giống hình tượng băng lãnh bình thường.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn xem thường cảnh có con ngoài giá thú, hiện tại lại hăng lên xung phong thu thập cục diện rối rắm.

Ai chà...

Lý Hữu nhận lại cái khăn mặt, gấp lại, rồi tự mình lau cho Thiệu Ly: “Mắt đỏ rồi kìa. Đừng làm cơm nữa.”

Hắn hiếm khi ân cần, dịu dàng đến thế này. Những bề nhí của hắn trước kia mà được hắn đối xử vậy, chắc phải mừng như được mùa, rồi nhân cơ hội vừa khóc vừa cười quần lấy hắn, điệu đà mà tặng hắn nụ hôn, tặng hắn... Ai chà...

Kết quả Thiệu Ly lại nói: “Mẹ nó, cay chết tôi rồi. Cái gổg hành quái quỷ gì thế này, làm chảy hết cả nước mắt.”

Cậu lại hỏi Lý Hữu: “Anh ban nãy đang nói Lý Duy cái gì nhỉ?”

Cậu vẽ mặt không sợ hãi, vô tư đến gần như vô tâm vô phách khiến cho Lý Hữu ruột gan phèo phở trong nhát mắt phát đau.

Lý Hữu không nói nên lời.

Có thể nói cái gì đây?

Hắn không nên trông cậy Thiệu Ly có thể có bộ dạng “Lãng mạn đáng yêu nhu nhược” mới phải.

Thiệu Ly nói: “Hỏi anh đó.”

Lý Hữu nói: “À.”

Thiệu Ly nói: Không phải là à!”

Lý Hữu: “. . .”

Thiệu Ly nói: “Này Này Này, nói đi coi.”

Lý Hữu nói, “Vừa nãy em nói khó chịu là vì bị cay?”

Thiệu Ly nói: “Còn phải kể. Cay đến mù mắt tôi rồi.”

Lý Hữu: “. . .”

Thiệu Ly nói: “Được rồi, anh vừa nói Lý Duy thế nào?”

Lý Hữu không nói lời nào, ném nhánh tỏi đã bóc phân nửa lại, quay đầu bỏ đi.

Thiệu Ly liền suy nghĩ, cái loại người gì thế này, hừ hừ, đang yên đang lành, không nói là không nói luôn, quả thực không hiểu nổi, đúng là mất hứng.

Like Loading...

28. Chương 28

Lúc ăn cơm, tâm trạng của Lý Hữu rõ ràng là không tốt lắm.

Hắn vốn ít khi nói chuyện, giờ lại càng thêm nghiêm trọng. Trong một bữa cơm, chưa từng nghe hắn nói quá năm câu.

Thiệu Ly chỉ nghĩ hắn lại lên cơn “khó ở”, cũng không để ý.

Ăn xong, Lý Hữu ra sân pha ngồi, mở báo ra xem, thái độ nghiêm túc không gì sánh được.

Nếu như không phải lúc này hắn không mặc vest, không đeo caravat, cúc tay áo không cài thì có khi người ta đã hiểu lầm là hắn đang trong hội thảo.

Chỉ có điều hắn cao hứng hay không cao hứng, phiền muộn hay không phiền muộn, đối với Thiệu Ly chẳng có nghĩa lý gì. Cậu hoàn toàn không có ý định tốn thời gian chiều lòng Lý đại thiếu.

Cậu còn đang bận muốn chết, bao nhiêu việc phải làm đây.

Hóa đơn tháng này đã gửi đến, bày hết lên bàn cơm.

Thiệu Ly một tay cầm, một tay bấm máy tính. Tiếng máy tính kêu lạch cạch, Thiệu Ly gõ một lô số, vẻ rất chuyên chú, không hề quan tâm đến Lý Hữu đang ngồi trên ghế sa lon coi báo.

Cả một tháng cũng chỉ có mấy ngày cuối tháng này là cậu chịu ngồi yên, an phận làm chuyện nghiêm chỉnh.

Thiệu Hiểu Tây ngồi đối diện, dụng tâm tính toán giúp Thiệu Ly kiểm tra đối chiếu.

Hai người phân công rõ ràng, rất nhanh chóng tính toán rành rọt sổ sách. Nợ, lãi ít nhiều vừa xem hiểu ngay, cực kỳ mạch lạc.

Nhìn con số “không nhỏ” trên giấy tờ, Thiệu Ly đau lòng rên rỉ, tức giận đến đập bàn: “Muốn cướp tiền phải không?”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Không phải vậy thì đâu phải ngân hàng.”

Thiệu Ly nói: “Cũng không thể cứ tiếp tục như vậy được, cực cực. Nhà chúng ta phải tích cực tăng thu giảm chi mới được.”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Ly Ly, trình độ của ba tiến bộ không ít nhĩ, còn biết dùng thành ngữ cơ chứ.”

Thiệu Ly nói: “Thường thôi, thường thôi. Đúng thứ ba đầu lớp ấy mà.”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Tiền đi lại không thể rút bớt, phí điện nước cũng không thể, chỉ có tiền mua đồ ăn vật, hoa quả là có thể tiết kiệm một chút.”

Hai người một lớn một nhỏ rất dân chủ mà lên kế hoạch củi gạo dầu muối, tính toán chi tiết.

Bên kia bàn xong kế hoạch cụ thể thì Lý Hữu nghe không nổi nữa.

Hắn nói: “Không cần phải tiết kiệm cái gì hết. Sau này, mọi vật dụng hàng ngày sẽ có người định kỳ mang đến.”

Hắn nói xong, lông mày nhú lại.

Bên kia Thiệu Ly gồi đầu lên hai tay, nằm úp sấp ở trên bàn cơm. Đầu tiên là vai run rẩy kịch liệt, sau bắt đầu vỗ bàn cười ha ha.

Cậu cười đến mức Thiệu Hiểu Tây cũng chịu không nổi.

Cô bé đứng lên, nói: “Ly Ly, diễn kịch phải diễn cả bộ chứ, ba làm thế này trông rất thiếu chuyên nghiệp, ba biết không? Con không muốn a dua theo ba đâu.” rồi liếc mắt nhìn Lý Hữu, ý tứ rất rõ ràng: bác Lý, bác không kiên nhẫn được đến năm phút sao? Bác cũng rất dễ dàng mắc câu quá đi.

Lý Hữu nắm chặt tờ báo, vẫn bày ra bộ dáng đứng đắn nghiêm túc không thể bị xâm phạm. Dù vậy, đầu lông mày hắn vẫn giật giật.

Thiệu Ly còn mãi cười, ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, cười đến đau cả ruột, nói: “Cục cưng, đừng quên bác Lý vừa nói sau này ăn uống của chúng ta khỏi cần lo.”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Bác nghe thấy chưa?”

Lý Hữu nói: “Ồ.”

Đây là lần thứ hai trong ngày, hắn bị cùng một người vô tình hay cố ý đùa cợt.

Rốt cục hắn là vì cái quỷ gì chứ, không nên ở đây bị làm cho ghen chết.

Hắn nhìn Thiệu Ly, nhớ hồi bảy tám năm trước, Thiệu Ly còn trẻ trung đầy sức sống, so với người đang cười như điên trước mắt này, thực sự không thay đổi chút nào.

Không thay đổi chút nào.

...

Bỗng chợt nghe tiếng Thiệu Ly vừa không nhận được cười vừa nói muốn xuống lầu vứt rác.

Cửa mở ra rồi lại nghe tiếng đóng lại.

Lý Hữu ngồi trên ghế sa lon chưa được năm giây, hít vào thở ra một hơi, đứng dậy đuổi theo.

Like Loading...

29. Chương 29

Thiệu Ly vứt rác xong, vừa ngâm nga một đoạn nhạc vừa trở về, mới đi qua một chỗ rẽ, đã bị Lý Hữu túm lại đè vào tường.

Lý Hữu dùng sức vừa hôn vừa cắn cậu, mạnh đến mức Thiệu Ly còn mơ hồ nghĩ thấy mùi máu.

Thiệu Ly tức giận đẩy hắn ra nói: “Anh điên rồi!”

Cậu chà chà khoe miệng, vừa là nước bọt, vừa là máu chảy ra. Cậu trong lòng mắng to Lý đại thiếu là đồ điên, có bệnh, không nói lời nào mà loạn cắn người, rõ ràng là có khuynh hướng SM.

Vừa mới bị đẩy ra, hắn lại xông tới ép chặt cậu vào tường, dùng sức khiến Thiệu Ly gãy ra không nổi.

Về mặt của Lý Hữu thoạt nhìn có chút lạ lùng.

Hắn nói: “Ly Ly, sao em lại có thể không an phận như vậy?”

Thiệu Ly nghĩ thầm, chẳng lẽ trước mặt anh tôi còn không đủ an phận sao, đó chẳng qua là anh chưa thấy tôi lúc không an phận thôi.

Cậu nghĩ nghĩ, cảm thấy chắc là lúc trước mình đùa Lý đại thiếu hơi có quá trớn rồi, nếu như làm rõ mọi chuyện ra thì hình như Lý Hữu cũng có lý do để nổi bão.

Cậu “đại nhân đại lượng” không tính toán với Lý Hữu, nói: “Nè nè, anh buông tay ra đi, ở chỗ đông người mà làm thế này thì còn ra thể thống gì nữa.”

Lý Hữu nhìn cậu chăm chăm, ánh mắt của hắn cực giống với ánh mắt của một con sói đang nhìn cừu, của một con rắn đang nhìn con ếch.

Tóm lại là ánh mắt đó không hề có ý tốt mà tràn đầy “âm mưu”.

Hắn nói: “Tôi đã cho em một cơ hội, nhưng em vẫn lao vào, vậy em nói xem em còn có thể trách ai đây?”

Thiệu Ly nói: “Anh nói cái gì vậy? Tôi chẳng hiểu gì cả.”

Lý Hữu nói nói rõ từng câu từng chữ: “Tôi cam đoan với em, sau này tôi sẽ làm hết trách nhiệm của một người chồng. Em và Tiểu Tây muốn cái gì, tôi sẽ mua cho. Nếu em muốn hôn lễ, tôi cũng có thể sắp xếp. Tôi sẽ toàn tâm toàn ý với em, nhưng đổi lại, em cũng phải có trách nhiệm với tôi.”

Hắn nói cực kì nghiêm túc, hoàn toàn không giống đang nói đùa chút nào cả.

Nội dung của vở kịch này hình như chuyển biến cũng quá mức đột ngột rồi đi.

Vẻ mặt của Thiệu Ly giống như nhìn thấy quỷ, bị hắn hù dọa, cậu cười gượng hai tiếng hỏi: “Tôi nghe nhầm đúng không?”

Lý Hữu nói: “Không.”

Thiệu Ly nói: “Tôi có thể nói “không” không?”

Lý Hữu nhìn cậu: “Em nói thử xem?”

Thiệu Ly nói: “Nhưng tôi lại muốn nói từ đó, làm sao bây giờ?”

Lý Hữu dùng ánh mắt thoáng có chút bất đắc dĩ nhìn cậu: “Ly Ly, đừng để tôi phải làm khó dễ em...”

Hắn không nói “Đừng để tôi phải khó xử”. mà là “Đừng để tôi phải làm khó dễ em”.

Thiệu Ly sợ hãi trong lòng, cậu cảm thấy lúc này Lý Hữu không giống như đang nói đùa.

Lý Hữu quả thật cũng không nói giỡn.

Nếu năm đó Thiệu Ly không bán, hắn cũng không nói làm cho Thiệu Ly “biết tay”, và quả thật cũng không làm khó cậu.

Nhưng hiện tại, hắn lại nói “Đừng để tôi phải làm khó dễ em”, vậy hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho cậu.

Thiệu Ly cười gượng, cậu mặt dày mà nịnh bợ: “Tôi thật sự là không dám làm anh phải vướng bận đâu Lý Hữu à, nhưng anh nói thử xem, anh cần gì phải thế?”

Lý Hữu nói: “Nếu em chấp nhận tôi, thì tôi sẽ không bị vướng bận nữa.”

“A. . .” Thiệu Ly nuốt một hơi xuống bụng, nói: “Vậy... để tôi suy nghĩ một thời gian được không?”

Lý Hữu nói: “Ba ngày. Ba ngày sau em phải cho tôi một đáp án rõ ràng.” Có lẽ là thấy Thiệu Ly thực sự bị dọa sợ, hắn dùng ngón cái vuốt vuốt cổ cậu, nói: “Đừng sợ, tôi tạm thời sẽ không bắt em phải làm gì đâu.”

Thiệu Ly ở trong lòng mắng mẹ kiếp, cậu còn đang suy nghĩ xác suất chuyển nhà một lần nữa và khuyên Thiệu Hiểu Tây cắt đứt liên hệ với Lý Hữu là cao bao nhiêu đó.

Hai người đều mang tâm sự trong lòng. Về đến nhà, Lý Hữu không hề có ý định muốn đi mà ngồi trên sofa xem báo.

Lý Duy nằm úp sấp trên cánh tay hần, vừa răng rắc nhai khoai tây chiên, vừa cười ha ha xem hoạt hình, không còn khóc hay nào loạn nữa.

Thiệu Hiểu Tây thì đeo tai nghe nghe cái gì đó với bộ dáng rất tập trung.

Chỉ có mình Thiệu Ly, cậu đứng không được, ngồi cũng không xong, hết nắm cái này rồi lại cầm cái kia, hoàn toàn không biết cậu muốn làm gì.

Người như cậu, từ trước tới giờ chưa bao giờ giấu được tâm sự của mình.

Ngày lại ngày cứ thế qua đi.

Ngày hôm sau, Thiệu Ly đưa một người về, đến trước mặt Lý Hữu nói với hần: “Đây là bạn gái tôi, tên của cô ấy là Trương Nhị.”

Người này Lý Hữu đã từng thấy. Chính là cô gái ngồi đối diện hôm Thiệu Ly đi kèm Dương Hâm ra mắt.

Tóc ngắn vén sau tai, thoạt nhìn thấy đây là một cô gái thanh thoát nhẹ nhàng, hơn nữa nhìn trông rất xứng đôi với Thiệu Ly.

Lý Hữu lại càng trực tiếp hơn, hần đáp lại: “Em nghiêm túc đi.”

Hần không cần uy hiếp: Thiệu Ly em thật đúng là có gan, dám giữa đường chơi tôi một vỏ cũ rách này, giỏi thật đấy.

Cũng không cần tức giận nói: Chờ đấy, sẽ cho hai người một trận.

Hần chỉ cần liếc một ánh mắt qua, khiến Thiệu Ly ngay lập tức phải cười nịnh mà khai ra rồi, chẳng cần động vũ lực cũng tự đầu hàng.

Cậu nói với Trương Nhị: “Ha ha, quả nhiên anh ấy không tin.”

Trương Nhị nói: “Thiệu Ly, ông có thể đừng phá hư danh dự của tôi nữa được không, tôi đã có chồng chưa cưới rồi đó!” Rồi lại quay qua nói với Lý Hữu: “Xin chào Lý tiên sinh, cậu ấy từ trước đến giờ vẫn dở hơi như thế, anh đừng để ý đến cậu ta.”

Lý Hữu thực bình tĩnh nói: “Tôi quen rồi.”

Trương Nhị gọi: “Thiệu Ly?”

Thiệu Ly gãi gãi đầu nói: “Ha ha, đây là bạn học của tôi, hiện tại là biên tập viên ở tòa soạn. Anh có thể cho cô ấy phỏng vấn anh được không? Dù sao thì bây giờ anh cũng là một danh nhân rồi đó ha ha.”

Lý Hữu liếc cậu hai cái rồi nói: “Được.”

Vì thế khi Trương Nhị phỏng vấn, Lý đại thiếu đầu rất phối hợp từ A đến Z một cách hiêm thấy, hỏi cái gì thì trả lời cái đó, không tiết lộ được thì cũng trả lời qua loa, xem như khá nể tình,

Phỏng vấn xong, Trương Nhị nói: “Kỳ thật tôi cũng biết, scandal trước đó của anh và Thiệu Phỉ hơn phân nửa là không đúng sự thật. Nhưng Ly Ly chưa từng nói với chúng tôi rằng cậu ấy quen anh, cho nên ngay cả chúng tôi cũng đều đoán già đoán non đó chứ.” Cô cười ha ha nói. “Đúng rồi, cuối tuần này chúng tôi có một buổi họp lớp, Lý tiên sinh nếu rảnh, thì đến chơi với chúng tôi đi. Mỗi người đều mang người nhà của mình tới, nhưng Ly ly chỉ cô đơn một mình khiến tôi nhìn cũng thấy tội thay cho cậu ấy. Anh là anh rể của cậu ấy, cũng coi như là nửa người nhà.”

Anh rể?

Độ cung nơi khóe miệng của Lý Hữu thoáng vắn vẹo một chút.

Like Loading...

30. Chương 30

Thiệu Ly cầm một cốc nước ra khỏi quán, đưa cho Trương Nhị rồi nói: “Biết tớ là người cô đơn, vậy mà các cậu còn muốn mang người nhà theo? Muốn cô lập tớ sao?”

Trương Nhị nói một cách đương nhiên: “Cô lập thì sao, chúng tớ thích cô lập cậu đó.”

Thiệu Ly giận đến bật cười: “Được, vậy để tớ nghĩ xem. Đúng rồi, A Lỗi hẳn là vẫn chưa biết đến sự tích huy hoàng của cậu đúng không? Có muốn tớ thay cậu phổ cập kiến thức cho cậu ta không?”

Trương Nhị nói: “Sao có thể như vậy? Tớ là người rất thẳng thắn trung thực nên tớ sẽ không giữ bí mật với anh ấy.”

Thiệu Ly nhìn trời thở ra một hơi, bộ dạng “tớ mà tin thì tớ là tên đại ngốc”.

Bọn họ mỗi một người đều nói: Chả trách ngay cả hoa khôi dù bị sắc đẹp làm mờ mắt, cuối cùng cũng phải bái bai cậu, cậu chính là đồ ngốc Ly Ly ạ.

Cậu nói lại: Nếu tớ là đồ ngốc thì các cậu là cái gì? Là ai năm ấy làm thí nghiệm, đốt luôn cả bộ tóc giả đen mượt của thầy Hóa thành đầu hói hả? Còn dám đổ lên đầu tớ và A Trạch? Phản ứng của bọn tớ là hấp thụ nhiệt, còn của cậu mới là tỏa nhiệt mà. Cậu nói cậu không phải tổ tông của dòng họ ngốc, cũng không ai thêm tin?

Thế là bọn họ tranh chấp, cãi nhau rồi lại nói về những kỷ niệm năm tháng còn là học sinh, cái miệng không ngừng “hoạt động”, nói đến miệng khô lưỡi khô, vừa nói vừa khua chân múa tay vui sướng, nhắc tới chuyện vui thì cười, mà nhắc đến chuyện không vui cũng cười, hoàn toàn không coi ai ra gì cả, dường như quên luôn sự tồn tại Lý Hữu.

Cuối cùng, khi Trương Nhị uống xong, cô lau miệng rồi nói: “Cuối tuần cậu nhất định phải tới đó, đều đã qua thời trẻ trâu rồi mà vẫn không chịu về gặp chúng tớ gì cả, làm chúng tớ tưởng rằng cậu được một phú bà bao dưỡng nên chê chúng tớ nghèo hèn. Cậu coi vậy có được không?”

Thiệu Ly hất chân lên, bộ dáng rất gọi đòn: “Thật ra tớ cũng muốn ghét bỏ các cậu nhưng việc này sao có thể đến phiên tớ được? Muốn làm cũng phải cõ tên Đường ngốc tử kia kia. Tớ nghe nói tiểu tử này vài năm theo ba hần tập tành làm gì đó về ô tô, kiếm nhiều đến nỗi eo cũng phình ra một vòng rồi kia kia.”

Trương Nhị cười với cậu: “Ai nói vậy? Người ta hiện tại là body chuẩn đó nha. Mỗi lần cậu ta đến buổi họp lớp đều hỏi thăm cậu đó. Nhiều năm như vậy, cậu ta chắc vẫn yêu thầm cậu rồi.”

Thiệu Ly nói: “Sao lại thế? A Trạch lại nói với tớ tiểu tử kia mập ra mà?”

Trương Nhị cười cười, không nói gì.

Nhưng Lý Hữu lại nhú nhú mày, tâm tư khê động.

Cùng ăn cơm tối xong, sau khi chờ Trương Nhị đi, Lý Hữu ngồi trên sô pha, vừa lật tạp chí xem vừa nói: “Tối cuối tuần này tôi có thời gian rảnh nên có thể đi với em.”

Thiệu Ly nói: “Không cần đâu, cô ấy nói giỡn chơi với anh đó.”

Lý Hữu không hé răng nói câu nào, có vẻ rất không hài lòng.

Đến giờ đi ngủ, Thiệu Ly như cũ đến phòng con gái ngủ, còn Lý Hữu thì lại bị Lý Duy quán lấy không cho đi.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Thiệu Ly bị một chút chấn động phía sau làm tỉnh, mơ mơ màng màng muốn bật đèn lên.

Lý Hữu từ đằng sau ôm lấy cậu, nắm lấy tay cậu, nói: “Là tôi.”

Thiệu Ly quay đầu lại, nhìn trong đêm tối khoảng bốn năm giây mới thấy rõ ràng, cậu nói: “Anh đến đây làm gì?”

Phòng ngủ chính có cái giường lớn như vậy không cần, lại chạy đến chen chúc với cha con cậu, người này quả thật không thể dùng lối suy nghĩ của người bình thường để hiểu.

Lý Hữu nói: “Ngủ đi, không phải ngày mai em còn phải đi làm sao?”

Thiệu Ly động thân, giọng nói mơ hồ hàm chứa oán giận: “Làm cái quái gì vậy. . . ” Vừa nói cậu vừa cử động để tìm một tư thế thoải mái rồi ngủ tiếp.

Cậu quả thật rất mệt mỏi.

Ban ngày phải làm việc liên tục, lại còn nói đến khô cả nước bọt, sao có thể không mệt cơ chứ.

Thế là cậu chỉ trở mình hai ba cái tượng trưng rồi không có động tĩnh gì nữa.

Lý Hữu vòng tay qua ôm chặt cậu.

Sáng sớm hôm sau, Thiệu Ly tỉnh lại trong tình trạng tay chân cùng quần lấy một cái gì đó, cậu cảm thấy giấc ngủ tối qua là giấc ngủ thoải mái nhất từ trước đến giờ.

Cậu không hề ý thức rằng hơn nửa thân thể của cậu đều đè lên người Lý Hữu.

Lúc ấy Lý Hữu vẫn đang ngủ, Thiệu Ly vừa động một cái, hần liền tỉnh lại.

Hai ánh mắt chạm nhau, ở một khoảng cách gần như thế, Thiệu Ly bỗng nhiên cảm giác như mình không hề quen đối phương một chút nào.

Cậu cảm thấy rất ngại ngùng, cũng chưa hiểu đây là tình huống gì, chân tay cứng ngắc đến nỗi không nghĩ được là cần dịch thân thể ra trước.

Lý Hữu rất bình tĩnh, thậm chí còn lấy ngón cái xoa cổ cậu rồi nói: “Dậy đi, Tiểu Tây đã dậy từ lâu rồi. Chút nữa tôi sẽ đưa em và con bé đi.”

Khi hần nhắc tới Thiệu Hiểu Tây, Thiệu Ly mới nhớ tới cô bé, cậu duỗi tay sờ sang bên cạnh, quả nhiên chăn màn bên phía Thiệu Hiểu Tây đã được gấp gọn gàng, ngăn nắp như một khối đậu hũ.

Thiệu Ly chỉ còn thiếu nước ôm đầu kêu rên ở trong lòng.

Cậu đây là làm cha mẹ kiểu gì vậy? Ngay cả lúc con gái rời giường mà cũng không biết, thậm chí rất có thể Thiệu Hiểu Tây đã nhìn thấy dáng vẻ khó coi của cậu khi coi Lý Hữu như đệm thịt rồi đè lên mà ngủ đến nước miếng chảy ròng ròng.

Tuy rằng lúc cậu ôm Thiệu Hiểu Tây ngủ cũng có thể chảy nước miếng giàn giụa nhưng cái này làm sao có thể giống nhau được?

Con gái là người một nhà, mắt mặt trước mặt bé cũng không sao, thế nhưng với người ngoài thì làm sao có thể tùy tiện như vậy được.

Thiệu Ly chép miệng một cái rồi đứng dậy, cậu dùng thời gian không đến năm phút đồng hồ để vệ sinh cá nhân cùng sửa soạn quần áo xong xuôi.

Sau đó cậu nghe tiếng Lý Hữu gọi với ra từ trong phòng: “Ly Ly, lấy cho tôi cái khăn mặt đi, người tôi đều bị em làm ướt hết cả rồi.”

Thiệu Ly chậm chạp không phát hiện ra cái ý nghĩa “đen tối” trong câu nói kia, thậm chí còn rất sáng khoái mà đáp: “Biết rồi.”

Chuẩn bị xong xuôi, bọn họ liền ra ngoài, Lý Hữu lái xe, Thiệu Hiểu Tây ngồi nghiêm túc suy nghĩ cái gì đó rồi đột nhiên nói: “Ly Ly, tối nay hai người ngủ ở phòng con đi, con sẽ đi ngủ ở phòng khác, hai người chen chúc chật đến mức làm con không thể trở mình được.” Cô bé xoay xoay cái cổ nhỏ, giọng không chút giận dỗi, nói: “Hình như bị sái cổ rồi.”

Cô bé nói một cách đáng yêu khờ dại lại ngây thơ, nhưng cái sự đáng yêu khờ dại cùng ngây thơ đó lại khiến cho Thiệu Ly da mặt còn dày hơn tường thành ba phần phải đổ mặt.

Đến ngay cả Lý Hữu trên mặt đều có chút ý xấu hổ.

Like Loading...

31. Chương 31

Rất nhanh đã đến thứ năm.

Lúc Thiệu Ly đang kiểm tra động cơ xi-lanh xe thì nhận được điện thoại của Lưu Ưu, nói Thiệu Phi cuối tuần này rảnh muốn gặp Lý Duy, bảo cậu trước giờ cơm trưa đưa Lý Duy đến.

Thiệu Ly nói: “Vậy nó phải nghỉ học một bữa rồi.”

Lưu Ưu lơ đãng, cười nói: “Không còn cách nào khác, Phillip không ở nhà mấy bữa, Phi Phi đều không ngủ được. Đúng rồi, tiện thể xin cho Phillip nghỉ một tuần đi, tôi xem chừng không để Phillip ở đây 5,6 ngày thì Phi Phi không buồn đâu.” Sau đó cô nói địa điểm gặp mặt.

Thiệu Ly đành phải dừng việc đang làm dở, đến trường học đón Lý Duy.

Trên đường đi, Lý Duy trông rất vui vẻ, nó hình như chờ đợi ngày này đã rất lâu.

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng Nhật Bản, vị trí tương đối kín, không mở cho người lạ vào.

Thiệu Phi mặc một cái váy dài màu rượu, rất tao nhã ngồi đối diện họ, nói: “Muốn ăn gì thì gọi đi, đầu bếp nhà hàng này là người Nhật Bản, tay nghề rất tốt, hiếm khi có dịp nếm thử.”

Thiệu Ly cười: “Tay nghề tốt, giá cả khẳng định cũng không rẻ.”

Thiệu Phi cười nhàn nhạt, Lưu Ưu hỏi: “Phillip tuần này ở chỗ của cậu, chắc cậu cảm thấy rất phiền nhỉ?”

Thiệu Ly thuận miệng nói: “Cũng không đến nỗi nào.”

Bên kia, Thiệu Phi cười bé Lý Duy, ôm vào lòng, hôn nó, hỏi: “Con có nhớ nhà không, Duy Duy?”

Lý Duy đang trườn người ra xem thực đơn, có lẽ cảm thấy Thiệu Phi đang quấy rầy nó gọi món, có chút khó chịu, chui mặt nói: “Phi Phi, tại sao lại bắt con ở lại nhà chú. Con không muốn ở đó. Nhà của chú rất nhỏ, còn không bằng chỗ ở của Cầu Cầu. Con muốn ăn cơm xong rồi về nhà. Hôm nay con không muốn đi học, con phải về nhà chơi điện tử.”

Thiệu Phi vừa trải khăn ăn cho nó, vừa dỗ: “Rồi, rồi, ăn cơm xong rồi chúng ta về nhà, hôm nay không đi học.”

Lý Duy cao hứng âm ỉ thúc giục, đòi ăn cơm: “Nhanh lên nhanh lên.”

Thiệu Phi chỉ đành dỗ nó, vừa mới nói được hai câu, bất chợt nhìn thấy gì, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ gọi: “Kim, thật là trùng hợp.”

Cô đẩy ghế, đứng dậy.

Giọng điệu cùng gương mặt của cô đều thể hiện sự mừng rỡ.

Thiệu Ly vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Lý Hữu đi cùng Chu Mạnh và một thằng nhóc khoảng mười một, mười hai tuổi, kế bên còn có một cô gái trẻ. Khác với Thiệu Phi xinh đẹp nhưng khoa trương, cô gái này toát nên vẻ đẹp nhu hòa từ bên trong.

Tầm mắt Lý Hữu lướt qua Thiệu Phi, nhìn Thiệu Ly.

Sau đó, Lưu Ưu đứng dậy, đi đến chào hỏi bọn họ, Lý Duy cũng nhảy xuống ghế, chạy qua ôm chầm lấy Lý Hữu.

Trong khoảng thời gian ở nhà Thiệu Ly, mỗi ngày nó đều gặp mặt Lý Hữu nên càng ngày càng thân thiết với Lý Hữu.

Chu Mạnh nhanh chóng quét mắt đến chỗ Thiệu Ly, nhìn Thiệu Phi cười, hỏi: “Chị Phi đang có khách à?”

Thiệu Phi cười, không nói gì, nhìn vào cô gái trẻ, hỏi: “Chị Tô Viên, đã lâu không gặp, chị trở về từ bao giờ vậy?” Sau đó, lại vui vẻ nói: “À, đây chắc là Tony, đã lớn đến thế này rồi sao?”

Tô Viện nói: “Đúng vậy, chị vẫn muốn mang Trình Trình qua chơi với Duy Duy.” Cô vỗ vỗ vào lưng đứa nhỏ nói: “Lý Trình, đây là Antie Thiệu Phỉ.”

Thanh âm mềm mại, khiến người khác phải chú ý.

Lý Trình nói: “Chào Antie.”

Thiệu Phỉ cười, nói: “Tony còn nhỏ mà chừng chặc hơn Phillip nhiều, rất ra dáng người lớn”

Lý Trình nói: “Cám ơn Antie.”

Tô Viện nói: “Đừng khen nó, lúc nào cũng giống ông cụ non. So ra, chị vẫn thích Duy Duy hơn, vừa hoạt bát vừa đáng yêu.” Cô nhìn Thiệu Ly gật đầu xem như chào hỏi, nói với Lý Hữu: “Khó có dịp trùng hợp, đến đây còn gặp được Thiệu Phỉ, hay là cùng ăn chung một bàn?”

Chu Mạnh lên tiếng cản: “Chị Viện, Phỉ Phỉ đang tiếp khách, chúng ta không nên quấy rầy họ.”

Tô Viện có chút ngượng ngùng: “Thật ngại quá, tại chị quên mất. Thật có lỗi nha Thiệu Phỉ, đành để bữa khác vậy”

Chu Mạnh nói: “Đúng vậy, hôm nay chúng ta đừng nên quấy rầy chị Phỉ.”

Hắn mỉm cười nhìn Lý Hữu, đợi Lý Hữu ra quyết định cuối cùng.

Ngoài ý muốn là Lý Hữu lại nói: “Không cần, cùng nhau ăn đi.” Nhìn về phía Thiệu Phỉ, hỏi “Có gì bất tiện không?”

Thiệu Phỉ cười rất thành thật, đáp: “Sao lại nói vậy? Không có gì là không tiện hết.”

Lý Hữu nắm tay Lý Duy, dẫn đầu đi về phía Thiệu Ly ngồi.

Bọn Chu Mạnh đành đi theo.

Tám người ngồi một bàn, chỉ gật đầu chào hỏi, mọi người còn ngại vì chưa biết rõ nhau.

Lý Hữu ngồi cạnh Thiệu Ly .

Sau một lúc im lặng, Lý Hữu lên tiếng hỏi: “Buổi chiều Lý Duy không đi học à?”

Thiệu Phỉ hơi ngẩn người, lập tức nói: “Định sau khi ăn xong sẽ chở nó quay về trường.”

Lưu Ưu nói: “Ha ha, vừa rồi Phillip còn làm nũng với Phỉ Phỉ đòi ăn cơm xong rồi về nhà, Phỉ Phỉ cũng chưa đồng ý.”

Lý Duy nhỏ giọng uất ức: “Rõ ràng vừa rồi Phỉ Phỉ đã đồng ý.”

Thiệu Ly ngồi một bên ăn sushi cá hồi chấm mù tạc, cậu cảm thấy chỉ ngồi nghe bọn họ nói chuyện thôi cũng thấy hứng thú.

Lý Hữu hình như nhìn thấu tâm tư của cậu, nhìn cậu một cái.

Thiệu Ly nhìn lại, ý nói anh nhìn tôi làm cái gì, lần này tôi rất ngoan ngoãn, thực hiện phương châm ăn nhiều, nói ít.

Cậu ngậm một miếng cơm, thịt bò cùng một đồng thức ăn, nhai hai ba cái liền nuốt xuống. Cậu chẳng cảm nhận được cái gì gọi là tinh túy của món Nhật, chỉ thấy nó cũng giống như thức ăn ở các quán vỉa hè mười mấy đồng một hộp, chẳng có gì đặc biệt.

Một bàn mọi người đều ngồi nói chuyện, chỉ có mình cậu tập trung chuyên môn ra sức vui đầu ăn cơm.

Mọi người đang nói chuyện, chợt nghe Chu Mạnh hỏi: “Cậu là Thiệu Ly phải không? Hiếm khi thấy cậu cùng chị Phỉ ăn chung bữa cơm. Lần trước, chúng ta cũng cùng nhau ăn cơm, cậu còn nhớ không?”

Trong nháy mắt, sắc mặt Thiệu Phỉ có chút không vui.

Thiệu Ly đoán không ra sắc mặt cô không thoải mái vì lần trước cậu hại cô mất mặt hay là do giọng điệu kỳ quái của Chu Mạnh.

Cậu cười, nói: “Ha ha, nhớ rõ, nhớ rõ, tôi rất thích xem anh diễn bộ ‘Huyết ngọc minh’.”

Lưu Ưu nói: “Tôi nói này Thiệu Ly, vừa nghe là biết cậu không thường xuyên xem TV. ‘Huyết ngọc minh’ là tác phẩm mới nhất của An Tiểu, Tiểu Mạnh không hề liên quan gì đến nó cả.”

Thiệu Ly vội nói: “A, thật có lỗi, tôi nhầm, là ‘Thiết huyết minh’.”

Chu Mạnh cười mỉa, nói: “Tôi làm sao có thể so sánh với An sư huynh.”

Lưu Ưu nói: “Được rồi Tiểu Mạnh, tại sao lại tự coi nhẹ mình như thế. Thời này, tre già măng mọc, lớp người mới từ từ thay thế người cũ. An Tiểu đã là người của bảy, tám năm trước, hiện giờ cậu đang lên. Cậu phải quyết tâm đuổi kịp và vượt mặt anh ta chứ. Hiện tại không có nghĩa là mãi mãi.”

Like Loading...

32. Chương 32

Thiệu Ly tiếp tục uống ly rượu cầm trên tay này giờ, rượu rất cay, nhưng cậu cảm thấy giọng điệu nói chuyện của những người này còn cay hơn cả rượu.

Lý Duy thấy cậu uống rượu, uống đến nhàu mày, có chút tò mò hỏi: “Chú đang uống cái gì vậy?”

Thiệu Ly hỏi: “Con muốn uống không?”

Lý Duy có chút do dự nhìn cậu.

Thiệu Ly mượn chiếc đũa chấm chút rượu, cho vào miệng của nó, Lý Duy liếm miệng, sau đó bắt đầu le lưỡi phì phì. Nó nhăn mày nhăn mặt hỏi: “Eo ơi, cái này là cái gì thế?”

Thiệu Phỉ cùng Lưu Ưu nhìn thấy che miệng cười, Lý Hữu nở nụ cười hiểm thấy.

Chu Mạnh ngồi đối diện, cũng cười tượng trưng hai tiếng, nhìn Lý Trình hỏi: “Trình Trình, có muốn ném thử luôn không?”

Lý Trình lắc đầu.

Tô Viện nói: “Cái thằng cụt non này, chẳng có điểm nào giống mẹ hết.”

Chu Mạnh đáp: “Không giống mẹ thì tất nhiên là giống ba, đúng hay không Trình Trình?”

Lý Trình cúi đầu không nói lời nào.

Lúc này, tất cả mọi người cũng không ai nói gì.

Thiệu Ly cảm thấy câu này nghe có chút quen tai, nhưng chẳng nhớ đã nghe được ở đâu.

Sau đó chợt nghe Thiệu Phỉ nói: “Chuyện Tiểu Mạnh tự lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, chị Viện chắc hẳn đã biết?”

Tô Viện liếc mắt nhìn Chu Mạnh một cái rồi nói: “Nó có được thành công như ngày hôm nay, tất cả đều nhờ em. Chị rất biết ơn em, nếu không phải nhờ em, chắc nó chỉ mãi lòng vòng một chỗ trong cái giới này. Chị không biết nên cảm ơn em như thế nào nữa.”

Thiệu Phỉ nói: “Không cần khách sáo đâu chị Viện, cậu ấy là em của chị, dĩ nhiên em phải giúp đỡ rồi.”

Lưu Ưu liền tiếp lời: “Tiểu Mạnh vừa thông minh lại đẹp trai, rất có năng lực, ai thấy cũng thích, có thành tựu như ngày hôm nay, cũng là do cậu ấy tự mình cố gắng, cũng chẳng phải tất cả đều nhờ vào Phỉ Phỉ.”

Chu Mạnh nửa đùa nửa thật cười, nói: “Chị Ưu đang khen em thật hay là đang chê em đấy?”

Lưu Ưu làm bộ dạng ôm tim: “Cái gì, tất nhiên là khen cậu.”

Bọn họ mỗi người một câu, người này nói người kia giỡn, Thiệu Ly càng nghe càng cảm thấy quái lạ.

Cậu có cảm nhận rằng Thiệu Phỉ cùng Chu Mạnh chẳng có vẻ hòa thuận như đang cố biểu hiện.

Trái ngược với mọi người, Lý Hữu nhìn không ra chút cảm xúc gì, ngồi bên cạnh cậu.

Giữa chừng, Thiệu Ly rời khỏi đi vào toilet.

Từ trong toilet đi ra, đã thấy Lưu Ưu đứng cuối hành lang, một tay cầm điều thuốc, thấy cậu đi ra, cô lấy tay vẩy vẩy, Thiệu Ly từ từ bước tới hướng cô.

Lưu Ưu hỏi “Chắc cậu đã nhìn ra?”

Thiệu Ly: “Là sao?”

Lưu Ưu nhả một làn khói, nói: “Chu Mạnh đã hủy hợp đồng với chị cậu, còn mở một phòng làm việc, đoạt đi của chúng ta vài nghệ sĩ. Đúng là một thằng nhóc có năng lực, hơn nữa lại có chỗ dựa trước mắt, Phỉ Phỉ sớm muộn gì cũng bại dưới tay nó.”

Cô đưa cho Thiệu Ly một điều thuốc, cậu cầm lấy nhưng không hút.

Cậu nói: “Việc ở đời, lúc nào chẳng có cạnh tranh, chị hãy lựa lời khuyên giùm chị Phỉ đừng quá để tâm, đời còn dài, tiền lúc nào kiếm cũng được.”

Lưu Ưu nói: “Cậu không hiểu đâu Thiệu Ly, trên đời này không chỉ có duy nhất một đạo lý “mình không tiến được thì chính là lùi”, cũng như vậy, bây giờ người khác tiến cũng là cậu đang lùi rồi đó. Phỉ Phỉ thật vất vả mới có địa vị như ngày hôm nay, Chu Mạnh lại có tham vọng cao, quyết tâm muốn thay thế cô ấy. Nó không nghĩ lại mà xem, là ai lúc trước đã dẫn dắt nó, giúp nó từ vị trí một thực tập sinh ở công ty quản lý đi lên, nếu không, làm gì nó được như bây giờ. Nhưng đó đã là chuyện của quá khứ, không cần thiết phải nhắc lại.”

Thiệu Ly không phải không biết rõ ở giới này lắm thị phi, tranh đua lẫn nhau. Nhưng cậu không biết nên nói cái gì.

Con đường này là do chính Thiệu Phỉ lựa chọn, đã đến nước này, không phải người khác muốn xen vào là được.

Cậu gãi đầu cười, nói: “Chị của tôi không phải còn có chị kế bên sao? Tôi nghĩ, Chu Mạnh không phải là đối thủ của hai chị.”

Lưu Ưu thở dài: “Haiz, tôi thì tính làm gì, chỉ là một người thấp cổ bé họng. Nhìn xem Chu Mạnh kia, chưa gì đã mời được một át chủ bài ra áp trận.”

Thiệu Ly hỏi: “Là sao?”

Lưu Ưu cười: “Cậu biết Tô Viện là ai không?” Cô dùng tay mô tả “Cô ta là vợ lẽ của ba Kim, đã sinh cho Lý gia đứa con trai thứ ba – chính là Lý Trình. Kim mặc dù không ưa gì cặp mẹ con này, nhưng đối xử với Tô Viện không tồi đâu.”

Thiệu Ly nghe xong cảm thấy như lọt vào trong sương mù, cậu nói: “Tôi có cảm giác mình đang xem một bộ phim truyền hình dài tập.”

Lưu Ưu hít một ít thuốc xong nhả ra từng hơi khói, cười, hình như cô cảm thấy Thiệu Ly là một người rất thành thật, dễ trêu chọc, thật mới mẻ không giống như họ, lúc nào cũng trong một vòng luẩn quẩn ganh đua lẫn nhau.

Sau đó cô nói: “Nhìn bộ dạng của Kim có vẻ rất thích Phillip .”

Câu nói này không hề có đầu có đuôi

Thiệu Ly nói: “Thằng nhóc kia rất âm ỉ.”

“Ha ha” Lưu Ưu cười rộ lên: “Đứa nào biết khóc sẽ có kẹo ăn đó.” Cô vỗ vai của Thiệu Ly nói: “Cậu hãy cố gắng thay Phỉ Phỉ chăm sóc Phillip nhé.”

Thiệu Ly nói: “Tôi đang muốn bàn với chị về chuyện này. Lúc trước đã nói, sẽ cho Lý Duy làm con của tôi. Việc này tôi đã suy nghĩ được một tuần, điều kiện nhà tôi có hạn, Lý Duy qua ở không quen thì đã đành, nhưng chị tôi cũng rất nhớ nó. Tôi nghĩ, chuyện này tốt hơn là nên nghĩ biện pháp khác để giải quyết.”

Lưu Ưu trầm ngâm nói: “Cậu nói vậy cũng rất có lý.”

Sau đó, cô rút mấy điều thuốc, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hay là như vậy, tôi nhờ người khác tìm một nơi bí mật để thỉnh thoảng Thiệu Phỉ mang Duy Duy đến đó ở vài hôm, cho dù không may có một ngày bị đám chó săn tìm thấy, thì nói đó là nhà của cậu. Như vậy là có thể che giấu hết mọi chuyện. Cậu nghĩ thế nào?”

Thiệu Ly nói: “Hai người cứ bàn bạc với nhau đi.”

Lưu Ưu nói: “Đến cuối cùng, chỉ có cậu – Thiệu Ly là thật lòng với Phỉ Phỉ, nhiều năm như vậy, thật thật giả giả, mỗi người đều đeo trên mình một lớp mặt nạ, kết quả vẫn là...”

Thiệu Ly cắt đứt lời nói của cô: “Tôi cũng chỉ có thể làm được như vậy.”

Cậu thực sự bất lực, không thể giúp nhiều hơn nữa.

Hồi trẻ và bây giờ, chuyện có thể làm và không thể làm rất khác nhau.

Trở lại bàn ăn, chợt nghe đến Thiệu Phỉ hỏi: “Chị Viện lần này trở về, định ở lại trong nước bao lâu?”

Tô Viện nói: “Còn chưa chắc chắn, chỉ muốn mang Trình Trình trở về, cảm nhận một chút hoàn cảnh của quê hương. Chị chỉ sợ tương lai, nó nói tiếng Anh lưu loát, ngược lại tiếng Trung không biết gì.”

Thiệu Phỉ cười: “Tony thông minh như vậy, làm sao có thể nói không tốt tiếng Trung.”

Chu Mạnh nói: “Đó là dĩ nhiên, chỉ số IQ của Trình Trình gần 140, suýt soát thiên tài rồi.” Vừa cười vừa nhìn Lý Hữu nói: “Chị Viện nói, buổi chiều muốn dẫn Trình Trình đi shopping rồi xem triển lãm tranh, buổi chiều lại xem phim “Y Lệ Toa Bạch”. Chỉ cần là tác phẩm của Vi Bá, chị Viện không bỏ lỡ buổi nào. Khó có dịp trùng hợp như vậy, đúng lúc chúng ta cũng muốn đi xem, ý anh sao?”

Chu Mạnh nhìn Lý Hữu.

Lý Hữu im lặng uống trà.

Sau đó hắn nói: “Không được. Buổi tối tôi có việc rồi.”

Bị từ chối thẳng thừng, Chu Mạnh hơi ngây người. Có lẽ, hắn không ngờ Lý Hữu sẽ từ chối, nụ cười trên mặt cứng ngắc, lại không dám nói gì, nhìn có vẻ không được tự nhiên.

Tô Viện hình như không để ý đến mẩu đối thoại của bọn họ, mỉm cười nhìn Thiệu Phỉ, nói: “‘Mãi đến cuối cùng, cô vẫn thuộc về khiêu vũ, vận mệnh của cô từ khi sinh ra đã gắn liền với khiêu vũ’. Đây là lời thoại chị thích nhất trong một vở kịch, Thiệu Phỉ, em bình thường hay đọc kịch bản, em cảm thấy câu này có ý nghĩa gì?”

Nửa câu đầu cô nói bằng tiếng Anh, Thiệu Phỉ hoàn toàn nghe không hiểu, chỉ có thể cúi đầu cười gượng.

Lý Hữu vẫn im lặng.

Lưu Ưu nói: “Suy cho cùng, A Viện ở nước ngoài nhiều năm như vậy, hiểu biết nhiều, nếu đổi lại là tôi, miễn phí tặng tôi vé đi xem, tôi cũng nghe không hiểu. Nói tới đây, tôi thật nhớ lúc trước nhờ người dạy Tiểu Mạnh tiếng Anh bù lại lúc trước cậu ấy không học, quả thật là cực hình mà. Chỉ có bảng chữ cái gồm hai mươi sáu chữ, cậu ấy phải mất đến hai tuần cũng không nhớ hết. Mọi người nói xem có phải tiếng Anh rất khó học không?”

Chu Mạnh nói: “Chị Ưu, có phải chị cố ý chờ đến ngày hôm nay để gọi lại vết sẹo của em phải không?”

Lý Hữu vẻ mặt lãnh đạm, lên tiếng: “Lưu Ưu nói chuyện lúc nào cũng hài hước.”

Thiệu Phỉ cười phụ họa: “A Ưu nói chuyện thường không biết giữ miệng, Tiểu Mạnh cậu cũng không phải không biết tạt xấu này của chị ấy.” Sau đó, cô lại nhìn Tô Viện nói: “Để cho chị chê cười rồi, chị Viện.”

Tô Viện nói: “Không sao, đúng như A Hữu nói, chị biết A Ưu rất hài hước.”

Lý Hữu trên mặt vẫn không có biểu tình gì.

Thiệu Ly ở một bên vừa ăn cơm, vừa nghe bọn họ nói chuyện với nhau, câu nào cũng đầy ẩn ý, cảm thấy rất nhàm chán nhưng vẫn chăm chú nghe, thật là mâu thuẫn.

Chưa kể, bọn họ trước một câu, sau một câu, xổ ra cả tràng Tiếng Anh, nghĩ đến lần trước, lúc Trần Trạch nhờ cậu nghĩ một nickname, Lý Hữu cực kỳ bình tĩnh nói ra câu “thanh niên 2B” kia.

Chỉ cần nghĩ đến đây, cậu đã cảm thấy buồn cười.

Vì thế cậu nhanh chóng uống một ngụm trà, đem cơm trong miệng nuốt xuống.

Cậu vẫn sợ, mình nhìn không được, giống như lần trước, phun đầy cơm lên mặt Lý Hữu. Làm như vậy rất khó coi.

Lý Hữu nhìn cậu, hỏi: “Em cười cái gì vậy?”

Giọng nói không lớn, thanh âm không cao không thấp, nhưng vẫn khiến tất cả mọi người trên bàn cơm chú ý.

Thiệu Ly đành phải đem chuyện đó kể thành chuyện cười cho mọi người cùng nghe, dĩ nhiên đã tự động lược bỏ sự có mặt của Lý Hữu.

Lý Hữu nghe xong, chỉ nhướn nhướn mày tỏ ý gì đó chứ không có phản ứng gì đặc biệt.

Cuối cùng, Lưu Ưu là người đầu tiên cất tiếng cười: “Ôi! Thiệu Ly, câu đó ai nói vậy, thật giỏi.”

Thiệu Ly cười ha hả: “Đúng vậy, giỏi quá đi ấy chứ.”

Thiệu Phỉ cười nói: “Em bây giờ vẫn còn giữ quan hệ tốt với A Trạch như vậy. Chị nhớ hồi còn đi học, hai người dính như sam, một bước cũng chả rời nhau.”

Cô nói mà không hề có chủ ý gì, vẻ mặt cũng bình thường, rất ít khi trước mặt người khác cô chủ động nói về những chuyện trước đây.

Thiệu Ly ngẩn người, gãi đầu cười cười: “Làm gì đến mức đó.”

Cậu không biết Thiệu Phỉ nói câu này có ý tứ gì, hoặc phải nói, thái độ hiện tại của cô đến cuối cùng muốn nói với cậu điều gì.

Sau đó bọn họ bắt đầu về những vấn đề trong xã hội, muôn hình vạn trạng, đủ thứ chuyện trên đời.

Cơ bản chỉ có Thiệu Ly nói, tất cả mọi người ngồi nghe.

Lúc này, Thiệu Phỉ không hề xấu hổ giống lần trước, ngẫu nhiên cô còn có góp vui một hai câu, bộ dáng hết sức thân thiết.

Thiệu Ly cảm thấy tâm tình của cô hôm nay thật sự rất tốt.

Ăn được một chút, Thiệu Ly nghĩ cách chuồn êm.

Cậu thật sự chống đỡ không nổi, nói đến mức cơ miệng muốn tê liệt.

Hơn nữa, buổi chiều cậu còn phải đi làm, cậu không giống mấy người này – ngồi không cũng có tiền.

Cậu vừa đi, không khí của bàn ăn liền trở nên nặng nề.

Không đến một phút đồng hồ, Lý Hữu đẩy ghế, đứng lên, nói: “Tôi còn có việc, mọi người từ từ ăn.”

Hắn nhắc chân bước đi.

Đi rồi vài bước, Lý Trình ở phía sau hắn, nói: “Anh ơi, mẹ nói ngày mai muốn dẫn em đến công viên trò chơi, anh có đi không?”

Lý Hữu dừng bước, xoay người lại.

Hắn im lặng nhìn Lý Trình một cái rồi lại nhìn Lý Duy, nói: “Ngày mai, anh không rảnh, em đi chơi với Lý Duy đi.”

Tô Viện không nói lời nào.

Lý Trình lại hỏi: “Còn ngày mốt thì sao?”

Lý Hữu nói: “Lý Trình, nghe lời đi.”

Về mặt hấn không cần quá mức nghiêm túc, cũng có thể làm cho người khác ngoan ngoãn im miệng.

Lý Trình cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Lý Duy đột nhiên nói: “Kim, chú kêu Tiểu Tây đi cùng đi, em ấy lá gan lớn, cái gì cũng không sợ. Dẫn theo ba của em ấy đi cùng luôn nha, nhưng mà con không muốn cùng chú ấy vào nhà ma đâu. Chú ấy rất xấu tính, rất thích dọa dẫm người khác.”

Nghe nó nói xong, mọi người đều kinh ngạc.

Sau đó, bỗng nhiên Lý Hữu nói: “Được rồi. Để chú chuyển lời đến họ hỏi giúp con.”

Lý Duy nghe được câu này, nhịp nhịp chân trước, cảm thấy vô cùng vui sướng tiếp tục ăn sushi cá hồi của nó.

Nó còn quá nhỏ, căn bản không biết mình chỉ tùy tiện nói một câu lại giống như sấm sét giữa trời quang, hiệu quả vô cùng lớn.

Like Loading...

33. Chương 33

Mấy người đang ngồi hoàn toàn chưa từng nghe nói bên cạnh Lý Hữu dạo gần đây có thêm đứa bé tên là “Tiểu Tây” và một người là “ba của Tiểu Tây”.

Hấn giấu thật khéo, quá cẩn thận đi. Nếu như không phải là Lý Duy bất chợt nhắc đến, e rằng cả bọn còn bị gạt lâu dài.

Người đó thực sự không hề lộ mặt, thật quá không bình thường.

Hồi An Tiểu còn đi theo hấn, có bao giờ thấy hấn im lìm giấu giếm thế này.

Hấn thậm chí còn nói: “Để chú hỏi ý kiến bọn họ.” Từ lúc nào mà hấn dễ dãi trong cả lời nói và việc làm thế? Có ai không biết lão đại nhà họ Lý trước giờ nói một không nói hai, cũng không phải là đối tượng có thể thương lượng được?

Chu Mạnh cười gượng hai tiếng, nói: “Chị Ưu, bây giờ em mới tin câu “tre già măng mọc” của chị chính xác không chệch vào đâu được.”

Cậu ta nhìn Thiệu Phỉ, cười đến sâu cay, có pha vị châm chọc.

Thiệu Phỉ tự mình gấp thức ăn cho Lý Duy, không tiếp lời.

Lưu Ưu cũng chẳng mấy khi không lên tiếng.

Bữa cơm đột nhiên lại chuyển thành như vậy, chẳng ai đoán trước được.

Bên đường đối diện, Thiệu Ly xen lẫn trong đám người, ngồi bên vừa chơi di động vừa đợi xe bus. Đối với một loạt chuyện phát sinh đó, cậu hoàn toàn không biết gì cả.

Lý Hữu ngồi trong xe, yên lặng hút thuốc, lẳng lặng nhìn cậu qua đám đông người.

Hấn nhớ tới rất nhiều năm trước cũng từng ngồi như thế, lẳng lặng đợi một người.

Hấn cho rằng chuyện đã qua lâu như vậy, lần thứ hai nhìn thấy Tô Viện hấn sẽ sinh ra cảm xúc rối bời. Kết quả, cảm xúc đó cũng có nhưng không mạnh mẽ như trong tưởng tượng. Hấn nghĩ có lẽ là do giờ không còn trẻ nữa. Người ta nói người càng lớn tuổi, tâm càng cứng, ruột càng lạnh.

Hắn cũng thực sự lạnh tâm lạnh phổi nhiều năm rồi. Lúc gặp gỡ Thiệu Ly, hai bên chung sống, thực sự là ngoài dự định.

Mặt trời nóng bỏng, sườn mặt Thiệu Ly dưới ánh nắng có một vẻ đẹp vừa kín đáo vừa mâu thuẫn.

Nửa mặt cậu đang cười, như thể đang cùng người ta nói chuyện gì buồn cười lắm.

Con người Lý Hữu co rụt lại, mãi sau vẫn chưa phục hồi tinh thần, mãi đến khi tàn thuốc rơi xuống quần mới có phản ứng.

Hắn đỡ lấy trán, cười rộ lên. Hắn cho là mình đã qua cái tuổi thật lòng với người khác lâu rồi, để ý Thiệu Ly như vậy, lý do lớn nhất có lẽ chỉ vì Thiệu Hiểu Tây mà thôi, cũng bởi vì cuộc sống của Thiệu Ly khiến cho hắn có cảm giác như được về nhà vậy.

Hóa ra không phải chỉ có thế.

Giờ khắc này, hắn không thể tự lừa gạt bản thân mình. Đó không đơn giản là động lòng.

Hắn nghĩ chắc nửa đời còn lại sẽ còn phải suy nghĩ nhiều.

Bởi cái người này cũng không khiến cho người ta an tâm được chút nào.

Buổi tối Thiệu Ly mang theo Thiệu Hiểu Tây đến địa điểm họp lớp.

Đó là một nhà hàng hải sản, bao hết bốn cái bàn to, đông chật người.

Nhóm người kia nhìn thấy Thiệu Ly dường như bắt đầu bùng nổ.

Có người nói: “Chú thật không trượng nghĩa nha Ly Ly. Mấy năm không lộ mặt, quên bọn anh đây rồi hử?”

Có người nói: “Phạt ba bát trước. Không thì không hết mối hận này của anh.” Thấy phục vụ mang chén đến, kêu âm lên: “Ấy chà, phục vụ, không thấy tôi vừa nói gì à? Bát to. Mang chén lên làm gì?”

Phục vụ bịt miệng cười trộm.

Sau lại nghe có người nói: “Ly Ly, chú hơi được đấy, còn dắt theo cô bạn nhỏ này.”

Thiệu Ly tức giận đến bật cười: “Đồ dở người. Đây là con gái tao, chớ nói lung tung biết không.”

Lưu Bằng Phi nói: “Đúng vậy, cô bạn nhỏ. Tao không nói sai nha. Mấy người phân xử đi, tao nhầm hay nó nhầm?”

Một đám người điên hô to: “Nó!”

Cả đám nói to tiến đến, lắc cổ bên này bên kia, bóp mặt, vò tóc, thậm chí còn bóp eo nắm hông. Tình cảm hết sức nhiệt tình.

Đều là người đã hơn ba mươi tuổi, còn trò chơi người lớn nào mà không biết, trong đó có nhiều người trước đây là thành viên đội bóng rổ, biết nhau rõ quá rồi, lúc này cho dù trước mặt người yêu hoặc phái nữ cũng không thêm kiêng kỵ gì, ôm nhau thành một đồng.

Chợt nghe trong đám người giọng Ngô Kế Tông hô to: “Đường ngọc tử kia, trốn ai thế? Hot boy mày yêu đến rồi còn không chịu ra gặp mặt, xấu hổ cái gì?”

Vừa mới dứt lời, Dương Hâm đã mắng ngược lại: “Cút! Ly Ly là của A Trạch nhà tao. Kêu Đường ngọc tử làm gì? Không cho không cho.”

Trương Nhị ồn ào: “Ai nói Ly Ly của A Trạch? Hoa khôi ta đây là người phản đối đầu tiên.”

Một người bước ra từ đám cựu thành viên đội bóng rổ, cười nói: “Hoa khôi chọn ai? Là A Trạch, hay là Ly Ly của chúng ta, hoặc là cả hai đều muốn cả ... ha ha ha.”

Thế là nhân vật chính của câu chuyện đã bị lôi ra, đẩy ngã vào nhau, bắt hôn, điên đến không còn thể thống gì nữa.

Thiệu Hiểu Tây im lặng ngồi ăn. Cô bé đã chẳng buồn trông nom Thiệu Ly đang bị người ta “quấy rối” nữa.

Ăn được một nửa, Dương Hâm nói: “Nghe nói phòng bên cũng có nhóm tụ tập đó.”

Đặng Khải nói: “Chắc chắn có người bao hết á?”

Lưu Bằng Phi nói: “Còn phải nói. Từ trên tỉnh xuống đây. Người ta sao trộn lẫn với bọn nghèo chúng ta được. Toàn là tinh anh của tinh anh đấy.”

Trương Nhị nói: “Coi như mày nói đúng. Vừa nãy tao thấy vài người, đều là loại chúng ta chỉ thấy trên báo.”

Anh đọc ra mấy cái tên, mọi người nghe mà muốn cắn lưỡi.

Ăn được nửa, cửa phòng bị đẩy ra. Năm sáu người đàn ông ăn mặc nhìn đã thấy không tầm thường, tổp năm tổp ba đi vào.

Phía sau là người phục vụ đẩy bàn ăn theo.

Tất cả mọi người dừng ăn để nhìn, không hiểu tình huống này là làm sao.

Chợt nghe Thiệu Hiểu Tây hô to: “Bác.”

Cô bé nhìn thấy Lý Hữu. Thiệu Ly đương nhiên cũng nhìn thấy.

Trương Nhị ngạc nhiên kêu lên: “Lý tiên sinh, hóa ra anh cũng tốt nghiệp trường này?”

Cô nhận ra Lý Hữu, những người khác ngoại trừ Trần Trạch thì chưa chắc đã nhận ra.

Lý Hữu gật đầu, mặt không biểu hiện gì đi tới bên cạnh Thiệu Ly và Thiệu Hiểu Tây.

Người dẫn đầu nhóm đó cười nói: “Nào nào, chẳng mấy khi tụ tập lại gặp nhau thế này, âu cũng là duyên phận. Uống cùng nhau một ly đi, dù gì ở đây cũng có người quen của chúng tôi...”

Lý Hữu nói: “Trần Quân.”

Trần Quân nói: “Đúng thế. Nhiều lời vô nghĩa, nhân dịp gặp gỡ này, chạm ly.”

Sau đó, từng người có thân phận địa vị cao kia đến mời rượu đám Thiệu Ly, đến chỗ Thiệu Ly, Trần Quân quay đầu lại, cười đến xán lạn mặt mũi, hỏi mấy người đang mời rượu: “Anh em nói xem, người này chúng ta phải mời rượu gì, và mời mấy chén mới đủ?”

Một người đàn ông đeo kính, trang phục thời thượng, trông rất nhã nhặn, đẹp trai, nói: “Rượu phải mời đúng người, rượu thường quá coi sao được.” mắt nhìn chén rượu trong tay Lý Hữu: “Loại nào màu đỏ ấy, hợp với hỉ sự.”

Trong đám người có có mấy cười bật cười thành tiếng.

Thiệu Ly ngoài cười nhưng trong không cười, nghĩ thầm hỉ sự cái con mẹ nhà người, làm như tiệc đính hôn không bằng.

Like Loading...

34. Chương 34

Sau đó, nghe Lý Hữu nói: “Vậy thì màu đỏ.”

Trần Quân hiểu ý nhường mày, để phục vụ rót đầy ly cho Thiệu Ly, cười giơ lên, nói: “Chuyện khác không nói, tôi cạn đầu tiên, chúc mọi người hòa thuận, vui vẻ.”

Thiệu Ly nhần mày, nghĩ câu này nghe có vẻ quái lạ.

Cậu tiến đến bên cạnh Lý Hữu, hỏi: “Người này có chuyện gì vậy?”

Lý Hữu đáp: “Không có chuyện gì. Anh ta luôn luôn như vậy.”

Thiệu Ly uống chén rượu.

Tiếp theo, thỉnh thoảng lại có người tới mời rượu, hết người này tới người khác, rất có cảm giác quan hệ hữu nghị.

Lúc bọn Lý Hữu nói chuyện, Trương Nhị hỏi Thiệu Ly: “Lý tiên sinh thật sự là anh rể cậu?”

Thiệu Ly vừa ăn vừa đáp: “Ồ”

Trương Nhị nói: “Cậu không lừa tớ đấy chứ?”

Thiệu Ly nói: “Tớ lừa cậu thì được gì?”

Trương Nhị nói: “... Cậu biết anh ta gia thế ra sao không hả?”

Thiệu Ly nói: “Đồ ngốc, chả lẽ ngay cả điều này tớ cũng không biết sao?”

Cậu nói xong giống như đang nói đùa mà lại không giống nói đùa. Nói cho đúng ra, cho tới bây giờ, cậu không phải là người có khả năng nói chuyện nghiêm túc.

Trương Nhị thở dài, hết chỗ nói rồi.

Vừa lúc bên kia Lưu Bằng Phi ép Đường Văn Tuấn uống đến đỏ bừng cả khuôn mặt, tiến về phía Thiệu Ly.

Từ khoảng cách xa, Lưu Bằng Phi hô to: “Ly Ly, Đường ngốc tử vừa bảo bọn anh nói với chú là muốn cùng hát song ca với chú. Hát đi.”

Thiệu Ly nói: “Được, hát. Chỉ một bài thôi chứ sợ gì.”

Ngô Kế Tông giơ tay lên, xoay trên không khí một vòng, hô to với chủ quán: “Chủ quán nghe rõ không? Mic!”

Đúng là một đám nhà quê.

Trầm Quân lại bị chọc cười, nói: “Ai dô, có ca nhạc nha. Thế này lại phải ở lại thêm chút nữa thôi, tôi thích nghe hát lắm.”

Tống Thanh cười nói: “Tôi cũng thích.”

Tô Húc nói: “Tôi cũng thích.”

Lý Hữu mặt lạnh như băng, không lên tiếng.

Mấy người ngồi vắt chân, dàn thành một hàng, đối mặt với màn hình TV LCD, đợi xem kịch vui.

Đầu kia, người phục vụ đã chuẩn bị xong mic, cũng bắt đầu cho chạy bài.

Lưu Bằng Phi tranh chọn bài.

Âm nhạc vang lên, Trầm Quân đang ngậm rượu, thiếu chút nữa phun vào mặt Lý Hữu.

Đó là bài “Em đang muốn gả cho anh” của Thái Y Lâm, bài hit nghe nhiều phát thuộc.

Lúc ấy Đường Văn Tuấn và Thiệu Ly đã bị vòng vây đẩy lên trước màn hình.

Thiệu Ly thoát nhìn có vẻ như cá gặp nước, hoàn toàn không bị gò bó.

Cậu cầm lấy mic, hướng về một đám “khốn kiếp” đang hút gió, vỗ bàn, cậu búng tay cái “chách”, nói: “Được rồi, chẳng mấy khi anh cất giọng ca vàng, cả lũ nghe cho rõ, anh đây là hot boy của trường Thất Trung, danh hiệu này không phải do chém gió nha.”, rồi nói với Đường Văn Tuấn: “Ngốc, tớ trước cậu sau.”

Cậu nói đầu tiên quyết định phân vai, một đám người nghe được cười như điên.

Bọn họ chỉ biết Thiệu Ly thần kinh thô, đây là chiếm lợi thế người ta chứ còn gì.

Khuôn mặt anh tuấn của Đường Văn Tuấn hồng lên đến lạt.

Thiệu Ly còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, bèn ôm lấy cổ cậu ta, cười khùng khục, nói với Thiệu Hiểu Tây trước mặt bà con làng xã: “Con gái, hôm nay ba tranh thủ kiếm đi hai cho con.”

Một đám người nghe được lại cười điên cuồng một trận. Hết người này đến người kia hô to: “Ly Ly được lắm! Anh ủng hộ chú!”, “Ly Ly được lắm! Chị ủng hộ chú!”

Sau đó cả bọn bắt đầu hát.

Danh hiệu hot boy trường Thất Trung quả nhiên không phải danh hão.

Bọn họ một người hát tùy tính nhưng chất giọng tốt, lúc vừa mới bắt đầu còn hơi ngại nhưng rất nhanh đã được sự nhiệt tình và thoải mái của đối phương ảnh hưởng, thanh âm dần dần trầm tĩnh lại, càng hát càng nhập tâm.

Hai người tuy không hát đúng kiểu song ca nam nữ nhưng lại có một kiểu cách điệu riêng, kẻ vai sát cánh hát cực kỳ ăn ý. Có nhiều đoạn ca từ, tình cảm cần bày tỏ đều cười liếc nhau, làm một đám người ngồi nghe gào thét ầm ĩ.

Bầu không khí quả thực sung mãn tới cực điểm.

Trần Quân nâng chén chạm với cái ly Lý Hữu đặt trên bàn, cười vẻ thấu hiểu: “Bạn thân, cây nhà cội không đơn giản nha. Nhớ rào cho kỹ.”

Anh nói với vẻ hơi hả hê, chỉ e thiên hạ không loạn, thậm chí còn lấy hai ngón tay huýt sáo.

Lý Hữu hoàn toàn không có phản ứng, nhìn chòng chọc Thiệu Ly đang đứng trước màn huỳnh quang.

Like Loading...

35. Chương 35

Thiệu Ly hát xong, buông micro xuống, kéo tay Đường Văn Tuấn hỏi: “Được chưa?”

Dương Hâm vung tay lên: “Được cái con khỉ! Dám cùng vợ bé hát song ca trước mặt vợ cả thế à, coi vợ cả là cái gì?” Hắn đẩy Trần Trạch ra: “Tối luôn A Trạch, hãy cho tên Đường gốc tử này mở rộng tầm mắt, cái gì gọi là hai vợ chồng đồng lòng tát cạn biển Đông.”

Đường Văn Tuấn cười, giả vờ mắng lại.

Trần Trạch hiếm khi nở nụ cười sáng khoái, ngẩng đầu nhìn Thiệu Ly.

Thiệu Ly càng dứt khoát, đi thẳng đến, đặt micro vào tay hắn.

Cậu thoải mái lấy vòng tay qua cổ Trần Trạch, nhìn một đám người đang la hét, phát tay, nói: “Được rồi, chọn nhạc đi!”

Ngô Kế Tông vội vàng nói: “Chọn đi, con rùa kia.”

Lưu Bằng Phi lại lập tức hưng phấn chạy đi chọn nhạc.

Âm nhạc vang lên, mọi người lại gầm rú, là bài “Em là điều quý giá nhất của anh”.

Mỗi người một câu, cực kỳ hỗn loạn: “A Trạch cố lên, anh rất xem trọng cậu!”, “Hát rất hay, hay hơn cả bản gốc, tôi yêu cậu A Trạch!”, “Đêm nay tôi cược cậu thắng, A Trạch, đừng hại tôi thua cuộc đó.”

Thiệu Ly cùng Trần Trạch bắt đầu song ca.

Hát xong “Em là điều quý giá nhất của anh”, liền nhảy sang “Đêm sum vầy”, tiếp đến là “Hứa yêu em”, rồi chuyển bài “Em là lý do để anh tin vào tình yêu”, cuối cùng là “Cái ôm ấm áp”.

Cái loại tình cảm “Hoa lửa văng tung tóe” này, làm không khí trong phòng hát bùng nổ.

Thiệu Ly còn ôm Trần Trạch, mặt dán vào mặt hắn, cười đến nỗi miệng toét đến tận mang tai, nhìn đám bạn thân hỏi: “Sao? Vợ của anh đây hát như thế nào? Nghe hay không các chú?”

Dương Hâm làm mặt quỷ, hét lớn: “Êm tai ~”

Lưu Bằng Phi cười thâm hiểm, nói: “Ừa, Ly Ly thật có bản lĩnh, dám hưởng tề nhân chi phúc (*), thiệt sung sướng quá đi.”

(*) ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

Lý Hữu hừ lạnh.

Trầm Quân vỗ bàn, cười lớn, hần cảm thấy bữa cơm này rất thú vị.

Ngô Kế Tông nói: “Lại đây Ly Ly, nói nhỏ cho anh biết, vợ cả với vợ bé chú thích em nào hơn? A Trạch hay là Đường ngọc tử?”

Thiệu Ly cười, đẩy hần ra: “Biến, đừng hòng châm ngòi ly gián tình cảm của anh.”

Mọi người trong phòng đều cười ha ha.

Thiệu Hiểu Tây trở lại chỗ ngồi, tầm mắt lướt qua chạm đến Lý Hữu đang im lặng ngồi uống rượu ở một góc, lại nhìn đến Thiệu Ly đang cùng hội bạn cùng lớp chơi đùa, vừa nói giỡn qua lại, vừa ngồi đánh bài.

Bé cảm thấy Ly Ly nhà mình đêm nay, e rằng có chuyện rồi.

Buổi tối hôm nay, Thiệu Ly cùng đám bạn thân, vừa cười vừa giỡn. Bọn họ uống rượu, ca hát, chơi trò chơi, hưng phấn hồi tưởng lại cái tuổi mười bảy, mười tám ngây ngô, vô tư vô lự, lúc họ còn là học sinh trung học.

Bọn họ mặt đối mặt với màn hình karaoke, giống như trước kia, gào lên những bài “Anh hùng”, “Chúc phúc”, “Mười năm”, “Bạn bè”, “Thuận buồm xuôi gió”. . .

Lập đi lập lại mà hết.

Bọn họ tay cầm tay, vai kề vai, thét xong cười, cười xong khóc, sau đó ôm nhau, mượn rượu mà làm càn.

Đến tận lúc tàn tiệc, ngồi vào trong xe, Thiệu Ly còn nói lảm bảm: “Hôm nay thật sự là vui đến điên rồi.”

Lý Hữu hai mắt nhắm lại.

Về đến nhà, Thiệu Hiểu Tây tắm rửa xong, về thẳng phòng ngủ.

Thiệu Ly nửa nằm nửa ngồi trên sofa.

Ý thức của cậu vẫn tỉnh táo, chỉ có điều cậu chẳng muốn nhúc nhích, cậu có thể cảm nhận được một ít hưng phấn còn sót lại kèm theo một chút mất mát, hư không.

Lý Hữu pha ly sữa, đợi cậu uống hết, rồi mới để hai tay xuyên qua đầu gối của cậu, bế cậu lên, trở về phòng.

Thiệu Ly nói: “Không cần bế, dìu tôi là được rồi.”

Lý Hữu lạnh lùng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Thiệu Ly không thém hé môi, cậu tiếp tục đẩy hần, giống như cá mắc cạn, giãy dụa theo bản năng.

Đáng tiếc cho cậu, Lý Hữu năm đó có thể sử dụng hai ngón tay bẻ khớp hàm dưới của cậu thì hôm nay cũng có thể vững vàng bế cậu, mặc kệ cậu giãy dụa thế nào cũng chẳng ăn thua.

Bị bế vào phòng, rồi lại bị người khác đè trên giường.

Lý Hữu lấy tay sờ cổ Thiệu Ly, hỏi: “Đêm nay vui nhỉ?”

Thiệu Ly đáp: “Dĩ nhiên.”

Lý Hữu nói: “Vậy là tốt rồi.”

Thiệu Ly có chút mờ mịt, hỏi: “Cái gì tốt?”

Lý Hữu: “Lát nữa em sẽ biết.”

Nói xong hần bắt đầu cởi dây lưng.

Hần chỉ dùng một động tác đơn giản, trực tiếp làm cho Thiệu Ly xù lông.

Thiệu Ly cảm thấy được tình thế không ổn. Cậu thấy sợ hãi, adrenaline tăng vọt, làm cho đầu óc đang mơ hồ của cậu hoạt động trở lại.

Cậu dùng cả tay và chân bò về phía cuối giường.

Cậu còn không ngu ngốc cũng không ngây thơ đến nỗi lúc này mà hỏi Lý Hữu: “Anh muốn làm gì?”

Lý Hữu cởi dây lưng, còn có thể làm gì, đáp án đương nhiên chỉ có thể là “làm” cậu.

Mèo nào lại chê mỡ.

Thật là buồn cười!

Kết quả chứng minh cậu cũng không hoàn toàn sai.

Lý Hữu một tay cởi dây lưng, một tay khác tóm lấy thắt lưng của cậu, đè đầu gối của cậu xuống, để cậu nằm ở mép giường, cởi hết từ quần dài đến quần lót, lấy dây lưng đánh vào mông cậu.

Thiệu Ly tức giận đến muốn ngất xỉu.

Cậu đỏ mặt tía tai, mắng hằn: “Lý Hữu, em anh, tôi sẽ thiến anh.”

Cậu thật sự là mượn gan hùm mới dám phát ngôn bừa bãi như thế, lời mắng chửi cứ như nước tràn bờ òe tuôn ra cuộn cuộn.

Lý Hữu nói: “Ly Ly, đêm nay tôi vốn nghĩ muốn đối xử dịu dàng với em. Nhưng mà hình như em không thích nhẹ nhàng thì phải?”

Thiệu Ly hét vào mặt hằn: “Anh là thằng điên!”

Lý Hữu nổi giận, hằn thu hồi dây lưng, trực tiếp lấy tay đánh mông cậu, Thiệu Ly lúc đầu còn la hét, đến cuối cùng thì giả chết, dùng mắt mà trừng hằn.

Cậu trợn mắt mà chịu đựng, hoàn toàn không muốn khuất phục dưới *** uy của Lý Hữu.

Lý Hữu từ đầu đến cuối ý chí kiên định đánh một trận xong khiêng cậu đến phòng tắm, tắm rửa.

Chỉ đơn thuần là tắm rửa.

Hắn thậm chí còn dùng sữa tắm rửa sạch nơi mềm mại chuẩn bị tiếp nhận hằn.

Thật chuyên chú mà tẩy sạch, giống như những người khách hành hương đang thành kính vì tín ngưỡng của mình. Cái nơi non mềm kia sẽ là thánh địa cuối cùng mà hằn hướng tới.

Cuối cùng, Lý Hữu cũng tắm xong cho cả hai, sau đó bế người đang ngồi trong bồn tắm, đi về phòng ngủ.

Hắn đặt Thiệu Ly ở trên giường, đè lên người cậu.

Like Loading...

36. Chương 36

Hắn sờ cổ Thiệu Ly, nói: “Tôi có thể khiến cho em sau này, mỗi ngày chỉ nhìn thấy tôi thôi. Em muốn tôi làm vậy không Thiệu Ly?”

Thiệu Ly biết hằn đang đe dọa. Cậu cũng biết, Lý Hữu chưa bao giờ nói mà không làm. Nhưng cậu càng nóng máu lên, giấy dựa càng dùng sức.

Cậu hét lên: “Đồ điên! Anh quậy đủ chưa hả?”

Uống rượu say đầu óc thường sẽ không hoạt động theo cách bình thường, mượn hơi rượu và bầu máu nóng bốc lên, lời nói và hành động chỉ theo trực giác. Thậm chí, cậu đã quên, một khi trở mặt với Lý Hữu, hậu quả không chỉ là “ăn không tiêu” đâu.

Cậu không tính toán được nhiều như vậy. Việc này dù sao cũng phải có một kết thúc, không phải Lý Hữu thượng cậu thì là cậu và hằn hai bên trở mặt.

Con giun xéo lấm cũng quần.

Ngàn vàng cũng khó mua được nhân tâm.

Cậu hôm nay sẽ không nguyện ý theo Lý Hữu.

Lý Hữu đề lên người cậu, nói: “Đủ rồi, đừng làm loạn nữa. Đêm nay chúng ta vui vẻ đi.”

Thiệu Ly nói: “Cút cm anh đi!”

Bọn họ, một người làm mọi cách để phản kháng, một người chỉ có dục vọng chinh phục, quần thành một chỗ, tạo ra tiếng động không hề nhỏ.

Hai người dù nhiều hay ít cũng cảm thấy ghen ghét.

Thiệu Ly đang vui mừng vì có thể gặp lại đám bạn cũ, vẫn còn tiếc nuối vì mới gặp lại đã phải xa cách nhau, chưa kịp cân bằng trạng thái cảm xúc, bỗng lại bị đánh mấy phát, chưa kể còn bị cưỡng chế đè xuống.

Lý Hữu cả đêm uống hết cả thùng dấm chua, đầy bụng không có chỗ phát tác, đối phương còn cố tình đối nghịch với hắn.

Cuối cùng, Thiệu Ly nằm xoài ở trên giường, hoàn toàn không phản kháng.

Lý Hữu cậy mạnh dùng tay đè chặt tay chân cậu, cậu quả thật cũng không thể động đậy.

Cậu từ từ nói: “Nhớ đeo bao vào, đừng gây ra họa, tôi không muốn phải chịu tội lần nữa đâu.”

Lời này nếu đổi lại là người khác nghe, cũng nghĩ chẳng có gì quan trọng, nhưng đối với Lý Hữu, đây quả là lời nói chói tai.

Tay hắn càng lúc càng dùng lực, trên mặt có vẻ tức giận đến muốn giết người.

Hắn đang nổi giận thực sự. Hắn bóp cằm dưới của Thiệu Ly nói: “Tôi không muốn nghe câu nói này phát ra từ miệng em lần thứ hai, Ly Ly.”

Thiệu Ly: “Anh là đồ thần kinh.”

Dù sao cũng quyết định xung đột trực tiếp với nhau rồi, cậu cũng chẳng muốn nghĩ nhiều nữa. Lý Hữu nghe câu nói khó nghe như vậy, then quá hóa giận, làm sao đêm nay có thể khiến cậu yên ổn được. Hắn chưa từng chịu tội trên giường như thế này.

Lý Hữu liền gầm lên: “Ly Ly!”

Lần này, giọng điệu rất trầm, mười phần là cảnh cáo.

Ý tứ chính là Thiệu Ly em phải biết một vừa hai phải thôi.

Thiệu Ly nghe được không kiên nhẫn, nói: “Mẹ nó, anh có thấy phiền hay không?”

Lý Hữu lửa giận công tâm, giơ tay lên, muốn đánh cậu.

Thiệu Ly nhìn hắn, ánh mắt thanh thuần, trong trẻo nhưng tựa như một hồ nước thanh bình, xanh biếc. Trong ánh mắt đó lại đang phản chiếu ảnh ngược của hắn, bộ mặt tức giận vặn vẹo của hắn.

Cho tới bây giờ tính tình cậu vẫn là như thế, đã quyết định cái gì rồi thì người khác đuổi cũng không đi, đánh cũng không dừng, không hề sợ bất cứ thứ gì.

Năm đó, hắn đã sớm nhận ra.

Lý Hữu giơ tay nhưng nửa ngày cũng không hạ thủ.

Giờ càng lâu càng có vẻ xấu hổ cũng có chút bất đắc dĩ.

Đã rất nhiều năm, hắn không cần phải tự mình ra tay để giáo huấn người khác.

Người trước mắt này sao lại khiến cho hắn không thể kìm chế như vậy?

Cuối cùng, hắn phiền não xoay người ngồi lên, tay cũng ngừng lại, không đánh nữa.

Hắn xoa nhẹ mi tâm, một hồi lâu không nói gì cả.

Thiệu Ly nằm đó, cũng không nói gì.

Đêm nay đáng lẽ phải là một buổi tối vui vẻ, cuối cùng lại trở thành như vậy.

Sau đó, Lý Hữu đứng dậy, mặc quần áo.

Hắn cũng không phải không có chỗ để đi, không có ai để tìm. Hắn không cần phải ép buộc bản thân mình, không có việc gì lại làm chính mình cảm thấy ảm ức.

Hắn mặc quần áo, đem chăn đơn đắp lên người Thiệu Ly, rồi nhấc chân bước đi.

Cửa “rầm” một tiếng rồi đóng lại, tựa như hành động chào vĩnh biệt.

Thiệu Ly đem chăn kéo qua đầu, tâm tình buồn bực liền ngủ.

Bọn họ khi đó tình cảm vẫn còn non nớt, mặc dù không còn là những thằng nhóc ở tuổi mười bảy, mười tám nữa, chưa kể còn có một đứa con nhưng trong cuộc đời mỗi người, thường sẽ ngốc nghếch ở một số việc nào đó.

Đến khi gặp lại đã là thứ bảy tuần sau.

Lúc ấy Thiệu Ly đang lái xe của khách hàng trên đường đến tập đoàn Quốc tế Viễn Đô.

Dạo gần đây tinh thần của cậu không được tốt lắm, thêm nữa địa điểm phải mang xe đến lại là tập đoàn Quốc tế Viễn đô, cái nơi có nhiều ký ức sâu xa này. Lúc đó, tâm tình của cậu càng thêm khó chịu.

Xe rất đẹp, là xe thể thao BMWs X7.

Đến Quốc tế Viễn Đô, chờ ở đại sảnh tầm 10 phút thì nhìn thấy Chu Mạnh và Tô Viện đến trước mặt cậu.

Tô Viện đi trước nhận ra cậu, cô nói: “A, có phải cậu là người hôm trước không?”

Thiệu Ly nói: “Xin chào, tôi là Thiệu Ly.”

Chu Mạnh nói: “Thật là trùng hợp nha Thiệu Ly, ở chỗ này cũng có thể gặp cậu. Không phải là đặc biệt đến để hộ tống Phỉ Phỉ chứ?”

Thiệu Ly nói: “Không phải, tôi đến đưa xe cho khách.”

Chu Mạnh: “Cậu làm bên bộ phận tiếp thị ô tô à? Sao cậu không nói sớm để tôi giới thiệu bạn bè đến tiệm của cậu ủng hộ.”

Thiệu Ly: “Không có, tôi chỉ là người sửa xe chứ không bán xe.”

Không ngờ, cậu lại thẳng thắn như vậy, làm cho Tô Viện cùng Chu Mạnh giật mình, tựa hồ không đoán được Thiệu Phỉ hiện giờ thu nhập một năm cũng rất cao, vậy mà cô có người họ hàng nghèo thế này lại không thêm giúp một tay.

Chu Mạnh vẫy tay, nghe xong chẳng còn cảm thấy hứng thú gì nữa.

Hắn nói: “Sửa xe cũng không tồi, cố gắng làm thôi.” Lại nhìn Tô Viện nói: “Thằng nhóc Dư Kiệt kia vừa mới kêu đau bụng, đi WC. Xe tới rồi, trong tiệm sẽ gọi điện thoại cho nó. Hừ, người càng lười càng nhiều chất thải.”

Hắn nói lời này cũng không thêm để ý hình tượng.

Tô Viện liếc hắn một cái, ý bảo hắn chú ý lời nói và việc làm, rồi mới nhìn Thiệu Ly khách khí cười.

Hai người chuẩn bị rời đi, di động Thiệu Ly vang lên đến. Cậu bắt máy, nói không đến hai câu, cậu mới phát hiện, thì ra xe mình cần dẫn về là chiếc BMWs X7 kia, mà chủ nhân chiếc xe không ai khác chính là Chu Mạnh.

Thật là vừa đúng lúc, thế là cậu đi theo Chu Mạnh, đến hầm xe kiểm tra.

Chu Mạnh thử xe, có chút không hài lòng nói: “Hình như vẫn còn có tạp âm.”

Thiệu Ly nói: “Tất cả linh kiện đều kiểm tra qua, hẳn là không thành vấn đề.”

Chu Mạnh lắc đầu, nói: “Không được, cậu giúp tôi kiểm tra gầm xe đi.”

Thiệu Ly nói: “Bây giờ, tôi lái xe quay về tiệm trước, sáng ngày mai đem xe trả lại cho anh.”

Chu Mạnh nói: “Phiền phức thế để làm gì. Tôi cần dùng xe này gấp, cậu xem ngay tại chỗ giúp tôi đi. Không phải cậu có đem theo công cụ à?”

Tầm mắt của hắn dừng ở túi công cụ trên người Thiệu Ly.

Trong tiệm có rờng rọc nâng xe, rất thuận lợi cho nhân viên sửa xe, trước mắt không có những thứ này gây khó khăn cho công việc của cậu.

Nhưng Thiệu Ly không hé răng, cậu không ngốc đến nỗi không nhìn ra Chu Mạnh bởi vì Thiệu Phỉ mà cố ý làm khó cậu.

Chu Mạnh có thể làm khó cậu nhưng cậu không thể không làm việc.

Cho nên cậu cầm lấy túi công cụ, đeo trên vai, không nói hai lời liền trực tiếp chui vào gầm xe.

Chu Mạnh cũng không phải là khách hàng khó chịu nhất mà cậu từng gặp, hơn nữa cậu cũng không còn là người khi bức mình là dễ dàng cứng đầu nữa rồi, dù rằng cậu vừa mới đánh nhau một trận trên giường với Lý Hữu xong..

Kiểm tra gầm xe, rồi lại xem trục xe, không phát hiện vấn đề gì, Thiệu Ly chui ra, nói: “Không có vấn đề gì cả.”

Chu Mạnh cười nói: “Vất vả cho cậu rồi.”

Hắn viết séc gửi cho Thiệu Ly.

Thiệu Ly nhận xong rồi để vào túi áo, phủi sạch bụi trên người, đang phủi bụi ở trên tóc, chợt nghe đến Tô Viện nói: “Xong việc rồi à?”

“Ừ.” Giọng nói rất quen thuộc, là Lý Hữu.

Tô Viện nói tiếp: “Chiều nay Trình Trình muốn đi Viện Hải dương xem cá. Nếu có thể, chúng ta cùng nhau xem đi. Đã nhiều năm rồi, không biết chỗ đó có gì thay đổi không?”

Lý Hữu không hé một chữ.

Chu Mạnh cười nói: “Thay đổi nhiều lắm, mới chuyển về rất nhiều cá cảnh vùng nhiệt đới, chưa kể còn chuyển cá mập từ nước ngoài về. Trình Trình muốn xem là đúng rồi.”

Thiệu Ly chợt nghĩ hay là cậu đi ra bằng lối thoát hiểm, nếu lúc này cậu gặp Lý Hữu, chắc chắn sẽ rất ngại.

Cậu theo hướng lối thoát hiểm đi ra.

Đi được hai bước, chợt nghe Lý Hữu hỏi: “Có việc gì thế?”

Hắn rõ ràng nói chuyện không hề ăn nhập với Tô Viện, thật lạ lùng.

Chu Mạnh nói: “Không có việc gì, xe phát ra tạp âm nên cho người đến sửa thôi.”

Like Loading...

37. Chương 37

Tô Viện nói: “Cũng đúng lúc, em của Thiệu Phỉ biết sửa xe.” Nói rồi, cô gọi Thiệu Ly đã đi được khá xa: “Ấy, Tiểu Thiệu, chờ một chút. Hiện tại là giờ cao điểm, cậu bắt taxi không tiện đâu, vừa lúc chúng tôi muốn đi ăn cơm, nếu không ngại, cậu đi chung với chúng tôi một đoạn nhé.”

Thiệu Ly không phản ứng. Cậu vừa đi, vừa giữ bụi còn đang bám trên mái tóc xuống.

Cũng không thể trách cậu không có phản ứng, cho tới bây giờ không ai gọi cậu là “Tiểu Thiệu” , cho nên cậu không để ý người phía sau đang gọi cậu.

Tô Viện nhìn Lý Hữu, lại nhìn Chu Mạnh, làm ra vẻ có chút bất ngờ.

Cô đoán Thiệu Ly đại khái là dùng thái độ lạnh lùng để đáp lễ Chu Mạnh lúc này đã “chiếu cố” cậu. Chu Mạnh không cam tâm mà gọi cậu: “Thiệu Ly, nè, nè, đang gọi cậu đấy Thiệu Ly.”

Thiệu Ly chậm nửa nhịp mới phản ứng lại.

Vừa vặn có tro bụi rơi vào mắt cậu làm cậu cảm thấy không thoải mái.

Nhưng mà cậu vẫn quay đầu lại .

Cậu hỏi: “Có chuyện gì không?”

Lúc tầm mắt chạm đến Lý Hữu, cậu rõ ràng cảm giác bầu không khí quanh Lý Hữu so với quá khứ đã lạnh hơn rất nhiều.

Con người hần vừa đen vừa sâu, nút áo cài lên đến tận cổ, toát ra vẻ nghiêm túc, tóc được chải cẩn thận, tỉ mỉ, cả người tỏa ra hơi thở cực kỳ lạnh lùng, loại lạnh lùng này gần như tỏa ra từ tận lỗ chân lông.

Thiệu Ly lập tức nhìn sang chỗ khác.

Chỉ có lúc uống rượu, cậu mới có can đảm làm ra những hành động có chút “vượt ranh giới”.

Cậu còn thậm chí rất AQ mà nghĩ rằng thật ra mình cũng thật đàn ông quá đi.

Tuy rằng tối hôm đó, cậu chỉ đàn ông được một lúc thôi, hiện tại cậu không dám đối nghịch lại Lý Hữu lần nữa.

Chu Mạnh hướng cậu vẫy tay: “Cậu không phải không có xe sao, chúng tôi đúng lúc muốn đi ăn cơm, đi cùng đi.”

Thiệu Ly nói: “Cảm ơn, nhưng mà không được, tôi và mọi người không đi chung đường.”

Tô Viện cười nói: “Không cần khách sáo, hôm nay cậu cũng giúp Tiểu Mạnh rất nhiều rồi.”

Thiệu Ly nói: “Cũng không tính là giúp đỡ.”

Chu Mạnh nói” “Được rồi đi nhanh đi.”

Tô Viện còn nói: “Quyết định vậy đi, đi thôi Tiểu Thiệu, chắc cậu cũng không muốn để chúng tôi bỏ lỡ giờ ăn cơm đâu.”

Nói đến nước này mà còn cự tuyệt ngược lại có vẻ kỳ cục.

Thế là Thiệu Ly cũng leo xe.

Cậu rất sáng suốt chọn chỗ ngồi xa Lý Hữu nhất.

Lý Hữu lái xe, đặc biệt im lặng.

Tô Viện ngồi ở ghế phó lái, Chu Mạnh đáng lẽ muốn lái xe của mình. Kết quả hần lại sức nhớ bình xăng còn không nhiều lắm, thế là có lý do chính đáng leo lên xe của Lý Hữu. Hần ngồi phía sau Lý Hữu, thường nhướn lên nói vài câu với Tô Viện, thỉnh thoảng cười một trận, bầu không khí coi như rất lý tưởng.

Hai tay Thiệu Ly khoanh trước ngực, nhắm mắt nghe bọn họ đùa giỡn.

Cũng không phải cậu đột nhiên không được tự nhiên, hoặc là giả vờ lạnh lùng, mà là chuyện của Tô Viện cùng Chu Mạnh cũng chẳng cần người ngoài xen vào hay thêm mắm muối thêm phần thú vị.

Bọn họ kỳ thật cũng có thể xem là có duyên ăn nói, chỉ có điều phần lớn cậu chuyện của bọn họ xoay quanh Lý Trình, hoặc những chuyện ở nước ngoài, âm nhạc, hội họa, vũ đạo,... Đề tài nghệ thuật này, Thiệu Ly căn bản chả biết cái gì.

Cậu chỉ tốt nghiệp trung học, trong lúc mọi người còn đang nhàn nhã thanh thoi thì cậu đã phải bận rộn kiếm tiền nuôi gia đình. Đừng nói đến nghệ thuật, kiến thức văn hóa của cậu còn không theo kịp bây giờ.

Thời đại bây giờ, ai ai cũng được tiếp thu ngành giáo dục cao cấp cả, dạng chưa học đại học như cậu càng ngày càng bị bỏ xa tụt lại phía sau, lúc này cho dù cậu muốn chen vào nói vài câu cũng không được.

Được nửa đường, cậu xuống xe lúc gần đến trạm xe bus.

Cậu cười nhìn cả bọn Tô Viện khoát tay, nói: “Hôm nay cảm ơn, tạm biệt.”

Sau đó, cậu mới đeo túi công cụ, mở cửa xuống xe, giống như cá trở về với đại dương, vô cùng nhanh chóng đã hòa lẫn vào dòng người tấp nập. Chỉ mới chớp mắt đã không thấy bóng người.

Lý Hữu im lặng nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ về cái gì.

Xe lần thứ hai lăn bánh.

Tô Viện nghiêng nửa người liếc về phía kính chiếu hậu trên đầu, nhìn Chu Mạnh nói: “Tiểu Mạnh, em có đem theo máy ảnh không? Đừng để đến Viện Hải dương, Trình Trình hỏi chị lại không có đưa cho nó. Thằng nhóc kia cũng thiệt tình, dạo gần đây lại nói thích chụp ảnh. Thật là mỗi ngày một ý tưởng mà.”

Có vẻ hôm nay cô vui vẻ hơn bình thường.

Cô luôn là người hàm súc, dịu dàng, cho dù trong lòng có vui đến cỡ nào cũng không để hiện ra ở trên mặt, hiếm khi gặp được vẻ mặt giống hôm nay của cô.

Chu Mạnh cười, nói: “Quên mang thì mua một cái mới, chúng ta cũng không phải mua không nổi một cái máy ảnh.”

Tô Viện nói: “Em thật là lảm lời.”

Bọn họ vẫn giống lúc nãy, tự tìm đề tài để tăng thêm không khí trên đường đi.

Chợt nghe một tiếng “Kéttttttttt”, xe lập tức dừng lại.

Lý Hữu nói: “Đi xuống.”

Tô Viện ngạc nhiên: “A Hữu?”

Lý Hữu cau mày lại, không nói lời nào, quay qua nhìn cô.

Bộ dáng của hắn có chút lơ đãng, lại nôn nóng, phiền muộn. Mặc dù hắn đang ngồi đó, nhưng tầm mắt không đặt trên người cô, hắn rõ ràng có chút thất thần.

Hắn thậm chí còn lười giải thích, chỉ nói một câu “Tôi có chút việc” để ứng phó qua loa.

Từ trước đến nay, chưa có lúc nào hắn trở nên như vậy.

Tô Viện ngẩn ngơ, mở cửa xe đi ra ngoài, Chu Mạnh cũng nhanh chóng leo xuống xe.

Sau đó Lý Hữu khởi động xe, dần dần mất khuất trong biển xe.

Đứng trên đường cái trong chốc lát, Chu Mạnh lầm bầm: “Đang tốt đẹp như vậy, sao nói đi là...”

Hắn mới nói một nửa, thì sốt ruột đến không nói nên lời.

Tô Viện nắm chặt cái túi ngọc trai trên tay mình.

Có nhiều khi, phụ nữ sẽ có một loại trực giác rất chính xác đối với người mà mình quan tâm.

Sau khi Lý Hữu lái xe đi, dạo xung quanh mấy khu phố phụ cận khoảng hai, ba vòng, cuối cùng nhìn thấy người mình muốn tìm ở công viên đầu đường.

Thiệu Ly đang gặm bánh rán, nhai ngấu nghiến như là chết đói từ kiếp trước, ăn hai ba cái đã hết cái bánh xong uống một ngụm nước khoáng, rồi đeo túi công cụ, chuẩn bị đi về hướng bên xe.

Lý Hữu cảm thấy trong lòng rất bức bối, càng ngày càng khó chịu, nén xuống không nổi.

Hắn lái xe qua, chạy đến trước mặt Thiệu Ly.

Hắn nhìn Thiệu Ly đang ngồi trên băng ghế chỗ công viên, không nói lời nào.

Thiệu Ly ngẩng đầu nhìn hắn mất một cái, nhận ra hắn, rồi cúi đầu ăn bánh, cũng không nói gì.

Có một loại tình cảm đang bị đè nén, không thể nói thành lời quanh quẩn giữa hai người.

Giống như hai người đều đang đợi đối phương mở miệng trước, nhưng bọn họ, ai cũng không nguyện ý bỏ xuống sĩ diện để nói trước đối phương.

Thật giống như mấy nhóc cấp ba đang yêu nhau xong cãi nhau, không ai muốn là người mở miệng nhận lỗi trước.

Like Loading...

38. Chương 38

Cuối cùng, vẫn là Thiệu Ly mở lời trước: “Anh không thể dừng xe tại chỗ này. Cảnh thận cảnh sát giao thông viết hóa đơn phạt anh.”

Lý Hữu nhìn cậu, hỏi: “Mất em làm sao vậy?”

Hắn nói như thế rõ ràng muốn bắt cho Thiệu Ly một bậc thang để cậu đi xuống nhưng Thiệu Ly cũng không quan tâm.

Cậu vênh cằm, nói: “Không sao. Bụi bay vào mắt.”

Rồi cậu tiếp tục xử lý nốt mẩu bánh, phỉu phỉu tay, đem phần bánh còn lại bỏ vào một cái bao xốp, đeo túi công cụ lên lưng, rất rõ ràng lưu loát, không chút nào lưu luyến nói: “Tôi đi trước đây.”

Nói xong cũng không thèm quay đầu lại, đi về hướng bến xe.

Cậu thật may mắn, vừa mới đứng đã có xe chạy đến. Cuối tuần, có rất nhiều người ra đường, nhưng cậu đã có rất nhiều kinh nghiệm chen lấn trên xe bus, mới một hai giây đã lách vào phía trong.

Từ ngoài cửa sổ xe nhìn vào, chỉ thấy người là người, toàn đầu với đầu, người này chen người kia, ngay cả khe hở cũng không có.

Xe từ từ lặn bánh, hướng về phía đường cái, càng ngày càng xa.

Một lát sau, Lý đại thiếu gia mới gạt mạnh tay lái, “Kétttt” một cái, xoay đầu xe theo hướng ngược lại phóng đi, bộ dáng cực kỳ tức giận.

Hai người rất nhanh lại bỏ qua nhau.

Sáng sớm hôm sau, Thiệu Ly dẫn hiệu Hiểu Tây đến bệnh viện tiêm vắc xin.

Trên đường đi, Thiệu Hiểu Tây ngồi trên xe buýt hỏi: “Ly Ly, ba với bác cãi nhau à?”

Thiệu Ly nhéo mắt bé, nói: “Rất nhiều người sau khi bị chích đều khóc đó, con không thèm lo cho mình lại có thời gian xen vào chuyện của người lớn?”

Thiệu Hiểu Tây có chút chịu không nổi nhìn cậu, mở to mắt tức giận, nói, “Con đã không khóc lúc bị chích từ lâu lắm rồi. Thì ra là hai người cãi nhau thật.”

Thiệu Ly tức giận đến bật cười, dụ dỗ: “Như thế này, ai khóc thì là chó con, đánh cuộc hay không?”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Cược thì cược.”

Tới bệnh viện, lúc xếp hàng chờ gọi tên, Thiệu Hiểu Tây nhìn hành lang bệnh viện, vách tường màu trắng treo một mô hình giải phẫu cơ thể người, cảm thấy hơi lo lắng, có chút tò mò hỏi Thiệu Ly: “Con đến từ đâu vậy, Ly Ly?”

Thiệu Ly thuận miệng trả lời cho có lệ: “Không phải nói với con rồi sao, nhặt được từ đồng rác.”

Bên cạnh Thiệu Hiểu Tây, có một thằng nhóc tuổi xấp xỉ, nghe xong cũng được tò mò, quay qua hỏi mẹ nó: “Mẹ ơi, con đến từ đâu vậy?”

Mẹ của nó không biết làm sao, xấu hổ nhìn Thiệu Ly cười, nói: “Mẹ vừa tỉnh dậy đã thấy con nằm cạnh gối.”

Mới vừa nói xong, thằng nhóc đó dùng vẻ mặt vô tội hỏi: “Ừa, chứ không phải ba mẹ hay đánh nhau trên giường mới có con sao?”

Thiệu Ly cảm thấy sét đánh ngang tai.

Cậu vội vàng nhìn Thiệu Hiểu Tây.

Thiệu Hiểu Tây quả nhiên một chút cũng không ngạc nhiên, cũng không hề thắc mắc. Bé hiển nhiên biết điều này, thậm chí còn thật có lỗi nhìn cậu nhún vai, tỏ vẻ nói: Ly Ly ba xem, ba không nên coi con như đứa nhóc 3 tuổi dễ lừa gạt vậy chứ.

Thiệu Ly há miệng thở dốc, nhất thời không nói được gì, cậu cảm thấy hơi chóng mặt.

Cậu dùng tay đỡ lấy trán.

Bất chợt nghe thấy giọng nói của Lý Hữu từ phía trước truyền đến: “Tiểu Tây.”

Thiệu Hiểu Tây quay đầu lại, nhìn thấy là Lý Hữu, bé vội hô: “Bác.”

Lý Hữu cười cười, đi tới.

Thần trí Thiệu Ly chậm chậm quay về.

Rồi cậu nắm cái cổ be bé của Thiệu Hiểu Tây, găm lên bên tai Thiệu Hiểu Tây: “Tiểu Tây!”

Bình thường gọi như thế có nghĩa là Thiệu Hiểu Tây đã chọc giận cậu.

Thiệu Hiểu Tây tỏ vẻ ngây thơ, vô tội. Bé quay nửa đầu qua nói: “Ly Ly, ngày hôm nay với con là một ngày rất quan trọng trong cuộc đời. Con có quyền mời bác tới, vậy cũng không được sao?”

Thiệu Ly nói: “Đi bệnh viện cũng tính là ngày quan trọng hả? Con còn chưa tới tuổi lập gia đình đâu?”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Chỉ có lập gia đình mới tính là quan trọng sao? Vậy lúc ba vào bệnh viện sinh con không tính là ngày quan trọng à?”

Vài vị phụ huynh của mấy đứa nhóc bên cạnh nghe xong nhin không được cười.

Bọn họ đại khái là nghĩ quả nhiên đứa bé này còn nhỏ, cũng không hiểu được bé không phải do ba sinh mà là mẹ sinh.

Thậm chí những từ ngữ linh tinh như “ngủ cạnh nhau”, bé cũng chẳng hiểu đâu.

Thiệu Ly lại không cho là như thế.

Cậu cảm thấy sự giáo dục nhiều năm của cậu đã thất bại, hoàn toàn thất bại.

Cậu cũng có chút thất thố, rồi mơ màng không biết vấn đề xuất thân này, Thiệu Hiểu Tây đến cuối cùng biết nhiều hay ít.

Lúc này Lý Hữu sờ đầu Thiệu Hiểu Tây, đánh trống lảng sang chuyện khác.

Hắn hỏi Thiệu Hiểu Tây: “Con có sợ chích không?”

Thiệu Hiểu Tây nắm tay Lý Hữu kéo xuống ngồi cạnh Thiệu Ly, còn bé thì bò lên người cậu, nói: “Con không sợ.”

Lý Hữu cười thâm, sau đó nhin không được hôn lên trán bé.

Tầm mắt hắn không thể tránh khỏi mà chạm đến Thiệu Ly.

Ở thời điểm mắt cảm này, hai người đều không biết làm cách nào để đối mặt nhau.

Thiệu Hiểu Tây nghịch ngón tay Thiệu Ly, nói: “Ly Ly, sau khi chích ngừa, chúng ta đi ăn kem rán được không?”

Thiệu Ly híp mắt nhìn bé.

Cậu hỏi: “Không phải con không thích ăn ngọt à?”

Thiệu Hiểu Tây đáp: “Dạ. Nhưng hôm nay đột nhiên con muốn nếm thử.”

Nhìn bộ dáng thành thật của bé làm Thiệu Ly nổi hứng muốn bắt nạt con nít, giả bộ muốn cắn lỗ tai của bé.

Thiệu Hiểu Tây bị cậu chọc đến cười khanh khách, ra sức rụt cổ lại, né tránh hàm răng của cậu.

Bé nói: “Ly Ly, ba nghiêm túc chút đi.”

Thiệu Ly làm mặt quỷ tiếp tục chọc bé: “Ba đang rất đói bụng, đang thèm thịt con nít đây, cho cắn cái đi.”

Lý Hữu im lặng ngồi một bên nhìn hai cha con bọn họ lên cơn.

Sau đó, hắn rất bình tĩnh khoát một tay lên lưng ghế dựa mà Thiệu Ly đang ngồi. Lúc ấy, Thiệu Ly đang trêu chọc Thiệu Hiểu Tây, không hề chú ý đến “tội ác” đang diễn ra.

Những lúc như thế này, thần kinh của cậu thường bị chập mạch.

Giữa trưa, ba người cùng nhau ăn cơm.

Ăn cơm xong, Thiệu Ly dẫn Thiệu Hiểu Tây đến cửa hàng mua quần áo mới.

Ba tuần sau, Thiệu Hiểu Tây sẽ đại diện cho trường tham gia thi diễn thuyết tiếng Anh của thành phố S.

Thiệu Ly nghe nói xong, dĩ nhiên thói hư vinh của cậu bắt đầu bộc phát không thể cứu chữa.

Con gái của cậu là đại diện của trường đó, nghĩ sao mà cậu không nỗ lực cho được.

Lúc đang lựa quần áo, Thiệu Hiểu Tây nói, “Ly Ly, ba cũng mua quần áo mới đi. Nếu con được nhận giải, ba con chúng ta sẽ lên bục nhận thưởng chụp ảnh chung. Con đã nói trước chuyện này với thầy Tiêu rồi.”

Thiệu Ly mừng rỡ muốn hôn bé, nói: “Vẫn là con gái ba thương ba nhất, nhưng mà ba đẹp trai thế này cũng không cần ăn mặc cầu kỳ vẫn đẹp thôi.”

Nói thì nói như thế, cậu vẫn lên tầng nam chuyên bán trang phục nam mua một bộ đồ thể thao cách điệu.

Quần áo không quá đắt, cũng hợp với bản tính ki bo vốn có của cậu.

Lúc này đây, Lý Hữu cực kỳ sáng suốt từ đầu đến cuối không hề can thiệp vào lựa chọn của bọn họ.

Hắn cảm thấy càng ngày mình càng thói quen nhượng bộ, thói quen này thật sự không tốt chút nào.

Nhưng mà không còn biện pháp nào khác. Nếu thực sự thích một người, bất kể người ta muốn làm gì mình cũng phải chấp nhận, lúc đó mà nói đến sĩ diện mới là chuyện vô nghĩa.

Haiz . . .

Thật là một chuyện đáng phiền não.

Chiều thứ tư, Thiệu Ly vui vẻ mặc đồ mới cùng với Trần Trạch và Đặng Khải xin nghỉ nửa ngày đến xem Thiệu Hiểu Tây thi đấu.

Chẳng qua cậu không ngờ sẽ đụng mặt Thiệu Phỉ.

Thiệu Phỉ lúc ấy đang ngồi ở hàng ghế VIP số hai, chỗ của phụ huynh học sinh, bên cạnh là Tô Viên và Lý Trình.

Thiệu Phỉ nhìn thấy cậu, vẫy tay cười đến thật vui vẻ.

Ngữ khí của cô thân thiết đến bất ngờ: “Mau đến bên đây, chị đã giữ sẵn cho em chỗ ngồi rất tốt.”

Nói xong cô chỉ vào mấy vị trí còn trống kế bên.

Thiệu Ly cùng Trần Trạch, Đặng Khải chỉ còn cách qua ngòai chỗ cô chỉ.

Thiệu Phỉ hỏi: “Sao bây giờ mới đến? Chị còn tưởng rằng em đã tới trước rồi.”

Thiệu Ly chỉ cười, hỏi: “Lý Duy đâu?”

Thiệu Phỉ nói: “Đến hậu trường chuẩn bị rồi, mấy giáo viên kia nói lát nữa phải trang điểm một chút, còn bảo trang điểm một chút thì lúc quay càng đẹp. Haha, đúng là cứ làm quá lên thật.” Giọng nói của cô tràn đầy tự hào.

“À, lúc này ở hội trường chị có gặp Tiểu Tây. Quả nhiên mấy đứa bé nhà chúng ta, đứa nào đứa nấy cũng dễ thương, giống hệt những thiên thần nhỏ.”

Thiệu Ly nghe xong, hơi không hiểu, ngáy người một hồi, quay đầu nhìn Thiệu Phỉ.

Like Loading...

39. Chương 39

Thần sắc Thiệu Phỉ khá tự nhiên. Cô hiển nhiên là biết chuyện của Thiệu Hiểu Tây, Thiệu Ly cũng dự đoán được điều này. Dù sao khi Lý Duy ở chỗ cậu mấy ngày, lúc đón nó về nhà là đã chuẩn bị tâm lý để Thiệu Phỉ biết Thiệu Hiểu Tây. Nhưng Thiệu Phỉ tất nhiên không có ý đồ tìm hiểu chuyện Thiệu Hiểu Tây. Cô thậm chí chưa từng gọi điện thoại hỏi cậu lấy một câu. Cậu đoán Thiệu Phỉ đại khái là không thực sự để ý mình đi lại với ai, sinh Thiệu Hiểu Tây với ai. Hoặc là cô thật sự không muốn nhắc lại chuyện cũ.

Như vậy cũng tốt.

Sau đó, Thiệu Phỉ vừa cười với Trần Trạch vừa nói: “A Trạch, đã lâu không gặp. Em thoát nhìn vẫn giống hồi xưa, chẳng thay đổi gì cả, vẫn thân với Ly Ly như thế.”

Trần Trạch đáp: “Đã lâu không gặp, chị hấp dẫn hơn ngày trước rất nhiều, Thiệu Phỉ.”

Thiệu Phỉ bật cười.

Thiệu Ly lại giới thiệu Đặng Khải.

Sau đó, thấy Lưu Ưu cầm điện thoại di động tìm đến, ngồi bừa xuống một chỗ, cười gật đầu với Thiệu Ly, nhìn Trần Trạch, hỏi Thiệu Phỉ: “Phỉ Phỉ, anh chàng đẹp trai này ở đâu ra thế? Giới thiệu chút đi.”

Thiệu Phỉ nói: “Ôi chào, quên bém mắt. Đây là Trần Trạch – bạn của Ly Ly.” rồi quay sang Trần Trạch, nói: “A Trạch, đây là Lưu Ưu – người đại diện của chị.”, lại chỉ vào Đặng Khải, nói với Lưu Ưu: “Đây là Đặng Khải, cũng là bạn của Ly Ly.”

Lưu Ưu nói: “Thiệu Ly ngon nha. Mấy bạn này của em đều sinh ra làm người mẫu phải không? Thật đáng mơ ước!”

Trần Trạch cười cười, Đặng Khải được khen mà xấu hổ.

Lưu Ưu nhìn Trần Trạch, nói: “A Trạch, “trạch” của em là “sáng bóng” à?”, rõ ràng tỏ ý lấy lòng.

Thiệu Ly cúi đầu bật cười.

Trần Trạch lặng lẽ lấy khuỷu tay huých hông cậu một phát, ý bảo một vừa hai phải thôi.

Bên kia, Thiệu Phỉ nói: “Chị Viện, em nghe Tiểu Mạnh nói chị chuẩn bị cho Trình Trình về nước học ạ?”

Tô Viện đáp: “Đúng vậy. Có điều chị còn chưa quyết định học chỗ nào thế mà em đã biết rồi.”

Thiệu Phỉ cười rộ lên: “Chỉ là vô tình nghe Tiểu Mạnh nói thôi. Em ấy biết chị và Trình Trình dự định ở lại trong nước nên vui hơn ai hết. Bọn em là bạn em ấy đương nhiên cũng lấy làm vui thay.”

Lưu Ưu nói: “Đúng vậy, theo em, về nước học cũng không có gì không tốt. Trường Khoa học kỹ thuật thiếu niên thành phố S rất tốt. Tiểu Tây và Phillip không phải đều học ở đây sao?”. Cô vừa cười vừa rướn nửa người lên trước, cách mấy người mà tỏ vẻ vui mừng nói với Thiệu Ly: “Lần trước Phillip còn xin Kim hỏi ý

kiến em đưa Tiểu Tây đến khu vui chơi mà. Phillip nói Tiểu Tây dũng cảm, cái gì cũng dám chơi, thật là có ý tứ.”

Cô cười ha ha, Thiệu Ly cũng ha hả cười. Trong nháy mắt, cậu cảm thấy tim mình như đang treo lấp lửng. Cậu biết mấy người này đều là kẻ lọc lõi, có một số việc thực sự không có khả năng hoàn toàn không biết gì cả.

Cậu nói: “Lần sau có chuyện gì thì để cho thằng nhóc kia hỏi thẳng em đi.”

Lưu Ưu mừng rỡ gật đầu: “Thế mới tốt.”

Đột nhiên Tô Viện nói: “Sửa xe rất vất vả phải không Tiểu Thiệu?”

Thiệu Ly nói: “Cũng tạm, nhưng làm cùng bạn bè, rất thoải mái.”

Tô Viện cười nhìn Thiệu Phỉ, nói: “Vừa rồi A Ưu còn nói, bạn em trai em ai cũng như người mẫu. Có người thân tuyệt vời thế này bên cạnh, Thiệu Phỉ thật là may mắn hơn người. Chị đây ước ao quá.”

Cô ta nói cực kỳ có thành ý, Thiệu Phỉ cười cười, không nói lời nào như thể mình chẳng thấy thế nào cả.

Nhưng Thiệu Ly thì có cảm giác mặt mình nóng cháy cả lên, không kiềm chế được, trong lòng càng sốt ruột.

Không phải là cậu không hiểu ngụ ý của mấy lời này. Cậu trong lòng thở dài: Quả nhiên chuyện trên đời này, chuyện đã làm ra thì đừng hòng tránh khỏi bị người khác soi mói.

Đúng vào lúc đó, trên đài, các bạn nhỏ lên tinh thần bắt đầu diễn thuyết.

Tất cả mọi người không nói gì nữa.

Người lớn ngồi dưới đài thì thoảng bàn luận xôn xao nhưng chủ yếu là tập trung tinh thần nghe, có người chụp ảnh ghi hình lưu niệm. Trên đài cũng có camera quay lại.

Đúng như Thiệu Phỉ nói, chương trình khá long trọng.

Thiệu Hiểu Tây chiều nay biểu hiện rất nổi bật. Bé xinh đẹp, mồm miệng thông minh, trí nhớ tốt, năng lực tư duy logic mạnh, khí chất có chút giống Lý Hữu – chẳng sợ gì.

Vì thế, kết quả thi đấu cũng không có gì ngoài ý muốn.

Thiệu Hiểu Tây và một cậu con trai lớn hơn bé hai tuổi cùng đoạt giải nhất. Còn có ba người giải nhì, sáu người giải ba và 12 người được giải khuyến khích trong đó có Lý Duy.

Ai cũng có giải, trẻ con vui, người lớn càng vui. Tất cả đều vui vẻ.

Thi đấu xong, người lớn lên đài góp vui, tạo hình với trẻ con cầm cúp chụp ảnh lưu niệm.

Thiệu Ly giống như tất cả mọi người nhà khác, chụp ảnh lưu niệm chung với con gái, thoạt nhìn mọi thứ đều bình thường, Tô Viện thỉnh thoảng lịch sự cười cười với cậu. Loại tiểu ý rất bình thường này ấy thế nhưng không hẳn là không có thâm ý.

Sau đó, cậu thấy Lý Hữu đứng ở cửa hội trường, bên sân khấu nhìn qua.

Lý Hữu cũng nhìn thấy cậu.

Thiệu Ly nghĩ thầm, mình đời này thị lực tốt quá mức nên toàn bị thiệt hại, nếu như đổi lại phải đeo kính cận, thị lực yếu một chút thì hồi đó chưa chắc đã phát hiện “Gian tình” của Lý Hữu và An Tiểu rồi kéo theo một lô chuyện như vậy.

Vừa nghĩ vừa thấy chuyện không phải là như thế.

Dù không phải là Lý Hữu phỏng chừng cũng sẽ là người khác.

Lý Hữu đi về bên này, bước đến gần sân khấu, vẫy tay với Thiệu Hiểu Tây đang bưng cúp.

Thiệu Hiểu Tây quay đầu lại liếc nhìn Thiệu Ly, thấy Thiệu Ly không phản đối mới bước lại.

Lý Hữu nói: “Tiểu Tây, gọi bố đi.”

Giọng hắn không lớn nhưng đủ để khiến người ta chú ý tới lời nói và việc làm của hắn rất rõ ràng.

Thiệu Ly lập tức đề phòng.

Mọi người cho dù che giấu rất tốt cũng không ít thì nhiều biến sắc.

Thiệu Hiểu Tây ngày hôm nay rất vui vẻ, hào phóng gọi to: “Bố”.

Lý Hữu cười, ôm lấy bé trên sân khấu, trong ánh mắt hiện lên vẻ cưng chiều, đưa cho bé một một quà đóng gói tinh xảo, nói: “Ngày hôm nay con làm rất tốt.”

Thiệu Hiểu Tây hỏi: “Mở bây giờ được không?”

Lý Hữu trả lời: “Được.”

Thiệu Hiểu Tây bắt đầu mở quà.

Mở ra, là một người máy nhỏ, tay chân có thể cử động, còn có thể nói nữa. Cái này không phải loại thường.

Lý Duy thoáng cái đã bị hấp dẫn. Nó chạy tới, đôi mắt trông mong nhìn Thiệu Hiểu Tây đang được Lý Hữu ôm trong tay: “Tiểu Tây, chị có cái gì thế? Kim, cháu cũng muốn có.”

Lý Hữu đặt Thiệu Hiểu Tây lên sân khấu. Thiệu Hiểu Tây vẫn còn đang ôm người máy nghiên cứu, Lý Duy thế là mò lại gần xem, không quấy Lý Hữu nữa.

Lý Hữu liếc mắt nhìn Trần Trạch, nói: “Cậu cũng ở đây?”

Trần Trạch không nói lời nào.

Thiệu Ly nói Lý Hữu là anh rể mình. Người khác tin chứ anh không tin.

Lưu Ưu có vẻ rất hưng phấn, nói: “Hôm nay Tiểu Tây diễn thuyết rất tuyệt. Còn nhỏ vậy mà rất khí thế, hơn cái bạn cùng đạt giải nhất kia luôn.”

Lý Hữu cười cười, nói: “Nó còn nhỏ, sau vài lần là sẽ càng tốt hơn.”

Thiệu Hiểu Tây chẳng nghe bọn họ nói. Bé đưa người máy cho Thiệu Ly xem.

Thiệu Ly nhìn bé cười cười.

Thiệu Phỉ nói: “Đến giờ cơm rồi. Bữa tối Ly Ly đừng về nhà làm cơm nữa, cùng ra nhà hàng ăn đi. Hai đứa bé hôm nay đều vất vả rồi, cho ăn nhiều một chút bồi bổ.”

Thiệu Ly nhìn Trần Trạch và Đặng Khải: “Thế nào? Có hứng thú không?”

Lưu Ưu nhìn hai người cười.

Thiệu Phỉ nói: “A Trạch, Tiểu Khải. Hai đứa cũng đi đi.”

Đặng Khải nhìn Trần Trạch, sau đó mới nhìn Thiệu Ly gật đầu “rụp, chụp” hai cái.

Anh có vẻ hơi hưng phấn, chẳng mấy khi có cơ hội ở gần một đại minh tinh như Thiệu Phỉ, thậm chí còn cùng nhau ăn cơm.

Trần Trạch thở dài, nói: “Tớ đồng ý.”

Thiệu Ly nói: “Vậy không quay về nữa.”

Vốn dĩ cậu định chờ Thiệu Hiểu Tây thi đấu xong sẽ dẫn con gái ra tiệm ăn một bữa ngon.

Một phút đồng hồ trên sân khấu phải đối bằng mười năm khổ luyện bên dưới. Trong khoảng thời gian này, Thiệu Hiểu Tây ngày nào cũng ở nhà ôm gương luyện phát âm, luyện tư thái. Đối với một đứa bé mà nói, đó chính là chuyện rất khổ cực.

Thiệu Ly nghĩ con gái mình cái gì cũng tốt, có điều ý chí cạnh tranh quá mãnh liệt. Điểm này, không thể không thừa nhận, không giống cậu mà là giống Lý Hữu.

Lưu Ưu lại hỏi Tô Viện: “Chị thì thế nào, Tô Viện? Có muốn cùng đi không?”

Tô Viện cười cười, nói: “Không được, nhà vừa báo tối nay phải về. Tiểu Tĩnh mang theo Tường Tường từ Pháp về. A Hữu, Trình Trình và tôi tối nay đều phải về nhà đón bọn họ.”

Cô hơi hợt nói mấy câu khiến tâm tình vui vẻ của Thiệu Phỉ cả đêm đều hoàn toàn tan vỡ.

Lý Tĩnh và Lý Thịnh Lý Trình không giống nhau. Cô này và Lý Hữu là chị em cùng cha cùng mẹ. Trong gia đình đó, là một trong số rất ít người có thể ảnh hưởng đến Lý Hữu.

Thiệu Phỉ biết, Tô Viện và Lý Tĩnh không chỉ được người Lý gia công nhận mà còn từng là bạn thân cùng lớp, quen biết nhau hơn chừng mười năm trời. Vì Tô Viện lấy Lý Chiêu Viễn nên hai người không còn qua lại.

Thiệu Phỉ cười mỉa: “Vậy thì thật là đáng tiếc.”

Lưu Ưu ngồi xổm, hai tay chống đầu gối, nhìn Thiệu Hiểu Tây cười: “Đúng vậy. Thật tiếc quá. Quán quân nhỏ của chúng ta tối nay không thể cùng ba chúc mừng thắng lợi rồi.”

Thiệu Hiểu Tây nhìn Lý Hữu rồi lại nhìn Thiệu Ly, nói với Lý Hữu: “Thực sự không thể sao ạ?”

Lý Hữu chưa kịp mở miệng, Thiệu Ly đã cười nói: “Chị Ưu nói như em không ở đây í. Hay là bị A Trạch của bọn em mê hoặc mà quên luôn em rồi?”

Lưu Ưu vỗ vỗ tay, ha ha cười: “Làm gì có chuyện quên em, là ngưỡng không dám nhìn em mới đúng. Chị sợ nhìn em chút nữa thôi thì đời này chẳng cưới được ai nữa rồi. Thật tình, nhà em lớn kiêu gì vậy, còn nhường cho người khác đất sống nữa không đây. Đừng làm bọn chị ngày càng tủi thân chứ.”

Cô làm người đại diện cho Thiệu Phỉ mấy năm, mềm mép lợi hại không nhất cũng nhì.

Thiệu Ly lắc đầu cười, giơ ngón cái với cô: “Chị Ưu, em phục chị.”

Lưu Ưu cười khanh khách, thoát nhìn có vẻ rất thật cao hứng chứ không phải chỉ là để đối phó qua loa.

Trần Trạch cũng cười. Anh hỏi Thiệu Ly: “Sao vậy? Ngày hôm nay gặp phải đối thủ rồi hả?”

Thiệu Ly nói: “Còn hơn ấy chứ. Tổ chấp nhận thua luôn.”

Đặng Khải nói: “Phải cho bọn lớp mình nghe thấy mới được. Hồi đó có thể nói cho lão Tôn suýt không ăn nổi cơm mà cũng có lúc phải chịu thua.”

Thiệu Ly tức giận đến bật cười, nói: “Già rồi, già rồi, hảo hán không nhắc chuyện đã qua.”

Cậu lại hỏi Thiệu Hiểu Tây: “Cục cưng tối nay muốn ăn gì?”

Cậu nhẹ nhàng linh hoạt thay đổi lực chú ý của Thiệu Hiểu Tây.

Thiệu Hiểu Tây nói: “Ly Ly, con muốn ăn tôm.”

Thiệu Ly nói: “Được rồi, thì ăn tôm.”

Chợt nghe Lý Hữu nói: “Ừ. Hải sản của Toại Viên được đấy. Tối nay đến đó.”

Tô Viện ngẩn người, nói: “A Hữu, ông Mạnh nói mọi người tối nay đều phải ở nhà. Tiểu Tĩnh và Tường Tường chẳng mấy khi về.”

Lý Hữu nói: “Chuyện này tôi sẽ xử lý.”

Sau đó, không để Thiệu Ly mở miệng “Phá hư bầu không khí”, hấn ôm lấy Thiệu Hiểu Tây đi luôn.

Đúng là “Bất giặc phải bắt vua trước”.

Thiệu Ly gãi gãi đầu, trong lòng mắng tởm, nhảy xuống sân khấu đi theo.

Like Loading...

40. Chương 40

Bất quá, đuổi theo cũng vô dụng. Lý Hữu là người nói một không hai, làm gì có khả năng dễ dàng thay đổi ý kiến.

Vào trong quán, đầu tiên, Lý Hữu giúp Thiệu Hiểu Tây chọn một con tôm hùm, quay về chỗ ngồi thì liền phát hiện Thiệu Ly đã chuồn mất, cũng không thấy Trần Trạch đâu.

Tìm khắp nơi, cuối cùng Lý Hữu mới thấy hai người ở sân đằng sau nhà hàng.

Lúc ấy, Thiệu Ly đang cầm một nhánh cỏ đuôi chó, đùa chơi đám cá chép nuôi trong ao, Trần Trạch ôm vai cậu, đứng rất sát, nhìn cậu làm ầm ĩ.

Hai người thỉnh thoảng nói vài lời, thỉnh thoảng cười cười.

Một làn nắng chiều cuối hoàng hôn xa xa khiến làm cho lòng người có cảm giác đẹp đến mê hồn. Bóng lưng hai người dưới dư âm trời chiều này quả thực cũng làm cho người ta thấy hâm mộ.

Hai mắt Lý Hữu sắc như dao đường như co rút lại.

Hắn đứng bất động.

Bên kia, Thiệu Ly, nói: “Con cá này đủ béo ha.”

Trần Trạch nói: “Béo cũng không nên hành hạ nó thế chứ.”

Thiệu Ly nói: “Vớt một con về nhà đi.”

Trần Trạch nói: “Cũng được.”

Thiệu Ly nói: “Nhắc đến cũng được. Được rồi, Trương Nhị giới thiệu bạn gái cho cậu, thấy thế nào?”

Trần Trạch nói: “Chẳng thế nào cả.”

Thiệu Ly nói: “Lại không được à?”

Trần Trạch nói: “Không có cảm giác.”

Thiệu Ly nói: “Chuyện gì vậy? Tố nghe nói cô này chuẩn không cần chỉnh, vừa cao vừa xinh, lại cởi mở cơ mà.”

Trần Trạch nói: “Thường thôi.”

Thiệu Ly tức giận đến bật cười: “Kiêu ngạo vừa thôi. Cái gì cũng không được. Rốt cục là cậu muốn thế nào?”

Trần Trạch nhìn cậu nói: “Cao một chút. Cao như cậu là hay nhất.”

Thiệu Ly liền mắng: “Mẹ, hóa ra là thích người mẫu.”, còn nói: “Bạn thân, thực tế lên tí. Người mẫu không thích dạng như tui mình đâu. Tốt nhất là tìm người hợp tính là đủ rồi.”

Trần Trạch nói: “Tố biết.”

Từ một góc độ mà Thiệu Ly không biết, Trần Trạch nhìn cậu rất chăm chú.

Ánh mắt Lý Hữu trong một thoáng trầm xuống.

Chỉ là hắn cũng không lên tiếng.

Hắn không nói được một lời, nhìn một chút rồi xoay người rời đi.

Cả buổi tối, Lý Hữu ngồi chẳng nói mấy câu nhưng không ai không cảm thấy có chuyện.

Hắn vốn không phải là người hay nói, hướng hồ với thân phận của hắn, trước giờ đều là người khác phải nói cho hắn thấy hài lòng, sung sướng cả thể xác lẫn tinh thần mới đúng.

Chiều nay, hắn lộ ra sự dửng dưng với Thiệu Hiểu Tây đã đủ khiến người người khiếp sợ, mất ngủ mấy đêm cũng nên.

Ở chỗ này Lý Hữu mang Thiệu Hiểu Tây ra ngoài ăn. Chỗ kia, Lý Mạnh Sơn mang toàn bộ Lý gia đi đón cháu và chất ngoại.

Lý Mạnh Sơn hỏi Tô Viện: “Nó thật sự là đang ở cùng con nhỏ tình nhân của Chiêu Vinh à?”

Tô Viện hơi nhăn mày, gật đầu.

Lý Mạnh Sơn lẳng lặng dùng bữa, không nói lời nào.

Lý Tĩnh gấp cho lão một ít cá kho đậu hũ, nói: “Ông, cá đậu hũ này làm ngon lắm, lại tốt cho tiêu hóa, ăn nhiều cái này có lợi cho sức khỏe của ông.”

Lý Mạnh Sơn gật đầu, gấp một đĩa ăn, nói: “Con nhóc này, gọi một cú điện thoại cho A Hữu hộ ông.”

Lý Tĩnh hỏi: “Bây giờ ạ?”

Tầm mắt cô đảo qua mấy vị trưởng bối đang ngồi, không ai dám mở miệng cầu tình.

Lý Mạnh Sơn nói: “Ngay bây giờ.”

Lý Tĩnh không thể làm gì khác hơn là nhấn điện thoại, đưa di động cho Lý Mạnh Sơn. Lý Mạnh Sơn nhận lấy để nghe.

Từ đầu đến cuối, lão gần như không nói gì.

Nói xong, lão đưa điện thoại trả cho Lý Tĩnh, tinh thần dâng trào, nói: “Rồi! Ăn đi!”

Lão đi đầu nâng cốc chạm nhau, trên bàn cơm ngoại trừ Lý Trình và Lý Tường, ai cũng vội nâng cốc uống ngay.

Lý Chiêu Vinh nói: “Chú Mạnh, A Hữu chắc là có chuyện giữ chân chứ không thì không thể không đến đón tiếp Tiểu Tình Tường Tường được.”

Lý Chiêu Phương nói: “Chú đừng nóng giận.”

Mấy chú bác còn lại cũng khuyên giải.

Lý Mạnh Sơn cười đến hộc hộc, lắc đầu nói: “Chuyện này ta không quản nó.” Tầm mắt của lão đảo qua Tô Viện, lại nhìn sang Trần Tố Văn và Lý Thịnh, cuối cùng nhìn lại Lý Tĩnh, cảm thán lại cảm hoài, nói: “Mấy năm rồi, lại mấy nữa nữa...”

Lý Tĩnh không hiểu.

Lý Mạnh Sơn vỗ vỗ tay cô, nói: “Ăn đi, ăn cơm đi đã.”

Tô Viện cúi đầu, và từng hột cơm, không nói lời nào.

Cô ta đang nghĩ về Lý Hữu, và việc Thiệu Phỉ đột nhiên thông minh bất thường. Đương nhiên chuyện này hẳn là có công to nhất của Lưu Ưu.

Like Loading...

41. Chương 41

Tô Viện cười thầm trong lòng, đây chỉ là chuyện nhỏ không đáng bận tâm. Sau đó, cô vuốt nhẹ cổ Lý Trình, nhìn Lý Mạnh Sơn nói: “Ba, Trình Trình cũng sắp lên cấp 2, con sợ sau này nó học tiếng Trung không tốt, vì thế con muốn cho nó về nước để học vài năm, ba thấy sao?”

Lý Mạnh Sơn cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Ông nói: “Không phải đã mời thầy dạy tiếng Trung cho nó sao? Tại sao còn học không tốt?”

Tô Viện nói: “Con có mời một thầy giáo có kinh nghiệm dạy cho nó, nhưng thầy cũng nói muốn học tiếng Trung giỏi phải để nó có cơ hội tiếp xúc nhiều với tiếng Trung. Thầy giáo chỉ có thể dạy trên lý thuyết

nhưng không có cơ hội thực hành nhiều. Tốt nhất vẫn nên cho nó có cơ hội giao tiếp với nhiều người, nhất là bạn cùng trang lứa.”

Lý Mạnh Sơn dừng ăn, đem chiếc đĩa từ tốn gác lên chén.

Lý Ngũ nhanh chóng đưa cho ông một ly trà.

Lý Mạnh Sơn nhận lấy uống một ngụm trà rồi cầm ly trà trong tay hỏi Lý Tĩnh: “Con thì sao, dự định ở lại đây trong bao lâu?”

Lý Tĩnh nói: “Ý của con cũng giống Tô Viện, dù sao Tường Tường cũng không thể nào ở mãi nước ngoài chỉ biết nói tiếng Pháp với tiếng Anh. Con hy vọng nó sau này có thể sử dụng tiếng mẹ đẻ của nó thành thạo mà không quên đi cội nguồn của nó.”

Lý Mạnh Sơn nói: “Ừ, vậy cũng tốt, nói chuyện như vậy mới giống người nhà họ Lý chứ.” Tầm mắt ông đảo qua Lý Trình, rồi mới nhéo mặt Lý Tường, nói: “Lý Tường càng ngày càng giống A Hữu nha.”

Lý Chiêu Vinh cười ha ha, lấy lòng nói: “Cháu ngoại thường rất giống cậu mà.”

Lý Tĩnh cười, nói: “A Hữu vừa mới gọi điện nói chuyện với ông nội phải không? Con thấy tinh thần ông có vẻ rất tốt, là chuyện gì rất vui à?”

Lý Mạnh Sơn híp mắt, dựa vào ghế thái sư, suy tư.

Sau đó ông mới nói: “Đó là chuyện cực kỳ, cực kỳ tốt, ta nghe cũng xong cũng thấy rất phấn khởi. Haiz, đã nhiều năm rồi chưa có vui như thế.”

Ông tự nói xong tự cười rộ lên làm mọi người cũng vội vàng cười lấy lòng.

Lý Tường nói: “Mẹ ơi, lát nữa ăn cơm xong, mẹ dẫn con qua chỗ cậu nha. Đêm nay con muốn ở với cậu, con có rất nhiều, rất nhiều chuyện muốn nói với cậu.”

Lý Tĩnh qua qua hỏi: “Ông nội ơi, A Hữu đêm nay có về không?”

Lý Mạnh Sơn nói: “Đừng hỏi ta, ta già rồi, không có khả năng trông nom nó suốt hai mươi bốn tiếng.”

Ông nắm quả trứng rồi đứng lên, khoát tay, ý bảo mọi người tiếp tục ăn cơm, chỉ cho Lý Ngũ đến dìu ông lên lầu.

Chuẩn bị đến giờ chiếu vở kịch kịch ngắn tên là “Đứa con cô nhà họ Triệu”, ông cụ rất thích nghe vở kịch này nên vội vàng lên lầu bật xem.

Lý Tường tào nhả ngồi ăn cơm, vừa ăn vừa bàn với Lý Tĩnh việc lát nữa sẽ sang chỗ Lý Hữu. Lý Trình nhìn Lý Tường một cái, rồi mới cúi đầu, chọc chọc cơm ở trong chén không nói lời nào. Lý Tường là thằng bé duy nhất trong nhà dù cho nó có làm cái gì cũng không khiến Lý Hữu tức giận. Nó không cần cố ý lấy lòng Lý Hữu, vẫn được Lý Hữu quan tâm, chăm sóc. Thậm chí, Lý Hữu hàng năm còn rút ra một khoảng thời gian cố định đi Pháp thăm nó, dẫn nó lướt sóng, trượt tuyết, leo núi, chưa kể còn dạy nó chơi bóng, dẫn nó đi du lịch vòng quanh Châu Âu. Tất cả những thứ đó là điều mà đến cả trong mơ Lý Trình cũng muốn. Trẻ con đứa nào cũng muốn ở bên ba của mình, tuy rằng ba mẹ Lý Tường không còn ở cùng nhau, nhưng nó có cậu nó, cũng chính là Lý Hữu, thương yêu nó.

Tô Viện cúi đầu nhìn Lý Trình một cái, hỏi: “Sao vậy?”

Lý Trình nói: “Lát nữa con cũng muốn cùng Lý Tường đến chỗ anh được không?”

Tô Viện ngẩng đầu nhìn Lý Tĩnh một cái, Lý Tĩnh có chút ngại ngùng.

Mấy đứa con nít còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, nhưng không có nghĩa là người lớn có thể giả ngu.

Tô Viện cúi đầu ăn cơm không nói lời nào.

Lý Tĩnh nói: “Để chị gọi điện cho A Hữu hỏi cái đã.”

Lúc cô gọi điện thoại cũng là lúc Lý Hữu đang lái xe nên khóa máy .

Hắn hôm nay lái chiếc xe hai chỗ, trên xe chỉ có Thiệu Ly và Thiệu Hiểu Tây, Thiệu Hiểu Tây ngồi trong lòng Thiệu Ly.

Thiệu Hiểu Tây dựa vào Thiệu Ly, nói: “Ly Ly, con dùng hết ngòi bút máy rồi.”

Thiệu Ly nói: “Ừ, ngày mai ba đi mua cho con.”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Dạ.”

Bé xem chừng có chút mệt, mi mắt chớp chớp..

Thiệu Ly ôm bé, đặt bé nằm xuống ngủ cho thoải mái.

Lý Hữu đưa tấm chăn cho Thiệu Ly, tắt đèn, điều chỉnh nhiệt độ ấm một chút, giảm tốc độ, dùng tay không cầm lái sờ đầu Thiệu Hiểu Tây.

Hắn hỏi: “Con ngủ rồi à?”

Thiệu Ly nói: “Xem ra nó rất mệt mỏi.”

Kết quả Thiệu Hiểu Tây nửa tỉnh nửa mê nói: “Con còn thức mà. Bác đã hứa dẫn con đến đài thiên văn ngắm sao mà.”

Bé trả lời như vậy, trăm phần trăm là đang cố chống đỡ cơn buồn ngủ.

Thiệu Ly vừa tức vừa muốn cười, nhịn không được lấy cái mũi dụi dụi vào mũi bé, nói: “Nói nữa đánh mông bây giờ.”

Lý Hữu cũng cười: “Ngủ đi, đến nơi bố gọi con.”

Nghe xong, Thiệu Hiểu Tây thả lỏng mà ngủ.

Trên con đường tĩnh lặng tràn ngập bóng tối chỉ còn lại hai người đang ngồi trên xe, nhất thời còn có chút xấu hổ.

Bất chợt Thiệu Ly cười cười, tìm đề tài nói: “Lại đổi xe à?”

Lý Hữu ở trong bóng tối liếc cậu một cái, nói: “Đừng nói lớn, để cho con ngủ.”

Thiệu Ly nghĩ thầm: Ai dà, anh thật có lòng chăm sóc con gái tôi nha.

Đột nhiên, Lý Hữu nắm lấy bàn tay cậu đang đặt trên đầu Thiệu Hiểu Tây rồi không nói gì nữa.

Like Loading...

42. Chương 42

Thiệu Ly cảm thấy có chút tiêu hóa không nổi, ngày hôm nay quả thật có quá nhiều “kinh hi”, cậu không biết Lý Hữu nghĩ gì mà lại làm vậy. Thành ra, hiện tại cậu đang ôm bụng suy tư.

Chợt cậu nói: “Ai da, lưng tôi hơi ngứa.”

Sau đó cậu rất tự nhiên rút tay ra, vòng qua phía sau, gãi tượng trưng hai ba cái. Làm như vậy chỉ muốn giữ lại mặt mũi cho Lý Hữu, chưa kể còn khéo léo thể hiện lập trường vững vàng của cậu là: tôi từ chối.

Muốn sống sót trong thế giới này, “kỹ năng ứng phó” đơn giản như thế cậu phải có.

Buổi chiều hôm nay, trước mặt Thiệu Phỉ cùng bọn Trần Trạch, Lý Hữu thừa nhận Thiệu Hiểu Tây, đã đem đến cho cuộc sống bình yên của cậu nhiều biến hóa lớn. Tại thời điểm nhạy cảm này, cậu cũng không cần tăng thêm nhân tố kích thích cho cuộc sống đâu.

Chợt nghe Lý Hữu nói: “Em có tâm sự.”

Thiệu Ly ngay lập tức đáp: “Không.”

Lý Hữu không nói thêm gì, hắn trực tiếp dừng xe lại, tắt đèn pha.

Trong bóng đêm, các góc cạnh khuôn mặt của hắn tạo nên một loại tình cảm thâm thúy mơ hồ.

Hắn nhìn phía trước một lúc, đột nhiên nói: “Ly Ly, ở cùng một chỗ với anh đi.”

Lời hắn nói ra không phải là lời thề son sắt, nghe không phải là lúc cảm xúc dâng trào hay cuồng loạn.

Ngữ khí của hắn bình thản gần như đang nói “À, hôm nay trời mưa.” .

Sau đó hắn nói tiếp: “Chuyện lần trước, là do anh qua nóng nảy, anh muốn xin lỗi em. Anh đảm bảo sau này sẽ không có chuyện đó xảy ra nữa. Anh hy vọng, chúng ta có thể thử ở bên nhau.”

Thiệu Ly im lặng một chút rồi nói: “Chuyện quá khứ còn nhắc lại làm gì? Tôi cũng đã quên lâu rồi, anh cũng không cần tự trách... Thật sự cho đến lúc này, tôi chỉ tập trung nghĩ đến việc nuôi lớn con gái của tôi, chưa hề nghĩ đến chuyện khác. Chuyện này, anh đừng để ý, nó không liên quan đến anh chỉ là do bản thân tôi có vấn đề thôi, ha ha.”

Lý Hữu nửa ngày không nói gì.

Rồi hắn mới thở dài, nói: “Ly Ly, em không hiểu, thứ mà một đứa nhỏ cần không phải chỉ vật chất là đủ. Thời đi học chỉ là một bước đệm nhỏ trong cuộc đời mỗi con người. Trường học sẽ không dạy cho người ta cái gì gọi là gia đình, cái gì gọi yêu và cái gì gọi là cuộc sống, hôn nhân. Một đứa trẻ mồ côi, khi lớn lên tâm lý sẽ có nhiều chỗ bị thiếu hụt, điều này đã được nhiều người chứng minh. Anh không muốn Tiểu Tây sau này bởi vì xuất thân hay gia đình của mình ảnh hưởng mà e ngại hôn nhân hoặc trở thành người cực đoan, coi hôn nhân như trò đùa. Nó là con của chúng ta, anh chỉ hi vọng nó sống thật tốt, thật hạnh phúc, thật mỹ mãn, để cuộc đời nó không có gì phải nuối tiếc.”

Thiệu Ly nghe xong có chút ngỡ ngàng.

Cậu há há miệng, nhưng không biết nói gì. Cách Lý Hữu nói chuyện rất rõ ràng, mạch lạc, đâu ra đó, cũng rất thuyết phục khiến những câu từ chối cậu đã nghĩ kỹ từ trước không thể nào nói ra.

Lý Hữu nhẹ nhàng sờ đầu Thiệu Hiểu Tây, nói: “Nó rất giống anh, càng lớn càng giống. Dù thế nào, anh cũng không muốn sau này nó trở thành người như anh.”

Phản ứng đầu tiên của Thiệu Ly là: làm sao có chuyện đó xảy ra?

Một người vô tâm vô phế như cậu, sao có thể nuôi Thiệu Hiểu Tây thành Lý Hữu của hiện tại?

Tiếp tục tưởng tượng, hình như có chút không chắc chắn lắm.

Thiệu Hiểu Tây bây giờ còn nhỏ, ai có thể cam đoan trong thời kỳ trưởng thành của bé không có chuyện gì quan trọng phát sinh?

Ai cũng không thể cam đoan.

Tâm lý hay không tâm lý, Thiệu Ly thật sự không hiểu gì cả.

Cậu chưa từng đi học đại học, hơn nữa, môn cậu học tốt nhất là vật lý, chưa kể nó chỉ gói gọn trong phạm vi trung học phổ thông.

Tuy nhiên những gì này giờ Lý Hữu nói cậu đã từng nhìn thấy ở trên mạng hoặc báo chí.

Trước đây, lúc cậu còn khó khăn, chỉ nghĩ đơn giản là cho Thiệu Hiểu Tây được ăn no, uống nhiều sữa bột, mùa đông có áo ấm, không bị nứt da, mùa hè không nổi rôm sảy khắp người, mùa xuân không bị bệnh là đủ rồi.

Sau này, cuộc sống của cậu tốt hơn, cậu mới bắt đầu tính toán đến chuyện tương lai của Thiệu Hiểu Tây .

Rồi cậu bắt đầu thường xuyên tặng quà cho chủ nhiệm lớp của Thiệu Hiểu Tây, hoặc giúp bọn họ sửa xe, nạp khí ga,...

Cậu chạy tới chạy lui, làm việc này làm việc kia, mục đích cuối cùng cũng chỉ mong người ta có thể qua tâm đến con gái của cậu nhiều một chút.

Đó cũng chính là khả năng cao nhất, cực hạn của cậu .

Bây giờ cậu chỉ có thể dạy cho Thiệu Hiểu Tây một chút Toán học, Tiếng Trung, Tiếng Anh, nhưng sau này, có lẽ cậu không có khả năng đó .

Hơn nữa, Thiệu Hiểu Tây bây giờ còn ghi danh vào một lớp học đa ngôn ngữ, mặc dù là học vẹt, chỉ có thể nói một ít từ đơn giản, nhưng điều đó đã vượt xa khả năng của Thiệu Ly .

Thiệu Hiểu Tây rất thông minh, có nhiều chuyện bé chưa làm nhưng vẫn có thể làm rất tốt. Rồi sẽ có một ngày nào đó, bé sẽ đi đến một nơi rất xa, xa đến mức Thiệu Ly không thể nào với được. Nếu có Lý Hữu – một tấm gương thành công như thế dẫn dắt, bé chắc chắn sẽ tiến xa hơn và... cuộc sống của bé sẽ có tương lai hơn.

Đương nhiên, có một gia đình đầy đủ là điều đáng trân trọng nhất.

Nhưng... đó là chuyện mà một mình Thiệu Ly không thể cho bé.

Từ chiều đến tối hôm nay, lần lượt từng cái, từng cái cốc giáng liên tiếp trước mắt cậu, Thiệu Ly cảm thấy tâm tình của mình có một chút là lạ, có chút tủi thân.

Sau đó cậu theo thói quen, dùng một tay gãi đầu, cười thấp giọng nói: “Lúc trước đáng lẽ tôi nên vừa đi làm, vừa học một lớp bổ túc đại học, haha. Bây giờ tôi nói không lại anh..”

Hồ hấp của Lý Hữu có chút nghẹn lại, nén nhịn một lúc mới từ từ phun ra một câu.

Hắn nói: “Việc anh nói cùng với chuyện học đại học không hề liên quan. Em đừng nghĩ nhiều.”

Thiệu Ly đáp: “Ừ.”

Lý Hữu nói tiếp: “Em chỉ cần thử một lần. Nếu em muốn, bất cứ khi nào em cũng thể nói không với anh, anh sẽ không ép buộc em.”

Thiệu Ly rất muốn hút một điếu thuốc.

Cậu nghĩ có lẽ Lý Hữu thật lòng quan tâm đến Thiệu Hiểu Tây.

Trên thực tế cậu không muốn thừa nhận cũng không được, từ ngày đầu tiên, Lý Hữu đã lặng lẽ chú ý đến việc bồi dưỡng và dẫn dắt Thiệu Hiểu Tây.

Hắn không mua cho Thiệu Hiểu Tây những món đồ chơi xa xỉ, mắc tiền, không để bé bị sa vào vật chất mà thường mua sách cho bé hoặc một số sản phẩm khoa học kỹ thuật.

Hắn trước mặt người khác là người ít nói ít cười, lạnh lùng không quan tâm đến cảm xúc của người khác, nhưng với Thiệu Hiểu Tây, lại có vẻ tự do, thoải mái có khi là ngang hàng, đôi lúc còn cùng Thiệu Hiểu Tây trao đổi tâm sự.

Mặc khác, hắn dạy Thiệu Hiểu Tây học tiếng Anh, đơn giản cũng vì tính toán tương lai sẽ cho Thiệu Hiểu Tây xuất ngoại.

Bộ dáng che chở đến mức này, không thể nào giả bộ là được.

Ôm Thiệu Hiểu Tây ngồi suy nghĩ một lát, cuối cùng Thiệu Ly nói: “Việc này để sau khi tôi về quê rồi nói sau.”

Lúc ăn cơm chung, cậu đã đề cập đến chuyện dời mộ phần của bà nội với Thiệu Phi. Đây là chuyện lớn, hiếm khi Thiệu Phi tán thành, Thiệu Ly sao có thể chậm trễ.

Lý Hữu rất biết ý mà nói: “Được, anh đợi em.”

Sau đó, hắn sờ tay Thiệu Hiểu Tây, rồi nhìn Thiệu Ly, gạt tay lái, khởi động xe.

Sáng thứ bảy, Thiệu Ly dẫn Thiệu Hiểu Tây mang hũ tro cốt của bà nội trở về quê hương.

Thiệu Phi lần này không đi theo, hai ngày nay cô bận làm người mẫu ảnh cho bìa một tạp chí, bận đến mức không thể rời đi được.

Thiệu Ly giành thời gian một ngày tu chỉnh mộ của bà Thiệu, buổi tối dẫn Thiệu Hiểu Tây đến thắp hương tổ tiên, xong ở lại nhà của bà.

Ngày hôm sau, Thiệu Ly vừa rời giường đã đun bếp than.

Tia nắng ban mai chiếu rọi muôn nơi, mặt trời mùa thu rất ấm áp không thể xua tan màn sương mù dày đặc. Trước sân phủ đầy lá, trong không khí vẫn còn vương vấn từng giọt sương lành lạnh.

Thỉnh thoảng, tiếng lá rơi “Xào xạc, xào xạc” từ phía sau truyền đến.

Like Loading...

43. Chương 43

Người vừa đến hô to: “Ly Ly.”

Thiệu Ly không biết là bị sắc khói, hay là bị Lý Hữu vừa đột nhiên xuất hiện ở nhà cậu làm cho giật mình, che mũi ho mạnh hai cái, cầm thanh củi trong tay, nghiêng đầu đi.

Lý Hữu nhìn cậu. Thiệu Ly nín nửa ngày mới nghẹn họng buông một câu: “Ăn cơm chưa?”

Lý Hữu lắc đầu.

Thiệu Ly nói: “Vội đợi lát nữa. Tôi đang làm.”

Qua không bao lâu chợt nghe một đứa bé hô to: “Cậu nói xong chưa? Không phải bảo ăn cơm xong sẽ mang cháu đi câu cá sao?”

Trên mặt Lý Hữu chẳng mấy khi hiện ra thần sắc khó xử.

Thiệu Ly ngẩng đầu, quay nhìn đằng sau, thấy một thằng bé tầm chừng mười tuổi đang từ đường đá xa xa chạy tới, vừa chạy vừa nhảy, vẻ rất hưng phấn.

Nó gọi Lý Hữu là “cậu”, Thiệu Ly suy đoán thằng bé này là con chị hoặc em gái Lý Hữu.

Sau đó chợt nghe Lý Hữu nói: “Đó là Lý Tường, con trai chị gái anh.”

Thiệu Ly nói: “Hoạt bát nhỉ!”

Lý Hữu nói: “Lớn hơn Tiểu Tây hai tuổi.”

Thiệu Ly nói: “Đẹp trai giống người nhà các anh.”

Lý Hữu nói: “Ừm”, còn nói: “Anh đưa nó thả cần câu trước rồi sẽ quay về dùng cơm. Ừm... Ban nãy đi đường chỉ ăn lưng dạ thôi, không cần để ý đến nó.”

Thiệu Ly muốn nói, anh muốn xạo thì cứ xạo đi, còn lấp liếm cái gì, cũng không còn ai đủ can đảm nói anh.

Lý Hữu đưa Lý Tường đi thả cần câu.

Lý Tường nửa đường bỗng nghiêng đầu lại, toét miệng cười nói với Thiệu Ly: “Ly Ly, lát nữa cháu cũng quay về dùng cơm nha.”

Sau đó, nó nhảy nhót đeo túi câu cá chạy đi.

Thiệu Ly có chút dở khóc dở cười. Cậu nghĩ thằng nhóc Lý Tường này rất thú vị, không gò bó, lại tùy hứng, rất hợp mắt cậu.

Vừa lúc Thiệu Hiểu Tây tỉnh ngủ, đánh răng rửa mặt đi tới, nói với Thiệu Ly: “Ly Ly, con đi xem bọn họ câu cá. Khi nào ăn cơm thì gọi con nhé.”

Thiệu Ly khoát khoát tay nói với bé: “Đi đi, đi đi.”

Thiệu Hiểu Tây vững vàng bước đi, đi không bao lâu đã quay ngược trở về.

Thiệu Ly ngồi chồm hõm trên mặt đất, mặt ghé vào bếp, cũng không quay đầu lại, hỏi: “Sao chưa gì đã về?”

Một bàn tay nắm vai cậu, bóp mạnh một chút. Rõ ràng không phải là tay của Thiệu Hiểu Tây.

Thiệu Ly nhìn lại, như trong dự liệu cũng ngoài ý liệu, thấy Lý Hữu.

Lý Hữu nhìn cậu một hồi, sau đó cúi người xuống, lấy ngón cái xoa mặt cậu một chút, nói: “Mặt nhem nhuốc thế này?”

Tư thế tự dưng có chút mờ ám.

Thiệu Ly vội nói: “Được rồi. Tự tôi lau.” Sau đó cậu giơ khuỷu tay lên lau lung tung hai cái, còn nói: “Thấy Tiểu Tây không?”

Lý Hữu nói: “Có. Lúc nữa anh quay lại đó xem bọn nó, không có việc gì.”

Thiệu Ly gật đầu, tay xua xua hai cái: “Đừng đứng ở đây. Cúi bị ỉm, chút nữa sắc khói đó.” Lúc nói vậy, quả nhiên có khói đặc cuộn cuộn tuôn ra, khiến cậu ho mấy cái.

Lý Hữu nhăn mặt, giống như nói “loại này cũng dùng được à?”

Hắn nói: “Muốn ăn cái gì anh đi mua. Khỏi làm nữa.”

Thiệu Ly nhìn hắn, cười đến mức như là như nhìn thấy người mới vào nghề: “Anh đúng là không phải dân trong nghề. Dùng bếp lò nấu mới có hương vị, ăn xong anh sẽ biết.” nhìn đồng hồ “dạ quang không thấm nước nhiều chức năng” giá chưa đến trăm đồng trên cổ tay, nói: “Hơn nữa lúc này còn sớm, chưa có mấy nơi mở cửa đâu. Đến bán lót nôi cũng chưa có, anh tin không?”

Lý Hữu nhìn cậu, vùng xung quanh lông mày càng nhăn thêm. Bất quá hắn vẫn nói: “Vậy anh giúp em.”

Nói là giúp chứ hắn giúp được gì. Hắn là người theo quan điểm đàn ông con trai tránh xa nhà bếp. Nhưng thật ra khi ở nhà Thiệu Ly đã phá lệ vào bếp vài lần.

Thiệu Ly mặc kệ hắn. Cậu vốn ngay từ đầu đã không trông cậy Lý đại thiếu có thể giúp đỡ gì.

Nấu xong nồi cháo, lại chiên vài cái bánh gạo, cậu gọi hai đứa nhỏ về cùng ăn cơm.

Lý Tường vừa gặm bánh vừa nói: “Ly Ly, con sông này không có cá.”

Thằng nhóc này rất dễ gần, chẳng mấy chốc đã gọi “Ly Ly”, “Ly Ly”.

Thiệu Ly cũng nhanh quen, nhấp một hớp cháo, nói: “Là kỹ thuật của cháu kém thì có.”

Lý Tường chìa chìa Lý Hữu: “Cậu dạy cháu.”

Thiệu Ly nghĩ thầm thật không nhìn ra Lý Hữu có thể dạy có thể dạy Lý Tường loại chuyện cần tính nhẫn nại như câu cá này.

Cậu nói: “Lát nữa chú câu cho mấy con cho cháu xem.”

Lý Tường nói: “Được, để coi chú câu sao.” sau đó nó vui rạo rức quay sang nói chuyện với Thiệu Hiểu Tây. Thiệu Hiểu Tây không hay nói lắm nhưng thằng nhóc Lý Tường này còn nói nhiều hơn. Người không biết đại khái sẽ cho rằng nó mới là đứa bé mà Thiệu Ly nuôi dạy.

Vì vậy cơm nước xong, cả bọn đi câu cá.

Thiệu Ly là tay sành sỏi, từ năm tám tuổi đã từng lớn lên cạnh con sông này. Cá trong sông ăn cái gì, không thích ăn cái gì, chỗ nào nhiều cá ít cá, chỗ nào quảng câu đều biết rõ ràng. Chỉ trong một ngày đã khiến ánh mắt sùng bái của Lý Tường trước đặt lên người Lý Hữu nay chuyển lên người cậu.

Huống hồ, hai người bọn họ trông cũng rất hợp nhau.

Lý đại thiếu cả ngày không nói nổi đến mười câu đầy đủ.

Đến lúc hoàng hôn buông xuống, hai người một lớn một nhỏ đi chân trần, tay xách giày, đeo hai thùng cá tươi vui vẻ vừa cười vừa nói trở về.

Dáng vẻ như hai tên bạn chí cốt.

Lý Hữu đi sau hai bước, một tay vuốt ve Thiệu Hiểu Tây đã ngủ thiếp đi, bé bé nằm úp sấp trên vai.

Thiệu Ly nói: “Bờ sông có nhà bán bánh đa rất ngon, qua đó ăn tối rồi tiện thể qua cổng tứ mua đồ nướng nhắm rượu. Ai ô, nghĩ đã thấy đói bụng.”

Lý Tường nói: “Cổng tứ là gì?”

Thiệu Ly đáp: “Đó là một con phố ăn vặt, rất náo nhiệt. Ăn cơm xong chú dẫn cháu đi. Ăn kẹo nước đường không? Biết kẹo bông là gì không? Ha ha, chú đoán thằng nhóc cháu đến bắn bi cũng không biết.”

Lý Tường nói: “VẬY chú đưa cháu đi ‘giải ngố’ một chút nha.”

Thiệu Ly đùa nó: “Cháu lại còn biết tiếng lóng cơ à, thông minh lắm, học rất nhanh.”

Sau đó chợt nghe Lý Hữu nói: “Chỗ đó mất vệ sinh, Ly Ly.”

Thiệu Ly nói: “Cũng được đấy chứ. Mọi người không phải mỗi ngày đều ăn sao, thế mà có sao đâu. Ăn ngon là được, nghĩ nhiều như vậy để làm chi? Đúng không nhóc Tường?”

Lý Tường cố sức gật đầu hai cái, nói: “Cậu, nghe Ly Ly nha. Con còn chưa được ăn đồ ăn vặt ở đây.”

Lúc này, ai về phe ai, nhìn qua là biết.

Lý Hữu không phản bác được.

Thiệu Ly còn đang nói chuyện say sưa, kể với Lý Tường chuyện hồi cậu còn nhỏ lấy diêm đốt bọc giấy, bắn đạn giả, lập nên chiến tích huy hoàng.

Cậu kể xong mặt mày phờ phợt, vô cùng khoa trương, đương nhiên cũng không thiếu thú vị và nguy hiểm.

Lý Tường nghe mà không chớp mắt, thỉnh thoảng ước ao cảm thán một tiếng hoặc hỏi lại một câu.

Bữa tối ăn bánh đa rồi đi dạo mua đồ ăn vặt, nhìn thấy rất nhiều loại đồ chơi hiếm lạ, rồi thả đèn nước. Hai người lớn mang theo hai đứa trẻ về.

Lúc này, đêm đã khuya.

Ngọn đèn ngũ sắc soi ảnh lên mặt sông, lay động, gợi lên một nỗi niềm hoài tưởng.

Yên lặng, xa xưa.

Có mùi vị của một thành trấn nhỏ rất ý nhị, say lòng người.

Thiệu Ly lại vô thức quay lại cười với Lý Hữu. Hắn hô hấp trở nên nặng nề, tâm tình hoảng hốt. Có một đáp án, ngay thời khắc này thỉnh linh xảy ra, mô tả vô cùng sinh động rõ ràng. Có lẽ vì thả lỏng một ngày, cũng có thể là trong hoàn cảnh này, thời gian này, bóng đêm này, còn có chút vị say lòng người trong bóng tối ảnh hưởng tới hắn, khiến hắn bất giác mất khống chế.

Hắn đương nhiên không phải là người dễ dàng bị mỹ sắc mê hoặc. Nhưng có động tâm hay không, có thích hay không, thậm chí có yêu hay không, những việc này hoàn toàn không chịu sự ảnh hưởng của lý trí

Lý Hữu hít một hơi thật dài, rồi lại thở ra.

Hắn cố gắng kiềm chế, tận lực làm cho mình không lộ vẻ khác thường.

Về đến nhà, tắm rửa xong, Lý Tường và Thiệu Hiểu Tây lôi cờ năm quân ra chơi. Thiệu Ly tắm rửa, lên lầu dọn phòng.

Cậu mang chăn gối đơn cho hai người ra, trải lên giường chiếu, chuẩn bị phòng Thiệu Phi cho Thiệu Hiểu Tây dùng, còn phòng của mình thì cho Lý Tường nằm.

Còn lại hai gian, cậu và Lý Hữu mỗi người một gian.

Trong phòng tuy đơn giản, không có đồ đặc gì nhưng cũng may năm kia trát lại tường, đổi cửa sổ thành nhôm hợp kim, thoát nhìn cũng ngăn nắp sạch sẽ, không gian khá lớn, không như nhà trọ tắc đất tắc vàng trong nội thành.

Trải xong giường, Thiệu Ly cầm khăn tới phòng tắm.

Vừa Đẩy cửa ra đã bị hơi nước trong phòng làm cho ngột ngạt, cả kính chấn động.

Lý Hữu nói: “Đóng cửa vào.”

Thiệu Ly vội đóng cửa lại.

Cậu đã hoàn toàn quên mình phải ra ngoài trước rồi mới đóng cửa.

Sau đó cậu mới ý thức được tình cảnh hiện tại xấu hổ đến mức nào.

Lý Hữu nhìn cậu chòng chọc, dường như không trốn không né. Hắn không hề có chút xấu hổ nào.

Hắn nói: “Nhìn nữa không?”

Thiệu Ly nói: “Ha hả, anh cứ tiếp tục. Tôi đi ra ngoài trước.”

Lý Hữu nói: “Khoan đã. Giúp anh cọ lưng.”

Thiệu Ly nói: “Hả?”

Biểu tình hơi ngốc.

Ánh mắt Lý Hữu rất thần nhiên, như thể “đừng suy nghĩ nhiều. Anh không có ý đồ gì, thực sự chỉ là chà lưng thôi.”

Sau đó hắn nói: “Ly Ly, nhanh lên một chút. Nước sắp nguội rồi.”

Hắn là người tắm cuối cùng, thực tế cũng là khó cho hắn.

Thiệu Ly suy nghĩ một chút rồi đi tới, đeo bao tay vào chà lưng cho hắn.

Lý Hữu thậm chí còn hiểu lòng người, buộc một cái khăn bông lớn quanh eo khiến Thiệu Ly không đến mức quá xấu hổ. Bất quá hắn hiển nhiên đánh giá cao khả năng nhẫn nại của mình.

Thiệu Ly đứng sau hắn, vừa chà vừa hỏi: “Như vậy được chưa?”

Like Loading...

44. Chương 44

Lý Hữu nói: “Cũng được.”

Cơ trên lưng và bắp vai hắn cứng ngắc.

Chà xong, Thiệu Ly nói: “Được rồi.”

Lý Hữu xoay người, rất tự nhiên hôn nhẹ huyệt Thái Dương của cậu.

Đó là một dấu hiệu thể hiện dục vọng nhưng không quá mức.

Hai người đều dừng một chút. Lúc này, không ai nói chuyện.

Lý Hữu lại thò tay sờ môi cậu, hỏi: “Có thể chứ?”

Thiệu Ly nghe rõ, cũng rõ ràng cảm giác được hiện trạng của Lý Hữu lúc này.

Cậu không phải người không biết điều, hỏi: “Anh sẽ đeo bao chứ?”

Lý Hữu nói: “Anh sẽ cẩn thận.”

Nói cẩn thận tức là sẽ cẩn thận.

Thiệu Ly gật đầu, ý của cậu là về phòng hăng làm.

Kết quả là Lý Hữu ôm hông cậu, sờ soạng, ấn cậu vào tường mà hôn.

Thiệu Ly đẩy ra, nói: “Đóng cửa lại. Nghe thấy bây giờ.”

Lý Hữu nói: “Cửa đang đóng. Không nghe thấy gì đâu.”

Nhấn nạy của hắn đêm nay đã tới cực điểm.

Hắn nói: “Ly Ly, hé miệng.”

Thiệu Ly chần chờ hai giây rồi hé miệng ra.

Lý Hữu đưa đầu lưỡi vào miệng cậu, liếm cậu, hôn cậu.

Hắn cởi y phục Thiệu Ly, giặt bỏ khăn tắm, cầm cậu nhỏ của cả hai cử động lên xuống.

Lưng Thiệu Ly áp lên gạch men sứ. Đầu tiên là người bồng lên, sau đó hô hấp trở nên hỗn độn, cuối cùng là rên một tiếng nghèn nghẹn rồi bắn ra. Cậu đã cảm nhận đầy đủ kỹ thuật tay của Lý Hữu thế nào rồi.

Khuỷu tay Lý Hữu một tay vòng qua đầu gối cậu, nhấc một chân cậu lên vòng quanh ôm chặt qua eo hắn, một tay hắn luồn xuống phía dưới cầm “hung khí” của hắn chực xông vào.....

Thiệu Ly liếc mắt nhìn xuống, bị dọa một chút, nói: “Đừng vào hết.”

Lý Hữu hôn nhẹ cậu nói: “Không đâu.”

Hắn cũng thật sự không đi vào toàn bộ, chỉ tiến vào một đoạn nhỏ, từ từ tiến vào cửa huyết, khẽ ma sát, rồi nhẹ nhàng vào thêm một chút nữa, lại rút ra, khẽ cọ, tiếp tục tiến vào sâu. Tuyến tiền liệt của Thiệu Ly bị cọ sát đến căng trương, run rẩy cả chân.

Sau đó, Lý Hữu bắt đầu đâm vào sâu. Đến khi đâm vào đến tận gốc, vừa hôn môi Thiệu Ly vừa thúc mạnh, thỉnh thoảng lại mút đầu nhũ cậu như bú sữa mẹ. Đầu lưỡi hắn nóng ướt, khiến Thiệu Ly nóng bừng cả người.

Tay Lý Hữu ôm chặt hông cậu. Cái đó của hắn hùng hục trong thân thể cậu khiến cậu càng nóng rực lên.

Tiếng nước bành bạch vang lên.

Dần dần thành tiếng rên rỉ và tiếng xác thịt va vào nhau càng mất kiểm soát.

Hai người đều ướt sũng.

Đang đứng thì Lý Hữu đặt cậu để xuống đất, tay luồn dưới nách, nắm lấy vai Thiệu Ly, nửa người dưới dưới dùng sức, áp vào đáy chậu cậu, bắt đầu dùng trọng lượng thân thể đè lên, dùng lông mu cọ vào hai quả cầu của cậu, sờ từng nếp uốn trong cơ thể cậu, vuốt ve bụng, đùi, khe mông.

Sau đó, hắn mò lên hai đùi Thiệu Ly, tách ra rồi ép lên, giữ lấy eo cậu, chọn đúng góc độ, sung sướng ra vào.

Đêm nay, Lý Hữu quả thật nhiệt tình.

Thiệu Ly bị hắn lắc cho đến ngã nghiêng như say xe.

Bọn họ im lặng hôn môi, thấp giọng rên rỉ, thở dốc.

Cuối cùng, đến cao trào, Lý Hữu chưa kịp rút ra đã không khống chế được, một tia dịch thể nóng hổi đã bắn vào trong Thiệu Ly.

Hắn từ trước đến nay vẫn kiêu ngạo về khả năng tự chủ của mình, vào giờ khắc này hoàn toàn sụp đổ.

Hai người mặt đối mặt thở gấp, nhất thời nhìn nhau.

Thiệu Ly hoàn toàn không nghĩ tới Lý Hữu sẽ xấu hổ, ảo não, có chút luống cuống.

Lúc trước hắn đã hứa son hứa sắt là sẽ cẩn thận.

Hô hấp trở lại bình thường, nhìn nhau vài giây, Thiệu Ly rất không nể mặt, uốn nửa người, bắt đầu ôm bụng cười, nói: “Trông anh ngổ quá.”

Like Loading...

45. Chương 45

Lý Hữu không nặng không nhẹ cắn mặt cậu, nói: “Lá gan em rất lớn.”

Trong giọng nói của hắn mang theo sự cứng chiều đặc biệt. Sau đó, hắn bế Thiệu Ly dậy, đi về phía nhà tắm. Kết quả như dự đoán – nước đã hết ấm nữa.

Mùa hè năm nay không quá nóng như mọi năm.

Thiệu Ly cảm thấy chẳng có gì quan trọng, cậu nói: “Cổ thì cũng tắm được.”

Lý Hữu ngăn cản: “Không được, rất dễ bị cảm. Anh đi lấy nước ấm.”

Hắn tùy tiện lấy khăn tắm quấn quanh thắt lưng rồi mở cửa đi ra ngoài, lúc đi ngang chỗ hai đứa nhóc đang chơi hình như còn nói mấy câu.

Sau đó, hắn xách nước đổ vào bồn, đợi đến khi nước đủ ấm mới ôm Thiệu Ly đặt vào, tay sờ mông cậu rồi từ từ thâm nhập vào bên trong lấy hết những thứ hắn đã để lại ra.

Thiệu Ly quay đầu lại, không quên lên án mà nhìn hắn, nói: “Lần này có vẻ cẩn thận nhỉ?”

Cơ ngực của Lý Hữu dán vào lưng cậu, miệng kề sát tai cậu, dường như không chịu nổi sự châm chọc của cậu, hắn cắn cổ cậu trêu chọc: “Bây giờ lại nói như thế? Cuối cùng em muốn anh phải làm thế nào đây? Thả lỏng đi, em chặt như vậy làm anh không vào được.”

Thiệu Ly có chút lúng túng, nói: “Được rồi, để em tự làm.”

Lý Hữu ôm chặt lấy cậu, hắn không muốn từ bỏ quyền lợi của mình: “Em còn quậy nữa anh sẽ đánh mông đó.”

Đây là lời mỗi khi Thiệu Ly muốn dạy dỗ Thiệu Hiểu Tây thì sử dụng nhưng đến phiên Lý Hữu nói hình như có gì không đúng thì phải. Thiệu Ly chỉ đành “ân cần” thăm hỏi tổ tiên nhiều đời nhà họ Lý ở trong lòng.

Tắm rửa xong bọn họ đi ra ngoài.

Thiệu Hiểu Tây và Lý Tường vẫn đang chơi cờ năm quân, Thiệu Hiểu Tây sắp ăn hết ô quan, Lý Tường thua thê thảm. Nó đang ngồi đó vò đầu bứt tai nghĩ biện pháp.

Thiệu Ly thấy thú vị, liền chen qua góp vui.

Cậu rất đắc ý nói: “Thằng nhóc này thật là gà mờ, đến cả con gái chú còn thắng không nổi, thiệt là đáng thất vọng.”

Lý Tường nói: “Con sớm muộn gì cũng sẽ gỡ gạc lại thôi.” Nó hình như không biết mất mặt là gì, hơn nữa còn để thêm: “Ly Ly, chú đừng có đứng ngoài mà nói, có dám cùng con chơi một ván không?”

Thiệu Ly nói: “Được. Chơi thì chơi.” Vừa nói cậu vừa hoạt động cánh tay, ra vẻ sẵn sàng quyết chiến.

Cậu chẳng hề ngưng ngừng mà bắt đầu giở trò người lớn bắt nạt trẻ con.

Thiệu Hiểu Tây nói: “Vây Ly Ly, ba cùng anh ấy chơi đi.”

Trò chơi này cực kỳ đơn giản, bé mới chơi hai ván đã nắm được bí quyết, thế là hết cảm thấy hứng thú. Bé cũng không rõ tại sao Ly Ly nhà mình lại hứng thú với trò này như vậy? Thật sự là càng ngày càng giống đứa trẻ ba tuổi.

Cuối cùng mọi chuyện trở thành Thiệu Ly chơi với Lý Tường, Thiệu Hiểu Tây cầm cái ipad Lý Hữu mua cho bé, cũng không phải mua về chơi mà mua về để bé học.

Lý Hữu ngồi trên sofa nhìn Thiệu Ly và Lý Tường chơi đùa âm ỉ.

Hắn nhìn đến không thấy chán, vẻ mặt hết sức thả lỏng, mang theo sự ảm áp mà rất chuyên chú. Lúc này, bộ dạng của hắn chính là một người đang chìm đắm trong tình yêu mà ngay cả hắn cũng không biết.

Thiệu Hiểu Tây nhìn hẩn một cái, lại nhìn Lý Tường và Thiệu Ly đang quấn thành một khối, bấu môi không nói lời nào. Bé cảm thấy không bao lâu nữa nhà bọn họ lại có thêm nhân khẩu. Sau đó, bé nhìn Lý Tường, ở trong lòng lắc đầu. Thực sự thì bé vẫn thích có anh chị em thông minh một chút hơn.

Chơi đến mười một giờ, cả hai đứa nhóc đều mệt, thế là tự động trở về phòng ngủ.

Chờ Thiệu Hiểu Tây cùng Lý Tường ngủ say, Thiệu Ly xoa bóp cánh tay đã mỏi nhừ, ngáp một cái rồi trở về phòng, đang muốn đóng cửa, tay Lý Hữu đã chặn lại. Hẩn từ tốn đẩy ra rồi đi vào, đóng chặt cửa, sau đó lại gần Thiệu Ly, bất ngờ bế cậu lên đi về phía giường.

Thiệu Ly nghĩ thầm trong lòng dù gì mình cũng là đàn ông, không thể để anh ta bế đến bế đi như bế vợ nhỏ thế được.

Cậu vỗ vào người Lý Hữu, nói: “Buông em ra, nửa đêm nửa hôm không ngủ còn làm cái gì vậy?”

Còn có thể làm cái gì nữa, đương nhiên là muốn “làm” em rồi.

Lý Hữu không nói lời nào, hẩn dùng ánh mắt nói với Thiệu Ly: đêm nay em đừng mong anh dễ dàng bỏ qua cho em như trước kia.

Thiệu Ly bị đặt ở trên giường, vội nói: “Đã tối như thế rồi, anh không buồn ngủ à?”

Lý Hữu nói: “Em muốn làm vào ban ngày, anh cũng không phản đối, nhưng so ra anh thích làm vào buổi tối hơn.”

Thiệu Ly vừa nghe ở trong lòng đã mắng “Cút đi” .

Lý Hữu hai ba cái đã lột sạch đồ của cậu, xốc chăn lên chui vào đè lên trên, sau đó cũng tự cởi hết đồ, phủ chăn lại, tắt đèn. Đôi lúc, với phương diện này, hẩn vẫn có chút truyền thống và bảo thủ. Chẳng nói đâu xa, giống như hồi nãy ở phòng tắm, dưới ngọn đèn sáng rực, hẩn cùng Thiệu Ly chỉ làm đúng một lần.

Hẩn đè lên giữa hai chân Thiệu Ly, khiến hai chân cậu mở lớn. Lý Hữu lập tức dùng hai tay giữ chặt hạ thân cậu lên rồi xuống xuống. Khoái cảm đột ngột làm cho Thiệu Ly nhanh chóng rên rỉ rồi bắn ra. Sau đó, Lý Hữu nâng mông cậu lên, chậm rãi đẩy thứ trắng kiện kia đi vào bên trong.

Cuối cùng cũng vào hết tận gốc.

Đầu Thiệu Ly tựa vào giường, uốn cong thân thể, ngón chân kẹp chặt khăn trải giường, bên trong của cậu bị kéo căng hết mức có thể. Cậu chủ động nâng thắt lưng tiếp nhận từng đợt ra vào.

Làm chuyện này ở trên giường vẫn có cảm giác hơn hẳn.

Lần cọ sát sủng đạn thật này, cậu cảm thấy tuyệt vời hơn hẳn, chỉ có một chút trướng với hơi xót, hoàn toàn không hề cảm thấy đau.

Giường nhẹ nhàng đung đưa trong chốc lát, sau đó bắt đầu rung động mạnh hơn.

Đến lúc sau, dất giường phát ra tiếng “kéo kẹt”.

Đầu tiên, bọn họ dùng tư thế truyền thống, tiếp theo đổi thành hình chữ U, sau đó là “cưỡi ngựa”, rồi lại tiến vào từ phía bên hông, cuối cùng lại quỳ gối làm thêm một lần nữa.

Ngủ thẳng đến hơn ba giờ, Lý Hữu tỉnh lại, tiếp tục sờ soạn Thiệu Ly, rồi hôn cậu. Cánh tay của hẩn chống lên giường, chú em ở trong cơ thể Thiệu Ly tiếp tục bàn chuyện buôn bán. Từng giọt mồ hôi đọng lại trên mặt Thiệu Ly, tóc cũng ẩm ướt, cả người cậu đều là mồ hôi. Một tay cậu gác lên trán đung đưa theo nhịp điệu rung lắc của cơ thể, tay kia thì ôm chặt cánh tay Lý Hữu.

Cậu nói: “Anh... xốc chăn... lên... lên... đi.”

Lý Hữu nhanh chóng xốc chăn lên, hẩn tập trung toàn bộ khí lực hướng thụ cơ thể người phía dưới, câu nói của Thiệu Ly đứt đoạn theo từng nhịp rung.

Thiệu Ly rên rỉ, cậu mơ màng ôm đầu Lý Hữu ấn vào ngực mình.

Lý Hữu ngậm lấy một hạt đậu trên ngực cậu, ra sức hút lấy. Đồng thời hắn ôm hông cậu, đâm vào thật sâu bên trong.

Hắn đạt đến độ sâu chưa từng có bên trong Thiệu Ly .

Thiệu Ly nói: “Anh làm nhẹ thôi, đau.”

Lý Hữu nhẹ nhàng hôn cậu, thở gấp gấp, nói: “Em ráng nhịn chút xíu đi.”

Đêm nay, quả thật hắn có chút buông thả dục vọng của mình.

Sau đó, hắn cố gắng kiểm chế động tác của mình, nhẹ nhàng rút ra rồi lại đâm vào.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn dùng tốc độ cao nhất nhanh chóng ra vào trong cơ thể Thiệu Ly.

Bọn họ đều không khống chế được mà rên rỉ lớn tiếng.

Cuối cùng, Lý Hữu bắn dịch thể vào bên trong Thiệu Ly. Cậu ôm đầu hắn, hưng phấn gọi tên của hắn.

Trong khoảnh khắc đó, Lý Hữu có cảm giác: thì ra mình sống bao nhiêu năm trên đời cũng chỉ vì chờ đợi giây phút này, chờ đợi hai chữ đơn giản này mà thôi.

Gần tử sáng, Lý Hữu mới xoay người xuống, rời khỏi Thiệu Ly.

Thiệu Ly cả người xụi lơ nằm ở trên giường, chân cũng không thể khép lại.

Cậu hoàn toàn không còn khí lực để động đậy.

Cậu dường như mượn gan trời, trừng Lý Hữu, trách móc: “Anh cố ý muốn giết em phải không?”

Lý Hữu đổ nước ấm tắm rửa cho cậu, hắn cúi đầu hôn nhẹ lên bụng Thiệu Ly.

Hắn tập trung tất cả khát vọng của hắn với cậu dồn nén vào nụ hôn này.

Thiệu Ly nhắm mắt lại, không còn sức để nói.

Buổi tối hôm qua thật mẹ nó quá điên cuồng.

Buổi sáng hôm sau, ngồi trên xe, Lý Hữu đắp cho cậu cái chăn. Sau đó, hắn lái xe chạy chậm chậm để cho cậu nghỉ ngơi.

Thiệu Hiểu Tây cùng Lý Tường nhỏ giọng thì thầm.

Mãi tới khi đến thành phố S, lúc xuống xe, Thiệu Ly mới nửa tỉnh nửa mê nói: “Ủầy, thằng nhóc con, có rảnh thì cùng nhau đi chơi.”

Lý Tường đu nửa người qua, bóp mũi cậu, nói: “Chú đúng là con sâu lười nha Ly Ly, đến giờ mới chịu tỉnh.”

Lý Hữu gần từng tiếng : “Lý Tường.”

Lý Tường nhún vai, ngồi đằng hoàng trở lại, nói: “Con biết rồi. Cậu, con muốn học ở trường của Tiểu Tây, như vậy cũng có thể bao bọc em ấy. Chú nói có phải hay không, Ly Ly?”

Thiệu Ly nói: “Rất đúng.”

Lý Tường lại nhìn Lý Hữu.

Lý Hữu nói: “Cậu không có ý kiến, con đi hỏi ý mẹ con xem.”

Lý Tường vui vẻ, nói: “Mẹ sẽ không phản đối đâu.” Dường như, đột nhiên nhớ tới đến chuyện gì, thuận miệng nói: “Thằng nhóc Lý Trình hình như chuẩn bị ở lại trong nước đi học. Xì, thật nhàm chán.”

Mấy ngày nay, nó đi theo Thiệu Ly phá phách, nói chuyện ngày càng giống Thiệu Ly.

Thiệu Hiểu Tây buồn cười, hỏi : “Sao anh lại bắt chước cách nói chuyện của ba em?”

Lý Tường nói: “Ha ha, anh cảm thấy nói kiểu này rất thú vị.”

Thiệu Hiểu Tây khinh thường, mắt trợn trắng nhìn sang chỗ khác.

Thiệu Ly nghe xong cảm thấy buồn cười.

Ước chừng là không khí trong xe rất vui vẻ, Lý Hữu hiềm khi nhắc nhở người khác, bình thản nói: “Lý Trình làm chuyện gì cũng không liên quan đến con, trước hết tự lo chuyện của mình đi. Đừng để cho Lý Tĩnh lo lắng, ngoan ngoãn học bài, không được bắt chước người khác đi đánh nhau.”

Thiệu Ly cười rộ lên: “Ai nói vậy. Bị đánh thì phải biết đánh lại chứ, đã bị người ta đánh mà không trả đòn chỉ có thằng ngốc.”

Like Loading...

46. Chương 46

(cute chết được >-<) chương=" 46=" lý=" tường=" nghe=" xong=" vô=" cùng=" thoải=" mái,=" nó=" cười=" ranh=" mãnh=" nhìn=" lý=" hữu=" lý=" hữu=" dứt=" khoát=" không=" thêm=" nói=" gì.= trên=" đời=" này,=" luôn=" có=" những=" người=" khiến=" chúng=" ta=" không=" thể=" nào=" không=" dung=" tưng.= sau=" khi=" đưa=" thiệu=" hiếu=" tay=" đến=" trường=" học,=" thiệu=" ly=" gọi=" điện=" thoại=" đến=" tiệm,=" giả=" vờ=" bệnh=" để=" xin=" nghỉ.= về=" đến=" nhà,=" đã=" vui=" đầu=" lên=" giường=" ngủ.= vì=" đã=" giải=" quyết=" xong=" chuyện=" của=" bà=" thiệu,=" cậu=" cuôi=" cùng=" có=" thể=" an=" lòng=" ngủ=" say.= trong=" lúc=" mơ=" hồ=" cậu=" thấy=" một=" giấc=" mộng.= trong=" mộng,=" cậu=" thấy=" ông=" thiệu=" và=" bà=" thiệu,=" hai=" người=" đang=" ở=" trong=" sân=" quạt=" than=" cùng=" nhau=" nấu=" cơm,=" xào=" rau.= cuối=" cùng=" cậu=" đối=" quá=" nên=" tỉnh.= lý=" hữu=" đang=" ngồi=" cạnh=" cậu=" trên=" giường=" xem=" tài=" liệu.= trong=" chớp=" mắt,=" trong=" đầu=" thiệu=" ly=" theo=" phản=" xạ=" có=" điều=" kiện=" tượng=" ra=" hình=" ảnh=" lý=" hoàng=" thưng=" và=" thiệu=" quý=" phi.= tại=" sao=" lại=" trở=" thành=" cảnh=" "từ=" nay=" về=" sau=" quân=" vương=" không=" còn=" lên=" triều=" lúc=" sáng=" sớm=" nửa,=" cậu=" không=" muốn=" trở=" thành=" tội=" nhân=" thiên=" cổ=" đầu...=" cậu=" động=" đây,=" lý=" hữu=" dời=" ánh=" mắt=" từ=" tài=" liệu=" chuyển=" qua=" mặt=" cậu=" thiệu=" ly=" nói=" "ha=" ha,=" sao=" anh=" lại=" đến=" đây?=" anh=" không=" đi=" làm=" à?=" lý=" hữu=" hỏi=" ngược=" lại=" "em=" đối=" bụng=" không?=" thiệu=" ly=" lập=" tức=" trả=" lời=" "rất=" đối=" lý=" hữu=" vắn=" vắn=" tai=" cậu,=" nói=" "đi=" rửa=" mặt=" rồi=" ăn=" cơm.= thiệu=" ly=" nói=" "cái=" gì?=" à.= tại=" sao=" cùng=" là=" người=" đã=" vất=" vả=" một=" đêm,=" lý=" đại=" thiệu=" còn=" có=" tinh=" thần=" sáng=" láng=" xem=" văn=" kiện?=" thiệu=" ly=" cảm=" thấy=" rất=" bội=" phục.= rửa=" mặt=" sạch=" sẽ,=" chỉnh=" sửa=" lại=" đầu=" tóc=" rồi=" thiệu=" ly=" bước=" ra.= lý=" hữu=" đã=" không=" còn=" ở=" phòng=" ngủ,=" tài=" liệu=" để=" trên=" tủ=" đầu=" giường.= hình=" như=" có=" mùi=" thơm=" của=" thức=" ăn=" từ=" đầu=" truyền=" đến.= tới=" phòng=" khách,=" đã=" thấy=" trên=" bàn=" cơm=" bày=" đầy=" thức=" ăn,=" có=" thịt=" bò=" nạm=" nấu=" với=" nấm,=" tôm,=" cá,=" còn=" có=" súp,=" rau,=" cực=" kỳ=" phong=" phú,=" càng=" nhìn=" càng=" hấp=" dẫn.= lý=" hữu=" mức=" ra=" một=" bát=" canh=" để=" bên=" cạnh=" tay=" cậu,=" nói=" "uống=" canh=" trước=" đi.= dạ=" dày=" em=" chưa=" có=" cái=" gì=" không=" thể=" trực=" tiếp=" ăn=" mấy=" cái=" này.= quả=" thật=" sẵn=" sóc=" rất=" chu=" đáo.= thiệu=" ly=" có=" chút=" ngỡ=" ngàng,=" hỏi=" "tất=" cả=" đều=" là=" do=" anh=" làm=" hả?=" lý=" hữu=" đáp=" "ừ.= hần=" nói=" mà=" không=" thêm=" chớp=" mắt,=" sau=" đó=" nho=" nhả=" ăn=" cơm.= thiệu=" ly=" cảm=" thấy=" như=" có=" sét=" đánh=" ngang=" tai.= cậu=" nhìn=" lý=" hữu,=" khuôn=" mặt=" tràn=" đầy=" kinh=" ngạc.= cậu=" thực=" sự=" cảm=" thấy=" không=" thể=" tin=" được.= lý=" đại=" thiệu=" gia=" bình=" thường=" ngay=" cả=" nhà=" bếp=" còn=" không=" buồn=" bước=" xuống,=" không=" ngờ=" có=" thể=" nấu=" cơm,=" hơn=" nữa=" ăn=" cũng=" rất=" ngon,=" so=" với=" cậu=" nấu=" còn=" ngon=" hơn=" rất=" nhiều.= thiệu=" ly=" cảm=" thấy=" nghi=" ngờ=" hỏi=" "có=" phải=" anh=" gọi=" điện=" đặt="

người=" ta=" mang=" đến=" không?"=" cặp=" chân=" mày=" lý=" hữu=" nhủ=" chặt=" lại=" "ngồi=" ăn=" cơm=" đang=" hoàng=" đi," dừng=" nói=" nữa."=" có=" lẽ," hấn=" thật=" lòng=" muốn=" thiệu=" ly=" vui=" nên=" mới=" làm=" vậy."=" thiệu=" ly=" cười=" ngưng," nhanh=" chóng=" vui=" đầu=" ăn=" cơm."=" từ=" xưa=" đến=" nay,"=" cậu=" chưa=" bao=" giờ=" nghĩ=" mình=" là=" người=" nhả=" nhận," chưa=" kể=" cậu=" lại=" đang=" đối=" chịu=" không=" được,"=" thể=" là=" cậu=" ăn=" lấy=" ăn=" để,"=" kiên=" quyết=" tiêu=" diệt=" sạch=" thức=" ăn=" trên=" bàn,"=" chả=" có=" điểm=" nào=" có=" thể=" gọi=" là=" lịch=" sự,"=" đối=" lập=" hấn=" so=" với=" lý=" đại=" thiếu=" đã=" có=" gia=" giáo=" tốt=" đẹp=" từ=" bé,"=" chênh=" lệch=" tựa=" như=" auto=" art=" (xe=" mô=" hình)=" và=" xe=" thể=" thao."=" cậu=" ăn=" quá=" nhanh=" đến=" nổi=" khóe=" miệng=" đều=" dính=" cơm,"=" lý=" hữu=" rất=" tự=" nhiên=" giờ=" ngón=" tay=" qua=" lau=" giúp=" cậu=" rồi=" nói=" "buổi=" tối,"=" lý=" tỉnh=" hẹn=" anh=" ăn=" cơm,"=" anh=" muốn=" chúng=" ta=" mang=" tiểu=" tây=" đi=" cùng."=" thiệu=" ly=" sủng=" sốt,"=" nói=" "hình=" như=" có=" chút=" không=" ổn?"=" lý=" hữu=" hỏi=" "sao?"=" thiệu=" ly=" nói=" "hai=" chị=" em=" anh=" ăn=" cơm=" với=" nhau,"=" em=" đi=" theo=" không=" phải=" rất=" phiền=" sao?"=" lý=" hữu=" nói=" "ly=" ly,"=" nếu=" chúng=" ta=" ở=" cùng=" nhau,"=" dĩ=" nhiên=" em=" phải=" gặp=" mặt=" người=" nhà=" của=" anh."=" hay=" là=" đối=" với=" em,"=" chuyện=" hai=" chúng=" ta=" chỉ=" là=" đùa=" giỡn?"=" thiệu=" ly=" phiền=" nào,"=" gãi=" đầu,"=" nói=" "em=" chỉ=" là=" nghĩ,"=" chuyện=" của=" hai=" chúng=" ta..."=" hay=" là=" cứ=" từ=" từ=" rồi=" tính."=" hơn=" nữa,"=" chị=" anh=" có=" chịu=" chấp=" nhận=" để=" anh=" như=" vậy=" không?"=" lý=" hữu=" có=" chút=" không=" hiểu,"=" hỏi=" "=""=" là=" sao?"=" thiệu=" ly=" nói=" "thì=" chuyện=" anh=" ở=" cùng=" với=" đàn=" ông."=" cậu=" vẫn=" có=" chút=" băn=" khoăn,"=" dù=" sao=" trên=" đời=" có=" bao=" nhiêu=" người=" thật=" sự=" có=" thể=" bình=" tĩnh=" chấp=" nhận=" chuyện=" này."=" lý=" hữu=" ngược=" lại=" rất=" bình=" tĩnh=" nói=" "cho=" đến=" bây=" anh=" cũng=" chưa=" hề=" giấu=" điểm=" bọn=" họ=" chuyện=" này,"=" không=" cần=" lo=" lắng."=" thiệu=" ly=" nghĩ=" thầm=" anh=" hai=" à,"=" anh=" không=" giấu=" điểm=" bọn=" họ=" là=" một=" chuyện,"=" bọn=" họ=" có=" thể=" chấp=" nhận=" hay=" không=" là=" chuyện=" khác."=" nhưng=" hiển=" nhiên=" lấy=" cá=" tính=" của=" lý=" hữu=" lúc=" nào=" cũng=" làm=" theo=" ý=" mình,"=" hấn=" tuyệt=" đối=" sẽ=" không=" lo=" lắng=" đến=" vấn=" đề=" này."=" thiệu=" ly=" cú=" thấp=" đầu,"=" chân=" mày=" nhủ=" chặt=" lại."=" lý=" hữu=" buông=" đũa,"=" lắng=" lắng=" nhìn=" cậu=" trong=" chốc=" lát,"=" đột=" nhiên=" nói=" "thôi=" quên=" đi,"=" để=" lần=" sau=" vậy."=" sau=" đó,"=" hấn=" cầm=" đũa=" tiếp=" tục=" ăn=" cơm,"=" nhìn=" không=" ra=" đang=" vui=" hay=" đang=" buồn,"=" chỉ=" có=" điều=" ai=" cũng=" dễ=" dàng=" nhận=" ra=" gương=" mặt=" hấn=" tràn=" đầy=" thất=" vọng."=" hấn=" của=" lúc=" này,"=" thật=" giống=" một=" thằng=" nhóc=" không=" được=" ăn=" kẹo,"=" mặc=" dù=" khó=" chịu=" nhưng=" vẫn=" có=" thể=" hiện=" rằng=" mình=" không=" sao."=" thật=" không=" giống=" hấn=" chút=" nào."=" cuối=" cùng=" thiệu=" ly=" đành=" phải=" xuống=" nước=" hỏi=" "chỉ=" có=" chị=" anh=" thôi=" đúng=" không?"=" lý=" hữu=" nói=" "ừ."=" thiệu=" ly=" nghĩ=" một=" chút,"=" nói=" "vậy=" thì=" đi=" thôi,"=" dù=" gì=" cũng=" chỉ=" là=" ăn=" một=" bữa=" cơm."=" cậu=" phải=" nói=" như=" thể,"=" lý=" hữu=" mới=" cảm=" thấy=" thỏa=" mãn=" .=" sự=" tình=" một=" lời=" đã=" định=" buổi=" tối=" hai=" người=" dẫn=" thiệu=" hiểu=" tây,"=" cả=" nhà=" ba=" người=" đến=" nhà=" hàng,"=" vừa=" tới=" đã=" thấy=" lý=" tỉnh,"=" lý=" tường=" đang=" ngồi."=" ngoại=" trừ=" lý=" tường,"=" còn=" có=" tô=" viện=" và=" lý=" trình."=" thiệu=" ly=" nghĩ=" thầm=" tại=" sao=" lại=" huy=" động=" lực=" lượng=" gần=" như=" cả=" nhà=" ngồi=" đây=" thể=" này,"=" bữa=" cơm=" này=" phỏng=" chừng=" rất=" khó=" ăn=" đây=" kết=" quả=" lý=" tỉnh=" bắt=" ngờ=" giác=" ngộ,"=" cô=" không=" hề=" có=" ý=" gây=" khó=" dễ=" thiệu=" ly,"=" cười=" vừa=" lịch=" sự=" vừa=" khách=" sáo=" nói=" "a=" hữu=" nói=" hôm=" nay=" muốn=" giới=" thiệu=" cho=" chị=" biết=" một=" người=" không=" ngờ=" lại=" là=" một=" anh=" đẹp=" trai."=" hôm=" qua=" lý=" tường=" ở=" chỗ=" của=" em,"="

chắc=" nó=" gây=" cho=" em=" rất=" nhiều=" phiền=" phức.=" thiệu=" ly=" nói=" "không=" phiền=" đầu=" chị=" nhóc=" tiểu=" tường=" này=" thông=" minh=" em=" rất=" thích=" nó.=" lý=" tường=" cùng=" cậu=" quay=" sang=" đập=" tay=" nhau=" nhìn=" hai=" người=" là=" thấy=" "ngư=" tầm=" ngư,=" mã=" tầm=" mã.=" lý=" tính=" cười=" nói=" với=" lý=" hữu=" "nếu=" được=" thì=" về=" nhà=" thăm=" ông=" nội=" đi=" ông=" đã=" lớn=" tuổi=" không=" lẽ=" còn=" phải=" đợi=" ông=" ba=" qùy=" bốn=" lạy=" mời=" em=" về=" nhà?=" à=" chị=" với=" a=" viện=" đồng=" quan=" điểm=" định=" để=" lý=" trình=" học=" ở=" trong=" nước.=" như=" vậy=" cũng=" tốt,=" hai=" thẳng=" nhóc=" sau=" này=" đi=" học=" cũng=" có=" bạn.=" lý=" tường=" bữ=" môi=" lý=" hữu=" không=" nói=" gì,=" hấn=" quay=" qua=" hỏi=" thiệu=" hiểu=" tây=" "con=" muốn=" ăn=" cái=" gì?=" thiệu=" hiểu=" tây=" xem=" thực=" đơn=" xong=" chọn=" vài=" món,=" tiện=" thể=" gọi=" món=" dùng=" thiệu=" ly=" -=" người=" không=" hiểu=" tiếng=" nước=" ngoài,=" lý=" hữu=" khen=" ngợi=" sờ=" đầu=" bé,=" nhìn=" lý=" tường=" hỏi=" "cuối=" tuần=" này=" có=" giải=" nba=" (giải=" bóng=" rổ=" nhà=" nghề=" dành=" cho=" nam=" tại=" bắc=" mỹ),=" con=" muốn=" đi=" coi=" không?=" like="">>

47. Chương 47

Lý Tường hỏi: “Giải Châu Á hay là giải Châu Âu?”

Lý Hữu đáp: “Châu Âu.”

Lý Tường hưng trí, nói: “Giải Châu Á năm nay chơi không có gì đặc sắc, con thích xem giải Châu Âu hơn.” Sau đó, lại nhìn Thiệu Ly nói: “Đi cùng con luôn nha Ly Ly.”

Thiệu Ly chỉ nghĩ đơn giản chắc là một đám người ngồi cạnh nhau xem trực tiếp trên TV thôi, vậy là cậu cười gật đầu đồng ý.

Lý Trình nhìn Lý Hữu, hỏi: “Anh ơi, em có thể xem cùng không?”

Nó không giống Lý Tường, muốn cái gì Lý Hữu cũng đáp ứng.

Nó hỏi một cách cẩn thận, sợ Lý Hữu không đồng ý.

Lý Hữu không phản ứng gì, nhưng Lý Tường thì nhún vai, nói: “Con không có ý kiến gì hết.”

Lý Trình lại nhìn Lý Hữu.

Lý Hữu gấp thức ăn cho Thiệu Hiểu Tây, hấn hình như không để ý đến nó, hoặc phải nói là không thèm để ý.

Cuối cùng, hấn mới nói: “Vây cùng nhau xem đi.”

Đáp án này làm cho Lý Tĩnh và Tô Viện cùng ngạc nhiên.

Lý Tĩnh đưa mắt nhìn Lý Tường đang nói cái gì đó với Thiệu Ly, sau đó nói với Lý Hữu: “Thật ra, Lý Trình cũng như Lý Tường thôi, em nên dẫn nó ra ngoài nhiều để biết thêm nhiều điều mới.”

Lý Hữu hình như không thích nói nhiều về Lý Trình, hấn chuyển hướng nói: “Thủ tục nhập học của Lý Tường làm xong chưa?”

Lý Tĩnh trả lời: “Xong hết rồi.” Rồi cô mới quay qua hỏi Tô Viện: “Tô Viện, cậu thì sao, có cần A Hữu giúp gì không?”

Từ lúc bắt đầu ngồi vào bàn đến giờ, Tô Viện chưa hề nói chuyện, lúc này đột nhiên Lý Tĩnh hỏi đến, cô ngẩn người một lúc mới nói: “Nói chung mọi thứ đều ổn rồi, chỉ có thủ tục ở lại phải nhờ A Hữu ký tên.”

Lý Tĩnh nói: “Chuyện này không khó. Cậu có mang hồ sơ đến không?”

Tô Viện lắc đầu, đáp: “Tớ để ở nhà rồi.”

Lý Tĩnh nói: “Vậy ngày mai đem đến công ty đưa cho A Hữu ký đi.”

Tô Viện cười, nói: “Ừ, ngày mai tớ mang qua.”

Lý Hữu cúi đầu ăn cơm, ngữ khí bình thản, nói: “Không cần, ngày mai bảo chú Ngũ đem qua là được rồi.”

Chú Ngũ mà Lý Hữu nhắc đến chính là Lý Ngũ – tâm phúc của Lý Mạnh Sơn.

Chưa gì, Lý Hữu đã tỏ rõ thái độ không muốn gặp Tô Viện.

Tô Viện đỏ mặt, cực kỳ xấu hổ, trông có chút đáng thương.

Lý Tĩnh vội quát: “A Hữu.”

Đúng lúc đó, di động của Lý Hữu vang lên, hắn đẩy ra ghé đứng dậy, đi ra ngoài tiếp điện thoại. Lý Tĩnh ăn được một chút, nhin không được, đành đi theo hắn ra ngoài. Rốt cuộc, cô cũng tìm được Lý Hữu đang đứng ở ban công nhà hàng. Chờ Lý Hữu tiếp điện thoại xong, cô mới tiến lên, hỏi: “A Hữu, em đang định làm cái gì vậy?”

Lý Hữu hỏi: “Ý chị là sao?”

Lý Tĩnh nói tiếp: “Tô Viện dù sao cũng là ... Dù sao, cô ấy hiện tại cũng xem như là người một nhà với chúng ta. Trước mặt người ngoài với mấy đứa nhỏ, em làm như vậy khiến cô ấy rất khó xử.”

Lý Hữu nhìn cô, hắn nói: “Vậy là chị nghĩ em nên công khai mời cô ta đến công ty để ôn lại chuyện xưa, khiến cho người mà em quan tâm cảm thấy khó chịu sao? Lý Tĩnh, em đã không phải là Lý Hữu của mười năm trước.”

Lý Tĩnh lập tức nói: “Điều này sao có thể giống nhau? Mấy năm gần đây, mỗi lần Tô Viện trở về, lần nào cô ấy cũng đi viếng mộ mẹ trước, chẳng lẽ em không biết? Cô ấy tình nguyện làm một người phụ nữ độc thân, dù có khuyên cách nào cô ấy cũng không chịu trở về, một mình ở nước ngoài nuôi nấng Lý Trình, không có ai chăm sóc. Em nghĩ, cô ấy làm tất cả những chuyện đó vì cái gì? A Hữu, tất cả đều vì cô ấy cảm thấy áy náy, không còn mặt mũi để gặp em. Cô ấy không muốn em nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của mình. Năm đó nếu không phải vì mẹ của mình, làm sao cô ấy cam chịu trở thành người đàn bà của ba. Ba lúc ấy có bản lĩnh ra sao, yêu thích cái gì, chị và em đều là con của ông ấy, chẳng lẽ còn không biết? Bình tĩnh mà nói, cho dù năm đó cô ấy bỏ em đi theo ba, nhưng hiện tại cô ấy cũng là người nhà họ Lý, em không nên dồn ép cô ấy đến mức này.”

Lý Hữu nghe xong ngược lại nở nụ cười tự giễu: “Chị cho rằng em đang ép cô ta?”

Lý Tĩnh nói tiếp: “Ít nhất, em đừng từ chối ngay trước mặt cô ấy.”

Lý Hữu lập tức phản công: “Ý của chị là, em nên cùng cô ta yêu thương say đắm, chụp lên phần mộ ông già thêm một cái mũ xanh à?”

Lý Tĩnh há miệng, á khẩu không trả lời được. Vừa là bạn thân của Tô Viện, vừa là chị của Lý Hữu, cô không hề nhẫn tâm làm tổn thương bất kỳ ai trong cả hai.

Mà Lý Hữu sở dĩ “chơi đùa” với tình cảm nhiều năm như thế, cô nghĩ ít nhiều cũng liên quan đến chuyện năm đó của Tô Viện. Cô không hy vọng giữa hai người vĩnh viễn tồn tại nút thắt trong lòng.

Cô thở dài, nói: “Vậy thì em cũng đừng xa lánh Lý Trình như vậy, nó không lớn hơn Lý Tường bao nhiêu tuổi, tính ra cũng rất đáng thương.”

Lý Hữu không phản ứng gì cả.

Lý Tĩnh đành nói sang chuyện khác: “Chị nghe nói em hiện tại đang ở cùng với em trai của Thiệu Phi đúng không?”

Lý Hữu hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Lý Tĩnh trả lời: “Người phụ nữ tên Thiệu Phi kia, chị không thích cô ta tí nào. Chú Chiêu Vinh nói sao, cũng đã sống cùng cô ta một thời gian, chưa kể còn có một đứa con. Bây giờ, chú Chiêu Vinh chỉ nằm một chỗ, cũng không thấy cô ta đến thăm, trông chừng lấy một đêm, hay là rót cho chú ấy một ly nước. Còn

nói cái gì mà bận làm việc, chẳng lẽ không rút ra được một chút thời gian nào sao? Còn lâu, chị mới tin cô ta. Người phụ nữ này bạc tình như thế thì em trai của cô ta...”

Mới nói đến đó, Lý Hữu đã ngắt lời cô: “Sau này, em sẽ nói tiếp chuyện này với chị. Em luôn muốn dẫn em ấy đến gặp người nhà của em – cũng chính là chị. Em hy vọng, ít nhất chị có thể tôn trọng sự lựa chọn của em, đừng lăng mạ em ấy.”

Lần này, hắn nói đặc biệt nghiêm túc, đặc biệt chuyên tâm. Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn bảo vệ một người như vậy.

Lý Tĩnh cảm thấy rất chấn động, cô cảm thấy lần này em trai của mình không phải đang đùa.

Cô chỉ có thể khuyên: “Em nên sớm buông tay đi, kết hôn rồi sinh một đứa nhỏ, chuyên tâm bồi dưỡng nó. Gia nghiệp nhà chúng ta lớn như vậy cũng cần có một người gánh vác. Ông ngoại và cậu đều đang có ý thúc giục chuyện này.”

Lý Hữu dứt khoát nói: “Chuyện này tự em có tính toán.”

Đã nói đến nước này, Lý Tĩnh không còn gì để khuyên nữa .

Những chuyện trong quá khứ giữa Lý Hữu và Tô Viện quả thật như nét bút quệt lung tung, chỉ sợ trong thời gian ngắn, đứa em trai này cũng không thể gạt bỏ sự thù hận của mình.

Mà Lý Trình ... Haiz...

Lý Tĩnh thở dài trong lòng, việc này chỉ sợ Lý Hữu mà biết lại càng không thoải mái.

Like Loading...

48. Chương 48

Bữa cơm này không khác nhiều so với tưởng tượng của Thiệu Ly. Chị của Lý Hữu – Lý Tĩnh đối với cậu rất lịch sự, thậm chí quá khách sáo, rõ ràng là cố tình làm vậy.

Lý Hữu liên tục nhíu mày.

Thiệu Ly không cảm thấy quá ngạc nhiên. Chuyện này cậu đã dự đoán được từ trước. Cậu vẫn cười sảng khoái, vui vẻ nhìn mọi người, duy trì sự hóm hỉnh của mình, đùa giỡn cùng Lý Tường y hết hai anh em song sinh.

Thật sự làm cho người ta không thể chán ghét.

Trên đường lái xe trở về, Lý Hữu nói với cậu: “Lý Tĩnh không hề có ác ý, em đừng lo lắng.”

Thiệu Ly cười nói: “Không sao, chỉ vì chị ấy là chị của anh thôi. Nếu đổi lại là em, nói không chừng đã trực tiếp cho anh ăn mấy cái tát rồi.”

Lý Hữu nhìn cậu, quả thực không biết nói sao.

Thiệu Hiểu Tây nghe xong cười khanh khách, nói: “Tại sao lại không phải là tát ba? Ly ly, ba quá thích chiếm tiện nghi của người khác rồi, chuyện tốt thì giữ lại cho chính mình, chuyện xấu đều để cho người khác gánh vác.”

Thiệu Ly cười hả hê, nói: “Ba thông minh như thế, người khác muốn tát ba, ba dĩ nhiên phải né rồi.”

Sau đó, hình như cậu mới đột nhiên nhớ tới cái tát của Thiệu Phỉ năm đó, trong ánh mắt hiện lên một vẻ bi thương.

Thế nhưng, cậu vẫn tiếp tục cười giỡn với Thiệu Hiểu Tây, nếu không để ý quan sát kỹ, một chút cũng nhìn không ra những tình cảm biến hóa trong đôi mắt đó.

Nếu không phải Lý Hữu năm đó cũng có mặt, tận mắt chứng kiến mọi chuyện lại ngồi gần cậu, chỉ sợ cũng đã bị cậu lừa.

Thật là một người gian xảo.

Lúc nào cũng suy đoán tâm tư, tình cảm của người khác nhưng lại từ chối không cho bất cứ một ai chạm đến nội tâm của mình.

Giống như chỉ cần một chút không để ý đến, cậu sẽ biến mất mãi mãi, còn hắn sẽ... không bao giờ gặp cậu được nữa.

Vì sao, năm đó bà Thiệu lại cố tình lấy chữ “Ly” đặt tên cho cậu...

Lý Hữu hít một hơi thật sâu, nói: “Vẫn còn sớm, chúng ta đi xem phim đi.”

Thiệu Ly một bên còn đùa giỡn ầm ĩ, một bên cúi đầu hỏi Thiệu Hiểu Tây: “Bé yêu, làm bài tập xong chưa?”

Thiệu Hiểu Tây đáp: “Ly Ly, ba nghĩ rằng con giống ba sao? Đã xong lâu rồi.”

Thiệu Ly cười hì hì, nói: “Vậy chúng ta đi xem phim nha?”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Cũng tốt, coi như giết thời gian.”

Bộ dạng nghiêm túc giống ông cụ non của bé đặc biệt đáng yêu, Lý Hữu cũng bị chọc đến nở nụ cười.

Thiệu Ly nhin không được cúi đầu hôn nhẹ lên mặt bé, rồi nói: “Ôi! bé yêu của ba thật lợi hại.”

Thiệu Hiểu Tây nhìn vào gương soi mặt của mình, xong quay sang nhìn Lý Hữu, nói: “Ly Ly, nếu sau này ba muốn hôn thì hôn bố đi, bố không để ý nhưng con để ý, ba xem ba hôn làm dính đầy nước miếng trên mặt con này.”

Sở trường của bé là thay đổi sắc mặt. Hiện tại trông bé có chút không vui, bé cảm thấy hình như Thiệu Ly đang cố ý phá hư hình tượng của mình.

Thiệu Ly bị sặc nước miếng thiếu chút nữa là ho sặc sụa, cậu ở trong lòng nhắm đi nhắm lại đồng ngôn vô kỵ đồng ngôn vô kỵ (lời của trẻ nhỏ không hề kiêng kỵ).

Sau đó, Thiệu Hiểu Tây còn bồi thêm cho cậu một cú chót: “Còn nữa, Ly Ly, lúc nào nhà của chúng ta thêm thành viên mới, ba nhớ nói sớm một chút cho con biết một tiếng nha. Con không muốn lúc nào cũng là người cuối cùng được biết.”

Chỉ một câu nói đã làm cho Thiệu Ly ho sặc sụa.

Lý Hữu nhanh chóng vuốt lưng cho cậu.

Thiệu Ly gào lên: “Thiệu Hiểu Tây!!!”

Thiệu Hiểu Tây quay đầu qua nhìn Lý Hữu, bé rất vô tội mà.

Lý Hữu cũng xấu hổ, nói: “Ly Ly, đừng trách nó, là anh nói với nó như thế.”

Thiệu Ly lên giọng: “Cái... gì?”

Cậu hình như bị dọa đến nói năng có chút lộn xộn. Sự nhanh nhẹn, mồm mép thường ngày đã bay về một phương trời xa xăm. Lý Hữu che miệng ho khan, quả thật trong chuyện này hắn có phần đuối lý.

Hắn vội vàng thanh minh: “Nó là con của chúng ta, anh hy vọng nó hiểu rằng tình yêu thương mà nó nhận được không hề thua kém so với người khác.”

Rõ ràng là đang kiếm cớ nói dối.

Hắn lại nói tiếp: “Nhưng em vẫn là người thân nhất trên đời của nó, không ai có thể thay thế.”

Nói như thế... rất xuôi tai nha.

Lý Hữu thừa cơ tung ra đòn quyết định: “Hay là em hy vọng nó vì chuyện này mà nghĩ ngợi lung tung, lúc nào cũng canh cánh trong lòng?”

Thiệu Ly không tin, nói: “Anh định hù ai vậy?..”

Lý Hữu nói: “Không tin, tự em hỏi con đi.”

Thiệu Ly qua mặt Thiệu Hiểu Tây lại, mặt đối mặt với cậu, nói: “Có chuyện đó không?”

Thiệu Hiểu Tây ôm thắt lưng, vùi đầu vào ngực cậu, nói: “Ly Ly, ba nên sớm một chút nói cho con biết. Con cũng không ngu ngốc như Lý Tường, cái gì cũng không hiểu.”

Thiệu Ly cảm thấy có chút hít thở không thông, lại mơ hồ nhẹ nhàng thở phào một hơi. Nó tựa như đặt ở trong lòng một thứ gì đó rất rất lớn luôn đè ép cậu, rồi đến một ngày cuối cùng cũng có người lấy nó ra giúp cậu, mặc dù cậu không hề dự kiến trước.

Cậu nhìn Thiệu Hiểu Tây nhẹ giọng nói: “Chuyện này ba vốn định chờ đến khi con lớn lên mới nói cho con biết.”

Thiệu Hiểu Tây mở to cặp mắt tròn xoe nhìn cậu: “Con bây giờ đã trưởng thành rồi, Ly Ly.”

Thiệu Ly liền nói: “Ừ đúng rồi, con lớn rồi, nói cái gì là cái đó.”

Thiệu Hiểu Tây bĩu môi.

Cậu nói tiếp: “Còn chuyện bố con vừa nói...”

Cậu có chút lú lười, không biết nói kiểu gì.

Thiệu Hiểu Tây rất chủ động nói tiếp đề tài của cậu: “Con biết đây là bí mật của nhà chúng ta, hơn nữa bố cũng đã dặn không được cho ai biết, ba yên tâm con sẽ không kể cho ai hết.” Sau đó, bé hưng phấn ôm lấy Thiệu Ly, hiếm khi bộc lộ vẻ trẻ con, nói: “Ly Ly, con biết hết rồi, con là do chính ba sinh ra. Ha ha xem ba còn muốn gạt con nữa hay không?”

Thiệu Ly nghe xong đầu tiên vẻ mặt có chút mất tự nhiên, rồi dần dần, vẻ mặt cậu cũng thả lỏng. Cậu ôm Thiệu Hiểu Tây thật chặt. Cuối cùng, sau bao nhiêu năm, bức tường ngăn cách hai cha con họ thấu hiểu nhau rất cuộc cũng bị Lý Hữu quyết đoán phá vỡ.

Lúc này, cậu không biết nên cảm ơn Lý Hữu, hay là nên trách hấn tự ý quyết định.

Bất chợt, cậu nghĩ đến lần trước ở bệnh viện, Thiệu Hiểu Tây cũng nói những lời có ý ám chỉ như vậy. Thì ra, bé đã biết tất cả.

Haiz, đứa nhỏ trưởng thành sớm cũng không thể khiến người ta bớt lo mà.

Không khí trong xe lúc này cực kỳ âm áp.

Lý Hữu nhìn không được đưa người qua hôn lên vầng trán xinh đẹp của Thiệu Hiểu Tây.

Hắn có chút cảm thán, nếu không có đứa con này, có lẽ hắn và Thiệu Ly vẫn mãi là người của hai thế giới. Hắn cầm tay Thiệu Hiểu Tây, đồng thời cũng rất tự nhiên mà cầm tay Thiệu Ly. Động tác này làm cho Thiệu Ly khựng lại một lúc, rồi mới từ từ nhắm hai mắt lại.

Thiệu Hiểu Tây nhìn qua nhìn lại hai người rồi cười tinh quái, trêu chọc: “Sao hai người lại đỏ mặt vậy?”

Bé không biết rằng hai vị phụ huynh nhà mình đang ném trái giai đoạn đầu đầu của tình yêu, vẫn còn hơi bối rối.

Sau đó, họ chọn một bộ phim hài, cả nhà ba người hai lớn một nhỏ vừa xem vừa cười.

Cuối cùng họ lái xe về nhà, sau khi Lý Hữu đậu xe vào bãi, hắn ôm Thiệu Hiểu Tây từ tay Thiệu Ly bế bé đi lên lầu.

Hắn đưa tay ôm thắt lưng của Thiệu Ly như thể đó là một điều hết sức hiển nhiên.

Thiệu Ly nhìn xung quanh rồi nói: “Anh làm gì vậy? Nửa đêm nửa hôm, anh muốn cho đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc vây xung quanh rồi chiêm ngưỡng à? Anh có biết xung quanh nơi này đều là hàng xóm hay không?”

Like Loading...

49. Chương 49

Lý Hữu nhanh chóng lấy áo khoác trùm lên người cậu, kéo mũ che khuất mặt cậu. Xong xuôi hẳn rất tự nhiên mà cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu của cậu, nói: “Như vậy là không ai nhận ra rồi.”

Nhìn một loạt động tác được thực hiện lưu loát sinh động tựa như nước chảy mây bay, phản ứng đầu tiên của Thiệu Ly là: Khốn kiếp! Đúng là một bậc thầy về chuyện vụng trộm mờ ám.

Cậu cười mỉa mai: “Anh có kinh nghiệm quá nhỉ.”

Lý Hữu không để ý câu châm chọc của cậu, chỉ đơn giản là ôm cậu vào lòng, hỏi: “Lạnh không?”

Thiệu Ly nói: “Cậu này nên để em hỏi anh mới đúng, đừng có vì sĩ diện mà không cần giữ ấm chút, đại thiếu gia.”

Cậu nhìn Lý Hữu áo khoác đã không có cúc áo, còn dám cởi áo ngoài quần vào người cậu.

Lý Hữu lơ đãng, nói: “Chỉ cần em ôm anh, anh sẽ không lạnh.”

Thiệu Ly ở dưới cái nón trực tiếp khinh bỉ hẳn, nói: “Anh muốn chọc ghẹo trai nhà lành à?”

Lý Hữu không nói lời nào, hẳn trực tiếp dùng hành động chứng minh lời nói dùng, vòng tay ôm lấy Thiệu Ly siết lại thật chặt.

Về đến nhà, sau khi bế Thiệu Hiểu Tây về phòng, hai người trở về phòng ngủ.

Từ trong phòng tắm đi ra, Lý Hữu đã thấy Thiệu Ly mặc quần áo ngủ chỉnh tề từ trong ra ngoài, vậy mà lại dựa lưng vào giường ngồi đọc sách, khác hẳn với bình thường.

Đúng là chuyện trăm năm khó gặp.

Lý Hữu bèn nói: “Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Thiệu Ly lập tức trả lời: “Haiz, không hiểu sao em không thấy buồn ngủ. Em muốn xem sách một chút, anh ngủ trước đi.”

Rõ ràng là trợn mắt nói dối.

Lý Hữu dừng mọi động tác nhìn cậu một lúc, cũng không thèm vạch trần lời nói của cậu, xốc cái chăn bằng len lên, sải bước lên giường, nằm xuống ngủ.

Cực kỳ an phận thủ thường.

Không cần hỏi cũng biết, cái chăn dư ra này đảm bảo là lúc hẳn tắm rửa, Thiệu Ly đã lấy từ tủ quần áo ra.

Lý Hữu nằm trên giường, hô hấp đều đều, xem ra là đang ngủ.

Thiệu Ly tiếp tục lật sách nhưng mí mắt của cậu lại không hề nghe lời mà liên tục ôm lấy nhau. Cậu nghĩ chắc từ mai phải chuẩn bị thay sách này bằng mấy quyển truyện cười thôi.

Bức màn trong phòng bị kéo xuống, tối đến mức không nhìn thấy rõ năm ngón tay, mà hô hấp của Lý Hữu đã có xu hướng ổn định.

Cuối cùng, Thiệu Ly thật sự chống đỡ không nổi nữa, đành tắt đèn đi ngủ.

Đến lúc cậu mơ màng sắp ngủ, Lý Hữu xoay người qua đè lên người cậu, vừa hôn cổ cậu vừa luồn tay vào trong cổ áo cậu, cởi nút áo ngủ của cậu, nói: “Nhóc gian xảo.”

Thiệu Ly nhanh chóng đáp lại: “Cũng không gian xảo bằng anh. Giả bộ ngủ phải không?”

Lý Hữu trả lời: “Còn em thì sao? Giả vờ đọc sách thôi, em thử nói nguồn gốc của con người là gì xem?”

Thiệu Ly khê hừ một tiếng. Cậu cảm thấy Lý Hữu đang cố ý xát muối vào nỗi đau của cậu.

Lý Hữu cúi đầu hôn lên miệng cậu, nghiêng hẳn nửa người qua, lột hết quần áo của cậu. Sau đó bọ họ, miệng dán miệng, ngực chạm ngực, chân quấn với nhau, rồi hôn môi. Đầu tiên, chỉ là chuồn chuồn lướt

nước, nhẹ nhàng đụng chạm, từng nụ hôn từ từ rơi xuống, mang theo chút ngập ngừng xen lẫn chút cần thận. Tim đập càng ngày càng nhanh, mặt cũng đỏ ửng, giống như mới lần đầu nếm thử cảm giác này.

Sau đó, Lý Hữu vói đầu lưỡi vào miệng cậu, hai người ngậm chặt đầu lưỡi của nhau, hôn sâu.

Lý Hữu thuận tay mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy chai Durex bôi trơn làm ẩm ra, tay hấn từ từ luồn xuống phía dưới.

Thiệu Ly rụt rè nói: “Hay là thôi, đừng làm nữa, chỗ đó của em vẫn còn hơi đau.”

Giọng nói lúc mơ màng của cậu vừa có chút cầu nhàu vừa có chút miễn cưỡng, làm cho thú tính của Lý thiếu gia muốn bùng nổ.

Một bàn tay của hấn sờ dọc từ thắt lưng sâu vào đến khe giữa mông của cậu, chạm đến lõi vào có chút ngứa ngáy kia, thấp giọng hỏi: “Còn đau thật à?”

Thiệu Ly giống như nghe con mới sinh không sợ hổ, không biết tiếp sau đây chờ đón cậu sẽ là một buổi tối cực kỳ phong phú, nửa thật nửa giả nói: “Đau thật.” Nói xong còn phối hợp nhăn mặt lại.

Biểu tình kia trong mắt Lý Hữu trông rất buồn cười, giống như một tên ngốc dễ thương.

Lý Hữu nở nụ cười tà ác, cúi đầu hôn nhẹ mũi cậu, trầm giọng nói: “Để anh giúp em thôi. Thôi xong sẽ không đau nữa.” (=||||| Xong phim)

Này thì thôi, thôi đến muốn mạng của Thiệu Ly.

Durex làm ẩm cộng với thôi thôi, công thức này làm Thiệu Ly gần như bắn ra.

Lý Hữu lấy cánh tay đè chặt người cậu, chặt đến nỗi cậu không có cách nào nhúc nhích hay xoay tới xoay lui, thôi một lúc, lại liếm mút cái nơi còn đang ngứa ngáy ngừng khép chặt kia.

Cuối cùng Lý Hữu hút một bên đầu ngực của Thiệu Ly, ngón tay ra vào nơi mắt hờn kia, trực tiếp đưa Thiệu Ly lên cao trào.

Thiệu Ly thở hổn hển, tay chân lui co lại, phòng tuyến cuối cùng cũng sụp đổ.

Lý Hữu cười khê, chế trụ tay cậu lên trên gối đầu, sau đó nhào nấn cặp mông tròn trĩnh, rồi mới đặt hung khí gây án lên đó.

Hấn không trực tiếp vào ngay, mà giống như lần đầu tiên, dùng đầu nắm tròn trĩu dường như chào hỏi mà khê cọ sát lõi vào, giống như đang mô phỏng hành động tiếp theo của hấn.

Bị đụng chạm mà không có tiến vào như vậy làm trong đầu Thiệu Ly lập tức tái hiện lại hình dáng của thứ đồ chơi nguy hiểm kia, cậu là người nắm rõ mức độ nguy hiểm của thứ đồ chơi đó nhất.

Tuy rằng đàn ông ai cũng có cái này nhưng mà đồ chơi của Lý đại thiếu gia hoàn toàn đem lại cho cậu cảm giác khác hấn.

Cậu gần như là xin tha mà hừ nhẹ một tiếng, nhưng Lý Hữu nắm giữ thời cơ rất hay, cực kỳ phối hợp mà đâm vào.

Chỉ mới tiến vào có một chút nhưng chỗ đó thật sự quá lớn, không hề kiêng nể mà xông thẳng vào như vậy chắc chắn Thiệu Ly sẽ bị thương .

May mà Lý đại thiếu gia còn có chút lương tâm.

Lý Hữu nhẹ nhàng đẩy vào rồi rút ra để mở rộng, động tác cũng không kịch liệt, ngược lại Thiệu Ly lại bị đâm đến đỏ mặt.

Cậu cảm thấy tim đập rất nhanh, càng lúc càng không thể khống chế mỗi lần Lý Hữu ra vào bên trong cậu.

Chờ Lý Hữu đem tính khí từ từ cắm vào gần hết, bắt đầu va chạm lung tung bên trong, gia tốc tim đập ngày càng lớn, tim cậu đập gần như không thể chậm lại được nữa.

Lý Hữu hôn nhẹ cậu, hỏi: “Còn đau không?”

Thiệu Ly nhắm mắt giả vờ thâm trầm.

Lý Hữu cười, tay không dùng sức nữa mà thả lỏng ra, nửa người dưới đè chặt vào người cậu, dùng sức nặng của bản thân, cùng tốc độ và sức lực đâm vào, rút ra, làm cho thần trí của Thiệu Ly gần như mê man.

Thiệu Ly toàn thân run lên, hai tay vô lực. Cậu kẹp chặt chân, dùng chân cọ vào lưng Lý Hữu.

Lưng của Lý Hữu hình như là chỗ mẫn cảm của hắn, bị đụng vào một chút, cả cơ thể như bị kéo căng ra.

Âm thanh ma xát cùng với tiếng động khi hông chạm vào hông vang vọng khắp căn phòng.

Lý Hữu thở dồn dập, động tác càng ngày càng nhanh.

Thiệu Ly nắm lấy cánh tay hắn, lẩm bẩm: “Này, anh kiềm chế chút đi.”

Đầu cậu chắc chắn có vấn đề mới có thể chọn thời điểm nhạy cảm này tùy tiện khiêu khích Lý Hữu.

Lý Hữu tiến vào thật sâu bên trong vài lần, khiến cậu ngoại trừ rên rỉ thì không nói được gì.

Hắn với tay vào túi áo tây trang đặt ở tủ đầu giường lấy ra một khăn lụa nhỏ, duỗi tay xuống dưới xoa nhẹ, cắn môi Thiệu Ly trêu chọc: “Chỗ này của em hôm nay thật ướt.”

Thiệu Ly gần như chết lặng chỉ có thể ở trong lòng không ngừng Phắc phắc phắc!

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Lý Hữu ra ra vào vào bên trong cậu, khiến cậu cứ nhích dần lên một chút rồi lại bị kéo xuống.

Bọn họ không ai nói gì nữa, ôm nhau thật chặt, thỉnh thoảng lại cúi xuống hôn nhau hai ba cái rồi trong phút chốc lại rên rỉ.

Bóng đêm làm say lòng người, Lý Hữu bị cảm giác khít chặt, nóng ướt này chinh phục, thỉnh thoảng một ít dịch ruột non phân bố ra cực kỳ nóng ẩm kết hợp với vách tường non mềm bên trong, tất cả làm cho hắn gần như say mê, chỉ nhờ bản năng giống đực chi phối mọi hành động tiếp theo.

Xem ra bản thân hắn cũng có lúc không thể khống chế.

Ván giường kéo cà kéo kẹt đến hơn nửa đêm, cuối cùng Lý Hữu nói: “Ngày mai anh với em đi chọn một cái giường mới được không?”

Cả người Thiệu Ly đều ướt đầm, cậu không còn khí lực nói: “Dùng anh đổi, được không?”

Cậu trừng mắt với hắn, nhưng trong lúc này, dường như lại mang một phong vị khác.

Lý Hữu sờ đùi trong của cậu, cười diêm dâm.

Thiệu Ly ở trong lòng mặc niệm: Xong rồi!!! Hắn thật sự nổi điên rồi.

Buổi tối hôm đó, hai người tích cực “tìm tòi, khám phá” vấn đề nguồn gốc nhân loại cực kỳ cặn kẽ, từ trong ra ngoài không hề bỏ sót thứ gì.

Ngày hôm sau lúc Thiệu Ly đứng lên, thân thể vậy mà không hề khó chịu, cậu đoán chắc là do tối hôm qua sau khi xong việc, Lý Hữu bôi cho cậu thứ thuốc mỡ màu xanh biếc kia.

Bị làm hai ngày liên tiếp, ngoại trừ thất lực hơi mỏi ra cũng không cảm thấy khó chịu lắm, Thiệu Ly liền bạo gan đập nổi đóm thuyền cảm thán: Ai dà, cuộc sống cũng tạm như được coi là hài hòa, có thể thông qua .

Cậu là người thực tế, cũng hiểu rõ ràng cuộc sống cân bằng hài hòa cả về sinh lý lẫn tâm lý đối với quan hệ của hai người cực kỳ quan trọng, chỉ có điều cậu không biết Lý Hữu hai ngày nay đã sử dụng rất nhiều thuốc mỡ hiểm lạ mà bôi cho cậu.

Cậu chỉ biết buổi sáng đứng dậy, chỗ nào cũng không đau, rất tốt.

Rửa mặt xong cậu ra khỏi phòng tắm.

Chưa đi được xa, Lý Hữu ở phòng tắm đã gọi hắn: “Ly ly.”

Thiệu Ly trả lời: “Lại xảy ra chuyện gì.”

Tuy ngoài miệng cậu tỏ vẻ khó chịu, nhưng hai chân vẫn tự động quay lại nơi vừa mới bước ra đó.

Lý Hữu đang cạo râu, thấy cậu thì nói: “Lại đây giúp anh.”

Bộ dáng hần sai sử người khác không hề có chút áy náy.

Thiệu Ly hỏi ngược lại: “Em là người hầu của anh à?”

Lý Hữu đem dao cạo râu đưa cho cậu, nói: “Em muốn nghĩ anh là người hầu của em cũng được.”

Thiệu Ly bĩu môi, cậu mới không thèm so đo với Lý đại thiếu gia.

Cậu nói: “Chỉ có lần này thôi đó.”

Thế là cậu thay Lý đại thiếu gia thấm chút nước rồi cạo râu, sau khi cạo hết kem lại rửa qua bằng nước, cậu mới vỗ mặt Lý đại thiếu gia, nói: “Chà chà, thực là một anh chàng đẹp trai.”

Hai người đứng đối diện trước gương, Lý Hữu hôn nhẹ lên tóc cậu, nói: “Cám ơn.”

Một tay Thiệu Ly quàng qua bả vai hần, khom lưng cười lớn tiếng. Cậu thành thật cảm thấy Lý Hữu so với tất cả mọi người mà cậu tiếp xúc rất khác biệt, bộ dáng nghiêm túc của hần trong mắt cậu trông rất buồn cười, cậu nói: “Anh thật là người cực kỳ tự tin.”

Lý Hữu sờ cổ cậu, hỏi: “Em muốn ăn cái gì?”

Thiệu Ly hỏi lại: “Anh làm sao?”

Lý Hữu trả lời: “Ừ.”

Thiệu Ly mừng rỡ khi được chiếm tiện nghi của người khác, cậu cười ha hả: “Đó là anh tự nguyện nha, em thì không có vấn đề gì hết.”

Lý Hữu nói: “Cơm thì để anh làm, nhưng em phải cạo râu cho anh.”

Thiệu Ly vẫn cúi gập người cười giống khi nãy, giả bộ mắng (yêu): “Tưởng bỏ.”

Sau đó, bọn họ đi ra ngoài, mặc quần áo.

Lý Hữu lại tiếp tục bắt Thiệu Ly đeo caravat cho mình, Thiệu Ly liền lười phản ứng lại hần, nói: “Tự mình làm đi, con gái của em ba tuổi đã biết tự mặc quần áo, anh ngay cả con cũng không bằng, thấy có được không?”

Sự so sánh đối lập này cực kỳ có hiệu quả, Lý Hữu nhếch miệng, không thèm nói (nhắc) lại.

Ăn cơm xong, hai người đưa Thiệu Hiểu Tây đi học, sau đó Lý Hữu mới lái xe chở Thiệu Ly đến tiệm.

Lúc còn cách tiệm một khoảng, Thiệu Ly xuống xe, nói với Lý Hữu: “Đưa em đến đây là được rồi, vất vả cho anh rồi, bye nha.”

Lý Hữu nhú mày, nói: “Không phải còn có một đoạn nữa là tới à?”

Thiệu Ly nhanh miệng đáp: “Còn không phải tại vì sợ anh đi làm trễ sao. Được rồi, anh đi nhanh đi.”

Lý Hữu từ chối cho ý kiến, nói: “Anh cũng không vội.”

Hần không biết Thiệu Ly lúc này đang né tránh ai và né tránh điều gì..

Thiệu Ly còn không cho hần cơ hội kì kèo, qua lưng về phía hần, cực kỳ tiêu sái khoát tay áo, sau đó lập tức lủi vào đường hầm, không còn thấy bóng .

Lý Hữu híp mắt, lẳng lặng đợi trong chốc lát, rồi kéo tay lái xuống, chạy đi.

Thiệu Ly đã không muốn cho người khác biết thì hần cũng có một ngàn loại biện pháp cho tất cả mọi người cùng biết.

Buổi tối, lúc tiệm chuẩn bị đóng cửa, Lý Hữu vượt qua dòng xe cộ ách tắc kia, xuất hiện trước cửa tiệm nơi Thiệu Ly làm việc.

Bên trong, nhân viên sửa chữa của tiệm đều đi thay quần áo, chỉ có Thiệu Ly còn đang loay hoay với cầu chì của một chiếc xe, Trần Trạch thì ngồi ở phía trước tính lại sổ sách. Thỉnh thoảng, bọn họ còn nói giỡn hai ba câu.

Lúc Lý Hữu xuất hiện trong tiệm của bọn họ, Trần Trạch ngẩn người, nói: “Xin chào, Lý tiên sinh.”

Lý Hữu gật đầu, nhìn về phía Thiệu Ly gọi: “Ly Ly.”

Thiệu Ly quay đầu lại, nhìn thấy hắn, cậu có chút giật mình, hỏi hắn: “Tại sao anh tan tầm sớm như thế? Có chuyện gì xảy ra à?”

Lý Hữu trả lời: “Không có việc gì. Đúng lúc anh có việc đi ngang nơi này, thuận tiện qua đón em thôi.”

Lúc bọn họ nói chuyện, cũng không kiêng dè Trần Trạch đang ngồi ở đó. Nhưng trái lại, Trần Trạch nghe xong có chút sững sờ.

Anh cảm thấy hai người hôm nay hơi khác so với trước kia.

Bên kia Thiệu Ly tiếp tục cười, nói: “Anh tính lừa ai vậy, chỗ làm của anh làm gì ngang nơi này mà tiện đường. Được rồi, anh đi về trước đi, em còn cả đồng chuyện chưa làm xong đâu.”

Lý Hữu vẫn kiên trì nói: “Anh ở đây chờ em.”

Từ “chờ” của hắn, lọt vào trong tai Trần Trạch, đem lại một loại cảm giác không tự nhiên cũng không thể giải thích thành lời.

Thiệu Ly còn nói: “Chỗ này của em không có rượu cũng không cà phê để chiêu đãi anh đâu.”

Lý Hữu nói: “Vây cho anh điếu thuốc đi.”

Sau đó, bọn họ vừa hút thuốc vừa tiếp tục nói chuyện.

Bầu không khí này làm cho ánh mắt Trần Trạch tối sầm lại, anh cúi đầu tiếp tục xem giấy tờ.

Like Loading...

50. Chương 50

Lúc này, đồng nghiệp Lữ Phong cũng trùng hợp đi ra khỏi phòng thay quần áo, nhìn thấy chiếc xe của Lý Hữu đang đỗ trước cửa tiệm, liền kinh ngạc hỏi Trần Trạch: “Anh Trần, chiếc xe kia...?”

Trần Trạch nhìn về phía Lý Hữu một cái.

Lữ Phong nhìn theo tầm mắt của anh, tầm tắc chẹp chẹp miệng, giờ giờ mấy ngón tay “Chắc cũng phải cái giá này ý nhỉ?”

Trần Trạch lắc đầu: “Hơn nhiều đấy.”

Lữ Phong sợ tới mức há hốc miệng, lại nhìn Lý Hữu và Thiệu Ly vẫn nói chuyện với nhau như thường, nói với vẻ mặt hâm mộ: “Tiểu Ly cũng thật là lợi hại quá đi, nhân vật tai to mắt lớn như vậy mà cũng quen.”

Trần Trạch không nói gì, trên mặt cũng không có một chút hâm mộ nào. Anh đang suy nghĩ cái người anh rể trên danh nghĩa này của Thiệu Ly rốt cục là sao.

Lúc này, di động của Thiệu Ly đổ chuông.

Cậu tiếp điện thoại, là Dương Hâm.

Dương Hâm ở đầu dây bên kia nói: “Thứ sáu tuần này có trận bóng nên muốn hẹn lũ bạn chí cốt tụ tập ở nhà Thiệu Ly xem bóng đá.”

Thiệu Ly cười mắng: “Phắc, vậy sao không xem ở chỗ cậu luôn đi. Tớ nói này, xem đá bóng là giả, ăn chực mới là mục đích thật sự của cậu đúng không, Dương Tiểu Hâm?”

Dương Hâm nói: “Đình Đình đang có bầu mà. Tớ làm sao có thể để cho cô ấy bận bịu được?” Hân nói không hề biết xấu hổ: “Hơn nữa ở chỗ cậu cũng yên tĩnh mà. Trước đây anh em cứ mấy bận lại tụ tập với nhau, muốn quây sao cũng được, thế mới sướng chứ.”

Thiệu Ly lại cười mắng: “Biết rồi, đi chết đi.”

Nói như thế, chính là đã đồng ý.

Thiệu Ly vừa cúp điện thoại, Lý Hữu liền hỏi: “Chuyện gì thế?”

Thiệu Ly hai ba câu liền đem việc này nói ra hết.

Lý Hữu nói: “Em quên em đã đáp ứng cuối tuần này làm gì với Lý Tường rồi sao?”

Hân nhắc đến thì Thiệu Ly mới nhớ, liền cười nói: “Vây thì không khó, gọi Lý Tường đến đây luôn, đá bóng phải xem cùng nhau mới náo nhiệt chứ.”

Cậu hoàn toàn không biết rằng xem trận đấu trong miệng Lý Tường cùng với theo chân một đám người xem trận đấu trên TV, tuy cùng là xem, nhưng bản chất lại hoàn toàn khác nhau.

Lý Hữu biết, lúc này phỏng chừng hân có khuyển như thế nào thì cũng vô dụng.

Một người thích nào nhiệt như vậy, sao lại có thể buông tha cơ hội tụ tập với bạn bè cơ chứ, theo chân bọn họ ra nước ngoài, chỉ vì một trận đấu?

Cuối cùng hân đành nói: “Anh sẽ nói với nó.”

Thiệu Ly gật đầu, lại quay đầu lại gọi Trần Trạch: “A Trạch, tối thứ sáu tuần này cả bọn Dương Tiểu Hâm qua nhà tớ xem đá bóng, cậu có đi không?”

Trần Trạch hỏi lại: “Thứ sáu tuần này sao?”

Thiệu Ly nói: “Đúng đó.”

Trần Trạch nói: “Đi chứ, luật cũ nhé, rượu và đồ nhắm vẫn là tớ mua.”

Thiệu Ly nghe hân nói như thế liền mừng rỡ, Lý Hữu bên cạnh không nói lời nào cả.

Chờ Thiệu Ly xong việc, Trần Trạch đã tính toán xong sổ sách, đang đứng đợi cậu.

Thiệu Ly cởi quần áo lao động, thay bộ khác, cậu định mở miệng nói thì Lý Hữu nhanh chóng cướp lời: “Đi cùng đi.”

Trần Trạch nghe thấy liền sững sốt, Thiệu Ly cũng hơi cảm thấy ngạc nhiên.

Lý Hữu chưa bao giờ là người nhiệt tình hiếu khách, vậy thì làm sao có thể chủ động mời một người không quen lắm ăn cơm với hân.

Nhưng kết quả Lý Hữu cũng không có ý gì cả, chỉ đơn giản là muốn mời khách ăn cơm mà thôi. Biểu hiện của hân tối nay tốt đến mức khiến kẻ khác giật mình, cũng khiến cho người ta vui vẻ. Không ngờ hân nói rất nhiều, ngoài chuyện về những việc hân từng nghe nói ở nước ngoài còn kể về những điều kỳ lạ, phong tập tập quán mà hân từng đi qua.

Thái độ của hân cực kỳ nhã nhặn, bình dị gần gũi, không mang theo chút xem thường miệt thị tầng lớp nào, cái loại bộ dáng hữu nghị ôn hòa này, cũng không hề giống hân bình thường.

Cuối cùng hân thậm chí còn chủ động giơ ly rượu lên, nói với Trần Trạch: “Mấy năm nay Ly Ly ở bên ngoài, ít nhiều cũng làm phiền cậu chăm sóc rồi. Ly rượu này tôi mời cậu, rất cảm ơn cậu, sau này có việc gì thì có thể tìm tôi. Nếu trong khả năng, tôi sẽ giúp hết sức.”

Nếu như người đối diện mà là một người nào khác có máu mặt ở Thương Hải nghe được câu này, e là đã sớm kích động đến mức phát điên lên rồi.

Chén rượu hứa hẹn này của Lý đại thiếu, đâu chỉ đáng giá ngàn vạn đồng?

Nhưng Trần Trạch cũng không có vẻ gì như thế. Anh chỉ nói: “Anh khách sáo quá, giữa tôi và Ly Ly không cần phải so đo mấy chuyện đó đâu, đúng không Ly Ly?” Vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thiệu Ly. Cách một cái bàn, Thiệu Ly đắm tay với anh một cái, cười hào phóng: “Đúng là anh em tốt của tớ.”

Lý Hữu nheo mắt, hai ngón tay nhẹ nhàng miết lấy mép ly rượu.

Hắn nói: “Không tệ, đúng là anh em tốt.”

Hắn nói nói giống như không hề quan tâm, rất thẳng thắn thành khẩn.

Trần Trạch không nói lời nào cả.

Thiệu Ly nói: “Thứ sáu tuần này nhớ mua nhiều thịt bò vào, bọn Dương Tiểu Hâm nói muốn ăn cái này, vừa rồi còn liên tục gửi tin thúc giục tớ đó.”

Đổi một đề tài mới, trên mặt Trần Trạch cuối cùng cũng có chút ý cười, anh cười mắng: “Quỷ tham ăn.”

Thiệu Ly cũng cười nói: “Chứ còn gì nữa”

Bọn họ cười với nhau.

Cười xong, Thiệu Ly lại nói với Lý Hữu: “Chính là mấy tên quậy như điên trong lần họp lớp trước, anh có ấn tượng không?”

Lý Hữu nói: “Có.”

Cứ như vậy, đề tài được dẫn chuyển theo phương hướng tương đối hòa thuận vui vẻ, không khí sòng ngang mãnh liệt lúc trước dần lắng xuống.

Sau khi ăn xong, Trần Trạch liền gọi xe về trước.

Hôm nay Thiệu Hiểu Tây đến nhà bạn học chơi, bây giờ cũng vừa đến lúc đi đón cô bé về nhà.

Hai người một lái xe, một ngồi ở vị trí phó lái.

Thiệu Ly nhắm mắt lại, giữa người ra sau.

Cậu nói: “Vừa rồi anh nói với A Trạch như vậy là có ý gì?”

Lý Hữu nhìn thân ảnh cậu trong gương, ánh mắt sắc bén như muốn xoáy vào lòng người, giọng nói cũng nhẹ nhàng băng quơ.

Hắn nói: “Để cho cậu ta hiểu rõ một điều.”

Thiệu Ly nói: “Hiểu cái gì cơ?”

Lý Hữu nói: “Cậu ta và em không có thể được.”

Thiệu Ly nói: “Nói vậy cái gì đó!”

Lời này vừa nói ra, mơ hồ mang theo cả một chút buồn bực tức giận, mặc dù cậu tận lực muốn kiềm chế sự tức giận, không hề muốn tranh chấp, giận đối với Lý Hữu ở đây tí nào.

Lý Hữu liền ngừng xe lại, châm một điếu thuốc.

Hắn nói: “Ly Ly, đừng giả ngốc. Có những việc em không thể giả ngốc cho qua được đâu.”

Like Loading...

51. Chương 51

Thiệu Ly quay đầu sang. Cậu nhìn Lý Hữu, thoát có chút buồn bực, cũng có chút khó chịu, nhưng trong lòng cũng có chút chột dạ.

Bây giờ cậu không biết nên nói cái gì nữa.

Những năm này, Trần Trạch đối với cậu rất tốt, cậu đều nhìn ra được, nhưng trong suy nghĩ của cậu nếu cậu đã cảm thấy cậu cùng Trần Trạch là anh em, thì nên là anh em cả đời.

Người ta thường nói rằng anh em như tay chân, vợ chồng như quần áo.

Người sẽ thay đổi, tình yêu cũng sẽ rời xa, nhưng anh em tốt lại gắn bó với nhau cả đời.

Trải qua sự kiện của Thiệu Phỉ năm xưa, kỳ thật cậu cảm thấy, cậu có lẽ cũng chẳng cần nhưng thứ vợ vẫn như tình yêu này nọ.

Lý Hữu nhìn cậu với vẻ nghiêm nghị chưa từng có.

Hắn nói: “Ly Ly, em nên để cậu ta hiểu rõ, đừng để cho cậu ta còn tồn tại tình cảm đó nữa.”

Thiệu Ly ngửa đầu ra sau, tựa vào ghế xe, nhắm mắt lại, nói: “Bọn em chỉ là bạn thân, anh em tốt thôi, cậu ấy biết rõ mà.”

Lý Hữu nói: “Biết, nhưng không hẳn là hiểu thấu.”

Câu nói này thực sự chỉ rõ bản chất của vấn đề, Thiệu Ly hoàn toàn không thể phản bác lại được.

Lý Hữu vươn tay qua vuốt khê tóc mai của cậu, Thiệu Ly hơi mở mắt ra.

Tầm mắt của hai người liền giao nhau.

Cuối cùng Thiệu Ly cướp lấy nửa điều thuốc còn lại trong tay hắn, ngậm vào miệng rồi nói: “Anh cũng có lúc thật quá đáng.”

Lý Hữu nói: “Ừm.”

Thiệu Ly nói: “Sau này đối với cậu ấy khách khí một chút.”

Lý Hữu nói: “Được.”

Thiệu Ly liếc mắt một cái, ý tứ trong đó đại khái là: Lúc này giả làm người tốt đã muộn rồi.

Sau đó, cậu quay đầu ra ngoài tiếp tục ngắm cảnh đêm.

Lý Hữu cũng biết hôm nay mình làm hơi “quá tay” bèn cầm lấy tay cậu, giọng điệu dường như mang theo chút dỗ dành nói: “Đừng tức giận nữa được không?”

Có cảm giác như thép đã bị nung nóng chảy ra vậy.

Thiệu Ly sững sốt, vẫn nhìn cảnh đêm như trước mà không nói lời nào. Lý Hữu càng nhún nhường, cậu ngược lại càng không thể tức giận được.

Cậu thở dài một hơi trong lòng: Thật đúng là oan gia một đôi mà.

Tối cuối tuần, đám Dương Hâm, Lưu Bằng Phi mang rượu đến ngồi ăn lẩu xem bóng đá.

Khi chuẩn bị ăn, Lý Hữu mặc bộ vest trắng thơm mở cửa bước vào.

Có lẽ do khí thế của hắn quá mạnh, bọn người Dương Hâm lập tức liền dừng làm ầm, ngẩng đầu lên nhìn Lý Hữu, tất cả đều cứng họng lại, không có ai nói chuyện cả.

Lý Hữu đổi giày theo thói quen, vừa nói lỏng caravat cởi cúc cổ tay áo ra vừa nói: “Đến hết rồi à.”

Giọng điệu cùng thần thái của hắn đều không có vẻ gì là nhiệt tình, nhưng đối với những người quen hắn, thì bộ dáng này đã là bộ dáng tâm tình tốt khó có được của hắn rồi.

Bọn người Dương Hâm liền chào một tiếng: “Lý tiên sinh.”

Lý Hữu gật đầu đáp lại.

Hắn nhìn thức ăn trên bàn ăn rồi nói với Thiệu Ly: “Chỉ chuẩn bị từng này thôi sao?”

Thiệu Ly hôm nay thoát nhìn tâm tình rất tốt, liền cười nói: “Nhiều thế này còn chưa đủ sao? Anh nhìn thịt bò mà xem, tươi lắm đấy.”

Dương Hâm quàng cổ cậu cười, lại duỗi tay nhéo mặt cậu: “Đồ keo kiệt.”

Thiệu Ly cười tặng hẳn một cốc, đi phòng bếp lấy đồng thức ăn còn lại.

Trần Trạch định đi qua hỗ trợ, nhưng Lý Hữu đã cởi xong áo khoác, treo lên móc, đi vào theo trước rồi.

Đợi dọn xong hết thức ăn, Lý Hữu nói: “Trong nhà không phải còn có rượu vang sao? Sao không lấy ra nữa?”

Thiệu Ly miệng ngậm một chiếc dưa, lấy thìa múc cho Thiệu Hiểu Tây canh rau chân vịt, thuận miệng hỏi lại: “Rượu gì cơ?”

Lý Hữu nói: “Là bình rượu lần trước anh cầm đến đó.”

Thiệu Ly nói: “À, bình kia hả, em dùng để xào rau rồi. Chỉ còn khoảng nửa bình thôi, nhiều người như thế này có lẽ uống không đủ đâu.”

Cậu hoàn toàn không biết mình đang ông nói gà bà nói vịt.

Dương Hâm cười nói: “Ai u Ly Ly, cậu lấy cả rượu vang ra để xào rau cơ á, khẩu vị không tồi nhỉ.”

Thiệu Ly cười mắng: “Cút đi.”

Lý Hữu hoàn toàn không có bộ dáng tiếc của chút nào cả, hẳn nói: “Vậy thì đành để lần sau vậy.”

Câu nói này quá khách khí, khiến một đám người nhanh chóng nói: “Sao dám phiền anh chứ.”

Thiệu Ly vẫn cười như trước: “Có gì phải ngượng ngùng? Lớn từng này tuổi rồi còn giả e thẹn cái gì nữa. A, tên chết tiệt kia, miếng thịt bò đó là của tớ, trả lại đây!”

Lưu Bằng Phi gấp nhanh một miếng bỏ vào miệng, bị nóng thổi hơi ra phù phù, vừa nhai vừa nói: “Ui dồi, nhìn bộ dáng bần xỉn của cậu kìa.”

Thiệu Ly tức giận giơ chân lên đạp hẳn.

Cứ như vậy, mấy người nháo loạn hết cả lên, hết uống rượu rồi lại tranh ăn, quậy đến phát điên, mỗi khi trên TV có một đội suất nữa thì ghi được bàn thắng, còn có thể đập bàn gào thét một trận, lúc hăng nhất, Lưu Bằng Phi còn bị mọi người đè xuống sofa ép uống rượu, loạn thành một đồng.

Bầu không khí vui vẻ này không hề có chút giả dối nào.

Ăn no, Thiệu Ly tựa lưng vào ghế, đá đá Dương Hâm đang ngồi đối diện nói: “Cuộc sống tân hôn sao rồi? Có thỏa mãn không?”

Dương Hâm hê hê cười “D*m đăng” nói: “Cậu chưa kết hôn thì không thể hiểu đâu.”

Cái đề tài này ngay lập tức đi về phía phương diện “đen tối”.

Lý Hữu sờ đầu Thiệu Hiểu Tây nói: “Bộ sách bản gốc kia bố mang về cho con rồi, để ở trong phòng đó, con vào lấy đi.”

Thiệu Hiểu Tây nói: “Trong phòng bố với ba con ạ?”

Lý Hữu nói: “Ừm, trên chiếc tủ ở đầu giường đó.”

Bọn họ thoải mái nói chuyện, thanh âm cũng không cao, Thiệu Ly đang nói cười với bọn người Lưu Bằng Phi nên cũng không chú ý, nhưng Trần Trạch vừa mới lấy cốc nước đi ra khỏi bếp thì nghe thấy.

Anh nắm chặt cốc nước, đứng bất động.

Thiệu Hiểu Tây chú ý tới hẳn, cô bé liền gọi: “A Trạch?”

Lý Hữu quay đầu lại, nhìn thoáng qua vẻ mặt của Trần Trạch, mắt khẽ nheo lại.

Hai người nhìn nhau, khí thế có vẻ đang đánh đối phương.

Sau đó, Thiệu Ly bên kia cũng chú ý tới.

Thiệu Ly hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Dương Hâm cười nói: “A Trạch cậu không uống nước thì cầm cốc nước để làm gì thế?”

Lưu Bằng Phi cười hắc hắc: “Chờ cậu kể chuyện chứ gì, phòng khi khát mà không có nước uống, a ha ha.”

Thiệu Ly cười nói: “Hê hê hê, con gái tao còn ở chỗ này đó, bọn mày nói chuyện chú ý một chút đi.” Rồi lại nói với Thiệu Hiểu Tây: “Con gái, con cứ về phòng chơi trước đi..”

Thiệu Hiểu Tây gật đầu, cô bé vào phòng của hai người Thiệu Ly và Lý Hữu lấy sách.

Tiếp theo chợt nghe thấy Trần Trạch nói: “Thôi muộn rồi, tớ về trước đây.”

Anh đặt chiếc cốc lên bàn, mặc áo khoác vào rồi đi, bộ dáng thoát nhìn có điều tâm sự, cũng có vẻ như người mất hồn.

Bọn Dương Hâm đương nhiên không chịu, liền kêu lên: “Sao lại rã đám thế A Trạch, đã nói là over night cơ mà”, “Không phải là định trốn đi gặp bạn gái đó chứ?”, “Tám phần là như vậy rồi! Không phải lần trước Trương Nhị giới thiệu cho cậu ta một đại mỹ nữ sao?”, “Phắc! Đúng là đồ trọng sắc khinh bạn!”

Thiệu Ly liền cắt ngang bọn họ: “Được rồi đó, mấy thằng này không sợ hàng xóm đến gõ cửa nhà tao mắng sao? Tất cả im miệng cho tao.” Lại quay đầu nói với Trần Trạch: “Tớ đưa cậu xuống.”

Bọn người Dương Hâm liền gọi lại: “Phắc, Ly Ly quả nhiên vẫn là thiên vị vợ cả!”, “Thật đúng là bất công quá đi mất!”, “Không bênh vực thế nhà, Ly Ly!”

Thiệu Ly liền bắt đầu pha trò với bọn họ một lúc rồi mới đưa Trần Trạch xuống.

Hai người đổi giày ở kệ giày, Lý Hữu cũng không nói một câu nào cả. Trước khi ra ngoài, Thiệu Ly liếc hắt mắt một cái rồi mới đi cùng Trần Trạch.

Lúc đó, mùa thu năm nay cũng sắp hết, cảm giác lạnh cũng dần rõ ràng hơn, hai người sống vai xuống dưới nhà, cả hai không đi thang máy mà dùng cầu thang bộ.

Ngọn đèn ở cầu thang bộ hơi tối tối.

Xuống được hai tầng, đến ngã rẽ, đột nhiên Thiệu Ly nói: “A Trạch, chúng ta vĩnh viễn là anh em tốt.”

Cậu là một người giỏi quan sát sắc mặt như thế, nhìn vẻ mặt vừa rồi của Trần Trạch, lại nhớ lại bộ dáng trước đó của anh và Lý Hữu, liền đoán được vài phần.

Cậu nói: “Chúng ta vẫn giống như trước đây, được không?”

Trần Trạch không nói lời nào, xem ra là chịu đả kích không hề nhỏ.

Cuối cùng anh nói: “Ly Ly, tớ thà rằng cậu tìm một phụ nữ còn hơn. Tớ chỉ hy vọng cậu sống tốt thôi.”

Thiệu Ly đáp lại: “Tớ biết.”

Cậu cúi thấp đầu, cảm thấy có một loại tình cảm không tên đang cuộn lên trong lòng.

Đã rất nhiều năm rồi, kể từ khi cậu cùng Thiệu Phỉ và Trần Trạch quen nhau ở tiểu học. Những năm ấy, bọn họ thường xuyên sống vai cùng đi với nhau.

Khi đó những đứa nhỏ thành phố ít nhiều đều có cảm giác coi thường và tẩy chay đối với học sinh chuyển trường từ nông thôn, nhà quê lên.

Lúc đầu, cậu rất sợ, cậu vẫn chỉ là đứa bé, nhưng cậu lại không thể để ai nhìn ra nỗi bất lực của mình, nếu không Thiệu Phỉ sẽ bị xa lánh và bắt nạt.

Nhưng không ngờ, Trần Trạch lại có thể chấp nhận bọn họ.

Ngoài bà Thiệu và Thiệu Phỉ, anh là người đầu tiên nguyện ý gọi “Ly Ly” một cách thân thiết và ấm áp với cậu.

Rồi nhoáng một cái, chớp mắt đã qua từng ấy năm.

Cậu nói: “A Trạch, những năm này đều là tớ nợ cậu, vẫn luôn như thế.”

Trần Trạch nói: “Đã nói là anh em tốt cả đời rồi, còn so đo cái này để làm gì nữa?”

Thiệu Ly nói: “Đúng.”

Like Loading...

52. Chương 52

Trần Trạch nói: “Không có việc gì. Không phải cậu vẫn nói “Anh em như thể chân tay” sao? Tớ biết chúng ta không có khả năng, cả đời này làm anh em với nhau cũng rất tốt.”

Anh miễn cưỡng cười cười với Thiệu Ly.

Thiệu Ly nén chua xót trong mũi, ôm cổ anh, cười nói: “Anh em tốt.”

Sau đó, bọn họ vai kề vai cùng đi xuống lầu.

Đưa đến đầu hành lang, Trần Trạch nắm vai cậu, hít sâu một hơi, cười nói: “Trở về đi, để tớ một mình một chút.”

Thiệu Ly gật đầu.

Bọn họ đâm nhau một cái, quay lưng đi, một người đi ra ngoài, một người quay lên lầu.

Hai người từng trải qua những năm tháng thanh xuân chơi đùa cùng nhau, lúc này đây, vào một đêm cuối thu, mỗi người một ngả.

Buổi đêm ở thành phố S rất đẹp, ánh đèn sáng như ngọc, tựa như dải ngân hà xa vời rực rỡ.

Thiệu Ly không trở lại mà lên thẳng tầng thượng.

Cậu rút ra điều thuốc trong túi quần, đốt lên hút.

Mùi thuốc lá nóng rực, thoảng cái khiến ***g ngực xoang mũi viêm mắt cậu bắt đầu sặc đến chua xót khổ sở.

Trên đời này, đã từng chỉ có ba người chiếm cuộc sống của cậu: Một người là bà Thiệu, một người là Thiệu Phỉ và một người là Trần Trạch.

Năm cậu Mười tám tuổi, bà Thiệu ra đi.

Năm cậu Hai mươi một tuổi, Thiệu Phỉ triệt để rời bỏ cậu bằng phương thức quyết tuyệt không gì sánh được.

Hiện tại, ngay cả Trần Trạch – người duy nhất thân thiết với cậu, vậy...

Thiệu Ly ngẩng đầu lên, không biết tại sao, cậu muốn trở về thời quá khứ – hồi còn nhỏ vui sướng nhất, chẳng hề phiền não điều gì, không có gì thay đổi, ai cũng ở đây.

Bỗng có người ôm lấy cậu từ phía sau, ôm rất chặt, chính là Lý Hữu.

Lý Hữu nói: “Ly Ly, cậu ta vẫn là bạn tốt nhất của em.”

Thiệu Ly nhắm mắt lại, dựa đầu vào vai hắn, cười nói: “Điều này còn cần anh nói sao?”

Cậu cười nhưng rõ ràng không vui vẻ và khoa trương như bình thường.

Lý Hữu lặng yên trong chốc lát rồi bất ngờ nói: “Anh hát cho em nghe một bài được không?”

Thiệu Ly mở mắt nhìn hắn một chút, nói: “Anh biết hát? Hát gì?”

Lý Hữu nhìn cậu, nói: “Ánh trăng hiểu lòng tôi.”

Thiệu Ly nói: “Không được. Sến quá.”

Lý Hữu nói: “Không phải là rất hợp cảnh sao?” Còn hỏi: “Thế em muốn nghe cái gì?”

Thiệu Ly suy nghĩ một chút rồi đáp: “Bé Hồ Lô đi.”

Lý Hữu: “... “

Thiệu Ly nói: “Anh có hát không?”

Lý Hữu nói: “Không biết.”

Thiệu Ly bắt đầu hát: “Bé hồ lô, bé hồ lô. Một gốc cây sinh ra bảy đứa bé...”

Hát xong, cậu dựa vào vai Lý Hữu, nói: “Bài đó đó?”

Lý Hữu hiếm khi có vẻ có chút quẫn bách, bất quá hẳn cũng hát.

Hát xong, Thiệu Ly nói: “Hát tiếp được không?”

Cậu nói cực kỳ vô tội, thản nhiên không gì sánh được.

Lý Hữu như nhận mệnh, nói: “Được.”

Thế là hai người lại hát “Tiểu long nhân”, “hai con hổ”, “Tìm bạn”, “Nghỉ ngơi là thông minh”, “Một đồng tiền”, lời toàn bộ nhạc thiếu nhi ra hát một lượt. Thiệu Ly vẫn gây chuyện, nói: “Anh không ổn rồi, chẳng hát bài nào ra hồn cả. Quả nhiên khác thế hệ thật đáng sợ.”

Lý Hữu trong lòng thở dài.

Hắn ôm Thiệu Ly chặt một chút, hỏi: “Vui lên chưa?”

Thiệu Ly đáp: “Cũng tạm được.”

Bọn họ chụm đầu một chỗ, nói chuyện, hát tình ca, hoàn toàn không ý thức được đây là chuyện người yêu làm với nhau.

Thở ra một hơi, Thiệu Ly vươn lưng đứng thẳng lên.

Cậu nói: “Cậu ấy thực sự là bạn tốt của em, Lý Hữu.”

Lý Hữu ôm eo cậu, nói: “Anh biết.”

Sau đó, bọn họ cùng nhau đi xuống lầu.

Quay lại thấy bọn Lưu Bằng Phi và Ngô Kế Tông đang ngồi cạnh nhau vừa đánh bài vừa xem TV rất hưng phấn, hoàn toàn không chú ý tới Lý Hữu và Thiệu Ly đi ra ngoài đã trở về.

Chỉ có Dương Hâm thoát nhìn không yên lòng.

Thiệu Ly đang định mở miệng, Lưu Bằng Phi lớn tiếng nói: “Đi đâu vậy? Tiểu Hâm vừa xuống lầu tìm chú đấy. Mau tới đây, chờ chú mãi.”

Thiệu Ly sững sốt, ánh mắt cậu và Dương Hâm chạm nhau. Cậu ý thức được chuyện xảy ra.

Lý Hữu cũng chú ý, nhìn Dương Hâm, nói: “Chúng tôi ở trên tầng thượng.”

Ngô Kế Tông, Lưu Bằng Phi và Đặng Khải không phản ứng gì ghê gớm nhưng Dương Hâm tránh tầm mắt mọi người, cúi đầu chuyên chú xem bài.

Tim Thiệu Ly nảy lên. Cậu nghĩ Dương Hâm hẳn là đi lên tầng thượng và đã nhìn thấy hai người ôm ấp tình tứ.

Bất quá lúc cậu đang phập phồng thì đột nhiên tỉnh táo lại, nói: “Ừ, Lý Hữu lo lắng cho anh nên tìm lên tầng thượng ngồi cùng anh một lát.”

Cậu nói không hề kiêng kỵ, không vòng vo khiến tất cả mọi người sững sờ không nói nên lời.

Ngược lại, Dương Hâm như thể đã biết sẽ là như thế, không lộ vẻ gì kinh ngạc.

Ngô Kế Tông nói: “Ly Ly, mày đây là... anh ta không phải là...”

Lưu Bằng Phi há hốc miệng.

Đặng Khải lúng túng cúi đầu.

Like Loading...

53. Chương 53

Thiệu Ly nghiêng đầu. Mặc dù cậu quen không thèm để ý mặt mũi nhưng lúc này tựa hồ cũng có chút gánh không được, không phải không xấu hổ. Cậu nói: “Ha ha, lần trước lừa các chú. Anh ta không phải là anh rể anh. Mấy chú chắc hẳn cũng nhìn ra đúng không?”

Lý Hữu nói: “Ồ, tôi là người yêu em ấy.”

Lời này quả thực như sao hỏa đâm vào trái đất.

Giọng điệu này, tư thế này của Lý đại thiếu không thể khiến người ta nghi ngờ.

Bốn người đều có chút mờ mịt.

Bọn họ thực sự không biết nên nói gì, như thế nào.

Đồng tính luyến ái đã nghe nhiều nhưng chân chính nhìn thấy rồi phát hiện bạn thân của mình là người như thế. Thật là vẫn khiến người ta cảm thấy không phải sự thực.

Cuối cùng, Dương Hâm nói: “Chỉ cần mày thấy tốt thì bọn tao cũng không phản đối. Sống tốt mới là quan trọng nhất.”

Lưu Bằng Phi cũng tỉnh lại, nói: “Tao nói nè Ly Ly. Mày nói thế nghĩa là đã gạt tui lâu rồi hả? Trực tiếp thừa nhận không được? Hay sợ bọn tao đến vay tiền mày?”

Thiệu Ly nghẹn một ngụm nước miếng ở họng, không thể nuốt xuống. Khụ khụ

Cứ thế, mỗi người lại phản ứng, cười to lên, hóa giải bầu không khí.

Lý Hữu nhìn Thiệu Ly ho sặc sụa thì vỗ lưng cho cậu. Bốn người nhìn hình ảnh tự nhiên hài hòa này càng không còn gì để nói.

Ngô Kế Tông xem náo nhiệt chốc lát, qua một hồi “kích thích” và “mới mẻ”, nói lớn: “Được rồi, Ly Ly, đừng có ho nữa. Mau lật bài đi. Ngày hôm nay không thắng mày dám vạn đồng, tao thật có lỗi với bản thân, đúng không, Tiểu Khải?”

Đặng Khải mặt đỏ lên, vẫn còn có chút không thông.

Thiệu Ly qua được trận này, không thấy xấu hổ lắm, mới nói: “Mày cút. Tao đây không có tiền.”

Bốn người không hện mà cùng liếc hẳn về Lý Hữu phía sau cậu.

Lý Hữu biết nghe lời phải, nói: “Không sao. Thua có anh.”

Lời nói này rất hợp lòng người.

Dương Hâm cười hắc hắc, chân bắt chéo, nói: “Đầu tiên nói trước nha, hôm nay chơi thâu đêm. Thua bao nhiêu cũng không được dừng.”

Anh tựa hồ khẳng định là tay nghề chơi bài của Thiệu Ly không ra gì.

Thiệu Ly nói: “Ai sợ ai.”, vừa nói vừa xắn tay áo đến.

Đáng tiếc, tài nghệ của cậu đúng là không bằng ai, đánh đến tám ván mà số lần thắng không quá ba lần.

Ba người kia thắng không ít, miệng cười toe toét.

Đến ván thứ tám, Thiệu Ly đẩy bài ra, có chút khó chịu, nói: “Không chơi nữa. Bọn mày thông đồng với nhau đúng không?”

Cậu thậm chí còn cúi đầu nhìn xuống gầm bàn, đại khái là hoài nghi ba người kia lên đồ bài sau lưng cậu.

Cậu bảo đừng nhưng bọn Dương Hâm không cho, thế là đổi Lý Hữu vào.

Lý đại thiếu cũng rất hiểu ý, chơi mười ván, mới thắng một ván nhỏ.

Thực là tình thú.

Cuối cùng, Dương Hâm nhét một cục tiền vào ví, vỗ vỗ vai Lý đại thiếu: “Đại thiếu, có nghĩa khí lắm! Từ nay về sau tôi giao Ly Ly cho anh.” nhìn Thiệu Ly khoe khoang, phẩy phẩy cái ví da trong tay: “Anh thay mặt con anh cảm ơn chú tặng tiền bím sữa. Nhớ khi nào đầy tháng con anh, cả nhà phải đến đấy. Đừng quên phong bì to nhá.”

Thiệu Ly nhắc chân làm bộ muốn đá hấn: “Cút đi. Còn không về, vợ mày không đánh chết mày mới là lạ.”

Dương Hâm cười, chạy thoát.

Ngô Kế Tông, Lưu Bằng Phi, Đặng Khải cũng vui vẻ đi theo.

Nửa tháng trôi qua.

Trần Trạch ngoại trừ mấy ngày đầu hơi tiêu tụy, dần dần cũng khôi phục như trước đây, cùng Thiệu Ly cười cười nói nói.

Anh em chính là anh em tốt, không vì một chút khúc mắc mà làm hỏng tình cảm nhiều năm. Thiệu Ly rất vui vẻ.

Thế là buổi tối thứ ba, mấy người Ngô Kế Tông hẹn đến nhà Dương Hâm ăn cơm.

Lần trước, tên này thắng cậu không phải chỉ là tiền cơm hai bữa đâu.

Về đến nhà, tắm nước nóng sạch sẽ, thay đổi y phục, mới từ phòng tắm đi ra, chuông cửa đã vang lên.

Cửa mở ra, là Lý Mạnh Sơn.

Bất quá Thiệu Ly không nhận ra. Cậu nghi ngờ nhìn chung quanh một chút, nghĩ ông lão này tìm lộn nhà.

Cậu gãi gãi đầu, hỏi: “Ha ha, ông tìm ai?”

Tuổi của Lý Mạnh Sơn cũng xác thực nên gọi là “ông” rồi.

Lý Mạnh Sơn nói: “A Hữu ở đây đúng không?”. Vừa nói vừa nhìn khắp nơi, tựa hồ có chút không tin nổi.

Thiệu Ly thoáng cái lên tinh thần cảnh giác. Lý Mạnh Sơn kêu “A Hữu” rất thân thiện. Cậu đoán đây là người nhà Lý Hữu.

Thế là cậu nói: “Ông tìm anh ấy có chuyện gì sao?”

Lý Mạnh Sơn nói: “Không vội. Nó hẳn là còn đang bận.”

Ánh mắt ông ta tỏ ý bảo Thiệu Ly mở cửa cho mình vào.

Thiệu Ly không thể làm gì khác hơn là nghe theo lời ông.

Cậu đại khái là bị Lý Mạnh Sơn đột nhiên đến thăm làm cho mờ mịt, quên bém phải tiến lên nịnh bợ đỡ lấy hoặc đưa cho Lý Mạnh Sơn đôi giày gì đó.

Lý Hữu hiện là người cầm trịch Lý gia nhưng Lý Mạnh Sơn hiển nhiên là bậc đức cao vọng trọng của nhà họ Lý, có biết bao người nịnh hót xung quanh, bao nhiêu người muốn mà không gặp được. Lúc này cơ hội tốt đang ở trước mắt nhưng đầu óc Thiệu Ly ngược lại, xoay vòng vòng.

Kỳ thực cũng không phải cậu không kịp tỉnh ra, mà là cậu không đoán ra chính xác Lý Mạnh Sơn muốn làm gì.

Cậu đoán đại khái là vì chuyện cậu và Lý Hữu cuối cùng cũng khiến người nhà hấn chú ý.

Ai dà, thật đau đầu.

Nhưng đau đầu thì đau đầu, thấp thỏm thì thấp thỏm, nghi hoặc thì nghi hoặc, cậu vẫn rót trà mời khách. Trà này là do Lý Hữu mang về. Rót cuộc mựn hoa hiến phậ.

Lý Mạnh Sơn dựa cây gậy chống vào sô pha, nhấp một ngụm trà, nói: “Cậu ngồi đi.”

Thiệu Ly nghĩ thầm, ông ta không phải là muốn tìm mình hỏi tội chứ?

Lại nghĩ, Lý Hữu là con, như thế bản chất vấn đề không phải do mình tạo thành. Sở dĩ Lý lão gia tử hỏi tội mình, truy ra nguyên do cũng không bắt tội được.

Cậu gãi đầu, nói: “Vâng.”

Cậu vốn không hề khách khí, lại càng không phải người dễ bị gò bó.

Cái tính không khách khí và không gò bó này, lại tạm hợp nhãn Lý Mạnh Sơn. Ông nói: “Dạo này trong nhà ổn chứ?”

Thiệu Ly xu nịnh hề hề gật đầu: “Đều tốt đều tốt.”

Lý Mạnh Sơn gật đầu, nói: “Con bé chưa tan học à?”

Thiệu Ly ngẩng người, xem đồng hồ, đáp: “Lúc này hẳn là đang trên xe bus.”

Lý Mạnh Sơn nói: “Đi xe bus một mình?”

Thiệu Ly nói: “Đúng. Con gái cháu 8 tuổi, gần 9 tuổi đến nơi rồi. Ngồi xe một mình chứ sao nữa.”

Lý Mạnh Sơn nói: “Kỳ cục. Sao không cho người đưa đón?”

Thiệu Ly nói: “Không. Nó quen rồi. Từ trước tan học đến trường đều là nó đi cùng bạn bè, không xảy ra chuyện gì. Phỏng chừng cháu mà đi đón thì nó mới không muốn đấy. Ha ha.”

Lý Mạnh Sơn nghe vậy, mặt lộ ý cười: “Ừm. Có chủ kiến, giống A Hữu.”

Nói thế, Thiệu Ly trái lại xấu hổ, biết hóa ra Lý Hữu đã nói rõ chuyện của mình.

Lý Mạnh Sơn còn nói: “Ồ. Tôi ở đây chờ. Chắc chẳng mấy chốc sẽ gặp.”

Cái tư thế chặn người ta thế kia, thật giống Lý Hữu như đúc. Thiệu Ly cũng không dám mạo phạm, không thể làm gì khác hơn là lấy cốc vào bếp lấy hoa quả, hun hăng hít một hơi thật sâu.

Kết quả là Lý Hữu và Thiệu Hiểu Tây cùng về.

Lý Hữu thấy người đang ngồi trên salon uống trà là Lý Mạnh Sơn, nói: “Ông. Sao ông tới đây?”

Lý Mạnh Sơn nói: “Cháu không chịu dẫn người về nhà ra mắt ông. Ông đành phải đến.” Ông lão thấy Thiệu Hiểu Tây vậy tay đứng bên cạnh Lý Hữu, có chút kích động.

Ông nói: “Tiểu Tây à?”

Thiệu Hiểu Tây mở to đôi mắt tròn vo đánh giá ông một hồi, cười cực xinh, hô to: “Cụ nội.”

Lý Mạnh Sơn nói: “Ai chà.” rồi vẫy tay gọi Thiệu Hiểu Tây đến gần, sờ sờ tay chân mặt mũi con bé, móc trong túi quần ra cái gì đó đeo vào cổ nó, nói: “Đeo cái này.”

Đó là một khối ngọc trơn bóng, màu sắc rất đặc biệt. Thiệu Ly chưa thấy vật như thế bao giờ nhưng cũng đoán đó không phải thứ tầm thường.

Cậu nói: “Không được...”

Lý Hữu chặn lại: “Không sao.”

Lý Mạnh Sơn còn đang nói chuyện với Thiệu Hiểu Tây, hoàn toàn không để ý đến bọn hắn. Bộ dáng thân thiết không thể nghi ngờ.

Lý Hữu nói: “Ông ở lại ăn tối đi.”

Lý Mạnh Sơn và Thiệu Hiểu Tây đang trò chuyện, lợi dụng chút thời gian trống, vui vẻ liếc mắt nhìn Lý Hữu giống như nói, còn phải mời sao.

Thế là bữa tiệc hẹn qua nhà Dương Hâm đành phải ngâm giấm.

Thiệu Ly đổi giày đi mua thức ăn.

Lý Hữu cũng theo, đại khái sợ cậu lo lắng. Trên đường đi mua đồ, ôm eo cậu, nói: “Yên tâm, ông không có ý mang Tiểu Tây đi đâu.”

Thiệu Ly vừa cân nhắc nên mua thức ăn gì vừa nói: “Ừ. Nhất định thế. Dù anh có chịu nhưng con với em cũng không chịu. Con em không rời khỏi em đâu.”

Cậu nhìn cái tay Lý Hữu ôm lưng mình, ý bảo bỏ ra đừng có quá giới hạn.

Lý Hữu tiện đường ngắt một cái ngay eo cậu.

Mua thức ăn về, Thiệu Hiểu Tây và Lý Mạnh Sơn đã đang chơi cờ vua.

Cụ nội sợ chất yêu sốt ruột, cố ý rút xe, mã đi.

Thiệu Ly và Lý Hữu vào phòng bếp rửa rau làm cơm.

Đều là đồ ăn cho gia đình, có cá có tôm thịt cộng thêm mấy thứ rau dưa tươi, Thiệu Ly lo tính khẩu vị Lý Mạnh Sơn, làm tôm luộc, canh cá ngao, có món rán món không rán.

Lúc ăn cơm, Lý Mạnh Sơn nói: “Mấy năm nay người già rồi, không khỏe nữa. Ông đã cao tuổi, muốn được ôm chặt, hiểu không?”

Lý Hữu nói: “Vâng. Bọn cháu đã có kế hoạch.”

Lý Mạnh Sơn nói: “Kế hoạch thì kế hoạch nhưng cũng không được để lâu.”

Thiệu Ly nghe thấy, cầm bát cơm ho khụ khụ.

Lý Hữu nói: “Ăn từ từ.” rồi rót chén nước kê đến miệng cậu, bộ dáng đút cho cậu uống.

Mặt Thiệu Ly đỏ lên. Cậu vung tay, nói: “Không sao. Em tự làm.”

Like Loading...

54. Chương 54

Không ngờ, Lý Mạnh Sơn lại có tư tưởng tiến bộ như vậy. Điều này làm cho Thiệu Ly trở tay không kịp.

Quả nhiên Lý lão gia tử không phải người bình thường.

Chưa dừng ở đó, Lý Mạnh Sơn còn dùng vẻ mặt và ngữ khí bình tĩnh, nói: “Tháng sau là tiệc chúc thọ của ta, cháu dẫn bọn họ trở về chung đi. Trong nhà, tuy rằng không nhiều người lắm, dù muốn hay không vẫn phải dẫn về, không có khả năng người nhà cả đời không chạm mặt. Theo ý ta, hiện tại nên chuẩn bị thu thập đồ đạc về đó ở luôn đi.”

Lý Hữu nói, “Ông để cháu cân nhắc lại đã.”

Lý Mạnh Sơn buông thìa, nói: “Còn cân nhắc cái gì? Ta còn có thể sống thêm bao nhiêu năm nữa?”

Hai bên tóc mai của ông cũng đã bạc màu, dù rằng thoát nhìn tinh thần ông vẫn mười phần như trước, nhưng nói cho rằng con người mặc dù mạnh khỏe đến đâu, có tiền có quyền như thế nào, cũng không thể sánh cùng với năm tháng.

Nhưng Lý Hữu vẫn hơi do dự.

Lý Mạnh Sơn có chút thất vọng, lắc đầu, nói: “Quên đi, cháu muốn làm gì thì làm vậy. Dù gì ta cũng xem như là người đã đặt một chân vào trong quan tài, chẳng lẽ còn có thể hi vọng cháu mọi việc đều nghe ta?” Xong lại quay qua nhìn Thiệu Ly nói, “Haiz... người già rồi thỉnh thoảng hay nghĩ luẩn quẩn trong lòng,

cũng sợ cô đơn. Nhà càng lớn càng có vẻ lạnh lẽo, ông già này chỉ muốn có thêm mấy đứa nhỏ cho thêm náo nhiệt, có gì là sai chứ.”

Lúc này, ông không còn tỏ vẻ mạnh mẽ lúc trước, thay vào đó là sự yếu đuối của người lớn tuổi, trông rất đáng thương.

Thiệu Ly thấy có chút không đành lòng, cậu nói: “Ha hả, ông à, tinh thần ông tốt như vậy, muốn sống đến một trăm tuổi cũng không thành vấn đề.”

Lý Mạnh Sơn thực nể tình mà nở nụ cười, nói: “Ta cũng không hy vọng xa vời như vậy.”

Lý Hữu gấp cho ông một miếng cá, rồi nói: “Mấy năm nay là do con sơ sót.”

Lý Mạnh Sơn cũng không nể mặt, nói: “Ừ, đúng là không đủ hiếu thuận.”

Nói thì nói như thế, nhưng trên mặt ông vẫn cười rất tươi. Sau đó, ông mới cứng chiều gấp cho Thiệu Hiểu Tây một đĩa cá, chưa kể còn lột tôm cho bé.

Lý Hữu là cháu trai mà đã được ông cực kỳ thương yêu, huống chi là cháu đời thứ tư như Thiệu Hiểu Tây.

Cảnh hòa hợp trước mặt này thực khiến người khác cảm thấy rất xúc động.

Cuối cùng Lý Hữu vẫn nói, “Chờ một khoảng thời gian nữa rồi hãy nói, đợi có thêm con rồi sẽ dọn về ở.”

Lý Mạnh Sơn do dự một chút, nói: “Cũng được.”

Lý Hữu nói tiếp: “Chuyện của Tiểu Tây, chỉ mình ông nội biết là đủ rồi.”

Lý Mạnh Sơn trả lời “Chuyện này là đương nhiên, ta còn chưa có hồ đồ.” Đắn đo trong chốc lát, ông nói tiếp: “Nghe nói Lý Thịnh gần đây đang tham gia đầu tư tài chính, hừ, cháu giúp ta trông chừng nó đi, nó cùng Chiêu Viễn giống y hệt nhau, làm việc gì cũng nóng vội, không hề biết suy nghĩ.”

Lý Chiêu Viễn mà ông nói đến chính là ba của Lý Hữu.

Lý Hữu đáp: “Con biết rồi.”

Lý Mạnh Sơn nói tiếp “Lý Trình và Tô Viện hình như không có ý định sống ở nước ngoài nữa. Ta thì không có ý kiến gì, chỉ là không biết ý của con thế nào.”

Lý Hữu lạnh lùng nói: “Chuyện của hai mẹ con bọn họ để họ tự quyết định, con không quan tâm được nhiều chuyện như vậy.”

Lý Mạnh Sơn hỏi: “Con thực sự nghĩ thế à?”

Cuối cùng, Lý Hữu mới trả lời: “Vâng.”

Chuyện trong nhà của bọn họ, Thiệu Ly kỳ thật nghe cũng không hiểu, cậu đơn giản vui đầu ăn cơm.

Hiện tại, cậu chỉ suy nghĩ đến câu nói vừa rồi của Lý Hữu: đợi có thêm con rồi thì sẽ quay về nhà ở thôi.

Cơm nước xong xuôi, Lý Mạnh Sơn trở về. Hai người quét dọn phòng khách, đợi Thiệu Hiểu Tây tắm rửa đi ngủ trước, sau đó, Thiệu Ly mới đi tắm.

Lúc Lý Hữu từ phòng tắm đi ra, đã thấy Thiệu Ly ngồi trước máy tính chơi game, tóc còn không thềm sấy khô, nước vẫn còn nhỏ giọt.

Lý Hữu đi qua bên đó, xoa người muốn hôn cậu.

Hắn thấp giọng nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta ngủ đi.” Thuận tay, tắt công tắc máy vi tính. Đặt tay luôn qua chân Thiệu Ly, sau đó bế cậu lên, nói: “Tối nay, chúng ta phải nỗ lực hơn nữa.”

Đây rõ ràng là trắng trợn cầu hoan.

Thiệu Ly đánh trống lảng: “Ha ha, nhưng mà trò chơi của em còn chưa lưu lại mà.”

Lý Hữu sáng khoái nói: “Còn rất nhiều thời gian để chơi trò chơi”

Thiệu Ly hình như là cảm thấy không có khả năng loại bỏ ý đồ đen tối của Lý đại thiếu gia, đành nói: “Vậy bỏ em xuống trước đi, miệng hơi khô, em phải xuống phòng bếp uống miếng nước.”

Lý Hữu nhìn cậu, có chút buồn rầu: “Tại sao lần nào em cũng nhiều chuyện như thế?”

Thiệu Ly nói: “Vậy còn anh, có thể đừng có giống tên dê xồm hay không? Lúc nào cũng cơ khát.”

Miệng Lý Hữu như bị cái gì chặn lại, không thể đáp lại.

Những lời này thật sự rất thô thiển, Lý đại thiếu gia mặc dù cũng không phải là người lịch sự gì, có lúc hắn cũng kìm chế không nổi mà phát ngôn những từ bậy bạ, nhưng mà vẫn không “thoải mái” bằng người trước mặt, haiz, quả là không còn cách nào nói nổi mà.

Quả nhiên là Thiệu Ly, không thể giữ nổi cái miệng của mình mà, cái gì nói được hay không nói được đều có thể từ miệng cậu nhảy ra, thật là khác người mà.

Cuối cùng, Thiệu Ly vẫn đi xuống bếp uống nước. Lúc trở lại còn mang theo cái bình nước lọc.

Lý Hữu vỗ vỗ nệm giường nói: “Lại đây.”

“Đã tới rồi, đừng giục nữa.”

Cậu thông thả đến chỗ tủ đầu giường, lấy cái ly lớn, đổ nước vào, mới vừa đặt bình nước xuống, cả người đã bị Lý Hữu ôm lấy, đè trên giường.

Lý Hữu từ trên cao nhìn xuống nhìn cậu, giả vờ bắt chước mấy kẻ ác ôn chuyên “cưỡng ép con nhà lành” hỏi: “Còn dám cãi lại anh nữa không?”

Thiệu Ly cười khiêu khích: “Anh nói thử xem.”

Lý Hữu nói: “Xem ra, anh phải cho em thử một lần mới được.” Vừa nói vừa gãi lòng bàn chân của Thiệu Ly. Đó là nơi nhạy cảm của Thiệu Ly, cậu cảm thấy nhột đến nỗi gập thắt lưng cười không ngừng.

Trong lúc trêu ghẹo cậu, Lý Hữu vẫn không quên nhiệm vụ chính, hai ba cái đã lột sạch Thiệu Ly, khiến cậu ôm cánh tay nói “Lạnh.”

Lý Hữu liền xốc chăn lên, sau đó cúi người xuống, nghiêm túc “trừng phạt” cậu.

Like Loading...

55. Chương 55

Cuối cùng, Lý Hữu để Thiệu Ly bắn trong tay của hắn, rồi bật điều hòa. Sau đó, hắn nâng thắt lưng Thiệu Ly, đặt cậu em đã thức tỉnh hắn nhắm ngay lỗ vào đã cực kỳ trơn kia.

Lý Hữu nhìn cậu, cười đến mức làm cho người ta mặt đỏ tim đập, chậm rãi cắm vào trong thân thể cậu.

Hắn cắn tai Thiệu Ly, tán tỉnh: “Anh là chồng của em.”

Lời tán tỉnh này thật sự quá “đen tối”.

Mặt Thiệu Ly đỏ bừng, cậu vừa vội lại vừa tức.

Cũng may, do hai người thường xuyên ân ái, nên không làm huyết khẩu bị thương, mà ngược lại càng ngày càng mềm dẻo. Lúc chậm rãi cắm vào cũng không cảm thấy đau lắm, tất cả có được hơn phân nửa là công dụng của thứ thuốc mỡ kia.

Lý Hữu cúi đầu hôn miệng cậu, bắt đầu nhẹ nhàng dong đưa. Mông dần bị đâm đến phát ra tiếng bạch bạch. Lý Hữu nâng thắt lưng cậu lên cao hơn, dùng tốc độ nhanh hơn, góc độ phức tạp hơn mà chân chính “phạt” cậu.

Hắn đặt Thiệu Ly nghiêng nửa người, đầu tựa vào giường, thân thể gập lại, tại nơi ẩm áp đó dùng tần suất cao nhất mà điên cuồng ra vào, khiến Thiệu Ly thất thần, không có khả năng làm gì nữa. Tiếp đó, hai đôi

môi quần chặt vào nhau, đầu lưỡi quện lấy nhau, năm ngón tay đặt ở bên ngoài chặn duỗi ra đan xen vào nhau, gắt gao nắm chặt lại.

Lý Hữu lại cúi đầu liếm lên mi mắt của cậu, Thiệu Ly đành phải mở to mắt, nhìn hẩn cười.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn ngủ đầu giường, nụ cười kia thoát nhìn có chút hư ảo.

Đồng tử Lý Hữu mở lớn, sức lực trên eo hoàn toàn không thể khống chế mà mạnh hơn rất nhiều.

Giường rung lắc dữ dội, vang lên những tiếng kẽo kẹt, Thiệu Ly không nhịn nổi phải nói: “Anh... làm... nhẹ thôi, c... oi chừng bị nghe... nghe... thấy.”

Lý Hữu đáp lời, nói: “Không đâu.”

Sau đó, bọn họ ai cũng không còn tâm trí đâu mà nói chuyện.

Cuối cùng, một tay Thiệu Ly nắm chặt lấy ga giường làm điểm tựa, ngón tay cậu bấu chặt lại, gần như là xuyên qua lớp vải. Cậu giống như mới từ dưới nước vớt lên, cả người đều là mồ hôi. Lý Hữu còn trong cơ thể cậu chạy nước rút, cố gắng đâm thật sâu. Lúc dịch thể bắn vào vách tường bên trong, hai người không hẹn mà cùng rên rỉ thành tiếng.

Lý Hữu nằm trên người cậu thở dốc, tạm thời có chút hơi quá sức. Qua không bao lâu, Thiệu Ly nâng thất lưng lên ra hiệu cho hắn trượt xuống.

Lý Hữu cúi đầu hôn nhẹ lên miệng cậu, xuyên tạc ý muốn của cậu mà hỏi: “Còn muốn à?”

Thiệu Ly nhắm mắt lại, mặt đỏ lên. Cậu cũng không chịu thua, ăn miếng trả miếng, nói: “Thở hổn hển như vậy còn làm được à? Ráng giữ chút sức đi.”

Lý Hữu nói: “Xem ra, phải chứng minh cho em thấy coi anh còn sức không vậy.”

Sau đó, giường lại tiếp tục rung lắc dữ dội, hình như Lý Hữu đã quyết tâm, tối hôm nay phải cố gắng tạo ra một đứa con nữa.

Chỉ có điều, lúc này hình như không còn thuận lợi như lần trước, hai người đã vất vả càn cù cày cấy như thế mấy ngày nay, nhất là Lý Hữu, vất vả lâu như vậy cuối cùng vẫn không có chút động tĩnh gì.

Thật đúng là:

Có lòng trồng hoa hoa chẳng nở

Vô tình cấy liễu, liễu mọc xanh.

Tối thứ sáu, sau khi xong việc ở tiệm, Thiệu Ly đến tiệm thuốc mua một vài thứ.

Cậu đang cầm một hộp thuốc lên xem thì Lưu Ưu đã đi ra từ một đầu khác gọi: “Thiệu Ly, đã lâu không gặp, đến mua thuốc à?”

Thiệu Ly nhanh tay bỏ hộp thuốc lại trên giá đựng, cười nói: “Không phải, tôi chỉ coi thôi.”

Lưu Ưu tiến về phía cậu, nhìn tới nhìn lui những hộp thuốc được sắp xếp trên giá đựng thuốc trước mặt cậu, cười ra vẻ tôi hiểu mà.

Cô nói: “Chỉ là mua thuốc này thôi mà, có gì phải ngượng ngùng. Đều là người trưởng thành rồi, còn ai quan tâm đến chuyện này?”

Thiệu Ly cười ha hả, nói: “Không có mà.”

Lưu Ưu đại khái nhìn ra cậu có chút xấu hổ, cũng không nói tiếp nữa.

Thế là hai người lại nói một chút chuyện về tình hình Thiệu Phi gần đây, sau đó tự thanh toán tiền của mình rồi rời khỏi tiệm.

Vốn cậu chỉ nghĩ đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, kết quả buổi sáng thứ bảy, Thiệu Phi lại gọi điện thoại cho cậu nói trưa chủ nhật cô làm tiệc chúc mừng khánh thành công ty ở khách sạn, muốn mời Thiệu Ly qua, sẵn dịp đi xem công ty mới của cô.

Dù sao cũng là người nhà, chị của mình tổ chức tiệc khánh thành, người em trai như cậu cũng sao có thể không ra mặt chúc mừng.

Nói ra đã có thể làm cho người khác chê cười.

Hơn nữa, lại còn đúng lúc Chu Mạnh đang có khúc mắc với Thiệu Phi.

Thiệu Ly không nghĩ nhiều, cậu quyết định đi .

Buổi tiệc được tổ chức thực long trọng, đại đa số đều là nghệ sĩ, sao đang nổi, đèn flash chớp nháy liên tục khiến cậu không thể mở mắt.

Hôm nay, Thiệu Phi khiến mọi người không thể dời mắt. Thân hình thu hút, vóc dáng tuyệt đẹp, mặc một chiếc váy dài màu xanh navy, diện những món trang sức thật đắt tiền, cô tự tin nhìn vào camera cười thật tươi.

Thiệu Phi cảm thấy rất hạnh phúc, thậm chí cô không cần nói gì, chỉ cần dùng nụ cười tự tin này cùng một thân toàn là trang phục sang trọng, đắt tiền để chứng minh cho tất cả mọi người thấy: cô ấy đã thành công , thành công hơn bất cứ ai khác .

Đặc biệt, ngay cả một số giám đốc của những công ty giải trí nổi tiếng cũng đến chúc mừng, trong đó còn có ông chủ cũ của cô – Trịnh Bàn, tổng giám đốc của MES .

Tất cả điều này trong mắt Thiệu Ly không khác gì trò hề.

Ai có thể đoán được, nữ nghệ sĩ mới vào nghề năm đó không một xu dính túi, ngây ngô đáng thương, thiếu chút nữa bị MES chèn ép đến không còn đường có thể đi, chỉ dùng không đến mười năm, đã có thể hòa lẫn trong giới điện ảnh lấm bõn chen này, cùng ông chủ cũ tay bắt mặt mừng, nói chuyện thật vui, chỗ đứng cũng ngang hàng.

Quả là thế sự biến hóa khôn lường làm cho người ta không thể nào đoán trước được. Thiệu Ly vừa tìm một vị trí ngồi xuống uống rượu, Chu Mạnh đã lập tức ngồi ngay bên cạnh cậu.

Hắn hình như có ý ám chỉ điều gì đó mà nói: “Chị Phi thật thông minh, hơn nữa số mệnh cũng tốt, có một cậu em trai lúc nào cũng dốc lòng giúp đỡ mình như cậu, thật là làm cho người ta hâm mộ mà.”

Lúc Chu Mạnh nói những lời này, Thiệu Phi đang hăng hái nhìn vào camera trả lời những câu hỏi của phóng viên.

Thiệu Ly nhìn cô ấy rồi nói: “Tôi cũng không giúp được gì cho chị ấy.”

Chu Mạnh liền ngồi nhích lại gần cậu, ra vẻ rất thân cận với cậu.

Hắn đề thấp thanh âm, cười nói: “Sao lại nói như vậy, cậu thực sự rất có bản lĩnh.”

Like Loading...

56. Chương 56

Suy nghĩ đầu tiên của Thiệu Ly là: Chu Mạnh hình như biết quan hệ giữa cậu với Lý Hữu, nên có ý định gây sự. Phỏng chừng lúc này ở trong mắt đối phương, cậu chắc chắn đã trở thành phiên bản sống của “Hồ ly tinh”.

Cậu nghĩ nếu cậu là người hay gây chuyện, cậu chỉ cần lấy điện thoại ra gọi cho Lý đại thiếu gia, “làm nũng” dâm thọt vài câu như: tình cũ của anh đang nói móc em, em mặc kệ, anh quản lý lại cậu ta đi. Bằng cách này, Lý Hữu sẽ giải quyết giúp cậu, Chu Mạnh cũng sẽ không dám ra mặt kiếm chuyện với cậu.

Nhưng điều quan trọng là cậu không phải là người thích so đo với người khác, vả lại đàn ông lúc nào cũng có sự kiêu ngạo riêng của bản thân. Chuyện nhỏ như cái mắt muối này mà cũng phải giao cho người khác xử lý thì còn gì gọi là đàn ông?

Vậy là cậu lấy cớ đi toilet.

Đánh không lại thì phải chạy.

Cậu cũng không phải là đầu đất, có thể nhẫn nhịn để người ta dùng ngôn ngữ bất nạt như thế.

Ngồi trong WC một lúc, Thiệu Ly chuẩn bị đi ra thì di động vang lên, là Lưu Ưu gọi, nói Thiệu Phỉ đang ở trên lầu chờ cậu. Cô ấy muốn gặp cậu bàn một số chuyện.

Thiệu Ly đành đi lên lầu.

Cậu đoán Thiệu Phỉ tìm cậu chắc là do chuyện của Chu Mạnh.

Cậu vừa vào bên trong, đã thấy Thiệu Phỉ đứng giờ đang ngồi đó, chỉ có một mình cô, không thấy Lưu Ưu đâu.

Thấy cậu, Thiệu Phỉ quả nhiên đã vội thốt lên: “Vừa rồi, chị thấy Chu Mạnh đi lại chỗ em ngồi, hán không kiếm chuyện gì chứ? Có nói gì với em không?”

Thiệu Ly trả lời: “Chưa nói được vài câu, em đã lấy cớ bỏ đi rồi.”

Thiệu Phỉ chỉ vào ghế sofa đối diện mình, nói: “Ngồi đi, chị đã nhờ Lưu Ưu đi lấy một ít thức ăn. Hồi này, chị cũng chưa ăn được gì. Em cũng thật là..., vừa quay lưng đã không thấy bóng dáng.”

Thiệu Ly cười, đặt mông ngồi xuống sofa.

Vừa ngồi xuống, Lưu Ưu đã mang đồ ăn đi vào, cô cười nhìn Thiệu Phỉ nói: “Món thịt bò này, chị đã nhờ bếp trưởng làm chín năm phần, em ném thử coi có hợp khẩu vị không?” Thuận tay đưa cho Thiệu Ly một khay trái cây đã được xắt nhỏ, vừa nói: “Hồi này ở quầy cà phê đụng phải Chu Mạnh, nó hình như có âm mưu gì đó, cũng không chịu nghĩ xem mình đang ở đâu. Còn dám ở buổi tiệc của Phỉ Phỉ nói với phóng viên, đã chuẩn bị sơ bộ cho việc mở studio riêng. Nói chuyện này ở buổi tiệc khánh thành công ty của Phỉ Phỉ, cũng không sợ người ta nghe xong rồi chê cười.”

Thiệu Phỉ cất khối thịt bò ném thử rồi nói: “Mặc kệ nó đi. Nếu nó thực sự có năng lực, em cũng không ngại.”

Cô ấy dường như không đặt sự “vươn lên” của Chu Mạnh vào mắt mình.

Lưu Ưu hình như hiểu ý chỉ nhìn cô mà cười, không nói thêm gì nữa.

Bọn họ còn nói về tình hình buổi tiệc một lúc rồi Lưu Ưu mới nói: “Vay em ăn trước đi, chị xuống dưới lầu chiêu đãi phóng viên một chút vậy.”

Thiệu Phỉ đáp: “Chị đi đi.”

Lưu Ưu nhìn Thiệu Ly cười, gật đầu xem như chào hỏi, vô cùng cao hứng mà rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại hai chị em cậu.

Thiệu Ly mới hỏi: “Lý Duy gần đây như thế nào rồi?”

Thiệu Phỉ nhàn nhạt trả lời: “Rất tốt.” Cô ăn hơn phân nửa khối thịt bò, đem chén đĩa để qua một bên, bưng ly rượu lên nhấp một ngụm, đột nhiên nói: “Chị thay Duy Duy cảm ơn em, Ly Ly.”

Câu nói này rất đột ngột, khiến Thiệu Ly hoàn toàn không thể nào lý giải.

Cậu hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thiệu Phỉ bước lên phía vài bước, hai tay nắm lấy tay cậu nhìn cậu. Cô cười rất thân thiết, tự đáy lòng hình như rất cao hứng, nói: “Là như thế này, Lý gia đã cho Duy Duy nhập hộ khẩu rồi. Tuy lúc đăng ký hộ khẩu là trên danh nghĩa của Lý Chiêu Vinh, nhưng em biết không, ông ta hiện tại ngay cả cái ngón tay cũng không động đậy được, đừng nói là làm chuyện này.”

Ngụ ý, việc này không phải là do Lý Chiêu Vinh làm trước khi bị đột quỵ.

Đã không phải là Lý Chiêu Vinh, như vậy người duy nhất của Lý gia quan tâm đến hai mẹ con Thiệu Phỉ, cũng chỉ có thể là Lý Hữu.

Kỳ thật Thiệu Ly nghe xong cũng không ngạc nhiên lắm, dù sao việc này buổi sáng, Lý Hữu đã đề cập với cậu. Nhưng điều làm cậu ngạc nhiên là, giờ phút này thái độ của Thiệu Phi trước quan hệ của cậu và Lý Hữu, hoàn toàn là thản nhiên đón nhận.

Cậu nghĩ nếu đổi lại là người khác sẽ nghĩ như thế nào? Nếu là bà Thiệu, lúc này chắc chắn đã muốn đánh chết cậu.

Bỏ hết mọi quy củ trước đó, trở thành đồng tính luyện ái, cùng một người đàn ông khác ở chung với nhau, dù sao cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp có thể làm rạng rỡ tổ tông, càng không thể đưa ra ánh sáng cho mọi người đều biết.

Nhưng Thiệu Phi có vẻ không để tâm đến điều này, thậm chí cô còn vô cùng chân thành, nói: “Kỳ thật chuyện của hai người vào ngày đó ăn cơm, chị đã nhìn ra được chút ít. Chị cũng thấy rõ, xem ra Kim rất thích em. Em với anh ta cũng có chút tình cảm. Ly Ly, chúng ta là người thân của nhau, cho nên hôm nay chị muốn nói với em mấy câu, có thể em không thích nghe nhưng chị vẫn phải nói, mấy năm gần đây tuy rằng lời đồn đãi về Kim có chút không tốt, thay người yêu như thay áo. Nhưng em cũng biết, có được địa vị này, cái thừa thừa, dễ xuống tay nhất chính là đám người bầu quanh anh ta. Nếu em thật sự muốn chung sống với anh ta cũng không có gì không tốt, chỉ là có một số việc, em nên để ý một chút.”

Cô nói ra vẻ rất chân thành khuyên cậu, Thiệu Ly nghe xong cũng cảm thấy có trăm ngàn loại tư vị trong lòng.

Cậu nói: “Chuyện này... Em vẫn không biết phải nói sao với chị. Sao đột nhiên chị lại nói đến chuyện này?”

Thiệu Phi nhìn cậu trong phút chốc, nói: “Lưu Ưu đã nói với chị, ngày hôm qua đã gặp em ở tiệm thuốc đang mua một ít thuốc.”

Thiệu Ly nói: “À, chỉ là trùng hợp gặp gỡ.”

Thiệu Phi đắn đo một chút rồi nói: “Không phải là em... làm người khác có thai chứ?”

Thiệu Ly sững sốt, nói: “Tại sao chị nói như vậy?”

Thiệu Phi nói: “Vậy sao ngày hôm qua em lại đến tiệm thuốc mua cái kia? Thuốc tránh thai đó?”

Thiệu Ly há miệng thở dốc, có chút sững sờ.

Cậu không ngờ Thiệu Phi sẽ nghĩ theo hướng này.

Tiếp tục tưởng tượng, Thiệu Ly cảm thấy Thiệu Phi đoán như vậy, tựa hồ cũng không phải không có đạo lý.

Cậu nói: “Chị nghĩ nhiều rồi, không có chuyện đó đâu.” Bộ dáng cậu nói chuyện không giống như đang nói dối.

Thiệu Phi theo bản năng nhẹ nhàng thở ra, cô uống một chút nước lạnh, nói: “Ừ, chắc là Lưu Ưu nhìn nhầm.”

Nói về chủ đề này, ai cũng không muốn tiếp tục, thậm chí ngay bây giờ muốn công khai đối mặt nhìn nhau, cả hai đều ngại ngùng nên họ quyết định dừng lại ở đây.

Sau đó, chợt nghe tiếng ho khan của Lưu Ưu từ ngoài hành lang vọng tới.

Cùng với âm thanh giày cao gót nện xuống sàn nhà, Lưu Ưu mở cửa đang khép hờ ra, thở hổn hển nhìn Thiệu Phi nói: “Vừa rồi ở hành lang chị nhìn thấy một bóng người, thoáng một cái đã đi mất, vừa rồi có ai tới đây không vậy?”. Rõ ràng là cô đã chạy rất nhanh tới đây.

Thiệu Phi nghe xong sững sốt, nói: “Không có.”

Lưu Ưu giữ cửa xong đóng chặt lại, lẩm bẩm: “Có thể là ai được nhỉ?”

Thiệu Phi suy đoán: “Chị chỉ vừa mới thấy ở đó, liệu có phải là phóng viên không?”

Lưu Ưu phủ nhận suy đoán này: “Vừa rồi phát phong bì, không thừa một cái nào cả, làm sao là phóng viên được. Hơn nữa phòng là do chính chị đặt, không ai biết em ở chỗ này. Lúc này là do chị sơ sót, Phỉ Phỉ, chị chỉ nghĩ là đi xuống một chút, không mất bao nhiêu thời gian, nên không đóng cửa..”

Thiệu Phỉ nhú chặt mi lại, mặc dù cô muốn nổi giận nhưng chỉ cần nghĩ đến Lưu Ưu là người đã ở bên cô bao nhiêu năm, giúp cô xử lý biết bao nhiêu chuyện từ nhỏ đến lớn, còn thân hơn cả người thân, vậy nên cô không thể nào trách móc nổi.

Người đi theo mình đã lâu, dù ít hay nhiều vẫn có chút tình cảm.

Chỉ có điều Lưu Ưu luôn luôn cẩn thận, không ngờ hôm nay lại có thể sơ suất như thế.

Cuối cùng vẫn là Thiệu Ly nói: “Muốn nghe thì nghe đi, dù sao cũng chưa nói chuyện gì quan trọng lắm.”

Thiệu Phỉ nghĩ xong thấy cũng có lý, nên chỉ nhìn Lưu Ưu khoát tay, ý bảo cô đừng quá lo lắng.

Thế là ba người lại hàn huyên vài câu, Thiệu Ly là người đầu tiên rời khỏi.

Buổi tối Lý Hữu về rất khuya. Vừa về đến nhà, hắn đã nằm thẳng trên giường, một tay vừa cởi cà- vạt một tay vừa cởi nút áo nói: “Thành phố H có một hạng mục mới, cần anh tự mình ra mặt thảo luận. Mấy ngày nay anh không có nhà, em với Tiểu Tây chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Thiệu Ly đang muốn cùng hắn đề cập đến chuyện của Lý Duy, nghe hắn như thế nói, liền nghĩ hay là khoan nói chuyện này trước vậy.

Cậu hỏi hắn: “Khi nào thì anh đi?”

Lý Hữu nói: “Sáng mai, anh sẽ cố gắng xong mọi việc trước thứ Sáu.”

Like Loading...

57. Chương 57

Hắn gối đầu lên đùi Thiệu Ly, xoa chân mày, nói: “Thật là mệt.” Hắn lấy ánh mắt ý bảo Thiệu Ly cởi quần áo giúp mình.

Thiệu Ly vòng hai tay trước ngực, từ trên cao nghiêng đầu nhìn xuống hắn, ý tứ rất rõ ràng: có tay có chân thì tự mình cởi. Còn nghĩ mình là đứa con nít ba tuổi à.

Khẩu khí Lý Hữu có chút mềm mỏng hơn, nói: “Đi mà, hôm nay anh rất mệt mỏi.”

Điều này thật không giống tác phong lạnh lùng, cứng rắn ngày thường của hắn, Thiệu Ly cảm thấy bất rút, cuối cùng cũng giúp hắn cởi áo khoác, còn áo sơ mi chỉ cởi hai nút trên cùng.

Lý Hữu nói tiếp: “Quà mừng tiệc mừng thọ của ông nội anh đã đặt sẵn rồi, sáng chủ nhật sẽ có người đưa đến đây. Quần áo của em với Tiểu Tây cũng đã có người chuẩn bị, cũng sẽ mang qua lúc đó. Em nhớ đợi anh trở lại.”

Thiệu Ly ngập ngừng hỏi: “Thế nào cũng phải đi à?”

Lý Hữu trả lời: “Em năn nỉ anh đi, anh cũng có thể cho người khác đi.”

Trong mắt hắn đều có ý cười, rõ ràng là đang đùa giỡn cậu, mắt hai giây Thiệu Ly mới hiểu hắn đang trêu chọc mình, cậu ở trong lòng mẹ kiếp không ngừng.

Cậu cũng không chịu thua kém, nói: “Ồ được, vậy anh cầu xin em năn nỉ anh đi, anh cầu xin nhiệt tình vào có thể em sẽ năn nỉ anh chút xíu đó.”

Nói cả một tràng dài, gần như phải uốn lưỡi liên tục.

Thật sự là người không bao giờ chịu thua thiệt. Lý Hữu rộng lượng, cũng không cùng cậu so đo, trực tiếp dè dặt cậu lại, tặng cậu một nụ hôn đúng chuẩn kiểu Pháp. Hôn xong, hắn cười đến mức làm cho Thiệu Ly cực kỳ xấu hổ rồi nói: “Chờ anh trở lại.”

Thiệu Ly nghĩ tên này có khi chẳng mấy khi đi công tác. Nếu không, chỉ đi đến thành phố H gần vậy cũng phải dận dò xếp cái này, chuẩn bị cái kia bao nhiêu là câu phí nước bọt như thế.

Sau đó, cậu kéo Lý Hữu dậy, giục hắn đi tắm rửa, sau đó dưới sự “vô cùng kiên quyết” của Lý đại thiếu, còn thuận tiện giúp Lý đại thiếu gia chà rửa, cọ xát đến nỗi Lý Hữu thiếu chút nữa đã phản ứng.

Thiệu Ly vội vàng ném khăn mặt vào người hắn, chưa kể còn nhéo mặt hắn một cái mới đóng cửa lại bỏ chạy.

Lý Hữu đứng dưới vòi hoa sen, thở ra một hơi thật sâu, cảm thấy vừa bị dày vò vừa ngọt ngào.

Hắn biết Thiệu Ly không dễ dàng thổ lộ tình cảm với người khác. Thoạt nhìn với ai cậu cũng rất nhiệt tình nhưng kỳ thật lúc nào cậu cũng giữ khoảng cách với người khác, dựng lên một bức tường phòng thủ rất kiên cố, không cho ai bước qua, chỉ có lúc đối mặt Thiệu Hiểu Tây mới có thể lộ ra bộ dáng vừa ngây thơ, hồn nhiên như thế.

Bây giờ cậu lại dùng vẻ trẻ con này với hắn, thật hiếm có, đương nhiên cũng khiến người khác cảm thấy bị dày vò mà.

Lý Hữu đỡ trán, cười, hình như những ngày sống chung với cậu, mỗi ngày trở nên không còn buồn tẻ nữa mà nó dường như có sức sống và sinh động hơn nhiều.

Đây đã từng là cuộc sống mà hắn đã chờ đợi, hắn cảm thấy cần phải mua một cái gì đó khi trở lại.

Buổi tối, hai người ôm nhau ngủ đến hơn nửa đêm. Tờ mờ sáng, Lý Hữu ôm Thiệu Ly hôn một lúc, rồi mới ăn mặc chỉnh tề đi công tác.

Ngày đầu tiên Lý đại thiếu gia đi vắng, Thiệu Ly vẫn chưa cảm thấy có gì khó khăn. Ngày hôm sau, cũng như ngày đầu còn có thể chịu được. Nhưng kết quả tới ngày thứ ba, ngày thứ tư, có một loại tình cảm mang tên là nhớ nhung không hiểu sao lại chiếm cứ toàn bộ trái tim cậu.

Lúc trước, mỗi ngày Lý Hữu đều ở nhà, bản thân cậu cũng không cảm thấy người này có bao nhiêu “quý giá”, vốn chỉ là một người lúc nào cũng im lặng, ít nói, không biết gì gọi là thú vị, gần như có sự có mặt của hắn hay không cũng như nhau mà thôi.

Vẫn là cái từ kia: không thú vị.

Nhưng đến khi Lý Hữu thực sự không ở nhà, Thiệu Ly ngược lại cảm thấy mình hình như đã làm rơi mất một nửa tâm hồn, làm gì cũng không thấy thoải mái.

Cậu không biết rằng thói quen là một thứ rất đáng sợ.

Bình thường ở nhà, nhất là lúc ở phòng bếp nấu cơm, cho dù Lý Hữu ít nói, không có gì thú vị, không lái nhãi cũng không dài dòng, nhưng ít nhất có hắn bên cạnh cậu. Hắn sẽ giúp cậu bóc tỏi hoặc đưa gia vị cho cậu nấu. Mặc dù hắn rất ít nói chuyện nhưng Thiệu Ly nói cái gì hắn cũng trả lời ít nhất một câu. Thậm chí, đến công việc rửa bát mà hắn lúc trước vừa nhìn đã xoay người đi thẳng, giờ đây cũng cam tâm tình nguyện làm cùng cậu không chỉ một, hai lần.

Hiện tại chỉ có mình cậu, Thiệu Ly trái lại đã đánh mất cả hồn.

Buổi tối, lúc cậu nhìn TV mà thờ dài đến lần thứ mười ba, Thiệu Hiểu Tây cuối cùng cũng nhận không được dừng làm bài tập về nhà, nói: “Ly Ly, nếu ba đang nhớ bố thì hãy gọi điện thoại cho bố đi. Con sẽ không chê cười ba.”

Thiệu Ly ôm cái gối vào trong ngực, cuộn thành một khối, nói: “Con không hiểu đâu.”

Thiệu Hiểu Tây đảo mắt xem thường, nói: “Vậy ba cứ tiếp tục thờ dài đi, con không giúp được gì rồi.”

Bé đã nói hết lời rồi, Thiệu Ly không muốn cũng đành chịu thôi.

Chín giờ tối, điện thoại đúng giờ vang lên đến.

Cũng giống như mấy lần trước, đợi đến tiếng chuông thứ sáu vang lên, Thiệu Ly mới đứng lên, tiếp nhận cuộc gọi, hờ hững nói: “Không phải anh nói đang bận nhiều việc không rảnh tiếp điện thoại sao? Vậy bây giờ là xảy ra chuyện gì?”

Cậu còn đang giận dữ vì lúc trưa hôm nay, Lý Hữu dám tắt điện thoại của cậu.

Lý Hữu ở đầu dây bên kia cười, nói: “Sự tình đã thỏa thuận sắp xong hết rồi, buổi chiều ngày mốt là anh về đến nhà.”

Thiệu Ly nói: “Ừ, hiệu suất rất cao nha.”

Cậu nói một cách hời hợt khiến Thiệu Hiểu Tây ở trong lòng lăm lăm, Ly Ly, ba thật là già mồm cái lão già mồm cái lão, để xem ba có thể chống được đến lúc nào.

Thiệu Ly vẫn còn đang trò chuyện với Lý Hữu. Cậu nói được một lúc xong kéo Thiệu Hiểu Tây qua, cho bé nói chuyện với Lý Hữu vài câu, rồi mới bỏ Thiệu Hiểu Tây ra, tiếp tục nói chuyện không biên giới với người ta.

Bọn họ nói cho tới khi di động sắp hết pin, cũng không chịu tắt máy.

Nhìn đồng hồ trên tường, Thiệu Hiểu Tây giật cổ áo Thiệu Ly, nói: “Ly Ly, hai người còn định nói chuyện đến bao giờ? Đã ba tiếng rồi.”

Like Loading...

58. Chương 58

Thiệu Ly cười khanh khách, ôm bé vào ngực giống như ôm một con thú nhồi bông, giả vờ định cắn bé, xong mới cười với Lý Hữu ở đầu dây bên kia nói: “Con gái ghen tỵ kìa.”

Thiệu Hiểu Tây lập tức phủ nhận: “Con không có.”

Lý Hữu cũng cười, hỏi: “Con muốn mua cái gì không? .”

Trong giọng nói của hắn tràn ngập sự cưng chiều của người cha dành cho con gái.

Trước đây, tuy rằng hắn rất yêu thương Thiệu Hiểu Tây, nhưng còn không đến nỗi giống như bây giờ, bộ dáng hắn như muốn cho cô bé toàn thế giới này, không hề có nguyên tắc. Quả nhiên, cho dù ý chí sắt đá đến đâu cũng không chịu nổi oanh tạc của tình thân.

Thiệu Hiểu Tây nói: “Ừm, con thấy hai ngày nay Lý Tường đang luyện bóng rổ, vậy bố cũng mua cho con một trái đi.”

Thiệu Ly nghe xong cười ha hả, nhéo cánh tay của bé, nói: “Con bé thế này mà đòi chơi bóng rổ. Không biết con đánh bóng rổ hay là bóng rổ đánh con nữa.”

Lý Hữu cười thành tiếng, hỏi tiếp: “Con còn muốn gì nữa không?”

Thiệu Hiểu Tây trả lời: “Tạm thời hết rồi.”

Bé rất tinh quái sử dụng hai từ “tạm thời”, phỏng chừng là muốn thừa dịp Lý Hữu trở về, sẽ xin thêm mấy thứ nữa.

Hai bậc phụ huynh nghe xong chỉ cười không ngừng.

Thiệu Ly lấy lại điện thoại, nói: “Được rồi, cứ như vậy trước đã, ngủ đi, có việc gì ngày mai nói sau.”

Lý Hữu nói: “Được. Anh có mua một vài thứ, em đợi anh trở về.”

Thiệu Ly tò mò, hỏi: “Cái gì vậy?”

Lý Hữu mập mờ, nói: “Nhìn thì biết. Anh vẫn nghĩ muốn mua cho em, nhớ chờ anh.”

Thiệu Ly lắc đầu, cười: “Anh chỉ gọi trí tò mò của em là giỏi.”

Cậu nghĩ thế nào Lý đại thiếu cũng sẽ mua cho mình một thứ gì đó thật xa xỉ mà ngay cả bình thường cậu chưa được thấy.

Hai người còn nói thêm vài câu mới chịu gác máy.

Thiệu Hiểu Tây nằm trong lòng của Thiệu Ly, sờ cái tai nóng đến sắp bốc khói của cậu, nói: “Ly Ly, ba thật không có tiền đồ, chỉ gọi có một cuộc điện thoại mà lỗ tai đỏ hết rồi.”

Thiệu Ly lập tức phủ nhận: “Tai ba đỏ từ đó đến giờ rồi.”

Thiệu Hiểu Tây trêu chọc: “Ba ngại người thì cứ thừa nhận đi, còn xấu hổ gì nữa.”

Thiệu Ly then quá hóa giận, nói: “Trẻ con thì hiểu cái gì.”

Sau đó, hai cha con ở trên giường vui đùa, cuộn thành một khối, hạnh phúc giống hệt hai chú hamster, một lớn, một nhỏ, trông rất thú vị.

Chỉ có điều, trên đời này có rất nhiều chuyện vĩnh viễn không thể nào đoán trước.

Thứ sáu, mưa liên tục kéo dài, bắt đầu từ buổi sáng. Tối tận chiều tối, mưa càng lúc càng lớn, từng hạt mưa lạnh lẽo mang theo sự ẩm ướt đập vào người, khiến người ta run rẩy,

Mưa đầu mùa lúc nào cũng như vậy, thời điểm giao thời giữa mùa thu và mùa đông mang theo từng đợt rét lạnh.

Lý Hữu tối hôm qua đã nói trong điện thoại rằng hôm nay sẽ trở về, Thiệu Ly tuy rằng ngoài miệng không nói gì nhưng thật ra trong lòng vẫn có chút hưng phấn.

Hôm nay là ngày cậu có tinh thần nhất trong chuỗi ngày Lý Hữu đi vắng, cứ thế dầm mưa đi về, mặc dù ướt hết nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi. Điều này cho thấy không phải là cậu đang hưng phấn, mà là cực kỳ hưng phấn.

Ngay cả Đặng Khải cũng nhin không được nói thêm: “Ly Ly hình như đang rất cao hứng thì phải?”

Gần đây, Trần Trạch đang thử hẹn hò với đối tượng mà Trương Nhị giới thiệu, anh đã tập buông tay nhưng vẫn không nhin được ghen tuông, nói: “Cậu ta vui quá hóa mù luôn rồi.”

Đương nhiên thấy Thiệu Ly hạnh phúc như vậy, anh vẫn rất vui. Mặc dù, anh yêu đơn phương cậu đã được mười năm.

Buổi tối Thiệu Ly cực kỳ có tinh thần, hiếm khi không bủn xỉn, chịu bỏ tiền ra mua rất nhiều nguyên liệu để nấu ăn, thực đơn hôm nay rất phong phú, có súp cua, gà xé phay, gà nướng, cá nấu chua ngọt, còn có rau dền, khoai lang chiên, súp nấm, bí đỏ. Bữa cơm này so với ba bữa hàng ngày của họ phong phú hơn rất nhiều.

Lúc Thiệu Ly xách đồ ăn từ chợ về, trên đường gặp hai vợ chồng nhà kế bên, họ nhìn cậu cười rất tươi.

Thiệu Ly liền cười đáp lại, cậu còn muốn vẫy tay chào người ta nhưng hai tay xách hai bịch đồ ăn lớn như vậy, nâng lên có chút khó khăn, đành cười gượng nhìn hai vợ chồng hàng xóm.

Chờ Thiệu Hiểu Tây tan học về đến nhà, nhìn đến trên bàn cơm đặt hơn phân nửa là đồ ăn, bé còn chưa kịp cởi giày, đã nhin không được quay về hướng phòng bếp trêu ghẹo Thiệu Ly: “Ly Ly, ba thật là người trọng sắc khinh con gái mà.”

Thiệu Ly đang ở phòng bếp xào rau, chỉ nghe loáng thoáng giọng nói của bé, từ trong bếp nói vọng ra: “Con gái nói cái gì đó.”

Thiệu Hiểu Tây lập tức nói: “Không có gì.”

Bé nghĩ thầm, rõ ràng là Thiệu Ly dối xử bất công mà. Mặc dù, Lý Hữu trở về, bé cũng rất vui nhưng nhìn Ly Ly nhà bé để tâm đến việc này như vậy, bé vẫn thấy không cam lòng.

Từ trước tới giờ, mọi tâm tư, tình cảm của cậu vẫn luôn luôn xoay quanh bé, hiện tại trong lòng cậu đã có thêm một người nữa, bé không còn giữ vị trí duy nhất trong lòng cậu rồi.

Thứ tình cảm mâu thuẫn, đổ kị này làm Thiệu Hiểu Tây nhỏ bé cảm thấy không quen, có chút lúng túng.

Bé cầm lấy di động của Thiệu Ly gọi điện cho Lý Hữu.

Thế nhưng, ngoài ý muốn, điện thoại lại không liên lạc được, Thiệu Hiểu Tây đành chạy vào bếp hỏi Thiệu Ly: “Ly Ly, sao lúc này bố lại tắt máy?”

Thiệu Ly nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Bên ngoài sét đánh ầm ỹ, hay là vẫn còn ở trên máy bay.”

Thiệu Hiểu Tây nói tiếp: “Không phải đã nói năm giờ là về đến nhà sao? Bây giờ đã gần bảy giờ rồi.”

Like Loading...

59. Chương 59

Thiệu Ly vịn lửa nhỏ xuống, hai tay vòng trước ngực, nhìn bé cười đến thực “đáng ghét”. Cậu nhéo mặt Thiệu Hiểu Tây nói: “Uầy, con gái lo lắng cho bố à?”

Thiệu Hiểu Tây trừng mắt nhìn cậu, giận dữ nói: “Coi như con chưa nói gì hết.” Sau đó chạy lạch bạch về phòng khách xem TV. Thiệu Ly dựa vào tường, nhìn theo bóng lưng của bé cười ha ha. Rốt cuộc, hai người ngồi đợi đến tám giờ vẫn chưa thấy người về.

Tám giờ hơn, Thiệu Ly đứng ngồi cũng không yên, cậu cầm lấy di động gọi điện cho Lý Hữu. Nhưng tới tận giờ này, điện thoại vẫn tắt máy.

Điều này hơi lạ.

Hành trình đi từ thành phố H đến thành phố S tổng cộng cũng không đến hai giờ, nhưng đã hơn ba giờ Lý Hữu vẫn tắt máy. Đã có chuyện gì xảy ra?

Thiệu Ly đưa mắt nhìn thời tiết bên ngoài, có chút lo lắng.

Cậu đi đến giá để giày dép thay giày vào, lấy cây dù, quay đầu lại nhìn Thiệu Hiểu Tây nói: “Ba đi ra ngoài xem. Con ở nhà, có việc gì nhớ gọi điện thoại cho ba, không được chạy ra ngoài, có biết không?”

Thiệu Hiểu Tây nhìn cậu, hai hàng chân mày nhỏ nhỏ nhăn lại, gần như đụng vào nhau. Bé rất thông minh dường như đã nhận ra điều gì, lo lắng hỏi Thiệu Ly: “Ly Ly, có khi nào bố gặp chuyện gì không may không?”

Thiệu Ly xoa gáy bé, nói: “Đừng nghĩ nhiều. Ba đi ra ngoài xem thử, sẽ lập tức trở về ngay.”

Thiệu Hiểu Tây vội nói: “Con cũng đi.”

Thiệu Ly quay đầu trừng mắt nhìn bé, nói: “Con đi theo chỉ thêm phiền toái thôi.”

Nhìn cậu nghiêm túc như vậy, Thiệu Hiểu Tây ghen lời, không dám cãi lại.

Nói xong, Thiệu Ly nhanh chóng mang dù rồi ra cửa.

Cậu đi thẳng đến công ty Lý Hữu. Cậu đoán cho dù Lý Hữu ở thành phố H, nửa đường xảy ra chuyện gì phải ở lại, bên phía tổng công ty bên này không thể nào không biết.

Cậu nghĩ rất đơn giản, nhưng thật sự hiện tại cậu cũng thể nghĩ ra nơi nào khác.

Vừa tới Quốc Tế Viễn Đô đã bị lễ tân lịch sự ngăn lại.

Thiệu Ly vội vàng nói: “Xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi một chút, hiện tại bên cô có thể liên lạc với tổng giám đốc Lý không?”

Trong công ty họ, có rất nhiều tổng giám đốc họ Lý, vì thế lễ tân phải hỏi lại: “Xin hỏi ngài tìm vị Lý tổng nào?”

Thiệu Ly lập tức trả lời: “Lý Hữu.”

Hai tóc cậu bị mưa xối ướt đẫm, lúc này nước vẫn còn nhỏ giọt nhưng cậu không có tâm tình để lau.

Lễ tân lịch sự trả lời: “Xin lỗi ngài, hiện tại Lý tổng không có đây.”

Trái tim Thiệu Ly như ngừng đập! Cố gắng buộc mình bình tĩnh, cậu lắng nghe tiếng sấm nổ vang bên ngoài, cảm thấy da đầu run lên. Sớm biết như vậy, lúc nói chuyện cùng Lý Hữu đã bảo hẩn về muộn một hôm.

Cậu khẩn trương nói tiếp: “Vậy có thể giúp tôi liên hệ với người hợp tác với công ty ở thành phố H hay không?”

Dĩ nhiên, yêu cầu này không có khả năng được tiếp nhận.

Lễ tân càng thêm lịch sự nói: “Thật ngại quá, nhưng thưa ngài, hiện tại đã hết giờ làm việc của công ty. Nếu ngài có thắc mắc gì có thể quay lại công ty vào lúc 9 giờ sáng mai. Công ty chúng tôi chỉ làm việc từ 9 giờ sáng đến 6 giờ tối. Cảm ơn ngài, mong ngài hợp tác.”

Đã nói thẳng thừng như thế, Thiệu Ly đành phải đi ra ngoài.

Thiệu Ly đứng ở cổng lớn công ty, nhìn lên trên, tầm mắt cậu bị chặn lại bởi những ô cửa thủy tinh. Cậu đánh mắt tìm kiếm một cách cẩn thận, nhưng không có chỗ nào còn ánh đèn. Cậu thật ra chỉ muốn xác nhận rằng có thể Lý Hữu đã trở lại và cũng có thể hẩn có việc rất quan trọng cần phải xử lý nhưng lễ tân lại không biết.

Ngay lúc này, cậu chỉ muốn níu kéo một lý do nào đó để cậu có thể chấp nhận, để cậu có thể tiếp tục tìm kiếm cách liên lạc với Lý Hữu.

Bây giờ, cậu cảm thấy thật hối hận, biết vậy trước khi Lý Mạnh Sơn về, cậu đã hỏi cách thức liên lạc với ông rồi.

Cậu vừa đi qua đi lại vừa gọi cho Lý Hữu, cậu đã không còn tâm trạng nghĩ đến việc che giấu.

Chợt cậu nhìn thấy Tô Viện.

Tô Viện cầm trong tay một cái bình giữ nhiệt, đi sau cô là một người đàn ông trung niên có vẻ là lái xe. Ông ta đang bế Lý Trình còn Chu Mạnh thì bung dù cho cho Tô Viện, vừa đi vừa nói chuyện.

“Chú Ngũ, A Hữu không sao chứ?”

Lý Ngũ trả lời: “Tôi cũng không biết rõ.”

Tô Viện dặn dò: “Nếu ông nội hỏi đến, chú cứ nói là không có chuyện gì. Ông cụ đã lớn tuổi rồi, không chịu nổi tin này đâu.”

Lý Ngũ đáp: “Tôi hiểu.”

Bọn họ nhanh chóng đi vào cổng Quốc Tế Viễn Thông, trong đêm tối không hề thấy Thiệu Ly đang tiến đến gần.

Cuối cùng, Chu Mạnh cũng thấy cậu. Hẩn thúc tay Tô Viện, ý bảo cô nhìn qua hướng của Thiệu Ly đứng. Tô Viện thuận theo tầm mắt của hẩn nhìn qua.

Nhìn thấy Thiệu Ly, trên mặt cô cũng không có nhiều thay đổi, quay lại nhìn Lý Ngũ đang cầm dù nói: “Khẩu vị A Hữu khá nhạt, lát nữa chú nhớ cho anh ấy uống ít nước trước.”

Lý Ngũ tiếp tục trả lời: “Ừ.”

Bọn họ chỉ tiếp tục nói chuyện không thèm nhìn về phía cậu, vô tình lướt ngang qua cậu.

Giờ phút này, Thiệu Ly không nói được gì, cũng không thể nào cảm nhận rõ mình đang ôm loại tâm tình gì.

Cậu nghĩ hay là cậu nghe nhầm? Rõ ràng vừa rồi tiếp tân cũng nói giám đốc họ Lý rất nhiều, làm sao lại trùng hợp là Lý Hữu thế được?

Mất hai giây sau, cậu mới phản ứng lại, chạy theo bọn họ.

Nhưng lúc đó, bảo vệ đã mở cửa cho Tô Viện và Chu Mạnh đi vào bên trong Quốc Tế Viễn Đô.

Lý Ngũ là thân tín phò tá bên Lý Mạnh Sơn đã nhiều năm, chắc chắn bảo vệ đã nhận ra ông ta nên không dám ngăn bọn họ lại.

Đến cuối cùng, chỉ còn Thiệu Ly lẻ loi ướt sũng đứng ngoài cửa, nhìn theo bóng bọn họ khuất sau thang máy.

Không phải cậu không nghĩ đến việc đuổi theo hỏi rõ ràng, chỉ là lúc này cậu không thể vào được.

Thật ra, không phải cậu không thể xông vào nhưng dù sao cậu cũng phải suy nghĩ thay cho thể diện của Lý Hữu.

Ngộ nhỡ để việc này truyền rai, rơi vào tai người nhà hay bạn bè của Lý Hữu, cậu thì không có gì, dù sao cậu cũng đã quen với việc này, thế nhưng Lý Hữu chắc chắn sẽ rất mất mặt.

Cậu nghĩ trước tiên cứ đợi một chút có lẽ sẽ có cơ hội chẳng.

Càng đứng trước cửa công ty càng lâu, cậu càng cảm thấy mình dường như đã lọt vào một không gian kỳ lạ khác, giống như đang nằm mơ, có gì đó không chân thật.

Cậu đương nhiên không ngốc đến nỗi chưa từng nghĩ đến chuyện khác ở trong đầu.

Huống chi, từ trước tới giờ, cậu luôn là người có trực giác rất nhạy bén.

Cuối cùng, lễ tân nhìn thấy cậu cứ đứng trước cửa công ty, cả người ướt sũng, rất đáng thương, đành cười khổ, khuyên: “Tiên sinh, ngài dừng nữa đợi. Mặc dù, tổng giám đốc Lý đang ở trên lầu, nhưng hôm nay ngày ấy không thể nào gặp ngài được. Hay là ngài trở về đi, bên ngoài mưa còn kèm theo sấm chớp, hiện không phải lúc để ngài đứng dưới mưa đâu.”

Thiệu Ly gần như bắt được một chiếc phao cứu sinh, nói: “À, thì ra tổng giám đốc Lý đã về từ sớm?”

Lễ tân có chút kiêng kị mấy máy môi một lúc rồi nói: “Thật có lỗi, chuyện này tôi không thể nói nhiều.”

Thiệu Ly gần như thất hồn lạc phách nhìn cô gật đầu như cảm ơn, rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Cơn mưa đầu mùa đông của thành phố S, mưa tầm tã, điên cuồng như muốn phá tan mọi thứ, trút hết toàn bộ mọi tích tụ trong một lần mới mãn nguyện. Mưa... vô tình làm ướt áo ai.

Like Loading...

60. Chương 60

Đã gần 9:30, trạm xe chỉ còn thừa thớt hai, ba người cầm ô đứng cố gắng đợi xe. Xe chạy đến, họ vội vàng giũ nước trên người lách lên, ngay cả thời gian dừng lại một chút cũng không có.

Thiệu Ly đứng ở trạm xe buýt tiếp tục chờ xe. Xe không đến nhưng lại có một đôi giày da cao cấp xuất hiện trước mắt cậu.

Lý Hữu đứng ở chỗ đó, bóng đêm giống như đều tan chảy trong ánh mắt đó, u ám, không có chút ánh sáng nào.

Cách một khoảng khá xa vẫn có thể ngửi được mùi rượu trên người hắn.

Hơn nữa, ánh mắt hắn nhìn Thiệu Ly hết sức kỳ lạ.

Thiệu Ly vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nhưng ngay lập tức giống như một trái bóng bị xì hơi, trở lại nguyên trạng như lúc đầu.

Cậu không biết hiện tại Lý Hữu đang có chuyện gì.

Hắn rõ ràng uống rất nhiều rượu, hoàn toàn không giữ được sự nghiêm túc, cẩn thận của ngày thường. Đến cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra?

Hai người đứng dưới màn mưa, nhìn chằm chằm vào đối phương.

Đường như, họ muốn thông qua đôi mắt để cảm nhận tận sâu thẳm trong trái tim đối phương lúc này đang chất chứa tâm tình gì.

Sau đó, Lý Hữu phá vỡ sự im lặng này trước. Hắn nói: “Tại sao em lại uống thuốc?”

Thiệu Ly có chút không hiểu, hỏi lại: “Anh nói cái gì?”

Lý Hữu tiếp tục nói: “Lâu nay em vẫn luôn uống thuốc.” Đây rõ ràng là câu khẳng định không phải nghi vấn hay tự sự.

Thiệu Ly lập tức tiền hiểu ra, miệng cậu khẽ hé, lần đầu tiên cảm thấy có miệng mà không thể sử dụng để nói được gì.

Lý Hữu nhắm mắt lại, dưới cằm hắn đã mọc một lớp râu xanh. Lúc ngược nhìn lên, cả gương mặt hắn lộ ra vẻ tiêu tụy, uể oải, thống khổ, nôn nóng. Cả người hắn như chìm trong một loại cảm xúc phức tạp, không diễn tả thành lời.

Sau đó hắn đi phía trước từng bước từng bước một, càng lúc càng đến gần Thiệu Ly, như là hỏi chính mình hoặc có thể là đang hỏi Thiệu Ly: “Ly Ly, em có yêu anh không? Với anh, em có một chút tình cảm nào không?”

Vấn đề này thật sự nằm ngoài dự đoán của cậu, một câu hỏi rất đột ngột.

Yêu hay không yêu... câu hỏi này đã theo bọn họ từ quá khứ đến hiện tại. Thậm chí, Thiệu Ly vẫn nghĩ trong vài chục năm tới nữa, không ai trong hai người sẽ nhắc tới.

Lý Hữu cho tới bây giờ chưa từng hỏi cậu, còn cậu cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ hỏi Lý Hữu câu này.

Bọn họ đã là cha của một đứa trẻ rồi, còn để câu hỏi ngây ngô này làm khó sao? Hơn nữa, phải lấy cái gì để định nghĩa là yêu hay không ?

Lúc nào cũng phải luôn miệng “em yêu anh” sao? Nếu như vậy, xem ra “yêu” rất rẻ .

Nếu nói, lúc Lý Hữu không ở nhà, cậu nhớ hắn; lúc nhận được điện thoại của Lý Hữu từ thành phố xa xôi kia, cậu cực kỳ vui mừng; lúc Lý Hữu nói sẽ trở lại, cậu vui vẻ chuẩn bị trước cơm chiều chờ hắn, tất cả những điều đó là “yêu” mà hắn nói, thì hình như cậu...yêu hắn.

Yêu thì sao còn không yêu thì thế nào?

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Chẳng lẽ nếu tương lai không yêu, hai người sẽ đi trên hai con đường khác nhau?

Nếu vậy, thì tất cả mọi thứ đều là vô nghĩa.

Thiệu Ly cúi đầu, chậm rãi nói: “Thật ra, em cũng không biết nói như thế nào. Nhưng hiện tại, em với anh và Tiểu Tây, một nhà ba người cùng chung sống như vậy không tốt sao?”

Đáp án này không làm cho Lý Hữu cao hứng nổi. Hắn hít một hơi thật sâu, nhưng thật lâu cũng không thể thở ra.

Có đôi khi, hắn tình nguyện làm người hồ đồ.

Thiệu Ly không thừa nhận đối với hắn cũng chính là phủ nhận.

Hắn biết, lúc trước Thiệu Ly chịu ở bên cạnh hắn, không hẳn là do cậu cam tâm tình nguyện. Trên thực tế, phần lớn nguyên nhân là do hắn “ép buộc, dụ dỗ”. Vì vậy, hơn lúc nào hết, hắn cấp bách muốn có một đứa con nữa với Thiệu Ly. Có thêm một đứa nhỏ, đại khái hai người cũng có thể chân chính quyết tâm yên ổn sống. Thiệu Ly nếu có thể bằng lòng vì Thiệu Ly tiếp nhận hắn, có lẽ sẽ vì đứa con thứ hai này của bọn họ mà chịu giao trái tim của cậu ra, một lòng một dạ đặt trên người hắn.

Hắn vẫn luôn tin rằng tình yêu có thể chậm rãi bồi dưỡng. Nhưng hiển nhiên Thiệu Ly không nghĩ như vậy, cậu vẫn luôn uống thuốc, không muốn có thêm đứa nhỏ nữa. Gần như cậu nóng lòng chờ Thiệu Ly trưởng thành để đến một lúc nào đó sẽ chào tạm biệt hắn.

Buổi tối hôm đó, Chu Mạnh gửi cho hắn đoạn video. Mặc dù hắn biết rõ đây chính là kế ly gián, nhưng vẫn không thể không chế được mà đi xác nhận. Nếu đổi lại là một người khác, không liên quan đến hắn, ngay cả liếc mắt tới hắn cũng lười.

Lúc ấy, hắn vừa mới nói chuyện điện thoại với Thiệu Ly, trong tay vẫn còn cầm chiếc nhẫn thì nhận được tin sét đánh này. Ngày hôm sau, hắn trở về nhà sớm hơn một chút, mở ngăn tủ dưới TV ra, trong đó hơn phân nửa hộp thuốc tránh thai đã trống rỗng. Lúc đó, hắn cũng không biết đến cuối cùng trong lòng mình đang có cảm nhận gì. Ngay cả khi biết rõ chân tướng này, hắn vẫn lưu luyến, không muốn rời xa Thiệu Ly, không nỡ để cậu cô đơn. Tất cả chân tình ít ỏi của hắn toàn bộ đều dành cho người này. Đoạn tình này chỉ có hắn càng lún càng sâu. Nghe có vẻ thật đáng buồn cười, đến cuối cùng chỉ có hắn tự mình đa tình.

Mưa càng lúc càng lớn, những tia chớp vạch ngang chân trời tựa như những con rắn thừa dịp không trung mở ra mà bò lung tung.

Mùa đông năm nay chắc chắn sẽ rất lạnh.

Xa xa, đã thấy Chu Mạnh cùng Tô Viện mang dù chạy đến.

Đến khi thấy rõ ràng người đứng đối diện với Lý Hữu là ai, Tô Viện cắn chặt môi.

Cô đi đến cách Lý Hữu tầm ba bốn mét rồi dừng lại, không tiến thêm nữa.

Chu Mạnh cùng chạy lại, nhìn thấy Thiệu Ly đang đứng đối diện Lý Hữu, cũng giật mình.

Hắn thực hối hận vừa rồi lỡ miệng, tiết lộ với Lý Hữu chuyện nhìn thấy Thiệu Ly đứng ngoài cổng.

Hắn không ngờ rằng Lý Hữu sẽ đuổi theo “đứa em trai giả” này của Thiệu Phỉ, dù cậu ta dám có gan làm chuyện vụng trộm sau lưng Lý Hữu. Hắn nghĩ Lý Hữu cho dù không nổi giận cũng sẽ không dễ dàng buông tha Thiệu Ly.

Chu Mạnh biết Lý Hữu hận nhất là bị người phản bội, hơn nữa với thủ đoạn tàn nhẫn, không ai dám chọc đến hắn. Bây giờ, lại mất hết mặt mũi như vậy chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn khiến cho thằng nhóc này không thể sống yên ở thành phố S.

Bởi vậy, Thiệu Phỉ cũng chắc chắn sẽ rất dỗi hờn. Ai bảo lúc trước cô ta huênh hoang cho lắm vào, bây giờ phần thắng đã nằm trong tay hắn.

Thật là một con đàn bà ngu ngốc!

Huống chi Tô Viện là ai? Lý Trình là ai?

Hắn tin tưởng vô luận là quá khứ, hiện tại hay tương lai, cho dù bên cạnh Lý Hữu có bao nhiêu người lui tới, với hắn, Tô Viện vĩnh viễn là người đặc biệt nhất, không một ai có thể thay thế được, huống hồ còn có Lý Trình.

Phía trước, Thiệu Ly cúi đầu không nói lời nào, Lý Hữu đưa lưng về phía bọn họ. Mọi thứ gần như hòa vào đêm đen, không ai nói gì.

Sau đó chợt nghe Tô Viện cất tiếng nói: “A Hữu, trở về đi. Mưa lớn như vậy, sẽ bị cảm đó.”

Chu Mạnh nói: “A Hữu, chị Viện ướt hết người rồi.”

Lý Hữu không có phản ứng.

Tô Viện nói: “Có chuyện gì trở về rồi từ từ nói. Tiểu Thiệu, cậu mau khuyên nhủ A Hữu đi.”

Ngữ khí của cô hết sức thành khẩn, gần như là cam chịu, nhẫn nhịn.

Chu Mạnh nghe không nổi nữa, hắn tiến lên nắm tay áo Lý Hữu, nói: “A Hữu, đừng nói chuyện với loại người này. Dám mượn gan trời, làm trò vụng trộm sau lưng anh. Tốt nhất, anh nên cho hắn một bài học nhớ đời, nếu không hắn ý mình có chỗ dựa là Thiệu Phỉ liền không coi ai ra gì. Thiệu Phỉ là cái gì chứ? Loại mặt hàng như hai chị em cô ta, chỉ cần có tiền cho bọn họ là được, chả cần quan tâm đó là ai giống y như nhau, em sớm đã ...”

Chưa kịp nói tiếp, đã bị Lý Hữu quay lại cho một cái tát vào mặt, những âm cuối còn chưa nói xong cũng bị nuốt lại.

Đó rõ ràng là hành vi bao che khuyết điểm, Tô Viện tức đến nổi mặt cũng vắn vẹo.

Chu Mạnh không dám nói lời nào.

Mấy năm nay, nếu không phải nhờ quan hệ của Lý Hữu, cho dù hắn có làm mọi cách cũng không thể leo lên đến địa vị như ngày hôm nay. Trước đây, lúc còn là thực tập sinh, không xu dính túi, mỗi ngày đều phải sống cuộc sống “thấp hèn”, tiền lương thấp đến mức ngay cả chó cũng không thèm.

Bây giờ, hắn đã có biệt thự gần bờ biển, tám chung cư cao cấp trong thành phố. Chưa kể, còn có bốn chiếc xe thể thao, năm chiếc xe việt dã. So với 90% dân số ở thành phố S này phải nói là quá xa hoa.

Hắn có thể đi bất cứ nơi nào trên thế giới nếu hắn muốn, theo sau hắn là cả đám fan hâm mộ, mỗi ngày vây quanh hắn, sùng bái hắn, chiêm ngưỡng hắn, ngưỡng mộ hắn, thật lòng thật dạ mà yêu hắn.

Những nghệ sĩ cùng thế hệ hoặc không cùng thế hệ, ai thấy hắn cũng phải cúi lưng gật đầu, vuốt mông ngựa kêu một tiếng “anh Mạnh” hoặc là “Tiểu Chu”.

Hắn đã không còn là người bị người khác bắt nạt cũng không dám hé răng, một tên nhà quê đến từ nông thôn.

Hắn có vị thế đủ để coi thường Thiệu Ly, người phải sống cuộc sống nghèo hèn giống như con kiến.

Thế nhưng... Lý Hữu chỉ dùng một cái tát đã cho hắn thấy rõ sự thật. Vì thế, hắn chỉ còn cách quay đầu lại nhìn Tô Viện, trưng cầu ý kiến.

Sắc mặt của Tô Viện so với hắn cũng không hề tốt hơn bao nhiêu, cô còn đang đắn đo nên có nên mở miệng hay không? Nếu có, thì phải nói gì?

Lúc này, Lý Trình được Lý Ngũ ôm đứng một bên, rất đúng lúc hất xì một cái.

Nó nhìn Tô Viện, có chút cẩn thận, nói: “Mẹ ơi, con lạnh.”

Tô Viện ôm nó vào lòng, nói: “Được rồi, chúng ta trở về thôi.”

Lý Trình nhìn theo bóng dáng Lý Hữu, hỏi: “Vậy còn anh thì sao?”

Tô Viện nói: “Con nít không được hỏi nhiều như vậy.”

Lý Trình im lặng hai giây, đột nhiên nói: “Con cũng không còn nhỏ. Chuyện mẹ nói với cậu Tiểu Mạnh con biết hết rồi.” Nó chui sâu hơn vào ngực Tô Viện, nhìn về phía Lý Hữu, nhỏ giọng nói tiếp: “Con biết anh thật ra không phải là anh. Hơn nữa, anh cũng không thích con.”

Like Loading...

61. Chương 61

Anh không phải là anh, vậy là cái gì?

Lời này Thiệu Ly nghe không hiểu.

Quả thật, cậu không thể nào nhìn rõ nút thắt trong chuyện này của Lý gia. Từ trước tới giờ, Lý Hữu chưa từng đề cập qua với cậu, đặc biệt là đoạn chuyện cũ của hắn và Tô Viện.

Mưa, càng lúc càng lớn.

Lý Ngũ cũng lên tiếng khuyên hắn: “Thiếu gia, về thôi.”

Lý Hữu không nói lời nào, cũng không buồn động đậy.

Tô Viện dùng tư thế gà mẹ che chở gà con, gắt gao ôm Lý Trình, tầm mắt của cô dừng ở trên người Thiệu Ly, nhưng lại nói với Lý Hữu: “A Hữu, nghe lời chú Ngũ đi.”

Mà Lý Trình đang nằm trong ngực cô cũng nhìn về phía Thiệu Ly, trông rất đáng thương, lạnh đến cả người run rẩy giống một con gà con bị đông lạnh.

Thiệu Ly đành nói: “Có việc gì chờ anh bình tĩnh rồi nói sau, em về trước đây.”

Sau đó, cậu nhảy bừa lên một chiếc xe.

Cậu đi về phía một chỗ trống gần cửa sổ ở hàng ghế thứ ba. Nhưng cậu vẫn không đành lòng, đưa dù ra ngoài cửa sổ cho Lý Hữu nói: “Cầm rồi trở về đi.”

Lý Hữu không nhận dù của cậu, hắn xoay người đi về cửa xe bên kia.

Nhưng chưa kịp bước lên xe, đã bị Lý Ngũ cản lại.

Lý Ngũ nói: “Lão thái gia đến rồi, đang đứng ở phía trước.”

Lý Hữu gắt lên: “Tránh ra.”

Lý Ngũ kiên trì nói “Thật sự là lão thái gia.”

Lý Hữu nhìn ông ấy, không hề có ý nhượng bộ.

Lý Ngũ đành phải nói: “Thiếu gia, tôi không lừa cậu.”

Bọn họ cứ đứng đó giằng co, cuối cùng thật sự là Lý Mạnh Sơn xuất hiện, được Lý Tĩnh đỡ một bên, từ từ đi tới, nói lớn: “A Hữu, là ta.”

Lúc này, cửa xe bus môn “Críttt” một cái rồi đóng lại, xe phun ra một luồng khói rồi từ từ lăn bánh.

Lúc Lý Hữu quay đầu nhìn lại lần nữa, xe đã đi xa ít nhất khoảng năm, sáu thước.

Lý Mạnh Sơn đứng đối diện hắn, nói: “Tất cả đều về nhà cho ta.”

Lý Tĩnh vỗ vai Lý Hữu, đau lòng nói: “Về đi thôi, A Hữu. Em xem lại mình đi, hiện tại đã trở thành cái gì rồi?”

Lý Hữu vẫn ngẩn người nhìn theo hướng xe bus đang xa dần. Không quá vài giây, hắn xoay người đi về phía Quốc Tế Viễn Đông.

Hắn đi không đến mười bước, đã bị bảo tiêu chặn lại.

Lý Mạnh Sơn quát lên: “A Hữu, đứng lại! Bây giờ, ngay cả lời ta nói cháu cũng không nghe phải không?”

Lý Tĩnh gấp đến độ dậm chân, vội nói: “A Hữu, em muốn chọc giận ông nội à?”

Lý Hữu vẫn cứ đứng dưới mưa, khoảng chừng nửa phút sau, mới nhắm mắt lại thở ra một hơi, nói: “Được, cháu trở về.”

Tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Gió vẫn tiếp tục gào thét.

Về đến nhà, Lý Tĩnh nhìn Lý Mạnh Sơn, thận trọng nói: “Hay là để cho bọn họ về phòng tắm nước ấm trước đã, đều ướt lướt thướt cả, để con nhờ thím Vương nấu dùm mấy chén canh gừng.”

Lý Mạnh Sơn ngồi trên ghế thái sư đặt trong phòng khách kia, khoát tay, nói: “Không vội.”

Tầm mắt của ông dừng ở trên người Lý Hữu trong một lát rồi lại chuyển qua Tô Viện. Cuối cùng, lại nhìn Lý Ngũ nói: “Thế nào mà chú cũng có mặt góp vui trong vụ lộn xộn của bọn chúng vậy?”

Lý Ngũ ngập ngừng: “Lão thái gia, tôi...”

Tô Viện nhanh miệng trả lời thay: “Ba, chú Ngũ cũng vì...”

Lý Mạnh Sơn liếc cô một cái: “Không có hỏi cô.” Lại tiếp tục nói với Lý Ngũ: “Tôi hỏi chú đó.”

Lý Ngũ vẻ mặt tự trách, nói: “Là do tôi hồ đồ.”

Về mặt hối hận này của chú cũng đã in hằn dấu vết của thời gian của những người có tuổi. Chú làm việc ở Lý gia đã lâu, đi theo bên người Lý Mạnh Sơn cũng đã hơn năm mươi năm, nên chú hiểu rất rõ tính tình của Lý Mạnh Sơn: Nếu chuyện thuộc bổn phận của mình thì có thể quản, còn chuyện không liên quan thì tuyệt đối không thể nhúng tay vào. Người Lý gia làm việc, từ trước đến nay đều phân biệt rõ ràng.

Lý Mạnh Sơn nhìn chú một lúc rồi từ tốn nói: “Không phải chú hồ đồ, là do chú còn nghĩ đến thân tình. Mẹ của Lý Trình là cháu gái của chú, chú không bỏ mặc được, ta hiểu mà,”

Ông không bao giờ gọi thẳng tên Tô Viện, mà chỉ gọi là mẹ của Lý Trình, bình thường ông cũng gọi mẹ của Lý Thịnh – Trần Tổ Văn như vậy.

Tô Viện cúi đầu, cắn chặt răng.

Lý Mạnh Sơn lại chỉ vào Tô Viện, nói với Lý Ngũ: “Chú hãy nhìn kỹ đi, cô ta thật không giống người nhà của chú chút nào, tham vọng quá lớn, không hề đơn giản.”

Lý Tĩnh nghe xong, mặt cũng biến sắc mà nói lớn “Ông nội.”

Lúc này, thím Vương đã bưng canh gừng qua.

Lý Mạnh Sơn thực tùy ý mà phát tay, nói: “Đều uống trước đi.”

Thím Vương nhanh tay đưa cho mỗi người một chén. Lúc đưa cho Lý Hữu, thím có chút hoảng sợ, hỏi: “Đây là làm sao vậy? Như thế nào ngay cả râu cũng chưa cạo?” Lý Hữu là do thím chăm nom từ nhỏ đến lớn, gần giống như là con ruột của thím, nên thím rất quan tâm đến hắn.

Lý Hữu chỉ nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì đâu.”

Lý Mạnh Sơn hừ nhẹ, bảo: “Nó không có việc gì, không cần phải để ý đến nó, trước hết dẫn Lý Trình đi lên lầu đi.”

Thím Vương vẫn có chút đau lòng nhìn Lý Hữu, sau đó mới dắt Lý Trình lên lầu.

Lúc này, trong phòng khách chỉ còn lại Tô Viện, Lý Hữu, Lý Tĩnh, Lý Ngũ và Lý Mạnh Sơn.

Lý Mạnh Sơn chậm rãi hỏi: “Cái tẩu đâu?”

Lý Ngũ nhanh chóng lại chỗ cái tủ, lấy tẩu ra, bỏ thuốc vào, đốt lửa rồi mới đưa cho ông.

Lý Mạnh Sơn hút hai cái, lại uống ngụm trà, dường như cảm thán nói: “Haiz... mới chớp mắt đã nhiều năm như thế, còn ta cũng đã già.”

Lý Tĩnh vội hỏi: “Ông nội?”

Lý Mạnh Sơn nhìn cô cười, lại nhìn Tô Viện, nói: “Cô không phải là nghĩ ta già rồi, người cũng bắt đầu hồ đồ rồi chứ, Tô Viện?”

Tô Viện sợ hãi đáp: “Con không dám.”

Lý Mạnh Sơn vẫn cười, nói tiếp: “Dĩ nhiên là cô dám. Như thế nào lại không dám chứ? Cô rất thông minh, lá gan cũng lớn, còn rất khôn khéo, tham vọng cũng lớn, không giống chú của cô năm đó cút lão già như ta khỏi nơi chết chóc, bây giờ vẫn chỉ theo bên cạnh ta trước sau hầu hạ, không có tiền đồ.”

Lý Ngũ vội nói: “Lão thái gia...”

Lý Mạnh Sơn nhìn chú gật đầu, tỏ vẻ cái gì cũng không cần nói, cứ để ông nói tiếp: “Chú Ngũ đối với Lý gia có đại ân, đối với ta lại càng có ơn, ta tất nhiên sẽ nể mặt chú ấy. A Hữu cũng phải như vậy.” Rồi ông quay qua nói với Lý Hữu: “Cháu nhớ cho kỹ, chú Ngũ là bậc cha chú, cháu phải biết hiếu kính chú ấy. Cho dù sau này, ta có đi rồi, cháu cũng phải như vậy.”

Lý Hữu tỏ ý đã hiểu, nói: “Cháu biết rồi.”

Lý Mạnh Sơn còn nói tiếp: “Về phần Tô Viện và Lý Trình, nể mặt chú Ngũ, ta cũng không muốn làm khó hai mẹ con cô. Lý Trình nếu thật sự có bản lĩnh, ta sẽ cho nó vào làm việc ở công ty, có điều đó là chuyện sau này, có lẽ ta không thể nhìn thấy được nữa.”

Lý Tĩnh nghe xong nóng nảy nói: “Ông nội! Ông đang nói cái gì vậy? Đang yên đang lành sao tự dưng lại nói đến chuyện đó?”

Lý Ngũ cũng vội nói: “Lão thái gia, việc hôm nay cũng là lỗi của tôi.”

Lý Mạnh Sơn giơ tay lên, ngăn chặn mọi người nói tiếp, rồi nhìn Tô Viện, đôi mắt như phủ một lớp gì đó trong suốt nhưng rất lạnh lẽo, nói: “Có một số chuyện, hôm nay ta muốn nói rõ ràng. Ta tuy rằng đã già, nhưng còn chưa có hồ đồ. Chuyện năm đó, không có chuyện nào rõ ràng, nhưng cái gì cần nhớ thì ta vẫn nhớ kỹ. Chuyện giữa Tô Viện cô, Chiêu Viễn và A Hữu, ta thân là chủ gia đình, dĩ nhiên không thể nào không biết gì hết. Cô cùng Chiêu Viễn lúc trước có chuyện gì, trong lòng tất cả mọi người đều biết, kể cả chuyện về sau cô có thể lựa ở bên A Hữu.” Đột nhiên, ngữ khí của ông lại thay đổi: “Nhưng mà cô lại không làm vậy. Đã là quả do chính mình chọn, tự bản thân mình phải nuốt. Khổ cũng được mà ngọt cũng tốt, là do bản thân cô lựa, không thể nào trách người khác.”

Ánh mắt Tô Viện chợt lóe lên, cô nói: “Con không hề trách ai.”

Lý Mạnh Sơn tiếp lời “Biết vậy là tốt nhất. Về phần lúc cô ở Đức, đã đến bệnh viện cho Lý Trình làm xét nghiệm DNA để xác nhận người thân, con bé Tĩnh đã nói với tôi. Nhân tiện, hôm nay vừa lúc có mặt mọi người, chúng ta cùng nói luôn một thể.”

Tô Viện nắm chặt mười ngón tay.

Lý Tĩnh dùng ánh mắt cổ vũ cô, rồi nhìn Lý Mạnh Sơn nói: “Ông nội, trong chuyện này, Trình Trình là vô tội. Chuyện từ trước đến giờ không hề liên quan đến nó.”

Like Loading...

62. Chương 62

Lý Mạnh Sơn nói: “Rồi. Ta hiểu.” Sau đó ông bảo Lý Ngũ đến thư phòng lấy tập hồ sơ.

Suốt cả quá trình, hai tay Tô Viện vẫn nắm chặt, không nói một tiếng nào, chỉ ngồi trên sofa.

Đợi Lý Ngũ lấy xong, Lý Mạnh Sơn bảo chú Ngũ lấy hết báo cáo xét nghiệm trong tập hồ sơ ra, để lên bàn trà, cho mọi người xem.

Ông không hỏi Tô Viện mà lại cười hỏi Lý Tĩnh: “Có phải trước kia cháu đã thấy nó rồi đúng không?”

Lý Tĩnh cầm hồ sơ nhìn một lát, gật đầu. Cô nhìn Tô Viện, rất tin tưởng rồi nói: “A Viện, đích thân cậu hãy nói việc này với ông nội đi.”

Nhưng, Tô Viện không hề nói lời nào.

Lý Mạnh Sơn cười, nhưng trong nụ cười đó không hề có chút ý cười nào cả.

Ông nói: “Ta xem không hiểu, con bé này, cháu đọc cho ta nghe xem.”

Lý Tĩnh đứng lên, vừa đọc vừa giải thích.

Cuối cùng cô kết luận: “Dựa trên kết quả này, có thể xác định Lý Trình và A Hữu là hai cha con ruột.”

Lý Mạnh Sơn dường như không nghe rõ, hỏi lại: “Sao? Cái gì?”

Lý Tĩnh ngăn người, nói: “Trên báo cáo nói, Trình Trình là con của A Hữu.”

Lý Mạnh Sơn trầm ngâm một chút, rồi đột ngột hỏi: “Cái bệnh viện xét nghiệm đó tên là gì?”

Lý Tĩnh trả lời “Là trung tâm nghiên cứu Thompson của Đức.”

“À.” Ông dẫn đo một lúc, sau đó hỏi Lý Hữu: “Cháu thấy như thế nào?”

Lý Hữu vô cảm, nói: “Cho đến hiện tại, cháu chỉ có một đứa con, nhưng không phải là Lý Trình.”

Hắn nói không hề do dự, cũng không hề ngập ngừng.

Cho dù có “bằng chứng” xác nhận Lý Trình là con đặt ở trước mặt, hần hình như cũng không hề nghĩ sẽ nhận nó.

Lý Tĩnh có chút không đành lòng, cô nhìn Tô Viện một cái, rồi quay sang khuyên Lý Hữu: “Trình Trình không hề làm sai gì cả, chuyện của người lớn là chuyện của người lớn, không thể nào đổ hết lên đầu trẻ con.”

Lý Hữu không nói lời nào, hần vẫn có chút thất thần.

Lý Mạnh Sơn chen ngang “Con bé này, cháu nói rất đúng. Nhưng mà điều kiện tiên quyết đó là Lý Trình thật sự là con của A Hữu, là cháu chắt trai của ta.”

Lúc này, ánh mắt ông cực kỳ minh mẫn.

Ông chậm rãi nói: “Loại báo cáo nước ngoài này, ta muốn có bao nhiêu loại, muốn kết quả gì là có kết quả đó.” Sau đó, ông quay qua nói với Tô Viện: “Cô muốn cho A Hữu phụ trách phải không? Điều này có thể. Nhưng trước hết, sáng ngày mai, ta sẽ cho người làm xét nghiệm lại. Ai cũng không thể bày trò trước mặt ta, trắng là trắng mà đen là đen. Ta tin rằng, trước mặt ta không ai dám giở trò đùa giỡn ta đâu. Cô có chịu hay không hả Tô Viện?”

Ở dưới bàn trà, hai tay Tô Viện nắm chặt lấy nhau. Cô nói: “Mạnh công, con không dám nói bậy bạ để A Hữu phụ trách như vậy.”

Mặt Lý Mạnh Sơn càng ngày càng xuống sắc, ông nghiêm giọng nói: “Không được! Đã làm thì phải nhận. Nếu là con của A Hữu thì phải để nó phụ trách, người nhà họ Lý không thể nào có chuyện dám làm mà không dám nhận được.”

Lý Tĩnh hình như không dám tin, nói: “Ông nội, đây là báo cáo do trung tâm nghiên cứu Thompson, uy tín của nó gần như là toàn thế giới đều biết. Tô Viện làm cách nào có thể làm giả được?”

Lý Mạnh Sơn phản bác nói: “Như thế nào không thể, bên ta có thể làm giả mấy cái này thì mấy thằng Tây cũng vậy thôi. Đều là người như nhau, đều ăn ngũ cốc hoa màu, con mắt lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào tiền thôi. Uy tín? Uy tín làm sao qua nổi tiền mặt?”

Quả đúng là sấm sét giữa trời quang.

Chỉ có Lý Hữu vẫn im lặng ngồi trên sofa, hoàn toàn không hề phản ứng gì, hình như hần đã sớm biết.

Lý Ngũ còn khiếp sợ hơn, chú quay qua hỏi Tô Viện “Cháu đã làm gì hả A Viện?”

Tô Viện rất trấn tĩnh nói: “Ba, con đã là người của Chiêu Viễn, không cần thiết phải sinh thêm nhiều chuyện như vậy.” Rồi quay qua nhìn Lý Tĩnh nói: “A Tĩnh, tớ nhớ chưa từng đưa báo cáo này cho cậu coi.”

Lý Tĩnh lập tức cũng nghẹn lời, đại khái thứ này cũng không phải Tô Viện cho cô xem.

Sau đó, chợt nghe “chát” một tiếng, Lý Mạnh Sơn đập một cái thật mạnh lên bàn.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Ông cụ rất ít khi nổi nóng. Lần cuối cùng, ông nổi trận lôi đình đã là chuyện của mười bảy năm trước. Lúc đó, mẹ của Lý Hữu qua đời chưa được nửa tháng, Lý Chiêu Viễn đã vội vã đón mẹ con Lý Thịnh về ở.

Lý Mạnh Sơn nói: “Việc này, nếu cô không cố ý làm gì, Lý Tĩnh há lại có thể bênh cô như vậy sao? Lại còn luôn trước mặt ta nói tốt cho cô và Lý Trình? Lấy xét nghiệm của cô không phải là ta, Lý Tĩnh chưa thấu hiểu sự đời, Lý Ngũ quá trọng tình, cả hai đều dễ dàng bị cô dắt mũi. Nhưng suy cho cùng là do Chiêu Viễn không nên thân, lúc đó đã qua lại với mẹ Lý Thịnh, lại còn bao dưỡng cô bên người. Cô là người khôn khéo, nhưng chưa khôn khéo đến mức có thể qua mặt tất cả mọi người trong nhà này. Ta nhìn người so với cô ăn muối còn nhiều hơn.”

Nói rồi ông nhìn Tô Viện có chút thương hại, nói tiếp: “Ta thấy cô cũng có có sắc đẹp, học thức, vậy mà lại cố tình chọn làm vợ bé của Chiêu Viễn, tuổi vẫn còn trẻ mà đã góa chồng, cực kỳ đáng thương. Cô làm vậy để làm gì?”

Tô Viện cũng không nói lời nào.

Sau đó, chợt nghe Lý Hữu nói: “Tôi đã điều tra.”

Hắn chỉ dùng hai chữ rất bình thường cũng đủ làm Tô Viện kinh ngạc, ngực cũng phập phồng, tất cả mọi biểu tình như dừng lại ở giây phút đó.

Hắn nói: “Tôi đã lấy bản xét nghiệm, tôi rất hiểu Lý Tĩnh, nếu không có nguyên nhân đặc biệt, chị ấy không có khả năng chịu chấp nhận cô và Lý Trình.”

Tô Viện vội nói: “Không phải...”

Lý Hữu lập tức chặn họng cô, hắn nói: “Đủ rồi, Tô Viện.”

Đã rất nhiều năm rồi, hắn đã không gọi đủ cả họ tên cô ra như vậy. Đã mười ba năm rồi... mà hiện tại, hai chữ này từ miệng hắn lý nói ra gần như đã không còn mang theo chút tình cảm nào nữa.

Hắn trước nay chưa từng thẳng thừng buông xuống như vậy.

Hắn không muốn tiếp tục cứ mãi dây dưa không dứt với Tô Viện như vậy nữa.

Bây giờ, Tô Viện mới để lộ ra sự sợ hãi.

Sau đó, Lý Hữu tiếp tục nói: “Về sau cô là cô, còn tôi là tôi, tôi cũng không muốn... thấy cô nữa. Còn nữa, cách xa Lý Tĩnh một chút.” Rồi hắn nhìn Lý Mạnh Sơn nói: “Ồ ngoại ô phía Tây, có một công trình xây dựng không tồi, cháu đã nói chú Vĩnh giữ lại cho Lý Trình một căn hộ, tháng sau sẽ để hai mẹ con họ chuyển qua, ông nội nghĩ như thế nào?”

Lý Mạnh Sơn chậm rãi nói: “Chuyện trong nhà ta để cho cháu làm chủ, cháu cảm thấy ổn là được.”

Lý Hữu nói tiếp: “Cả bảo mẫu và tài xế đều chuẩn bị sẵn rồi, sẽ không để Lý Trình chịu uất ức gì cả, chú có thể yên tâm rồi chú Ngũ.”

Lý Ngũ đáp lời: “Mọi chuyện tôi đều nghe theo sự an bài của thiếu gia và lão thái gia.”

Lý Hữu hài lòng nói: “Vậy là tốt.”

Hắn có thể là người rất đa tình nhưng hơn thế nữa hắn cũng là người vô tình.

Nếu đổi lại là hơn mười năm trước, hắn sẽ không thể nào đối xử với Tô Viện như vậy.

Chỉ đáng tiếc ngày hôm nay đã thay thế ngày hôm qua, thế sự biến hóa, không một ai có thể dự đoán trước.

Mà với Thiệu Ly, đã một tuần sau đêm đó, cậu vẫn thấy mình như lạc trong một giấc mộng.

Đêm đó, cậu đã biết Lý Hữu với Tô Viện có quan hệ, thậm chí thân phận của Lý Trình còn có chút mập mờ, không rõ ràng.

Sau khi nghe xong cảm giác thứ nhất của Thiệu Ly chính là: À, thì ra Lý Hữu là thẳng.

Like Loading...

63. Chương 63

Sau khi nghe xong cảm giác thứ nhất của Thiệu Ly chính là: À, thì ra Lý Hữu là thẳng.

Cái thứ hai cậu ý thức được, chính là: Lý Hữu rất có thể còn có một đứa con trai ngoài luồng nữa.

Mặc dù đứa con này trên danh nghĩa là em trai của hắn, nhưng ai cũng hiểu DNA luôn là công cụ tuyệt vời để xác định thân nhân.

Cái thứ ba mà cậu nghĩ là: Sở dĩ, Lý Hữu học theo người khác bày trò come out, hẳn là do lúc trước bị ảnh hưởng bởi “thất bại nhỏ” này.

Haiz... thì ra là vì người đàn bà của ba mình, thật là không có đạo đức, tại sao lại điên cuồng như thế chứ?

Nhân sinh quan thật đáng sợ.

Cậu muốn cười to ba tiếng ha ha ha tỏ vẻ khinh bỉ, thế nhưng cười không nổi. Cậu còn nghĩ: tại sao lúc trước chính mình lại tin tưởng rằng Lý Hữu là con chứ? Chưa kể, còn vội vàng mà bò lên giường hẳn.

Mẹ kiếp!

Sau đó, cậu hút một điếu thuốc, rồi suy nghĩ vẩn vơ về rất nhiều chuyện, về cuộc sống trước đây của mình, về những việc xảy ra những năm này và cả chuyện tương lai cậu sẽ sống ra sao.

Cuối cùng, cậu cũng ý thức được, có lẽ Lý Hữu đã có một đứa con trai rồi, Thiếu Hiểu Tây sẽ trở thành đứa con có hay không cũng được. Nghĩ vậy thì có xót xa thật, nhưng cũng đồng nghĩa là cậu và Lý Hữu sẽ đường ai nấy đi, về việc nuôi nấng Thiếu Hiểu Tây, cậu có mấy phần nắm chắc để thương lượng.

Vậy cũng tốt.

Cậu phả từng luồng khói thuốc vào không khí.

Cậu nghĩ nếu lúc này cậu đủ kích động, chắc chắn sẽ gọi điện qua dẫn mặt Lý Hữu: Mẹ nó, anh muốn gặp tôi thì gặp, không muốn gặp tôi thì giả vờ chơi trò mất tích, khiến người khác lo sợ, đem tôi đùa giỡn trong lòng bàn tay của anh, anh nghĩ mình giỏi lắm à? Anh cho rằng tôi là con chó mà anh nuôi sao, thích thì gọi đến không thích thì vứt bỏ sao? Anh là trai thẳng thì cũng đừng giả vờ là gay, anh cho là mấy cái này ai cũng có thể chạy theo mô-đen à?

Hoặc nếu cậu là người mưu mô, lúc này cậu nên chủ động gọi điện thoại, thừa nhận sai lầm với Lý Hữu: Em đã biết mình sai rồi, xin anh hãy cho em cơ hội sửa chữa.

Nghĩ thì rất đẹp, nhưng đến lúc làm thì hoàn toàn không hề dễ như vậy.

Cho nên lúc này, cậu vẫn ngồi trên sô pha, ngửa đầu hút thuốc.

Nghĩ một hồi, cậu lại đưa ra kết luận: Lý Hữu và Tô Viện kỳ thật đúng là rất xứng đôi.

Cùng là người có học thức uyên bác, có tài hoa, chí lớn. Họ có thể nói chuyện về nghệ thuật, đi nghe nhạc kịch, cùng xem triển lãm tranh, tán gẫu bằng những câu tiếng nước ngoài mà cậu nghe không hiểu, bàn về các phong tục của nước ngoài, tâm tình với nhau,... đúng là lãng mạn.

Điểm mấu chốt là cả hai có tiếng nói chung.

Sau đó, cậu lại nghĩ đến lúc cậu ở cùng với Lý Hữu. Hình như, không có chuyện gì đáng để nói, lúc nào cũng cậu cũng là người nói, Lý đại thiếu gia chỉ có ngồi nghe.

Rốt cuộc, giữa hai người có bao nhiêu sở thích chung?

Ừ...Thật đúng là nghĩ không ra.

Có kể cho nhau nghe những chuyện thời thơ ấu, niềm vui và nỗi buồn không?

Hình như... Là không có.

Có bao giờ đem chuyện trong nhà ra kể không?

Ừm... cũng không luôn.

Có hiểu rõ về nhau không?

À, vấn đề này chính cậu cũng cảm thấy buồn cười.

Haiz...

Lúc muốn rút điếu thuốc thứ ba ra, di động của cậu vang lên, là Trần Trạch gọi đến.

Năm nay, thành phố D vốn trực thuộc thành phố C đã xảy ra một trận động đất lớn. Ba của Trần Trạch đã bị nghiền nát một chân, thiếu chút nữa còn bị chôn dưới đồng đổ nát, không thể cứu ra được, lúc mẹ Trần Trạch gọi điện đến, nhịn không được khóc nức nở.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thiệu Ly gửi Thiệu Hiểu Tây ở nhà Dương Tiểu Hâm. Mặc dù chưa thể xác định rõ mối quan hệ giữa cậu và Lý Hữu hiện tại là gì nhưng cậu vẫn quyết định theo Trần Trạch đi xe lửa về phía Nam.

Tối hôm sau đó, bọn họ đã đến thành phố D, cơm còn chưa kịp ăn đã trực tiếp lái xe đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, ba mẹ Trần Trạch nhìn thấy anh lại tiếp tục khóc không ngừng, cuối cùng bà Trần lôi kéo Thiệu Ly nói: “Vẫn là Ly Ly cùng với A Trạch nhà ta thân thiết nhất.”

Thiệu Ly gãi đầu cười: “Ha hã, dì à, dì đừng có khách khí như vậy, A Trạch là anh em tốt của con, chuyện của cậu ấy cũng chính là chuyện của con. Hay là chúng ta trước hết dọn sẵn đồ đạc đi, trận động đất này rất kỳ lạ, con nghĩ nơi này không an toàn.”

Trần Trạch cũng nói: “Mẹ ơi, mau chóng thu thập đồ đạc đi, con đã mua sẵn vé xe rồi.”

Bà Trần quay qua hỏi ông Trần: “Ba nó ơi, ông nghĩ như thế nào?”

Ông Trần vẫn có chút không cam tâm nói: “Tất cả gia sản đều ở chỗ này, đi cái gì mà đi. Tôi không đi. Trận động đất này không phải qua rồi sao.”

Trần Trạch nghe xong nhú mồm, anh hơi lên giọng: “Ba à, ba nghĩ kỹ đi là tiền quan trọng hay mạng sống quan trọng?”

Ông Trần nghĩ một hồi, cực kỳ có phong thái của giai cấp “vô sản” nói: “Đều quan trọng.”

Trần Trạch nghe xong cũng muốn phát hỏa, Thiệu Ly ngăn anh lại, hỏi ông Trần: “Chú à, trong nhà ngoại trừ phòng ốc, còn có cái gì đáng giá không? Chú đừng nói với con là sổ tiết kiệm nha, thứ đó cũng có thể làm lại mà.”

Nhắc tới đây, ông Trần càng thương tâm, bắt đầu cằn nhằn liên tục: “Cháu nói xem tại sao nhà chú lại xui xẻo như vậy? Nhà mới mua chưa được nửa năm, động đất một cái, tất cả đều sụp hết. Chưa kể, trong nhà còn có hai cái TV LCD mới mua, à còn có máy lạnh với tủ lạnh cũng là đồ mới, còn có vô số đồ khác nữa, tổng cộng cũng mất mấy vạn chứ ít đâu.”

Lần đầu tiên, Thiệu Ly thấy có người còn keo kiệt hơn cả mình.

Trần Trạch lập tức nói: “Tất cả đều là vật ngoài thân, nếu không còn con vẫn có thể kiếm tiền mua cái khác.”

Ông Trần nghe xong gào lên: “Mày thì biết cái gì! Đó là phòng mà mẹ mày đã chuẩn bị cho mày sau này kết hôn, tiền dành dụm cả mấy chục năm trời đều đổ vào đó, nghĩ sao tao không tiếc chứ?”

Trần Trạch thật không còn gì để nói, anh có vẻ mất tự nhiên.

Thiệu Ly liền hoà giải nói: “Ai dà, chú ơi chú thật xứng đáng là một trong hai mươi bốn gương người cha tốt nhất mà.” Nói xong, cậu lấy khuỷu tay đẩy đẩy Trần Trạch.

Trần Trạch rầu rĩ nói: “Con biết rồi.”

Thiệu Ly thừa dịp khuyên: “Con nghĩ như vậy: vật ngoài thân không có cũng không sao, quan trọng nhất là người không có việc gì là được.”

Trần Trạch nhanh chóng lấy con dao nhỏ cắt táo cho ba mẹ anh, sau đó, anh định gọt thêm trái nữa cho mình và Thiệu Ly, mỗi người một nửa.

Kết quả, Thiệu Ly cực kỳ không khách khí lục trong giỏ hoa quả lấy một trái lê ra tung hứng trên không trung, rồi mới ném cho Trần Trạch, nói: “Ăn cái này đi, ăn táo khát nước lắm.”

Ông Trần cằn miếng táo, cười mắng cậu: “Thằng quỷ này.”

Bà Trần trừng mắt nhìn ông Trần, nói: “Ly Ly từ thành phố S xa xôi đến đây thăm ông, ông coi ông lại nói cái gì vậy.”

Thiệu Ly ăn nguyên miếng lê mà Trần Trạch vừa gọt, phất tay ra vẻ không sao, nói: “Không có sao đâu dì, chú nói A Trạch không phải nói con đâu.”

Sau đó, bọn họ tiếp tục bàn chuyện sau này quay về thành phố S sẽ làm cái gì.

Nhà họ Trần cũng không giàu có, trận động đất này cũng tổn thất không nhỏ, nhà bị sụp thì không có biện pháp, nhưng mà những đồ gia dụng có giá trị bên trong, ông Trần vẫn không nỡ vứt bỏ.

Ngày hôm sau, Thiệu Ly cùng Trần Trạch thương lượng xong xuôi, quyết định trước tiên về nhà Trần Trạch xem căn nhà giờ đã thành cái dạng gì, còn có thể lấy vài thứ ra không.

Cũng coi như bọn họ may mắn. Lúc vừa về đã thấy căn nhà nghiêng nghiêng vẹo vẹo nhưng vẫn chưa có sập, cùng lắm thì tường nứt ra thành những khe hở nhỏ, nhìn chỉ có chút nguy hiểm. Hèn gì, ông Trần ở công ty lại bị đè nát một chân còn bà Trần thì không có việc gì.

Vì thế Thiệu Ly cùng Trần Trạch nhanh chóng đi lên lầu xem cái gì có thể tháo ra được thì tháo ra hết để đem đi.

Lúc ấy, Lý Hữu tìm đến.

Like Loading...

64. Chương 64

Lúc ấy, Thiệu Ly mặt mũi toàn là bụi đất, nhìn thấy Lý Hữu, cậu sững sốt.

Sắc mặt Lý Hữu rất xấu. Trên TV không nói rõ trận động đất nguy hiểm ra sao, nhưng hắn đã nhận được tin có lẽ trận động đất này còn chưa có chấm dứt.

Vậy mà, bây giờ hắn lại thấy Thiệu Ly cư nhiên ra ra vào vào trong ngôi nhà nguy hiểm này, hắn thật muốn đánh người.

Hắn nắm lấy cánh tay Thiệu Ly, nói: “Em đang làm cái gì?” Không thèm đợi Thiệu Ly trả lời, hắn đã nói: “Nơi này không thể ở lâu, mau theo anh về.”

Câu này của hắn không phải là không có đạo lý.

Thật ra, trước khi đến thành phố D, Thiệu Ly cùng Trần Trạch cũng đã tính khi đến đây lập tức đón ba mẹ của Trần Trạch đi luôn, ngộ nhỡ vẫn còn dư chấn thì họ triệt để đi dời nhà ma.

Kế hoạch này vốn rất dễ thực hiện nhưng con người là thế, không thể cưỡng lại những câu nói của người khác như “không có gì đâu, an tâm đi”, “không còn nguy hiểm gì nữa đâu”, người nghe khuyên thường dễ dàng thả lỏng, buông lơ cảnh giác.

Huống chi thành phố D có nhiều cư dân như vậy, nhưng không phải ai cũng nhận ra phải nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này, tạm tránh sang nơi khác an toàn hơn.

Nhưng mà họ không phải còn sống và mạnh khỏe đó ư? Vì thế sẽ không ai muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng không ngờ Lý Hữu lại tới đây, việc này hiển nhiên nằm ngoài phạm vi tính toán của Thiệu Ly.

Cậu muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói nên lời.

Cậu chỉ có thể gãi đầu, không hé môi.

Trong lòng có chút không được tự nhiên, nhưng cũng có chút thoải mái.

Ngay tại thời điểm này mà Lý Hữu lại chạy tới, điều đó có ý nghĩa gì, cậu không ngốc, vẫn có thể hiểu được.

Đến lúc Lý Hữu túm lấy cánh tay cậu bắt cậu đi, Thiệu Ly mới sực nhớ tới rồi nói: “Từ từ, trước hết chúng ta qua bệnh viện đón người đã.”

Mặt Lý Hữu sầm xuống, hắn đã thăm dò trước hết rồi nên cũng không cần hỏi là phải đón ai, hắn chỉ nhìn Thiệu Ly, khuôn mặt thể hiện rõ sự không đồng tình. Trước nay hắn vốn không phải là người có tinh thần bác ái.

Thiệu Ly vội nói: “Là ba mẹ của Trần Trạch, lần này chính là đến để đón họ.”

Lý Hữu nhìn cậu trong chốc lát, cuối cùng cũng nói: “Lên xe.”

Lần này, hắn trực tiếp lái xe đến đây, mà chiếc hắn lái chính là xe việt dã.

Lý đại thiếu gia rất có quy củ, hắn cũng chẳng ngốc đến mức chạy xe hạng sang đến cái nơi thiên tai này để tự gây khó khăn cho mình.

Thiệu Ly nhanh chóng cùng Trần Trạch đem những vật dụng trong nhà đã được gỡ ra để vào cốp xe. Sau đó, cả ba người cùng đi đến bệnh viện.

Xe chạy ở trên đường, nhưng Lý Hữu vẫn bình tĩnh lái xe với tốc độ không hề chậm chút nào, không khí trong xe có chút nặng nề.

Bất chợt, Trần Trạch nói: “Cảm ơn.”

Lý Hữu vẫn không đáp lời.

Sắc mặt hắn trông vẫn rất xấu, hắn đại khái là đang trách Thiệu Ly rõ ràng đã biết nơi này rất nguy hiểm, thế mà vẫn có gan xông vào.

Đúng là điển hình của kẻ không sợ chết là gì.

Nếu không suy nghĩ vì người khác, cũng phải biết vì Thiệu Hiểu Tây mà ngấm chửi. Vạn nhất thực sự xảy ra chuyện gì, bé phải làm sao bây giờ?

Cho dù, ông Trần vẫn tự vỗ ngực nói động đất đã qua rồi, không còn chuyện gì nữa, ông còn đang ngồi chờ trợ cấp sau thảm họa.

Đợi một lúc lâu, vẫn chưa thấy Lý Hữu phản ứng gì trước câu cảm ơn của Trần Trạch.

Hắn rõ ràng là đang đố kị mà giận cá chém thớt.

Trần Trạch liền quay qua nhìn Thiệu Ly.

Thiệu Ly nhanh chóng giảng hòa, nói: “Hay là gọi điện cho dì trước đi, bảo dì thu xếp đồ đạc trước.”

Trần Trạch nói: “Ừ, cũng được.”

Sau đó anh nhanh chóng gọi điện cho mẹ, nói vắn tắt một chút về quyết định phải rời khỏi thành phố.

Thiệu Ly lại nhanh chóng bổ sung, nói: những thứ có thể lấy đều lấy hết ra rồi, không thiếu cái gì cả, chú Trần cứ an tâm 120% đi. Hơn nữa, cậu cũng nói cho dù họ không ở thành phố D, thì trợ cấp thiên tai cũng sẽ đền bù không thiếu một đồng nào, nhà họ còn sổ đỏ ở đây cơ mà, ai lập lờ được sổ tiền đó chứ.

Ông Trần ở đầu dây bên kia nghe xong có chút nhẹ nhõm, nói: “Vậy đi thôi.”

Hai người nghe xong không hẹn mà cùng lúc nhẹ nhàng thở ra.

Lý Hữu nhìn hai người thở phào như vậy nhưng trước sau vẫn không có biểu tình gì.

Hắn đã nghe nói cứ qua vài năm nơi này sẽ có một trận động đất. Trận động đất đầu tiên tuy rằng đã qua, nhưng hiện tại vẫn chưa thể kê cao gối mà ngủ.

Tất nhiên, hắn vẫn không thể nào dễ dàng chấp nhận việc Thiệu Ly toàn tâm toàn ý lo cho Trần Trạch nhiều như vậy. Tuy hiện tại hắn vẫn chưa có thể hoàn toàn nghĩ thông suốt về chuyện đứa nhỏ, nhưng đạo lý “có nóng vội cũng không làm được gì” hắn vẫn biết. Huống chi chỉ cần người còn ở bên cạnh hắn, lúc nào có thêm đứa nữa mà chẳng được?

Hòa thượng chạy nhưng miếu không thể chạy, cả đời là một khoảng thời gian rất dài, hắn có đủ kiên nhẫn để đợi.

Tới bệnh viện, Trần Trạch mở cửa xe đi ra ngoài, Thiệu Ly không do dự cũng muốn đi theo.

Lý Hữu nhanh chóng tóm cậu lại, nói: “Chúng ta ở chỗ này chờ bọn họ xuống.”

Thiệu Ly liền giải thích: “Hả? Điều này không được, chân chú Trần bị thương, không đi được.”

Cậu rất chú ý lựa chọn từ ngữ, tận lực không đi sờ đến vảy ngược của Lý Hữu.

Cậu cũng không muốn lúc này làm Lý Hữu khó chịu khiến cả hai không thoải mái. Hơn nữa, hiện tại cũng không phải là lúc để làm âm ỉ lên.

Cậu nhiều lúc vẫn tự cảm kích mình rất thức thời, biết nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện.

Thấy Lý Hữu vẫn không đồng ý, cậu phải bổ sung thêm: “Yên tâm đi, mọi phòng của bệnh viện này đều kháng chấn, em đi vào giúp họ thôi, rất nhanh sẽ trở ra.”

Lý Hữu thở dài, hình như cũng hiểu được chính mình quá mức thật cẩn thận, nói: “Đi theo anh.”

Thiệu Ly phát phát tay, nói “Đừng, anh ở đây canh chừng xe đi, em lên là được.”

Cậu đơn giản là vì không biết giới thiệu Lý Hữu như thế nào trước mặt ba mẹ Trần Trạch.

Lý Hữu trừng mắt liếc cậu một cái, ý tứ chính là: xe này của anh có giấy phép viết bằng chữ đỏ, ai dám lấy trộm chứ?

Thiệu Ly bị hấn trừng có chút ngập ngừng, sau đó lại không cam lòng mà nhìn hấn.

Lý Hữu bị cậu nhìn lại bắt đầu thở dài.

Thật sự là không phải oan gia không ở chung.

Sau đó hai người cùng nhau đi vào bệnh viện.

Có thể có thời điểm, dự cảm của con người cực kỳ chính xác.

Lúc xảy ra đợt dư chấn thứ hai, Trần Trạch đang công ông Trần đã đến lầu 2 còn bà Trần thì ở một bên giúp đỡ.

Mà Lý Hữu cùng Thiệu Ly đã giúp bà Trần thu dọn hành lý và chuẩn bị xe lăn xong xuôi, đang từ từ đi ra khỏi lầu sáu.

Sau đó, cả bệnh viện đều không ngừng chấn động.

Cái loại rung lắc này làm người ta không thể nào đứng vững, cả người nghiêng ngả, càng ngày càng dữ dội.

Phản ứng đầu tiên của Thiệu Ly là ném hết tất cả đồ vật, kéo Lý Hữu muốn đập cửa sổ nhảy ra ngoài, đáng tiếc bọn họ đang ở tầng tám, muốn nhảy xuống dù không chết cũng tàn phế.

Mọi người ở phía sau không ngừng la hét thảm thiết.

Bốn phía đều là tiếng kêu la thất thanh, còn có tiếng bước chân lộn xộn ở tầng dưới, ta đẩy người chạy kèm theo tiếng kêu sợ hãi.

Lý Hữu lại không hề xuống lầu, ngược lại còn lôi kéo cậu chạy trở lại hướng cũ.

Bọn họ tìm một góc nhỏ trong căn phòng, sau đó Lý Hữu đè đầu của cậu vào sát chân tường, để mặt cậu nằm úp sấp xuống dưới, còn hấn lại đè lên trên người cậu, dùng cả toàn bộ cơ thể bảo vệ cậu.

Bọn họ chen chúc ở một góc nhỏ như vậy.

Thiệu Ly không thể động đậy.

Giây phút đó, cậu chợt nhớ đến một bài báo nào đó đã đưa tin trong cơn động đất, cha mẹ đã dùng cả thân thể của mình để bảo vệ đứa con, dành lấy cho con họ cơ hội sống sót mong manh... giống hệt việc Lý Hữu đang làm.

Giây phút đó, Thiệu Ly bật khóc, cậu hối hận rồi.

Đáng lẽ, lúc này cậu không nên cho Lý Hữu đi theo mới đúng.

Thân thể cậu bị xóc nảy dữ dội, cả người đều chịu chấn động đến choáng váng, cuối cùng cậu dùng hết sức bình sinh, từ chỗ cổ của Lý Hữu vươn ra một cánh tay, bảo vệ đầu và cổ của Lý Hữu.

Đây đã là đợt dư chấn lần thứ hai.

Trong con mắt của người bên ngoài, lúc này cả bệnh viện rung lắc dữ dội, lúc đầu chỉ thấy rung theo chiều thẳng đứng nhưng trong phút chốc cả bệnh viện gần như muốn sập xuống.

Like Loading...

65. Chương 65

Trần nhà rơi xuống, có lẽ đã là chuyện rất lâu sau đó.

Nhưng kỳ thật chờ cơn rung động qua đi thì cũng chưa quá 30 giây.

Thiệu Ly còn đang choáng váng đã bị Lý Hữu kéo chạy ra bên ngoài. Chỗ hành lang lúc này quả thực có thể dùng từ “vô cùng thê thảm” để hình dung. Có một đoạn thang lầu thậm chí bị đứt gãy, phía dưới đè bao nhiêu người căn bản nhìn không rõ.

Lý Hữu nhảy xuống, Thiệu Ly cũng máy móc nhảy theo sát. Ra khỏi tòa cao ốc, bọn họ mới ý thức tòa nhà đã nghiêng đi một góc.

Thiệu Ly trợn mắt, cả người cứ như vẫn đang mơ. Sau đó cậu mới nhận ra cổ tay, cánh tay ban nãy che cho Lý Hữu có điểm khác thường, gập xuống, xương ngón tay như lòi ra, đầu khớp xương còn đang động đậy.

Lý Hữu đang sờ thân thể cậu, thanh âm rõ ràng không trầm ổn như ngày thường, nói: “Ly Ly, nói gì đi.”

Thiệu Ly lúc này mới phản ứng ra, ngẩng đầu nhìn lên, liếc mắt liền thấy đầy máu trên cổ Lý Hữu.

Cậu lại càng hoảng sợ, sờ gáy Lý Hữu, thấy một mảng đầy máu, thở lạnh một hơi, hỏi: “Đầu anh bị sao thế?”

Cậu nói như quát.

Lý Hữu sờ sờ cổ mình, đáp: “Không có việc gì.” Sau đó lại sờ sờ cánh tay gãy của Thiệu Ly, hỏi: “Đau lắm hả?”

Thiệu Ly lắc đầu, hoàn hồn rồi mới hờn hển mắng Lý Hữu: “Mẹ nó anh bị ngốc hả?” Cậu mắng đến uất ức, thanh âm phát nghẹn lại, mắt đỏ lên.

Cậu rõ ràng bị dọa không nhẹ.

Lý Hữu kéo đầu cậu lại, trán hấn cọ cọ vào trán cậu, nói: “Được rồi. Đầu anh bị thương nhẹ thôi. Phải rời khỏi đây trước rồi nói sau.” Sau đó hấn nhìn chung quanh tìm xe mình.

Lúc này vẫn chưa phải là lúc thả lỏng. Ai biết được sẽ có đợt dư chấn tiếp theo hay không.

Liếc mắt nhìn sang, trong tầm mắt không thấy mấy người nhưng nhìn kỹ thì phát hiện đại đa số mọi người trốn ở trong xe. Cái này đúng là thiếu kiên thức xử lý trong tình huống khẩn cấp.

Sau đó Lý Hữu nhìn đến cái xe việt dã, thấy cả nhà Trần Trạch trốn trong xe bèn lôi kéo Thiệu Ly qua đó.

Trần Trạch lúc này cũng nhìn thấy bọn họ liền nhanh chóng mở cửa xe.

Từ xa, anh đã hô to: “Mọi người không sao chứ?”, gấp đến mức trắng nhợt cả mặt, trán đầy mồ hôi.

Vừa rồi, nhà rung lắc dữ dội đến thế nào, tận mắt anh nhìn thấy rõ ràng. Anh còn đang suy nghĩ ngày hôm qua không nên nghe Thiệu Ly ăn lời.

Cất lên – chia lìa (: cất lên – phân ly đọc như) đây là điềm rất xấu.

Chờ Lý Hữu lôi Thiệu Ly tới, Trần Trạch lại lặp lại nói: “Hai người không sao chứ? Ly Ly, cậu không sao chứ?” Vừa nói vừa đưa tay sờ sờ Thiệu Ly.

Lý Hữu ngăn anh lại, nói: “Em ấy gãy xương rồi. Đừng động vào.”

Thiệu Ly lúc này mới như triệt để hoàn hồn, nói: “Không có việc gì, không có việc gì. Con mẹ nó, tớ không muốn đứng trên cái đất này thêm giây nào nữa.” Sau đó cậu móc chìa khóa xe trong túi áo Lý Hữu ra, ném cho Trần Trạch: “A Trạch, cậu lái xe đi.”

Trần Trạch đón lấy chìa khóa, đi mở xe.

May mà anh là thợ sửa xe, đổi lại người bình thường lần đầu tiên sờ lên loại xe đặt hàng riêng không biết hãng sản xuất này của Lý Hữu chắc không khởi động nổi.

Lý Hữu đơn giản mô tả, Trần Trạch liền làm được.

Xe đã bắt đầu chạy nhưng tất cả mọi người trong xe đều vẫn còn dư âm kinh hãi.

Thiệu Ly ngồi ở phía sau, cạnh Lý Hữu. Lúc này cậu chẳng để ý đến việc giữ ý tứ nữa, để Lý Hữu nghiêng người gối lên đùi mình, nói với Trần Trạch: “A Trạch, cậu quen thuộc vùng này, xem có bệnh viện nào gần đây thì đến cho an toàn, không ở lại vùng có động đất nữa.”

Trần Trạch nói: “Để tớ tìm xem.” Anh mở GPS, chăm chú nhìn.

Lý Hữu nói: “Không cần dừng lại, đi thẳng về thành phố S đi.”

Từ thành phố D đến thành phố S mất khoảng hơn mười tiếng đồng hồ lái xe, chạy xuyên đêm thì rất nhanh.

Thiệu Ly nghe thấy, cau mày, rầy la: “Anh không biết tình trạng của mình à? Nói thêm một chữ thử xem.”

Ánh mắt cực kỳ sắc bén, ngữ khí cũng mạnh mẽ.

Cậu kỳ thực cũng không phải người dễ trêu vào.

Lý Hữu không lay chuyển được cậu, không thể làm gì khác hơn là nói: “Em thật là...” rồi nói ra một địa chỉ.

Trần Trạch nghe được sững sốt, nói: “Chỗ này có thể tiếp nhận trực tiếp sao?”

Lý Hữu nói: “Có thể.” Sau đó hần hoặc như là nhớ tới cái gì đó, nói với cả nhà Trần Trạch: “Về sau nếu còn gặp phải tình huống này, không được ngồi trong xe, phải bỏ chạy, chạy không được thì nằm úp sấp bên cạnh xe.”

Bà Trần: “Hở?”

Ông Trần: “Trong xe không phải là an toàn nhất sao?”

Lý Hữu: “Sai rồi. Nếu tầng trệt bị sụp xuống, nóc xe cũng sẽ bị nghiền nát.”

Bà Trần vô thức rung mình một cái. Bà hoàn toàn không biết điều này, thốt lên: “Ồi mẹ ơi.”

Ông Trần: “Kêu mẹ cũng vô dụng.”

Bà Trần: “Còn hữu dụng hơn là gọi ông.”

Hai cụ rất nhanh cãi nhau. Tuy không phải cãi nhau thật nhưng sẽ nhịn không được mà tranh luận một phen.

Like Loading...

66. Chương 66

Trần Trạch trong xe, nhìn Thiệu Ly qua gương chiếu hậu, hỏi: “Không sao chứ?”

Thiệu Ly đáp: “Không có việc gì.” Cậu tự tay vuốt ve cổ Lý Hữu, hạ giọng hỏi: “Có chịu được không?”

Lý Hữu nói: “Vô tư.”

Lúc này trong ánh mắt bọn họ đều ít nhiều có nét cười, không gặp phải chuyện không may thực sự đáng để ăn mừng.

Trần Trạch nhìn hai người qua gương chiếu hậu một hồi sau đó thu hồi ánh mắt. Vào giờ khắc này, anh đã rất rõ ràng cảm giác được: trải qua việc vừa rồi, hai người kia trong lúc đó có vẻ ít nhiều không giống như trước.

Anh biết Thiệu Ly trọng tình đương nhiên trong chuyện tình cảm này rất cẩn thận. Thiệu Phỉ đã từng lưu lại trong lòng cậu ấy rất lâu, bất quá qua ngày hôm nay, khoảng trống kia e rằng đã bị một người khác hoàn toàn chiếm cứ.

Giờ khắc này, anh cảm thấy mất mát nhưng cũng rất vui vẻ. Anh mừng thay cho Thiệu Ly.

Trong cuộc đời, ta có thể gặp rất nhiều người như vậy, sẽ có hảo cảm, sẽ nhớ, muốn thân cận nhưng thật sự có thể đến tới yêu đương thì ít lại càng ít.

Có được người đó chính là hạnh phúc ngoài ý muốn. Giờ khắc này, tự đáy lòng anh mừng cho Thiệu Ly, mặc dù anh đối với Thiệu Ly cũng không phải thật sự nói buông là buông ngay được.

Đã nhiều năm như vậy mà...

Chợt nghe ông Trần nói: “Ly Ly, anh bạn của cháu là từ tỉnh khác về à? Chú thấy giấy phép cho cái xe này không phải người thường có thể có đâu.”

Lúc ấy hình như Lý Hữu đã ngủ. Hắn cũng thực sự mệt mỏi, thần kinh căng thẳng cao độ chạy xe suốt cả đêm, đến nơi chưa kịp lấy hơi đã gặp dư chấn, lại còn là loại cường độ cao.

Thiệu Ly nói: “Vâng. Mắt nhìn hàng của chú tỉnh ghê.”

Ông Trần nói: “Chú thấy thẳng nhỏ này lai lịch không vừa.”

Thiệu Ly cười, giơ ngón tay cái với ông, tỏ ý lão nhân gia ngài quả nhiên tinh mắt.

Ông Trần có chút đắc ý, nói tiếp: “Ở bên ngoài kiểm miếng cơm ăn không dễ dàng nha. Có nhiều bạn bè, làm việc dễ hơn. Chẳng trách sao mà có mấy năm, mấy đứa đã có thành tựu rồi.”

Trần Trạch nghe được, hơi khó chịu. Anh nói: “Bố, bọn con là tự dựa vào năng lực kỹ thuật bản thân. Đâu liên quan gì nhiều bạn ít bạn.”

Lời này ông Trần không thích nghe, nói: “Mày thì biết gì.”

Thiệu Ly bắt đầu cười rung cả vai, động cả đến chỗ gãy xương, đau đến nhe răng.

Lý Hữu xoa bóp hông cậu, ý bảo cậu an phận chút.

Mẹ Trần rõ ràng theo không kịp câu chuyện của bọn họ, qua hơn nửa ngày mới nói: “Người bạn này của cháu xưng hô như thế nào, Ly Ly?”

Thiệu Ly nói: “Dì gọi anh ấy là Tiểu Lý đi. Chữ Lý ghép của chữ mộc và chữ tử (+ =)”

Bà Trần không hiểu rõ nội tình, rất sung sướng nói: “Vừa rồi dì nghe chú nói xe này của Tiểu Lý là giấy phép rất khó xin được đúng không?”

Ông Trần nói: “Không phải khó mà là không thể được.”

Thiệu Ly ghen cười, nói: “Hắn là thế.”

Bà Trần tựa hồ không hiểu rõ. Nhà bà không có xe nên giấy phép xe màu gì, các loại khác nhau thế nào cũng không rành. Vì thế, ông Trần lời kiến thức nửa vời của mình ra giải thích cho vợ.

Ông kỳ thực nói không hoàn toàn đúng, Thiệu Ly ngồi sau nghe được muốn cười nhưng ngại Lý Hữu nên không dám cười quá lộ liễu.

Tới quân y viện Lý Hữu chỉ định, năm người đều làm kiểm tra.

Kết quả là ngoại trừ Thiệu Ly bị gãy tay trái, Lý Hữu chấn động não nhẹ, ông Trần tái phát bệnh cũ thì không ai bị thương. Thật là may mắn trong xui xẻo.

Sau đó bọn họ lưu viện theo dõi thêm 3 ngày. Mấu chốt là Thiệu Ly khẳng khái không ở lại “theo dõi” vài ngày, chờ qua “giai đoạn nguy hiểm” Trần Trạch lái xe, năm người cùng quay về thành phố H.

Trở lại thành phố H, từ đầu tới khi quay về đây, đã là một tuần lễ sau.

Đầu tiên là đưa cả nhà Trần Trạch về.

Đỡ ông Trần và bà Trần lên lầu, nói lời từ biệt rồi Trần Trạch mở lời: “Lần này thật cảm ơn anh, Lý Hữu”
Anh không gọi là Lý thiếu gia, Lý tổng mà là Lý Hữu. Cách xưng hô đó rõ ràng mang ý thừa nhận.

Sau đó, anh nói với Thiệu Ly: “Tớ biết tớ nói thế này lại có vẻ sến nhưng tớ thực sự muốn nói: cảm ơn người anh em. Nếu không nhờ hai người, chỉ sợ tớ và bố mẹ đã gặp chuyện.”

Cánh tay không bị thương của Thiệu Ly nắm lại, đấm Trần Trạch. Cậu cười nói: “Được rồi. Đừng gây buồn nôn nữa. Nếu muốn cảm ơn thì cảm ơn anh ấy đi. Mạng của tớ cũng là anh ấy cứu. Ha ha, lúc ấy tớ còn tính nhảy qua cửa sổ. Bây giờ suy nghĩ một chút mới thấy mình liều.”

Lý Hữu thở dài, nói: “Ly Ly, nói vào trọng tâm đi.”

Thiệu Ly nói: “Biết biết.” rồi chỉ vào Lý Hữu, nói với Trần Trạch: “Chờ vết thương ở chân chú đỡ, để anh Hữu mời cả nhà đi ăn nha.”

Trần Trạch không thể nào không biết xấu hổ, nói: “Nên là tớ mời hai người mới đúng.”

Thiệu Ly nói: “Không sao. Anh ấy có tiền. Để anh ấy mời đi.”

Lý Hữu lúc này mới bắt đầu thả lỏng, gật đầu với Trần Trạch: “Hẹn gặp lại.”

Lần này là thực sự chào tạm biệt gặp lại sau.

Like Loading...

67. Chương 67

Trần Trạch đứng nguyên tại chỗ nhìn xe hai người đi khuất một lát mới xoay người đi lên lầu.

Anh đã không còn là thanh niên mười mấy hai mươi tuổi, là một người đàn ông đến tuổi “Tam thập nhi lập” rồi, không có nhiều thời gian buồn đồng chán thu. Huống hồ, qua biến cố lớn như vậy, anh cũng nên làm tròn phận làm con, tỏ ra là người đàn ông quyết đoán, để cha mẹ an an ổn ổn đừng chân, tránh lo âu về sau.

Mỗi ngày vẫn phải mưu sinh, cuộc sống không huyền tưởng thiếu thực tế như vậy.

Chờ xe lăn bánh trên đường, trong xe chỉ còn lại hai người, Lý Hữu nói: “Ly Ly “.

Thiệu Ly nói: “Gì cơ?”

Lý Hữu nói: “Anh đã nghĩ rồi. Chuyện con cái, chúng ta thuận theo tự nhiên đi. Nếu em thực sự không muốn cũng không sao.”

Lời nói này thật sự không có nguyên tắc, không đưa ra hạn chót.

Thiệu Ly cười như trẻ con: “Anh nghĩ thế thật sao?” Bộ dáng kia của cậu có chút giống kẻ trộm.

Lý Hữu nghiêng nửa mặt nhìn cậu, nói: “Thật.”

Thiệu Ly nói: “Ha ha, tính hài hước của anh để đâu rồi? Nghiêm túc như vậy làm chi?”

Sau đó, cậu dùng cái tay vẫn còn động đậy được ần ần râu mới lún phún mọc trên cằm Lý Hữu, cười đến vô sỉ: “Cười cái em coi.”

Thực sự rất biết dày vò người ta.

Lý Hữu lộ vẻ không biết nên làm gì với bộ dáng hiện tại của cậu, nói: “Đừng làm rộn.”

Thiệu Ly ha hả cười: “Cứ rộn.”, còn nói: “Anh nói xem, nếu lúc anh ở dưới lầu, em lại ở trên lầu không xuống được, anh sẽ làm thế nào?”

Lý Hữu nói: “Anh sẽ lên.”

Hắn nói rất thẳng thắn, không chút do dự, không hề nghĩ ngợi.

Thiệu Ly khoe miệng càng cong, mắt sáng lên, nói: “Anh ngốc quá. Lên trên làm chi? Em không tự xuống được sao?”

Nói thì nói như thế nhưng ý cười trong mắt không sao che giấu được.

Lý Hữu nhìn cậu, hỏi: “Em biết tự cứu mình?”

Không thể trách hẳn khinh thường Thiệu Ly. Cậu vốn là người lúc tuyệt vọng cái gì cũng thử được, tính nhảy thẳng từ tầng 8 xuống. Thực sự khiến hẳn nghĩ mà kinh sợ hết chỗ nói.

Thiệu Ly cười hắc hắc, đáp: “Lần sau thì em biết rồi.”

Lý Hữu nói: “Sẽ không còn có lần sau.”

Nói xong hẳn không thể nào vui vẻ nổi, trừng mắt nhìn Thiệu Ly. Hẳn đại khái là nghĩ cái thái độ cợt nhả này của Thiệu Ly còn xơi mới cải tiến được.

Thiệu Ly cười chán mới nói: “Này, nếu anh có con rơi bên ngoài, thực ra em cũng không quá chú ý đâu. Anh có thể dẫn nói đến nhà mình ăn bữa cơm.”

Đây là hành động của một người đàn ông bình thường, nhượng bộ ở mức độ cao nhất.

Thiệu Ly thậm chí còn tự kiêu ngạo rằng không phải đàn ông nào cũng làm được chuyện này.

Kết quả là Lý Hữu ngăn người, tạt xe vào lề đường, nói: “Ai bảo em những chuyện này?”

Thiệu Ly nói: “Không biết. Có người nhắn tin cho em. Em không đoán được họ có ý gì. Chuyện của anh và Tô Viện là chuyện đã qua, về phần Lý Trình, anh thích làm sao thì làm thế đó. Em đều OK.”

OK? Cái gì OK?

Lý Hữu nghe mà nhúm mày. Kỳ thực, người biết hẳn và Tô Viện hồi xưa từng qua lại cũng không phải là không có những người đem chuyện này nói với Thiệu Ly sẽ không có mấy ai.

Hẳn mơ hồ đoán được là ai.

Ngày đó có mấy người ở đây, Tô Viện Lý Ngũ Lý Tĩnh đều về nhà, chỉ còn lại có Chu Mạnh.

Chu Mạnh...

Lá gan rất lớn.

Sau đó Lý Hữu nói: “Em hiểu lầm rồi. Lý Trình không phải là con anh.” còn nói :”Về phần Tô Viện, đúng là chuyện ngày xưa, em muốn nghe, anh sẽ từ từ kể cho em.” Hẳn nói hoàn toàn như kể chuyện cũ vậy.

Thiệu Ly bật thốt lên: “Anh không phải là trai thẳng sao?”

Lời này không hề chau chuốt, không che đậy gì, rất thẳng thắn, nhất là biểu tình kia càng làm cho Lý Hữu muốn nhắm mắt.

Lý Hữu có chút không phản bác được.

Hẳn nói: “Em nghĩ thế à?”

Thiệu Ly nói: “Chính anh cũng nói trước kia anh và Tô Viện cặp với nhau mà.”

Lý Hữu nói: “Ừ. Năm anh 14 tuổi thì đến thành phố H học cấp ba, quen Tô Viện. Cô ta khi đó học thanh nhạc ở học viện âm nhạc.”

Thiệu Ly nghĩ thầm : đờ mờ, hóa ra không chỉ là thanh mai trúc mã mà còn là chị em yêu nhau. Trong lòng cậu lúc này khó tránh khỏi cảm giác chua chua.

Lý Hữu còn nói: “Khi đó anh không biết cô ta là người thân của chú Ngũ, cũng không biết đó là tình nhân ba anh nuôi bên ngoài.”

Thiệu Ly nói: “Ai chà.”

Lý Hữu nói: “Mẹ anh năm ấy qua đời, chưa được nửa tháng, ba anh đã đưa Lý Thịnh và mẹ nó đón về nhà. Anh và ông ấy cãi nhau một trận, rồi đòi ông nội cho ra ngoài học. Khi đó anh ở thành phố H sống một mình, không ai biết anh là ai. Tô Viện cũng không biết.”

Tin tức này thực sự rất gay cấn.

Thiệu Ly suy nghĩ một chút, rồi cũng sắp xếp cái mớ thông tin lộn xộn này thành một chuỗi, cuối cùng vỗ vai hắn, rất trượng nghĩa nói: “Được rồi. Em biết anh là con có hiếu. Kiếp sau đầu thai, mẹ anh nhất định vẫn muốn có anh là con.”

Like Loading...

68. Chương 68

Bình thường loại tình huống này, không phải đối phương nên kẻ sát vào hắn, rồi ôm hắn mà nói thật nồng nàn: “Đừng buồn, anh còn có em” chắc?

Thế tại sao Thiệu Ly vẫn cứ một mình một kiêu?

Lý Hữu vào giờ khắc này thực sự nghĩ mình đã thất bại.

Hắn có chút không chắc chắn, hay là bọn bạn nói đúng, bởi vì trước đây hắn quá vui sướng nên giờ ông trời mới cố tình phái người đến “thu thập” hắn.

Thiệu Ly chẳng hề hiểu sự xoắn xuýt của hắn. Cậu nói: “Học cấp 3 đã yêu đương. Anh hư quá đấy, Lý Hữu.”

Nghe có vị chua.

Lý Hữu nói: “Hồi đó anh không nghĩ quá nhiều.”

Đương nhiên, đương nhiên nếu như Tô Viện không bị Lý Chiêu Viễn nuôi bên người từ sớm hoặc là sau này cô ta kiên trì muốn đi theo lão thì bọn họ hiện tại có thể cũng ở cùng nhau. Nhưng đó chỉ là nếu như mà thôi, không phải thực tế. Rốt cục là thế nào thì ai biết được?

Lý Hữu cho tới bây giờ rất thực tế, hắn không tưởng tượng phi thực nhiều như vậy.

Thiệu Ly đang nói: “Gạt ai đó? Không phải nhất quyết muốn cưới cô ta, thì tại sao sau đó còn giả vờ học theo người ta come out?” Cậu nói rõ ràng là không có ý tin tưởng.

Lý Hữu hỏi: “Em ghen à?”

Thiệu Ly nói: “Xí, chuyện đã như vậy, cần gì em phải ghen.” Cậu thậm chí cười to ba tiếng ha ha ha, tỏ vẻ tự nhiên.

Lý Hữu cũng không nhiều lời, trực tiếp ôm chặt eo cậu, nói: “Trước kia anh không kịp dự định gì nhiều, may mà bây giờ thì có. Em nói xem, anh nên nói với em ấy thế nào?”

Thiệu Ly nhếch môi cười thích thú, đáp: “Đầu tiên đừng nói với em, em nghĩ thay anh một chút.”

Cứ thế, câu chuyện đổi hướng, nếu thật sự muốn chơi, với chỉ số thông minh của mình, Thiệu Ly chắc chắn sẽ chơi bằng thích.

Lý Hữu nở nụ cười, nói giọng buồn bực: “Ừ, không với, cứ từ từ suy nghĩ. Chúng ta lần này có thời gian.”

Thiệu Ly nhếch môi, còn khe khẽ hát.

Ánh đèn trên phố sáng như ngọc, buổi tối ở đây thật im lặng, yên ắng. Giữa ngàn vạn ngọn đèn có một ánh đèn nhỏ, chính là nơi bọn họ muốn tới. Đó là nhà của họ. Từ nay về sau, thực sự là tổ ấm của họ.

Buổi tối đó, họ dịu dàng làm tình, giống như thời thanh niên hôn nhau.

Thiệu Ly phơi bày thân thể, trước đây chưa từng làm thế. Về sau, cậu thậm chí còn chủ động ôm lấy eo Lý Hữu, khiến Lý Hữu lần đầu tiên không thể kìm chế, triệt để đoạt lấy cậu.

Bọn họ thở dốc. Lý Hữu mang dáng vẻ tràn ngập khát vọng mà hôn cậu, gấp quả thực như trở lại thời mười mấy tuổi “ngây thơ”, cẩn thận đè nén dục vọng rồi lại không khống chế được dục vọng.

Buổi tối này, ở đây, hẳn lần đầu tiên cảm nhận bằng cơ thể tình yêu trong sâu thẳm của Thiệu Ly.

Hắn cẩn thận nằm trên người Thiệu Ly, không dám động vào cánh tay bị thương kia, cúi đầu hôn miệng cậu, nói: “Ly Ly”

Thiệu Ly nói: “Hửm?”

Thanh âm hàm hồ thậm chí còn bị âm thanh cọ sát giữa hai cơ thể nằm trong chăn lấp đi.

Thiệu Ly cả người nóng lên, mồ hôi rơi như mưa. Cậu hôn cổ, vai Lý Hữu. Một khi cậu đã yêu, cậu không giữ lại chút nào cho mình, không hề cố kỵ, hiến dâng toàn bộ.

Phản thu hoạch này khiến Lý Hữu vui mừng, thỏa mãn, hạnh phúc.

Bọn họ thở dốc bên tai nhau, rên rỉ, thân thể thể hiện tâm trạng sung sướng từ xác thịt tới tâm hồn.

Thiệu Ly thậm chí còn đè lên Lý Hữu, lần đầu tiên dùng tư thế cưỡi ở trên.

Cậu chống một tay lên vai Lý Hữu, nhìn hắn cười, cười đến mức làm Lý Hữu chịu không nổi.

Sau đó Lý Hữu động mạnh thân thể, đè cậu xuống giường, cuồng dã không gì sánh được chiếm đoạt lấy cậu.

Cuối cùng, hắn quẹo vào “con đường” đặc biệt kia, ở bên trong đấu tranh anh dũng để xâm phạm. Hắn biết Thiệu Ly sẽ bao dung hắn, phóng túng hắn, mở ra thân thể nghênh tiếp hắn.

Hắn thậm chí có một loại trực giác có thể đêm nay bọn họ sẽ tạo ra đứa con thứ hai.

Buổi tối này, bọn họ liên tục làm tình, một tay Thiệu Ly ôm lấy hắn, cuối cùng đã lên tới đoạn cao trào, cậu nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Một dòng nước lũ không thể ngăn cản cuộn trào mãnh liệt trong thân thể cậu. Thiệu Ly hé miệng, thở dốc từng đợt. Sau đó cậu kéo tay Lý Hữu xuống để thân thể Lý Hữu áp sát thân thể mình, không có khe hở.

Lý Hữu thuận theo, đặt hết trọng lượng toàn thân lên người cậu, hít lấy hơi thở của cậu.

Hắn nói: “Ly Ly, anh yêu em.”

Thiệu Ly ôm hắn, nói: “Em yêu anh hơn.”

Ngay cả điều này cũng phải so bì, cậu đúng là cứng đầu.

Lúc đó đã là buổi sáng rồi, khi tia nắng đầu tiên mang theo tinh thần phấn chấn len qua khe hở của tấm rèm chiếu vào phòng, Thiệu Ly trên mặt có chút uể oải rồi lại bình tĩnh an bình, gọi cảm mê người. Dáng vẻ đó in sâu vào đầu Lý Hữu.

Hắn nghĩ cả đời này, thậm chí cả kiếp sau, kiếp sau nữa cũng sẽ không quên giờ khắc này, và giờ khắc người này nằm trong ***g ngực hắn.

Không có cách nào để quên, không muốn quên, cũng không thể quên được.

Bọn họ vừa rồi làm tình quá mãnh liệt. Ngày thứ hai, lúc Dương Hâm đưa Thiệu Hiểu Tây tới cửa, hai người vẫn còn ôm nhau ngủ trên giường.

Thẳng đến buổi chiều 3 ngày sau, Thiệu Ly mới biết Thiệu Phi thiếu chút nữa cũng bị vây ở trận động đất kia, không thể trở về.

Lúc ấy Thiệu Phi đã từ thành phố C trở về thành phố S.

Sau trưa, khi trời sáng sủa, Thiệu Ly và Lý Hữu mới dậy, ăn cơm, sau đó vì một cuộc điện thoại thúc giục của Lý Mạnh Sơn mà đến bệnh viện kiểm tra.

Kiểm tra xong, chờ kết quả, hai người đưa Thiệu Hiểu Tây ra vườn hoa nhỏ của bệnh viện chơi.

Thiệu Phi khi đó đứng ở lối đi tầng 2 bệnh viện, nhìn qua cửa sổ, rất có tâm tư.

Like Loading...

69. Chương 69: Phiên Ngoại 1

Đúng lúc đó, thân ảnh Thiệu Ly và Lý Hữu lọt vào tầm mắt cô.

Lý Hữu đang ngồi trên băng ghế. Thiệu Ly ngồi xổm bên cạnh hắn, cầm trong tay một ngọn lá tre chọt chọt tay hắn. Lý Hữu nhìn cậu, thần sắc yên bình, hạnh phúc.

Thiệu Hiểu Tây ở cách đó không xa đang xem hoa.

Thiệu Ly nói: “Anh xem anh hiện tại đi, trọc lóc y hệt con thỏ Tzuki, thật mất mặt.” Cậu đang có ý nói đến cái đầu được quấn băng kín mít của Lý Hữu.

Lý Hữu có chút không hiểu: “Là sao?”

Thiệu Ly cười ha hả, nói “Là anh nhìn y chang con thỏ được, cực kỳ đáng yêu, ha ha.”

Lý Hữu hỏi ngược lại cậu “Sao em biết nó là thỏ được?”

Thiệu Ly nói: “Chắc chắn là thỏ được, thỏ cái không thể nào khó coi như vậy?”

Dù rằng nói như thế nào cũng là nói móc hắn thôi. Nhưng vừa rồi cậu không hề nói vậy, rõ ràng cậu nói là “đáng yêu”.

Lý Hữu hừ nhẹ một tiếng, đại khái là cảm thấy giải thích của Thiệu Ly rất gượng ép, không hề có chút thuyết phục.

Hắn nói: “Đứng lên đi, quần áo bẩn như thế này sao gặp người khác được.”

Thiệu Ly nói: “Nên gặp sao thì gặp như vậy thôi.” Cậu nghĩ một chút, còn nói: “Lần này xảy ra chuyện lớn như thế, anh nói xem em nên làm gì tổ chút thành ý đây?”

Lý Hữu trả lời: “Ừm, có thể quyên góp một số tiền.”

Thiệu Ly nói: “Đừng mà. Em cũng không muốn vất vả dùng tiền mồ hôi nước mắt để cho người ta đem cho tiền Bạch Mỹ Mỹ hay Hắc Mỹ Mỹ nào đó mua biệt thự hay xe hơi đâu.” Cậu đang nói đến một sự kiện đang gây xôn xao trên mạng internet về một người nào đó vung tiền khoe giàu.

Lý Hữu hết chỗ nói rồi, hắn không biết nếu Thiệu Ly nghe thấy hắn cũng bỏ vào đó không ít tiền, đêm nay không biết có đá bay hắn ra ngoài, không cho hắn vào cửa hay không. Cuối cùng, hắn sáng suốt nghĩ việc này vẫn tốt nhất là không cần phải nói.

Thấy hắn không nói lời nào, miệng Thiệu Ly lại tiếp tục liên tục thoáng: “Hay là em bỏ tiền quyên góp cho mấy cô nhi viện?”

Ý tưởng này không tồi, Lý Hữu thực tán thành nói: “Rất tốt.”

Thiệu Ly ngẩng đầu, đặc ý nhìn hắn cười cười: “Em cũng biết là rất tốt.” Sau đó, cậu quấn lá tre hai vòng thành hai chiếc nhẫn, một chiếc đeo vào ngón áp út của Lý Hữu, nhìn hắn cười thỏa mãn, nói: “Chà chà, cái nhẫn này rất xứng với khí chất của anh.”

Lý Hữu nhìn chiếc nhẫn trên tay, khẽ nở nụ cười, sờ cổ cậu, cầm lấy chiếc còn lại đeo cho cậu.

Mất mặt thì phải mất mặt cả đôi, xem ai cười ai trước.

Thiệu phi ở sau song cửa thủy tinh, nhìn thấy cảnh này, đồng tử mạnh mẽ co rút lại.

Cô nhớ tới rất nhiều năm trước, Thiệu Ly cũng từng bận chiếc nhẫn từ lá tre như vậy cho mình.

Nhưng lúc ấy cô lại không nhận, chỉ cười, làm nũng nói: “Ly Ly, em đừng dùng cái thứ đồ vớ vẩn này để đánh lừa chị, chị muốn nhẫn bạch kim của Cartier cơ.”

Lúc ấy, trong mắt cô, nhẫn của Cartier quả là một thứ rất mắc, không bao giờ cô có thể mua nổi. Thậm chí, cô còn nghĩ đời này chỉ cần may mắn có một cái thì chả còn điều gì phải hối tiếc. Cô cũng không biết vì

cái gì mà đoạn chuyện cũ kia cách đây đã hơn mười năm, lại có thể khắc sâu trong trí nhớ của cô như vậy, thậm chí cô còn nhớ rất rõ nụ cười của Thiệu Ly lúc ấy, nụ cười sáng lạn như ánh dương trời sáng. Hiện tại đừng nói đến nhẫn Cartier mà ngay đến cả nhẫn kim cương cô cũng mua được. Nhưng bây giờ, nhẫn bạch kim Cartier không còn là gì trong mắt cô.

Tầm mắt cô vẫn chăm chú nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón áp út của Lý Hữu, chiếc nhẫn cổ giống y hệt chiếc trên tay Thiệu Ly, ánh mắt mãi cũng không rời ra được. Đó từng là thứ đã thuộc về cô.

Cô nhớ lại trận động đất phát sinh vào ngày đó, cô đang ở tham gia tuyên truyền cho bộ phim mới, ngần ngừ không đến mấy chục giây, nhưng lại lộn xộn đến mức làm cho người ta không muốn nhớ lại. Tất cả mọi người đều vội chạy trốn, chỉ có cô mang theo đôi giày cao gót hơn mười phân đứng còn không vững, bị xô đẩy nghiêng trái ngã phải, thiếu chút nữa đã bị ngã trên mặt đất, bị người ta giẫm đạp đến chết.

Không ai đứng lại cứu cô, Lưu Ưu cũng chỉ là người đại diện, không thể nào vì công việc mà không cần mạng sống, Lý Chiêu Vinh giờ đã trở thành người thực vật, còn đang nằm bệnh viện ở thành phố S. Mà cho dù lão ta có mặt ở đó, cũng chỉ biết lo cho bản thân mình, không hề quan tâm đến cô. Cô hiểu rõ hơn ai hết lão ta là một tên khốn nạn, ích kỷ, sợ chết sẽ không bao giờ quan tâm ai ngoài bản thân mình.

Sau đó, cô lại nhớ tới năm ấy, lần đầu tiên tham gia “bữa tiệc” đón tiếp diễn viên mới của MES. Buổi tối đó, cô sợ tới mức một mình trốn trong WC khóc, cô đã sợ hãi gọi điện thoại cho Thiệu Ly.

Lúc đó, Thiệu Ly ở đầu dãy bên kia đã an ủi cô, nói: Phỉ Phỉ, chị đừng sợ, có em ở đây.

Có lúc cô nghĩ, nếu thời gian quay ngược lại, nếu trận động đất ở thành phố C này xảy ra vào mùa hè năm họ hai mươi một tuổi ấy, liệu Thiệu Ly có thể chạy đến đó cứu cô, an ủi cô, ngủ cũng không ngủ, cơm cũng không ăn, ôm cô mà nói: Phỉ Phỉ, có em đây, chị đừng sợ... hay không.

Nhưng có lẽ, bây giờ cậu không bao giờ gọi điện thoại nói cho cô cái gì là tốt hay xấu, hoặc an ủi cô không sao đâu, đừng sợ nữa rồi. Thậm chí, cậu còn không biết, cô vừa mới mới vừa đã trải qua một lần sinh tử.

Hết thấy đã không thể trở về như xưa nữa.

Không bao giờ nữa...

Giờ khắc này, cô không biết chính mình rốt cuộc là bị lạc mất ở đoạn thời gian sai lầm nào, không biết là năm tháng từ bỏ cô hay là cô từ bỏ năm tháng.

Có một chất lỏng theo khoeo mắt cô từ từ lăn xuống.

Thiệu Phỉ sờ ngón tay đáng lẽ phải đeo nhẫn giờ đây vẫn trống rỗng mà ngẩn người ra một lúc, rồi xoay người đi xuống dưới lầu.

Tô Viện từng gọi điện thoại nói với cô: Kỳ thật các cô đều giống nhau, đời này vì mấy lão già đã chết của Lý gia mà phòng không chiếc bóng, mà đây cũng là cái giá để tiến vào cửa của nhà họ Lý.

Lúc trước, cô còn không cảm thấy gì, nhưng hiện tại khi nhìn thấy thứ hạnh phúc bình dị này, thứ hạnh phúc của Thiệu Ly đang có, cô cảm thấy như bị kim đâm, không muốn nhìn đến dù chỉ là một giây.

Cô đã từng cách hạnh phúc này rất gần.

Gần đến mức chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm tới.

Nhưng cũng chính cô là người chủ động buông nó ra, không thể nào trách người khác được.

...

Thiệu Phỉ xoay người đi về phía hành lang bên kia, dần dần tâm tình đang xao động của cô cũng từ từ an ổn lại.

Cô nghĩ ít ra so với Chu Mạnh hay Tô Viện thì vẫn còn hơn nhiều lắm, ít nhất nửa đời này của cô vô cùng thành công, đủ khiến kẻ khác ao ước.

Lý Hữu cho dù không quan tâm đến sự nghiệp của cô, nhưng vẫn chiều cố Lý Duy. Chỉ cần biết bà của cô đã cưu mang Thiệu Ly, nuôi lớn cậu, Thiệu gia đã cho cậu cơ hội để cậu như ngày hôm nay, chỉ cần có phần ân tình này, Lý Hữu nhất định vẫn phải hỗ trợ cô và bảo vệ Lý Duy.

Lý Duy có thân với Lý Hữu hay không, cũng không hề gì, quan trọng là ... vô luận bao nhiêu chuyện xảy ra, chỉ cần cô và Lý Duy vẫn là thân nhân duy nhất của Thiệu Ly, thì điều Lý Hữu phải làm sẽ không bao giờ thay đổi.

Không như Chu Mạnh, nghe nói việc xây studio của hắn đã tan tành mây khói, những công ty khác cũng không thêm ký hợp đồng với hắn, coi như là hết.

Thiệu Phỉ đoán hắn chắc đã đắc tội với người nào đó, mà người này, hơn phân nửa chỉ có thể là Lý Hữu.

Ở thành phố S rộng lớn này, Lý Hữu muốn bảo vệ ai, người đó sẽ không bao giờ chịu oan ức nào, ngược lại, nếu hắn muốn hành một người, không cần chính hắn ra tay, cũng sẽ có người đang chờ đợi chờ đợi chờ đợi để thay hắn giải quyết mọi chuyện.

Đây cũng là chuyện bình thường.

Tô Viện thì chắc chắn sẽ không sao, nhưng em trai cô ta – Chu Mạnh dĩ nhiên là xong rồi. Mặc cho bọn họ tính toán ra sao, tất cả đều hoàn toàn sụp đổ, chẳng được cái gì, quả nhiên vẫn là những người vừa đáng buồn cười lại vừa đáng thương.

Đương nhiên việc này Thiệu Ly sẽ không biết.

Lúc đó, cậu còn nói với Lý Hữu: “Chà chà, hai ngày nay em ăn nhiều quá, cảm giác như sắp có bụng nhỏ luôn rồi.”

Lý Hữu hỏi: “Em còn muốn gầy đến mức nào?”

Thiệu Ly không trả lời hắn mà nói: “Nếu không, sáng sớm ngày mai, em chạy quanh khu này vài vòng. Không biết có thể lên cơ được không?”

Lý Hữu lấy lòng nói: “Có chút thịt cũng không có gì là không tốt.”

Thiệu Ly không vui nói: “Không thể tiếp tục như thế này nữa, nếu không thân hình em sẽ giống y hệt thằng nhóc Dương Tiểu Hâm kia, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển.”

Lý Hữu đồng tình đáp “Ừ, như thế thì hơi mập, nhưng mà thị lực em vẫn rất tốt.”

Thiệu Ly hỏi lại: “Là sao?”

Lý Hữu nói: “Không sao cả.” Hắn vẫn rất biết cái gì có thể nói, cái gì tuyệt đối không nên.

Thiệu Ly còn bảnh chọe, nói: “Anh không biết chứ giáo viên của con gái chúng ta gặp em xong thì nói em giống y như ngôi sao điện ảnh chứ không giống ba của một đứa con. Quả là rất có mắt nhìn mà.”

Lý Hữu nhìn cậu, nói: “Việc này sao từ trước chưa từng nghe em đề cập qua?”

Thiệu Ly nói: “Sao phải nói, mỗi ngày đều có người khen em vừa trẻ vừa đẹp trai, nhiều đến mức em còn không nhớ nổi. Thực ra, em cũng không thể nào không biết xấu hổ mà lúc nào cũng kể với anh, không anh lại tưởng em thích khoe mẽ.”

Lý Hữu nghĩ thầm, rõ ràng em thích khoe thể còn gì, rồi hắn mới nói: “Ừ. Đúng là tuổi trẻ, ăn cơm cũng càng ngày càng nhiều, nấu ăn càng lúc càng đặc biệt.”

Hắn đang nói đến việc gần đây Thiệu Ly nấu cơm không còn ngon như xưa nữa. Chuyện này cũng lạ, không hiểu sao dạo này khẩu vị của Thiệu Ly không như xưa, ăn càng ngày càng mặn và cay, không giống khẩu vị cũ.

Thiệu Ly mất hai giây mới hiểu Lý Hữu đang nói xéo cậu, ném ngọn cỏ trên tay đi, nhào lên người Lý Hữu, hai người giỡn thành một nùi.

Thiệu Hiểu Tây cảm thấy rất mất mặt, bé đứng cách bọn họ một khoảng rất xa, hoàn toàn tỏ rõ lập trường bé cùng hai người bọn họ không hề quen biết.

Thiệu Ly dĩ nhiên sẽ không cảm thấy mất mặt, vẫn tiếp tục đùa giỡn không để Lý Hữu được yên một chút nào.

Kỳ thật, nhân sinh trên đường đời có thể tìm được một người cùng bạn gặp nhau, yêu nhau, giận hờn, nắm tay rồi ở chung một chỗ, còn gì hạnh phúc hơn nữa?

Không có.

Bọn họ cho dù chỉ là đeo nhẫn làm từ lá tre, cũng là một cặp vô cùng hạnh phúc, mỹ mãn.

Mãi mãi nắm tay nhau đến cuối con đường, đến khi họ từ từ già đi.

Toàn văn hoàn

Lời cuối của tác giả: Cuối cùng, cường mãi cường mai – chuyện xưa về Ly Ly cùng Hữu Tử cũng đã khép lại.

Ly Ly là một nhân vật mà tôi rất thích, xem hết bình luận trên trang web của các bạn, có thể tóm lại: Đó là một người rất thích trêu chọc Lý Hữu nhưng cũng rất dũng cảm. Đúng là khen ngợi cậu ta quá mà.

Cũng hy vọng sự dũng cảm của cậu ấy có thể nhẫn nhủ đến mỗi một độc giả rằng: Vô luận sau này xảy ra chuyện gì thì đều hãy vui vẻ mà đối mặt với nó.

Ha ha, đương nhiên vẫn nên thuận buồm xuôi gió là tốt nhất.

Xin chào, hẹn gặp lại

~Like Loading...

70. Chương 70: Phiên Ngoại 1 (1)

Niềm vui bất ngờ giống như trứng hai lòng đỏ còn tuyệt vọng chính là hai miếng hoàng liên nhưng rất nhiều thời điểm, trên đời này vẫn có rất nhiều “niềm vui bất ngờ” tồn tại.

Khoảng hai tháng rưỡi sau, Thiệu Ly và Lý Hữu mới biết chuyện nhà bọn họ sẽ đón thêm thành viên nữa, hơn nữa không phải một mà là hai, chưa kể đã hơn ba tháng rồi.

Nếu bỏ ít tiền ra mua vé số, chắc sẽ gặp vận như đập phân chó, trúng năm trăm vạn, hoặc là một ngày đẹp trời nào đó mua một viên kẹo cao trúng thưởng, có thể cào được một chiếc BMW thì thật sự sẽ làm Thiệu Ly kinh hỉ đến “hộc máu”. Nếu thật sự có kinh hỉ như vậy, Thiệu Ly sẽ ói máu thật. Nhưng là kinh hải đến hộc máu.

Về đến nhà, chuyện đầu tiên mà cậu làm chính là mở hộp thuốc tránh thai ra, nhìn thật kỹ, một chữ không buông tha, dẫn đo cân nhắc còn nghiêm túc hơn nghiêm cứu sách vở.

Xem xong rồi, mặt cậu xị xuống, ngậy người hai giây, mắng “Mẹ kiếp!” rồi giơ tay lên, quăng cả hộp thuốc vào thùng rác.

Chào và hẹn vĩnh viễn không gặp lại.

Chịu thôi, cái thời buổi này cái quái quỷ gì cũng làm giả được, kẹo QQ cũng có chế từ bao cao su cũ mà ra thì làm sao có thể trông cậy vào việc dùng một viên thuốc thuốc nhỏ là bảo đảm an toàn “nhân mạng”?

Thật là khờ dại.

Cậu ngồi trên sofa, Lý Hữu đi tới, một tay vỗ về đầu gối cậu, một tay vuốt thắt lưng cậu, nói: “Nếu em không muốn, anh sẽ không miễn cưỡng em.

Thiệu Ly nói: “Vậy thì em không muốn.”

Lý Hữu: “. . .”

Chỉ cần nhìn phản ứng này của hắn, Thiệu Ly cũng đủ đoán Lý Hữu rõ ràng là khẩu thị tâm phi.

Cuối cùng Lý Hữu thở dài, nói: “Nếu anh nói anh muốn em sinh hai đứa nó ra, em có đồng ý không?”

Thiệu Ly nói: “Chốt lại vấn đề cho em luôn đi.”

Lý Hữu nói: “Anh đương nhiên hy vọng chúng ta có thể có thêm nhiều con”, thấy Thiệu Ly không hề vui tí nào, hắn đành nói thêm: “Điều kiện tiên quyết là em nguyện ý muốn giữ bọn nó lại. Trên cả việc có thêm đứa nhỏ, anh hy vọng em có thể hạnh phúc bên cạnh anh và Hiếu Tây.”

Cái này coi như còn nghe được.

Lý Hữu lại sờ cổ cậu, nói: “Quan trọng nhất là em vui vẻ thôi.”

Thiệu Ly không nói lời nào.

Sau đó cậu nói: “Tạm thời để em suy nghĩ đã.”

Nói như vậy chính là còn có đường thương lượng.

Lý Hữu im lặng nhẹ nhàng thở ra, hẳn lúc này cảm thấy vẫn có chút may mắn, cũng khá cao hứng, nhưng không thể thể hiện rõ ràng là rất cao hứng, nếu không sẽ hỏng việc.

Có một số việc Thiệu Ly rất hay dẫn đo suy nghĩ.

Sau đó hắn hỏi cậu: “Buổi tối ăn đồ ăn Triều Châu được không?”

Thiệu Ly nói: “Đồ ăn Triều Châu? Em chưa ăn, ngon không?”

Lý Hữu nói: “Rất nhạt nhưng cực kỳ tốt cho sức khỏe.”

Thiệu Ly nghe xong phát tay, nói: “Không được, gần đây khẩu vị của em nhạt đến không còn nếm ra vị gì, đổi cái khác đi.”

Lý Hữu rất biết lắng nghe lời cậu, đổi thành một quán ăn tương đối bình thường nhưng nghe vẫn cảm thấy đầy đủ hương vị.

Bất quá, Lý Hữu làm việc luôn luôn rất đáng tin cậy, bữa ăn này vừa có thể thỏa mãn khao khát ăn uống của Thiệu Ly vừa không cho Thiệu Ly ăn đồ quá cay hay đồ ăn kích thích này nọ khiến ảnh hưởng đến cặp song sinh còn rất yếu ớt trong bụng cậu.

Nhưng mà tóm lại thì cả nhà đều ăn rất vui vẻ.

Mà Thiệu Ly đến lúc này hình như cũng đã hoàn toàn quên mất một điều mấu chốt là còn có một vấn đề rối rắm phải giải quyết.

Trên đường lái xe về nhà, Thiệu Ly ợ một cái thật kêu, nói: “Lần sau lại đến chỗ này ăn nha, đồ ăn rất ngon.”

Lý Hữu sờ bụng cậu, cưng chiều mà gật đầu.

Thiệu Hiếu Tây hỏi: “Ly Ly, ba lại ăn đến tức bụng rồi chứ gì?”

Thiệu Ly đáp: “Ha ha, tạm tạm thôi, mới hơi hơi no.”

Thiệu Hiếu Tây bĩu môi. Đối với Thiệu Ly nhà mình, bé đã không còn gì để nói, mười năm như một ngày, keo kiệt đến không thể nào chịu nổi.

Tuy nhiên, bé hôm nay thực khác thường, không hề ngồi vào trong lòng của Thiệu Ly, nói thế nào cũng không chịu nghe, nhất quyết chạy bạch bạch đến ghế sau mà ngồi, thật là nghiêm túc.

Hành động này làm cho Thiệu Ly có chút hơi đau buồn, cậu còn nghĩ rằng, không biết có phải con gái đã trưởng thành, không còn giống như trước đây, cả ngày đều đeo theo cậu, một tác cũng không rời.

Haiz...

Năm tháng thật không hề buông tha ai hết.

Sau đó, Lý Hữu chợt nói: “Thời gian còn sớm, có thể đi dạo vài nơi.”

Thiệu Ly quay đầu hỏi Thiệu Hiếu Tây: “Thế nào hả con gái, đi mua sắm chút không?”

Thiệu Hiểu Tây thoát nhìn không hề cảm thấy hứng thú.

Thiệu Ly liền tự biên tự diễn nói: “Được, vậy đi đến khu mua sắm dạo một vòng đi.” Cậu nhìn Thiệu Hiểu Tây cười hắc hắc, lộ cả hai răng nanh, rõ ràng là đang có ý xấu gì đây.

Like Loading...

71. Chương 71: Phiên Ngoại 1 (2)

Thiệu Hiểu Tây ở phía sau nhìn Lý Hữu qua kính chiếu hậu, không nói câu gì. Lý Hữu chỉ cười, lấy ánh mắt trấn an bé, lái xe về phía khu mua sắm phụ cận.

Cuối cùng bọn họ dạo hết năm tầng của khu mua sắm, mua cho Thiệu Hiểu Tây một cái áo lông, một cái quần yếm, ba lô mới, còn mua cho Lý Hữu một cái áo sơ mi, một cái cà- vạt, rồi Thiệu Ly mới mua cho mình một cái quần bò và hai bộ áo ngủ. Sau đó, Thiệu Ly làm chủ chỉ, phi thường khí phách mà thanh toán tiền, xách theo bao lớn bao nhỏ đi xuống dưới lầu. Dọc đường đi có đi qua khu mua đồ cho trẻ sơ sinh, tầm mắt Lý Hữu vô ý thức nhìn về hướng đó chớp mấy cái nhưng Thiệu Ly cũng không chú ý.

Kết quả, buổi tối thứ sáu, Thiệu Ly về đến nhà, đã nhìn thấy một đồng thùng xếp ở phòng khách nhà mình, có đến tận sáu thùng lớn khiến cậu có chút mờ mịt.

Cậu hỏi Lý Hữu: “Mấy cái thùng này là cái gì vậy?”

Lý Hữu trả lời: “Là một số đồ bạn tặng cho, ngày mai anh cho người qua sắp xếp.” Hắn cũng không hề nói đó là cái gì.

Thiệu Ly nghe xong rất thích, không nghĩ nhiều. Có đồ miễn phí đồ cho là tốt, cậu không hề thấy có gì không thích hợp, còn rất cao hứng.

Lý Hữu xắn tay áo, đi vào phòng bếp lấy đồ ăn ra, bày lên bàn.

Thiệu Ly nói: “Hôm nay anh về rất sớm nha.”

Lý Hữu gật đầu, đáp: “Ừ. Không có nhiều việc lắm. Anh làm món đậu hũ cá em thích ăn nhất này.”

Món này làm cũng không dễ nha.

Thiệu Ly chép miệng, có chút thêm rồi. Nhưng cậu tìm khắp nhà cũng không thấy Thiệu Hiểu Tây nên hỏi hắn: “À, con gái đâu rồi?”

“Qua bên nhà ông nội. Ông nội muốn gặp con nên bảo Lý Tường qua đón nó về học chung. Mấy ngày nữa mới về.”

Thiệu Ly có chút thắc mắc: “Hả?”

Cậu không thể nào tin được chuyện Lý Tường sẽ ngoan ngoãn học bài. Cậu không thể nào hình dung được thằng nhóc Lý Tường cả ngày chỉ biết vui chơi kia mà lại ngồi ngoan ngoãn ngồi đọc sách sẽ ra cái dạng gì, tựa như cậu cũng không thể nào tưởng tượng ra chính mình trở thành tinh anh xã hội, ngồi trong văn phòng, máy lạnh mà ngồi xem báo cáo.

Điều này không phù hợp với quy luật phát triển của sinh vật, thật biết cách hành người ta. Sau đó cậu gãi đầu ha hả cười: “Thì ra, thằng nhóc Lý Tường cũng rất ham học nha, không tồi.”

Lý Hữu sờ sờ tay cậu, hỏi: “Sao tay em lạnh vậy? Sao không gọi xe về?”

Thiệu Ly nói: “Không cần phải phiền như vậy, cách có mấy trạm thôi. Em đi bộ về, gió thổi nên tay mới hơi lạnh nhưng mà người em rất ấm mà.”

Lý Hữu vẫn không thể chấp nhận mà chau mày, xoa xoa để làm ấm tay cậu. Hắn nói: “Anh biết rồi. Ăn cơm trước đi.”

Hắn đến phòng bếp bưng thức ăn lên, cuối cùng ngay cả cơm cũng dọn xong mới bảo Thiệu Ly qua.

Điều này có chút kỳ lạ, để cho Lý đại thiếu cơm bưng nước rót như vậy, không phải là muốn Thiên Lôi dòm ngó cậu chứ?

Thiệu Ly nói: “Ừ, tự em làm được.”

Lý Hữu không nói gì, đem một chén canh đưa tận tay cho cậu, rồi nhét cái thìa vào tay kia của cậu. Thiệu Ly uống một chút, hình như cảm thấy được không tồi, cuối cùng quyết đoán bưng chén canh lên uống, uống một hơi hai ngụm lớn, thực nể tình mà tặng cho Lý Hữu một ngón tay cái chĩa lên trời.

Cậu nói: “Rất ngon, có thể nấu mỗi ngày..”

Lý Hữu nhanh chóng đáp: “Được.”

Thiệu Ly lại hỏi: “Này, vậy cũng chịu à?”

Lý Hữu: “Em thích gì anh cũng làm.”

Quả là một người “nghiêm túc” đến nhàm chán, Thiệu Ly trong lòng ngứa ngứa, cố ý trêu hấn.

Cậu hỏi: “Vậy nếu em muốn ăn đồ ăn Pháp, Nhật Bản, rồi Mexico, Ấn Độ, anh cũng làm à?”

Lý Hữu gấp một miếng dưa leo vào chén cậu, nói: “Ừ, ngày mai anh làm.”

Mẹ ơi!

Thiệu Ly cảm thấy ghê lập tức trở nên trơn nhẵn, hoàn toàn sờ không được tay ghế. Cậu cảm thấy rằng Lý Hữu hôm nay thật sự kỳ cục, rất dễ nói chuyện. Không phải nói Lý Hữu rất khó nói chuyện, mà là hẳn đột nhiên biến thành như vậy, rất kỳ cục, không giống như ngày thường.

Cậu còn nghĩ: có khi nào sau khi não bị chấn động, tính tình cũng có thể thay đổi?

Không có logic nha.

Cậu nghĩ như vậy nên cũng buột miệng nói ra.

Cậu sờ đầu Lý Hữu, hỏi “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Lý Hữu bắt lấy cái tay đang “quan tâm” trên trán hấn, nói: “Ly Ly, đừng quậy nữa, ăn cơm trước đi.”

Thiệu Ly nói: “Công ty của anh xảy ra chuyện à?”

Lý Hữu: “Không phải.”

Thiệu Ly: “Trong nhà cũng OK chứ?”

Lý Hữu: “Ừ.”

Thiệu Ly: “Vậy sao anh lại trở thành thế này?”

Lý Hữu: “. . .”

Like Loading...

72. Chương 72: Phiên Ngoại 1 (3)

Thiệu Ly trét một hạt cơm lên mặt hấn, nói: “Được rồi, anh nói mau.”

Lý Hữu nhìn cậu, tự tay lau hạt cơm trên mặt, không hề tức giận.

Hấn hỏi cậu: “Em không hy vọng anh đối xử với em tốt một chút à?”

“Vì cái gì?” Cậu hỏi mà không chút để ý, vô tâm vô phẩy, ngốc tới cực điểm, chưa kể còn nhai một miếng dưa leo phát ta âm thanh giòn tan.

Lý Hữu nhìn cậu, hít vào một hơi, lại thở hắt ra, trong tiếng nhai nuốt giòn giã của cậu, thực bình tĩnh nói: “Bởi vì em đang mang thai.”

Lý Hữu cau mày, sờ bụng cậu, hỏi: “Cậu ta tìm em đánh bóng?”

Thiệu Ly cầm quả táo đã được gọt vỏ sạch sẽ đặt trên bàn, gặm một phát, nói: “Hồi trước, em là tiền đạo trong đội bóng đó.”

Tiền đạo thì phải có trách nhiệm ghi điểm.

Lý Hữu nhanh chóng nói: “Em không thể đi.”

Thiệu Ly nghe xong cười rộ lên, nói: “Đó là chuyện đương nhiên, sao em có thể đi theo bọn họ làm mấy trò ngớ ngẩn đó?”

Lý Hữu gật đầu ra vẻ đồng ý.

Thiệu Ly tiếp tục nói: “Đúng là mấy kẻ ngu ngốc, không có việc lại tự tìm dây buộc cổ mình, em việc gì phải theo bọn họ mà phí thể lực như thế. Tuy nhiên, em vẫn phải đi, đi theo giúp vui thôi, mất công lại chỉ có một mình Dương Tiểu Hâm đấu với thằng nhóc Triệu Vĩ kia, rất thê thảm nha.”

Sân bóng rổ chính là nơi dễ dàng làm cho người ta kích động, vạn nhất hai phương xảy ra xung đột, cãi nhau ầm ĩ rồi bắt đầu bực nhau, xảy ra chuyện thì ai phụ trách? Mà ai có thể phụ trách chứ?

Là một cặp song sinh đó, là vợ và con của Lý Hữu hấn đó.

Lý Hữu lập tức cự tuyệt: “Không được, em không thể đi.”

Lần này, hấn có vẻ vô cùng kiên quyết, chắc như đinh đóng cột, không hề cho cậu cơ hội thương lượng.

Like Loading...

73. Chương 73: Phiên Ngoại 1 (4)

Thiệu Ly đương nhiên không có khả năng ngoan ngoãn nghe lời hấn mà còn cười pha trò, nói: “Tại sao? Em cũng chỉ đi xem thôi, có thể xảy ra chuyện gì? Đừng quá lo lắng.”

Cậu lúc này vẫn còn nguyên ý thương lượng với hấn cùng nhau, ý là hấn không thể quá phận, nếu không, một khi đụng đến điểm mấu chốt của cậu, phỏng chừng lại phải cãi nhau.

Lý Hữu xoa mi tâm, nói: “Ngoan ngoãn cho anh, không có trận bóng nào hết.”

Thiệu Ly: “Việc này liên quan đến mặt mũi, không thể không đi.”

Lý Hữu: “Cái gì?”

Thiệu Ly nói: “Trường học của em lúc đó có rất nhiều mỹ nữ, đám khi gió đầu óc ngu si tứ chi phát triển của trường Thập Thất kia, mặc kệ nắng hay mưa, ngày nào cũng cắm cọc trước cửa trường em. Ha ha, mà thằng nhóc Triệu Vĩ kia ai không chọc lại cố tình muốn đeo bám hoa khôi trường em – mối tình đầu của Dương Tiểu Hâm. Kết quả là xảy ra xung đột, tụi em đã đánh nhau cùng cái đám đó.”

Lý Hữu hừ một tiếng, nghĩ thầm thì ra là vì phụ nữ.

Hấn khó chịu hỏi: “Các em khi đó bao nhiêu tuổi?”

Thiệu Ly nói: “Cũng không lớn, hình như là lớp 11. Lúc đó, cả đám đều chỉ muốn chứng tỏ bản thân thôi.”

Lý Hữu nói: “Kết quả ra sao?”

Thiệu Ly nói: “Tụi em bị trường học cảnh cáo.” Cậu nói đến đây, vẻ mặt không cam lòng mà uống ừng ực ly sữa trong tay rồi nói: “Anh nói xem còn gì là công bằng chứ. Bạn học nữ của mình bị một đám khôn kiếp đùa giỡn, lại không cho tụi em trả thù à? Đờ mờ!”

Lý Hữu nghe xong không thể nào cao hứng nổi mà nói: “Không cho nói chuyện thô tục.”

Thiệu Ly nhìn vào màn hình TV bên kia xoay người khinh bỉ, cậu lúc này cảm thấy hấn ta giống ba của mình hơn là tình nhân.

Sau đó, đột nhiên cậu nhớ tới cái gì đó, có chút đắc ý, chút hưng phấn, tràn trề hăng hái nói: “Có điều tụi nó cũng nhận được cảnh cáo, tụi em cuối cùng cũng diệt gọn đám đó khiến cho đám con cháu đó mặt mũi xám xịt. Đoán xem tụi em hơn tụi nó bao nhiêu điểm?”

Lý Hữu cũng không phải nguyện ý tham gia cái đề tài ấu trĩ này, thuận miệng nói: “Ba mươi.”

Thiệu Ly: “Thiếu.”

Lý Hữu: “Năm mươi.”

Thiệu Ly: “Nhiều hơn nữa.”

Cậu rõ ràng không kiềm chế được sự hưng phấn, thấy Lý Hữu dùng ánh mắt hỏi mình, kiêu ngạo nói: “Chín mươi tám! Kém hai điểm nữa là tròn một trăm. Rất có năng lực phải không?”

Khóe miệng cậu cong lên tự đắc khiến Lý Hữu đang vuốt bụng cậu chẳng biết nói gì.

Chỉ vì chuyện này mà cao hứng như vậy à?

Hắn thở dài trong lòng.

Lúc ấy, Thiệu Ly cảm thấy mũi có chút ngứa, cũng rất vô tâm, mắt không cảnh giác, thuận tiện cọ trên mũi hai ba cái, lại chà chà vài cái nữa, mặt mày hớn hờ nói: “Ày da, cười đến mũi cũng ngứa.”

Lý Hữu bị cậu cọ xát hai ba cái như vậy, thân thể lập tức cương cứng.

Hắn dĩ nhiên là có dục vọng với Thiệu Ly, hắn còn chưa tới mức có thể là quân tử, làm được như “tình yêu Plato” – vượt qua thể xác chỉ cần tâm hồn.

Từ lúc nhận được chẩn đoán của bệnh viện tới giờ, bọn họ đã một tuần không “vận động”. Hiện tại, Thiệu Ly còn gối đầu trên đùi hắn, dụ dỗ hắn, lấy mặt ma sát đùi hắn, Lý Hữu liền chịu không nổi.

Thiệu Ly còn nói: “Ha ha, còn có chuyện càng buồn cười hơn nữa, anh đoán xem hiện tại hoa khôi của trường em đang theo ai rồi?”

Lý Hữu vừa thấy vẻ mặt gian xảo kia của cậu đã đoán được tám chín phần, tuy nhiên tinh lực của hắn rõ ràng không đặt ở đề tài này.

Thiệu Ly tự biên tự diễn tiếp tục cười, nói: “Gả cho thằng khỉ Triệu Vĩ của Thập Thất, năm đó chính là hắn đi cầm đầu quấy rầy Trần Kỳ, anh xem không phải duyên phận thì là cái gì?” Trần Kỳ chính là hoa khôi của trường cậu.

Lý Hữu đáp bừa: “Ừ.” Cái thứ giữa quần của hắn càng ngày càng căng chặt.

Hắn vội nói: “Ly Ly, đứng lên đi.”

Thiệu Ly: “Hả?”

Lý Hữu nặng nề hít vào một hơi, nói: “Anh đi lấy cái chăn.”

Thiệu Ly: “Cho em hả? Em không lạnh mà.”

Đúng là thiên đường muôn lối thì không vào, địa ngục không cửa lại xông vào.

Lý Hữu không nói gì, quyết đoán nắm tay cậu đặt lên cái nơi đã có phản ứng kia, hỏi: “Hiểu chưa?”

Lúc này, dĩ nhiên Thiệu Ly cảm giác được, hơi nghếch mặt ra. Cậu đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến độ lại hỏi “Có chuyện gì xảy ra”, chỉ có mấy thằng thiếu iốt mới không hiểu.

Có chuyện gì xảy ra?

Còn có thể là chuyện gì nữa?

Phản ứng sinh lý chứ còn gì.

Sau đó, cậu lập tức nhảy dựng lên, cái loại tốc độ này làm cho Lý Hữu muốn rớt tim.

Sau đó cậu cười đều, huých huých cánh tay hắn hỏi: “Khó chịu à?”

Lý Hữu nhìn hần, ánh mắt rõ ràng sắp bốc lửa.

Hần nói: “Em không chọc anh, anh cũng sẽ không quá khó chịu.”

Thanh âm coi như bình tĩnh, tuy nhiên vẫn nhìn ra được hần đang đè nén.

Thiệu Ly cười hề hề, cố ý gây sự nói: “Không phải là nghe xong chuyện xưa của em thì thành như vậy chứ?”

Lý Hữu hoàn toàn không muốn nói chuyện với cậu.

Thiệu Ly tiếp tục cười khúc khích, mãi đến lúc này, cậu mới cảm thấy sung sướng như vậy, mặc dù bây giờ có hơi muộn nhưng nhìn Lý Hữu lúng túng là cậu đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Like Loading...

74. Chương 74: Phiên Ngoại 2

Trận bóng rổ sau mười năm xa cách (1)

Chủ nhật.

Dương Hâm và Ngô Kế Tông mới sáng sớm đã đập cửa nhà Thiệu Ly rầm rầm, nhất quyết lôi kéo Thiệu Ly đi tìm Triệu Vỹ báo mối thù đoạt hoa khôi của bọn họ.

Lúc này, Thiệu Ly vừa mới rời giường, còn đang uống sữa, nghe bọn hần nói “hoa khôi” cũng đến, nhất thời hứng trí, lôi kéo Dương Hâm vừa đi vừa nói chuyện: “Không nói sớm, chứ không anh đã đồng ý ngay rồi. Giờ còn bắt anh phải nghe chú lải nhải mấy lời vô nghĩa như vậy.”

Dương Hâm tức giận vỗ đầu cậu, nói: “Chú đúng là cái đồ trọng sắc khinh bạn.”

Đúng lúc đó, Lý Hữu từ trong phòng đi ra, trên tay còn cầm áo lông của Thiệu Ly, nói: “Bên ngoài lạnh lắm, em mặc áo khoác vào.”

Hần liếc Dương Hâm một cái, Dương Hâm lập tức run sợ mà thu hồi cái tay đang thực hiện “hành vi xấu xa” còn đặt trên đầu cậu. Ánh mắt của Lý đại thiếu như muốn lột da Dương Hâm làm hần không dám động đậy. Thiệu Ly lấy áo khoác trong tay Lý Hữu, nói: “Tối nay, bọn em ăn cơm ở ngoài, anh có muốn đi chung không?”

Đề nghị này khiến mọi người vô cùng tha thiết mong chờ.

Có mặt Lý Hữu thì có cần lo lắng về hóa đơn không?.

Chắc chắn là không cần.

Cho nên bọn họ đều thật tâm hy vọng Lý Hữu có thể “bớt chút thì giờ thu xếp công việc” đến tham gia một chút cuộc họp mặt nhỏ này, thậm chí còn là nhiệt liệt hoan nghênh.

Sau đó chợt nghe Lý Hữu nói: “Không cần như vậy, anh đi theo em luôn.”

Thiệu Ly hỏi “Hôm nay anh không có việc gì à?”

Lý Hữu đáp: “Ừ.”

Nói xong, hần lấy cái áo bành tô trên giá treo rồi lại đi lấy cái chìa khóa xe.

Thiệu Ly nhìn bọn Dương Hâm cười, nói: “Thật là hời cho mấy cậu, có xe để đi nhờ.”

Dương Hâm và Ngô Kế Tông vui mừng vỗ tay.

Lý Hữu lấy chìa khóa, nói một tiếng đi thôi rồi cả đám xoay người ra ngoài, Lý Hữu cùng Thiệu Ly rút lại phía sau vài bước.

Lúc xuống lầu, Thiệu Ly nói: “Hôm nay em sẽ cho anh xem thể thế nào là thực lực của đội Thất Trung.”

Về mặt đặc ý này của cậu thật sự rất cuốn hút người khác, Lý Hữu nhin không được ôm thất lưng cậu, nói: “Chỉ được xem thôi, anh không cho em càn quấy đâu.”

Thiệu Ly trả lời qua loa: “Biết rồi.” Cậu cũng không ngại Dương Hâm đang ở trước mặt mà ôm vai của Lý Hữu như là hai anh em còn nói với Dương Hâm: “Ê, tình tình, lát nữa gặp hoa khôi cũng đừng có khóc nhá.”

Dương Hâm: “Cậu biến đi cho tôi.”

Hắn là người đã có vợ, còn lâu mới vì một người không liên quan đến mình mà làm cái hành động “không khí khái” này.

Thiệu Ly cười đến run cả vai, nhìn Lý Hữu, nói: “Anh xem rõ ràng nó đang giả vờ thôi, lát nữa đảm bảo sẽ lộ tẩy.”

Kết quả Dương Hâm không có lộ tẩy, nhưng hoa khôi khi bất ngờ nhìn thấy Thiệu Ly, thiếu chút nữa là lộ tẩy. Cô hẳn là không dự đoán được sẽ gặp lại Thiệu Ly ở đây, ngẩn người, mặt nhanh chóng đỏ ửng.

Cô ngập ngừng nói: “Thiệu Ly, là cậu à?”

Thiệu Ly lịch sự đáp lời “Hi, Trần Kỳ, đã lâu không gặp.”

Trần Kỳ cũng nói: “Đã lâu không gặp.”

Hai người tự biên tự diễn nói nói cười cười, cái bầu không khí này tự dưng còn có chút hương vị cổ quái, Dương Hâm ở sau lưng Thiệu Ly nhìn hai người bọn họ, cực kỳ khó chịu mà mắng phắc thành tiếng. Hắn nghĩ đáng lẽ bấy lâu nay hắn không nên hận cái thằng mất nét Triệu Vỹ kia, mà phải hận cái tên Ly Ly khi gió này, quyen rũ giáo viên mẫu giáo còn chưa đủ ngay cả hoa khôi hắn luôn tâm tâm niệm niệm nhưng nhớ hơn mười năm cũng không buông tha.

Hắn cảm thấy thằng nhóc Ly Ly này quả thực chính là diễn viên thủ vai “kẻ thù chung của nam giới” bước từ trong phim truyền hình ra.

Sau đó, chồng của Trần Kỳ – Triệu Vỹ – đội trưởng đội bóng rổ Thập Thất bước ra, vừa đi vừa đập một trái bóng rổ, tay cực kỳ linh hoạt. Xem ra xa cách nhiều năm như thế, kỹ thuật của hắn cũng không hề bỏ phí.

Hắn nhìn Thiệu Ly, nói “Còn nhớ rõ tôi không Thiệu Ly, năm đó chúng ta đã từng đấu một trận.”

Thiệu Ly nói: “Ha ha, nhớ rõ.”

Triệu Vỹ: “Hôm nay, tôi xin nói trước đúng là năm đó chúng tôi thua nhưng hôm nay đã không còn như hồi đó, các cậu hãy chống mắt lên mà xem.”

Thiệu Ly cười, gãi ót nói: “OK, để xem hôm nay để tôi chống mắt lên xem các cậu chơi như thế nào.”

Cậu quét mắt về phía mấy tên cao to sau lưng Triệu Vỹ, đối phương cũng đang đánh giá lại bọn Thiệu Ly.

Lúc này, trong không khí bỗng nhiên tràn ngập mùi khói thuốc súng.

Cả đám Dương Hâm đều ồn ào nói: “Được rồi đừng nói nữa Ly Ly, cậu tiếp hoa khôi ôn chuyện đi để tụi tở thi đấu. Ai mệt mà ngã xuống thì cậu ra thay thế,”

Thiệu Ly nói: “Đi chết đi, hôm nay tôi sẽ không chơi chung với mấy cậu đâu.”

Dương Hâm nhìn cậu nhướng mày: “Xời, lát nữa thế nào cậu cũng không nhịn được mà vào chơi thôi.”

Thiệu Ly chắc chắn không có khả năng nhịn được, lời này của Dương Hâm thật là chính xác.

Đánh cờ nửa hiệp một, hơn mười phút, đội Thập Thất đã dẫn trước bọn họ hai mươi điểm.

Kết quả này làm Thiệu Ly phải bất ngờ.

Năm đó, đội Thập Thất bị trường bọn họ đánh cho tan tác, thắng với tỉ số áp đảo hơn gần một trăm điểm, thế mà chỉ có mười năm tự nhiên lại mạnh như vậy?

Thiệu Ly không cam lòng, nhìn Ngô Kế Tông thét lớn: “Dưa hấu, cậu bị cái gì rót vào đầu à? Chân nhũn đến mức như thế sao, nhắm không được thì lên đổi người cho tôi ra chơi.”

Ngô Kế Tông cũng thét lại “Ly Ly, cậu không chơi thì đừng có mà la lớn!”

Lưu Bằng Phi vỗ tay, nói: “Được rồi đã đến nước này rồi thì xuất hết thực lực ra luôn đi, đừng để người ta nói cả đám chúng ta là chân tôm mềm!”

Trần Trạch mới ra sân, mới chạy một lúc mà lúc này cũng thở hổn hển, nói: “Tôi nghĩ trận bóng hôm nay hơi khó ăn, bọn họ chắc là đã chuẩn bị từ trước.” Nói xong, anh chỉ về phía ba người cao to đứng bên sân kia, nói: “Mấy người đó không giống dân nghiệp dư, hình như là dân chuyên nghiệp.”

Dương Hâm nói: “Phắc! Hèn gì tớ bảo sao tự dừng lại chủ động hạ chiến thư, thì ra là tìm người vào chơi.” Sau đó, lại nhìn Triệu Vỹ và đội Thập Thất la lớn: “Họ Triệu kia, cứ nhiên lại tìm “viện trợ từ bên ngoài”. Có bản lĩnh thì dùng thực lực mà chơi công bằng, có dám hay không!”

Hắn cũng không nói rõ “viện trợ từ bên ngoài” rốt cuộc là ý tứ gì, cứ như vậy mà tung tin đồn thất thiệt.

Triệu Vỹ cũng mắng lại: “OK, có bản lĩnh thì cậu cũng đi mời người giúp đỡ đi, chúng tôi sẽ chờ!”

Lý Hữu ngồi thành thoi một bên cũng rất muốn rời khỏi đó. Hắn cảm thấy mấy người này thật nhàm chán.

Sau đó chợt nghe Thiệu Ly nói: “Nói lời phải giữ lấy lời nhá! Rùa con, cậu không được rồi để tôi thay cậu!” Cậu xắn tay áo lên muốn xuống sân thi đấu, thoáng cái đã quên tình trạng hiện tại của mình.

Lý Hữu nhanh tay ngăn cậu lại, thực nghiêm túc mà nhìn cậu, ý tứ là: Em đã quên lúc trước đã hứa gì với anh à?

Thiệu Ly lúc này mới hơi tỉnh lại, nhưng mà cậu lỡ nói rồi, sao có thể rút lại? Chẳng lẽ lại nói: “Thôi quên, tôi không chơi được, tùy các cậu thua nhiều hay ít, lúc này tôi thật sự không giúp được gì, hiện tại sức khỏe của tôi không tốt. Mấy cậu tự lo liệu vậy?” Tốt xấu gì cậu cũng là tiền vệ chủ lực ghi điểm của đội mà. Nếu cậu không thi đấu, cách biệt càng lớn sao có thể gỡ nổi?

Cậu nhìn Lý Hữu, có chút khó xử, nói: “Vậy làm sao bây giờ? Cách biệt càng ngày càng lớn.”

Lý Hữu không quan tâm nói: “Chỉ là một trận đấu nhỏ thôi mà.”

Ngụ ý rất rõ ràng là: Trận đấu nhỏ như vậy cần gì đích thân cậu ra trận.

Like Loading...

75. Chương 75: Phiên Ngoại 2 (1)

Trận bóng rổ sau mười năm xa cách (2)

Hắn dĩ nhiên không có khả năng đồng ý với Thiệu Ly.

Chuyện này không cần phải thương lượng.

Hắn thậm chí còn nghĩ thật may mắn vì mình đã đi cùng, nếu không lấy cá tính dễ kích động của Thiệu Ly thì hôm nay không biết còn xảy ra chuyện gì.

Lúc này Trần Kỳ mới nói: “Thiệu Ly cậu đừng để ý đến hắn.” “Hắn” ở đây chỉ Triệu Vỹ. Ba người to con của đội bọn họ đều là dân chuyên nghiệp, các cậu khẳng định không phải là đối thủ của bọn họ.”

Không nói thì thôi, Thiệu Ly nghe xong quay qua nhìn Lý Hữu, nói: “Anh nghe không? Đều là dân chuyên nghiệp, đội của ta này làm sao đấu lại họ.”

Chẳng lẽ chỉ có thể ngoan ngoãn nhận thua?

Bọn họ có thể thua, nhưng thanh danh của Thất Trung không thể thua.

Câu trả lời của Lý Hữu cũng rất đơn giản, hắn lấy di động ra, trực tiếp gọi điện thoại cho bọn Trần Quân, gọi mấy anh em nhanh chóng lại đây, nói có việc gấp cần phải giúp vội.

Hắn luôn là người sáng suốt, nói về hình thể so với đội đối phương cao gần hai mét thì hắn thấp hơn tầm bảy, tám phân. Huống chi bóng rổ là môn vận động tập thể chơi theo một chiến lược chung, hắn còn chưa có

kiêu ngạo, tự kỷ đến mức nghĩ chỉ cần một mình hắn có thể ngang sức với cả đội bóng, có sức xoay chuyển tình thế quật khởi mọi thứ.

Lúc này, đội Thập Thất lại biểu hiện cực kỳ fairplay đòi “nghỉ giữa hiệp” chờ bọn họ gọi “quân tiếp viện”.

Cuối cùng, cả bọn Trầm Quân, Tống Thanh, Tiểu Tô Húc chỉ dùng chưa đến nửa giờ, trước sau từng người từng người một đều chạy tới, chưa kể còn dẫn theo bạn bè của Lý Hữu ở thành phố H.

Lần này quả thật là náo nhiệt .

Lý Hữu nhìn thấy Đỗ Tuyên đứng sau Đằng Lý Tuệ cùng với Tần Lãng thì đi tới, nhìn bọn họ gật đầu xem như chào hỏi, nói: “Sao lại đi cùng với bọn Trầm Quân, không bận à?”

Đỗ Tuyên đáp: “Ừ. Tử Mặc với Tiểu Trữ rủ Vinh Tử đi chơi rồi, tôi với A Lãng và A Đằng cũng không có việc gì, lại vừa vắn đang cùng bọn họ uống rượu nên cứ thế mà tới đây góp vui.”

Việc này Lý Hữu cũng có biết, vốn là hắn cũng định hôm nay qua tụ tập một phen có điều phải đi theo coi chừng Thiệu Ly nên mới không đi.

Hừm, mấy người bạn này của Lý Hữu, Thiệu Ly đều đã gặp qua. Mà bọn Trầm Quân hiển nhiên cũng “nhớ rõ” cậu, nhanh chóng đi qua, cười đen tối rồi nhìn Lý Hữu nói: “Tôi nói chứ A Hữu, tôi đang thắc mắc chuyện gì mới có thể khiến cậu để bụng như vậy, nguyên lai là chuyện này.” Sau đó, còn cùng vài người lại bắt tay Thiệu Ly, nói: “Chúc mừng.”

Thiệu Ly bắt tay với họ xong quay đầu nhìn Lý Hữu.

Lý Hữu nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì đâu, bọn họ tới hỗ trợ thôi. Đó là Đỗ Tuyên với A Lãng và A Đằng, là bạn của anh ở thành phố H.”

Thiệu Ly lại cùng bọn Tần Lãng chào hỏi.

Sau đó, cả bọn chọn ra năm người xuống chơi. Lưu Bằng Phi với Ngô Kế Tông rời sân thi đấu, bắt đầu đánh hiệp thứ ba.

Hiệp thứ ba vừa bắt đầu, do đội Thất Trung thay người toàn bộ, thế cục bắt đầu thay đổi.

Ra sân thi đấu gồm có Tần Lãng, Đằng Lý Tuệ, Trầm Quân, Tô Húc và Lý Hữu.

Cả đám đều lột hết mấy cái áo ngoài chỉ chừa lại áo sơmi, xắn tay áo bắt đầu biểu diễn tài nghệ. Lúc này, ba người là dân chuyên nghiệp theo lời của Trần Kỳ nhanh chóng trở nên bình thường.

Vóc dáng bọn Tần Lãng rất cao, cơ bắp cũng đạt chuẩn, bình thường lại cùng chơi đùa, cùng quậy phá cho nên rất ăn ý, đội bóng bình thường khó có thể so sánh.

Sự phối hợp của cả đội có thể bù lại chênh lệch về chiều cao, hơn nữa phong cách chơi của đội hình hoa lệ này hoàn toàn khác hẳn với phong cách của đội bóng trong nước, lập tức gây rối loạn trận tuyến của đối thủ, cũng khiến trận đấu ngày càng gay cấn, hấp dẫn.

Lý Hữu từ biên ngoài ném vào một trái bóng san bằng tỉ số hai đội.

Thiệu Ly hưng phấn đến lập tức đứng luôn trên ghế, hướng về phía sân bóng la lớn: “Đẹp lắm! Cho thêm một trái nữa vào rổ đi Lý Hữu! thể diện của đội Thất Trung phải dựa vào các anh đó.”

Cậu dường như phấn khích quá độ đứng như thế làm cho tim người khác cũng đập mạnh vì sợ.

Mà tim Lý Hữu cũng như muốn rớt ra ngoài, hắn quay đầu lại ra một thủ thế với Thiệu Ly, ý tứ rõ ràng là Thiệu Ly hãy an phận chút đi.

Một màn này thật là buồn cười, bọn Lưu Bằng Phi ngồi trên băng ghế nhìn thấy thì ngẩn người sau đó không hẹn mà cùng ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Một đám hét lên: “Tôi nói cậu an phận đi Ly Ly. Đừng lên tiếng nữa.” “Được rồi Ly Ly, ngồi đằng hoàng đi, còn ngại đội Thất Trung của chúng ta chưa đủ dọa người à.” “Đúng vậy, cậu định làm chúng tôi mất hết mặt mũi à?”

Đỗ Tuyên cũng nở nụ cười, nói: “Xem ra chuyến đi này không uổng phí.”

Thiệu Ly có chút ngượng, tuy nhiên đam mê đã chiến thắng tất cả, cậu cũng sẽ không cùng Lý Hữu so đo mấy việc không đáng kể này, vẫn tiếp tục vui tươi hơn hớn ở bên cạnh vừa vỗ tay vừa hét lớn: “Đẹp lắm, cổ lên, ghi thêm một trái nữa đi!” dường như đã trở lại như hồi cậu còn mười bảy, mười tám tuổi, lúc cậu còn đang ướt đầm mồ hôi, dốc hết nhiệt tình trên sân bóng.

Bên cạnh Trần Kỳ nhìn trận đấu càng ngày càng gay cấn, cười nói: “Hồi ấy, mỗi khi trận đấu có mặt cậu tham gia, cũng giống như bây giờ, không khí đều đặc biệt sôi nổi.”

Thiệu Ly cười, nói: “Ha ha nhưng mà hiện tại thì chịu rồi, tớ đâu không lại họ.”

Trần Kỳ nháy mắt với cậu mấy cái rồi cười, đúng là người thích nghịch ngợm.

Cô nói: “Đó là do Triệu Vỹ ăn gian, mời dân chuyên nghiệp đến nên không thể nói là trường chúng ta thua.”

Thiệu Ly cười ha hả, nói: “Mấy câu này, cậu đừng nên nói trước mặt thằng nhóc Triệu Vỹ kia.”

Trần Kỳ bị cậu cười có chút ngượng ngùng, nói: “Cậu đừng chọc tôi nữa.”

Lưu Bằng Phi ở bên cạnh thấy thì chặc lưỡi, cũng chen miệng góp vui: “Ly Ly, cậu không nhìn lại bản thân mình mà nói người khác.”

Thiệu Ly tức giận nhưng vẫn cười, thụi hấn một cú, nói: “Đi chết đi.”

Trần Kỳ càng thêm ngượng ngùng.

Cô ngại làm Thiệu Ly cũng lúng túng. Trước kia, cô gái duy nhất cậu thật lòng để ý cũng chỉ có Thiệu Phi, lúc này ngồi cạnh cô gái khác hơn nữa cậu còn biết rõ năm đó cô ấy còn để ý đến cậu nên cậu có chút khó xử.

Kỳ thật thắm mến hay không thắm mến, yêu hay không yêu thì cũng là những người đã ba mươi tuổi, đều có gia đình, con nhỏ. Lúc này gặp lại, kinh hỉ chắc sẽ có, nhưng mà sau đó vẫn ý thức được một điều: Đã qua rất nhiều năm, ai cũng đã gặp rất nhiều chuyện, rất nhiều người, rất nhiều cảm giác, vật đổi sao dời, tất cả không giống như trước kia.

Bây giờ, họ đã không còn trẻ, không thể trở về thời còn thiếu niên lúc đang thắm mến bạn cùng lớp. Mỗi người đều đã tìm được cho mình người sẽ bầu bạn đến cuối đời, nhưng ký ức về những năm tháng tuổi trẻ đó sẽ còn lưu lại mãi trong trí nhớ, cũng giống tờ giấy viết thư năm đó được niêm phong cất vào kho, ngẫu nhiên mở ra xem lại, cũng có chút hoài niệm.

Thanh xuân rất tươi đẹp nhưng hạnh phúc hiện tại đương nhiên cũng không kém.

Trở lại sân bóng bên kia, mấy người phối hợp rất ăn ý, chỉ còn hai phút cuối của trận đấu, một đám người ngồi trên khán đài rất cục đều nhìn không được, đều hò hét cổ vũ: “Lợi hại lắm Trần Quân!” “Đẹp lắm Tô Húc, càng chơi càng hay!” “Làm tốt lắm Tần Lăng!” “Thất Trung tất thắng!” “Lý Hữu lại thêm một trái nữa đi!” “Cổ lên cổ lên!”

Cả sân bóng nhất thời như muốn bùng nổ.

Trần Kỳ cười nói: “Rùa, sao cậu còn hưng phấn hơn mấy thiếu nữ đến cổ vũ trận bóng năm đó nữa thế.”

Lưu Bằng Phi bị “Cười nhạo”, nhe răng nói: “Tình Tình mau tới đây đem hoa khô của cậu dắt về này!”

Dương Hâm nói: “Ái dà người anh em, cậu đừng nói lung tung, tôi là người đã có vợ con đề huề rồi nhá.”

Ngô Kế Tông nói: “Ừầy, cậu chỉ đến đó là cùng! Bình thường chắc là mỗi ngày đều phải bưng nước rửa chân đến trước mặt vợ con hầu hạ phải không?”

Dương Hâm nói: “Cậu nghĩ anh đây sẽ làm mấy việc này à? Mơ đi!”

Lưu Bằng Phi cười: “Cậu cứ chém gió đi.” Lại nhìn Trần Kỳ nói: “Đừng tin cậu ta, lần trước ở nhà của tôi xem một trận bóng thì bất ngờ điện thoại gọi đến mắng cậu ta y như là mắng con. Với khí thế hung mãnh đó là nước rửa chân là cái gì?”

Ngô Kế Tông nói: “Nước rửa chân không tính là cái gì? Vậy cái gì mới gọi là cái gì?”

Câu nói này nghe thật là lòng vòng.

Lưu Bằng Phi đứng thẳng lưng, cười đến thực thấp hèn, thực *** dâng, nói: “Cậu nói cái gì vậy? Không phải nước rửa chân thì còn có thể là cái gì?”

Trần Trạch luôn luôn sáng suốt, nói: “Có thể nào là nước tắm không?”

Câu này đỡ được thật là khéo, Lưu Bằng Phi vỗ đùi cười ha ha, nhìn Trần Trạch dựng thẳng ngón tay cái, nói: “A Trạch, cậu thật tài tình.”

Đúng thật là cả đám người đầu óc đầy tư tưởng xấu xa, cả lũ đều cáng suốt ngày chỉ biết nói chuyện bậy bạ là giỏi, ngay cả Đỗ Tuyên với Tống Thanh đứng bên cạnh nghe xong cũng nhin không được phải cười.

Thiệu Ly còn không quên thêm mắm thêm muối, nhìn Trần Kỳ nói: “Đúng vậy, tôi cũng có thể làm chứng chính là rùa đã nói như vậy.”

Trần Kỳ nhìn Dương Hâm, muốn cười nhưng lại thôi.

Dương Hâm bị trêu ghẹo đến đỏ cả mặt.

Hắn cảm thấy về sau chọn bạn phải lựa thật kỹ từ trong ra ngoài.

Hai mươi phút sau, trận đấu cuối cùng cũng kết thúc.

Không nằm ngoài dự đoán, trận này cũng giống trận đấu rất nhiều năm về trước, lấy chiến thắng của đội Thất Trung phác họa một dấu chấm tròn viên mãn, một đám người còn cùng nhau tìm nơi ăn cơm, nói nói cười cười trao đổi phương thức liên hệ.

Trên sân bóng họ là đối thủ, nhưng sau sân bóng bọn họ vẫn có thể là bằng hữu, bằng hữu là thứ nhất, đấu bóng mới là thứ hai, cả bọn họ đều phân biệt hết sức rõ ràng.

Buổi tối trên đường về nhà, lúc ngồi trên xe, Thiệu Ly nói: “Rất có năng lực nha, kỹ thuật cũng toàn diện nữa.”

Lý Hữu nói: “Hâm mộ không?”

Thiệu Ly nói: “Dựa vào chút tài lẻ kia chắc đã lừa gạt không ít nữ sinh đúng không?”

Ý cậu đang nói về phút cuối lúc Lý Hữu ném quả bóng xa ăn ba điểm, bóng ném ra rất gọn gàng, chuẩn xác, ngay cả cậu tự nhận là có kỹ thuật cao cũng chưa chắc kiểm soát tốt phương hướng để ném vào, nhưng Lý Hữu dường như ngay tại phút đó có một dự cảm là sẽ ghi điểm.

Hiển nhiên là kỹ thuật không tồi.

Thiệu Ly còn nói: “Vậy lúc họp lớp, anh có ôn chuyện với bạn học nữ không, hửm?”

Lý Hữu cầm tay cậu, nói: “Nói bậy.”

Thiệu Ly cười hắc hắc: “Thật hay giả đây?”

Lý Hữu nói: “Là ai cả ngày vui vẻ bên bạn học nữ hả?”

Thiệu Ly nói: “Chà chà ghen à?” Tay cậu nhéo nhéo mũi của Lý Hữu, nói: “Anh thật là khờ.”

Lý Hữu liền thuận thế nắm tay cậu, cầm chặt trong lòng bàn tay, nói: “Em xem hôm nay anh đã giành lại thể diện cho em, em lấy cái gì cảm ơn anh đây?”

Thiệu Ly nói: “Anh nói em nên lấy cái gì cảm ơn?”

Lý Hữu nói: “Em biết mà.”

Thiệu Ly nói: “Em cũng không phải là con giun trong bụng anh.”

Lý Hữu nhanh chóng thay đổi góc độ, tiến đến gần tai cậu, thấp giọng nói: “Buổi tối để anh khám phá bên trong bụng em có gì vậy.”

Câu nói này thật là *** đáng.

Thiệu Ly nhanh chóng nghĩ đến hàng xóm bên cạnh đêm nay sẽ nghĩ gì, biết đến khi nào cậu mới có thể luyện trình độ “không biết xấu hổ” như vậy.

Chương sau rất kích thích nha, phải nói là H học máu nhất trong tất cả các chap H của truyện

Like Loading...

76. Chương 76: Phiên Ngoại 2 (2)

Trận bóng rổ sau mười năm xa cách (3)

Quả là hạt gạo nuôi cả trăm họ.

Sau khi trở về tắm rửa xong xuôi, hai người nhanh chóng quần lầy nhau.

Thiệu Ly cả người bị lật trần trụi, ngửa mặt nằm trên giường, còn thằng em của Lý Hữu đã thức tỉnh, đang không ngừng đụng chạm vào lỗ vào bên dưới của cậu, Thiệu Ly rõ ràng cảm giác được mặt trên của thứ đó có một ít chất lỏng ẩm ướt, đụng vào hạ thể của cậu có chút dính dính.

Cậu bị kích thích đến nổi đơng đưa thất lưng và mông.

Lý Hữu chống cánh tay xuống giường, nằm sấp ở phía trên cậu, nói: “Đừng nhúc nhích.”

Thiệu Ly đáng thương bày ra vẻ mặt “làm thế nào có thể bất động”.

Đã là đàn ông thì không thể nào lúc này lại không động.

Hung khí của Lý Hữu đặt ở giữa mông, cố ý làm như vô tình đụng chạm cậu, hơi hơi đâm vào. Sau đó hấn vỗ mông Thiệu Ly, nói: “Cẩn thận thất lưng.”

Thiệu Ly gấp gấp nói: “Biết rồi.”

Hạ thể của hai người lúc này đều đã thức tỉnh trong trạng thái sung sức nhất, Thiệu Ly không nhìn tới, nhưng vẫn có thể cảm giác được, đồ chơi của Lý Hữu đang từ từ trở nên thô to, cậu lại muốn bỏ hai chân xuống, cậu cảm thấy hơi mệt rồi. Gần đây có vẻ cậu rất dễ dàng cảm thấy mệt mỏi.

Lý Hữu tách đùi cậu ra hai bên, đè xuống, làm cho cậu không đến mức phí nhiều sức lực lắm, sau đó dùng “súng đang lên nòng” không ngừng đâm nhẹ vào cửa vào đang không ngừng co rút kia.

Chỉ chậm chậm từng chút, từng chút rất có quy luật, làm cho người ta thật hưng phấn.

Thiệu Ly bị chọc đến đầu óc mơ hồ, không biết mình đang ở nơi nào, chỉ cảm nơi đang bị phân thân nóng bỏng kia đụng chạm, phía dưới dần nóng lên, trên người đều là mồ hôi, thất lưng cũng tê dại, nhưng chỉ có thể nhìn không được mà muốn cử động.

Hai người cứ đụng chạm như vậy, ma sát qua lại đến nỗi phía dưới vừa nóng lại vừa ngứa.

Sau đó, Lý Hữu cúi đầu ngậm đầu ngực cậu, như có như không vừa cắn vừa liếm. Toàn bộ sự chú ý của hắn gần như đặt vào nơi này, lại chậm chạp không chịu tiến vào.

Lúc đó, Thiệu Ly mơ hồ nghĩ: Phắc, nếu anh không muốn tiến vào thì cứ dứt khoát quên đi.

Cậu nghĩ hay là tự mình ra tay cơm no áo ấm, nhưng hình như Lý Hữu lại không tính toán như vậy.

Lý Hữu giữ chặt cậu, nói: “Từ từ sẽ đến, không vội.”

Từ từ sẽ đến không vội?

Câu nói này quả thực làm cho Thiệu Ly nửa cười nửa mỉa, cậu thật sự không nghĩ tới sẽ có một ngày ở trên giường của Lý Hữu nghe được sáu chữ “Từ từ sẽ đến không vội” này.

Cậu thậm chí còn cúi đầu nhìn nửa người dưới của mình, có lẽ là hoài nghi bây giờ mình đang có con nên Lý đại thiếu không có hứng thú .

Kết quả chỉ liếc mắt một cái đã thấy hung khí của Lý Hữu, một gậy hướng thẳng trời xanh, bành trướng từ màu mận chín chuyển dần sang màu đen, bộ lông rậm rạp, đen bóng, phía dưới là hai cái túi no đủ, gần như là thấy rõ từng sợi gân xanh chạm trổ trên đó. Hần hiển nhiên đã nhìn thật lâu, bày ra tư thế vận sức chờ phát động.

Thấy Thiệu Ly nhìn mình, Lý Hữu lại ác liệt mà lấy đồ chơi đâm đâm, chọc chọc vào cúc huyệt của cậu, khiêu khích hỏi: “Muốn à?”

Nội tâm Thiệu Ly không ngừng mắng phắc.

Cậu gấp gấp nói: “Mau vào đi, còn chờ cái gì nữa.”

Lý Hữu sáng khoái đáp ứng: “Được, anh cho em.”

Sau đó, hần thực giữ lời hứa, đem chính mình “dâng” cho Thiệu Ly.

Cổng vào ướm át hồng hồng, bởi vì bị phân thân tiến vào bị mở ra, toàn bộ những nếp uốn nhỏ nhỏ căng ra, cả quá trình thoát nhìn đều có chút “kinh tâm động phách”, nhưng thực tế lại mang lại cảm giác rất tốt.

Có lẽ là màn tiền diễn đã làm đủ “hạ lưu”, đủ lâu dài, tuy rằng có chút đau nhưng vẫn có thể bỏ qua, ngược lại phân thân của Lý Hữu lại đâm sâu vào tận tuyến tiền liệt của cậu khiến Thiệu Ly nhìn không được rên rỉ thành tiếng.

Lý Hữu bắt đầu ra vào bên trong cậu, trong nháy mắt lại rút ra mang theo cả chất nhầy dính dính, khi tiến vào lại có thể khiến Thiệu Ly cảm giác được cả phần gốc rễ kia nằm ở bên trong mình, chưa kể cả độ cứng, chiều dài cùng độ thô và thậm chí là phần đầu nắm mập mạp.

Thiệu Ly cảm thấy ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, tay chân cậu như tê dại, cả người không còn sức lực.

Cậu rên rỉ thành tiếng: “Thực thoải mái.”

Lý Hữu hôn nhẹ miệng cậu, nói: “Sẽ làm cho em càng thoải mái.”

Sau đó, hần sờ vào thắt lưng Thiệu Ly, rồi chậm rãi sờ lên mông cậu, hần sờ rất chậm nhưng cũng rất ***. Thủ đoạn tán tỉnh lần này, lập tức làm cho Thiệu Ly đỏ mặt .

Lý Hữu thấy thế liền thì thầm vào lỗ tai cậu: “Lại thẹn thùng .”

Câu này làm cho Thiệu Ly nhớ tới lần đầu tiên của bọn họ. Buổi tối hôm đó, Lý Hữu cũng hỏi cậu một câu như vậy nhưng khi đó bọn họ không thể nào nghĩ đến hôm nay lại có thể ở cạnh bên nhau một lần nữa.

Thiệu Ly hằm hừ nói: “Nhiều lời thừa thãi.”

Lý Hữu cười cười, không nói nữa, bắt đầu có quy luật mà ra vào, một nặng một nhẹ, một sâu một nông, cái loại vận động có quy luật này rất nhanh khiến cho Thiệu Ly chịu không được rên rỉ.

Cậu ôm cổ Lý Hữu, hôn lên cằm, lên miệng của hần, Lý Hữu cũng hôn lại cậu, rồi lại rải từng nụ hôn khắp cổ, xương quai xanh của cậu, cuối cùng lại ngậm đầu ngực của Thiệu Ly.

Sau đó Lý Hữu giữ nguyên tư thế kết hợp rồi xoay cậu nghiêng qua một bên.

Lần này, hần từ đầu tới cuối đều đi vào không sâu như những lần trước, hần vẫn có chút cố kỵ, cũng chính vì thế lại vừa đúng lúc ma sát vào tuyến tiền liệt của Thiệu Ly.

Đúng là thật rất thoải mái, Thiệu Ly nhìn không được rên rỉ lớn tiếng.

Cậu vùi đầu vào trong chăn, thở dồn dập, gấp rút, lồi vào vừa nóng vừa ngứa. Lúc Lý Hữu tiến vào rồi lại rút ra đã kích thích thân thể cậu, cái loại ma sát này làm cho cậu thoải mái đến nhìn không được muốn la thối thanh.

Sau đó, cậu càng cong mông lên, hy vọng Lý Hữu đi vào càng sâu một chút.

Lý Hữu cẩn thận nâng mông cậu lên, vuốt bụng cậu.

Hần nói: “Ly Ly, chúng ta lại có con, anh rất vui.”

Thiệu Ly cũng cao hứng, hưng khí của Lý Hữu ở trong thân thể cậu có quy luật ra vào, kích thích thịt non mềm bên trong vách tường, đem đến cho cậu những trải nghiệm cậu chưa từng cảm nhận qua, khoái cảm và cao trào.

Cậu thậm chí có thể cảm nhận bộ phận đang xung huyết bành trướng che kín gân xanh kia.

Thời điểm đạt được cao trào, Thiệu Ly cả người run rẩy, yếu ớt nằm xoài ở trên giường, huyết khẩu co rút lại dùng sức đè ép lên phân thân của Lý Hữu, gần như là đồng thời, Lý Hữu định rút ra.

Kết quả Thiệu Ly lại ôm lấy hắn, nói: “Không có việc gì cứ bắn ở bên trong.”

Cái loại ngữ khí kết hợp với vẻ mặt đáng thương này, lập tức khiến cho Lý Hữu cầm giữ không được mà bắn tinh.

Tinh dịch dinh dính nóng bỏng phun lên bên trong vách tường non mềm làm da đầu Thiệu Ly run lên, cậu rên một hơi thật dài, giọng nam mơ hồ giữa thiếu niên và thanh niên này thật gợi cảm, làm cho ánh mắt Lý Hữu đều sáng rực.

Lý Hữu nhẹ nhàng ôm lấy cậu lật lại, vuốt hết mồ hôi trên thân thể cậu rồi lại hạ một nụ hôn lên miệng cậu, ngón tay vói vào trong thân thể cậu lấy hết dịch thể đã bắn ra ở bên trong, tay kia thì nhẹ nhàng trấn an sờ bụng cậu.

Thiệu Ly nhắm mắt lại, sờ râu mọc trên cằm hắn, rất không sợ chết cười nhạo hắn: “Đánh một trận bóng chày rất mệt mỗi nhĩ?”

Lý Hữu bị lời nói này chọc giận đến mức muốn cắn vào lỗ tai cậu, nói: “Anh làm vậy là vì ai?”

Thiệu Ly cười xong rất nhanh trí chỉ vào bụng mình, ý tứ chính là: vì cái này nha.

Từ trước đến nay cá tính của cậu chính là như vậy, đã không tiếp nhận thì thôi còn nếu đã chấp nhận rồi sẽ không còn ngại ngùng. Sau đó cậu cười thật sáng lạn nhìn Lý Hữu, nói: “Trên người đều là mồ hôi, đi tắm thôi.”

Lý Hữu hôn nhẹ lên miệng cậu, nói: “Được, chúng ta đi tắm rửa.”

Thế là, hắn bế Thiệu Ly đến phòng tắm. Cả quá trình, hắn đều chăm chú giúp Thiệu Ly “rửa sạch” từ trong ra ngoài một lần, nhưng mà cũng coi như có chừng mực, không dám tiếp tục “xâm nhập sâu”.

Cuối cùng, Thiệu Ly sạch sẽ nằm ở trong chăn đơn, dang tay dang chân nằm trên giường, cảm thán: “Hey, sống là phải như vậy chứ, thật là thoải mái.”

Lý Hữu nhìn cậu cười.

Y như là coi gà vàng ế

Like Loading...

77. Chương 77: Phiên Ngoại 3

Muốn làm “thai phụ” cũng không phải chuyện đùa

Mấy tháng sau, cuộc sống mỗi ngày coi như hài hòa, chỉ có điều trong khoảng thời gian này có một số chuyện rắc rối xảy ra.

Nguyên nhân rất đơn giản chính là vì Lý Hữu đề nghị với Thiệu Ly nên nghỉ ngơi ở nhà một khoảng thời gian, chờ mấy tháng nữa, thân thể khôi phục lại đến tiệm làm việc cũng không muộn.

Thiệu Ly không thềm để ý, nói: “Không sao. Em cũng không làm việc gì nặng, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Lý Hữu: “Anh chỉ sợ có gì ngoài ý muốn thôi.”

Thiệu Ly: “Cái gì ngoài ý muốn? Đừng nghĩ lung tung nữa. Có rảnh thì gãi lưng dùm em đi, ngứa quá.”
Cậu đúng là người có tài nói lảng sang chuyện khác.

Lý Hữu cũng không nhiều lời, vội gãi lưng cho cậu.

Thiệu Ly nghĩ đến chuyện Lý Hữu vừa nói một chút, xong lại bỏ từ tai này sang tai khác.

Kết quả, ngày hôm sau tới tiệm thì Trần Trạch lại nói với cậu: “Gần đây cậu ở nhà nghỉ ngơi đi Ly Ly, trong tiệm có tớ với A Khải trông coi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Thiệu Ly nói: “Đừng mà, đừng bắt tớ phải nằm ở nhà cả ngày mà. Cậu muốn bức tớ phải trả thù xã hội, trả thù loài người sao?”

Trần Trạch lắc đầu, cương quyết nói “Lần này cậu phải nghe lời tớ.”

Anh nói rất quả quyết, không còn gì có thể bàn cãi khiến Thiệu Ly rất sửng sốt.

Cuối cùng, Trần Trạch đem một tờ hóa đơn đưa cho cậu, nói rõ ngọn ngành: “Đây là một đơn hàng lớn mà tiệm chúng ta mới vừa ký, có đơn hàng này thì mười năm sau chúng ta không cần làm việc vất vả nữa, cậu có hiểu được không?”

Thiệu Ly cầm lấy hợp đồng, lướt nhanh qua, lập tức nổi bão.

Cậu cắn răng, gằn thành câu: “Bảy mươi năm, anh ta muốn mua quyền sở hữu luôn hả!”

Trần Trạch nhanh chóng đáp lại: “Cậu muốn nghỉ như vậy cũng được.”

Anh đã tuyên bố rõ sẽ không cho Thiệu Ly phá hủy hợp đồng làm ăn này, cũng rất quyết đoán mà đuổi cậu đi. Thiệu Ly đương nhiên cũng sẽ không ngốc đến nỗi lãng phí thời gian cùng Trần Trạch, cậu biết rõ mấu chốt vấn đề nằm ở người nào.

Buổi tối Lý Hữu về đến nhà, vừa định nói “Anh đã về” thì Thiệu Ly đã nói trước: “Chiếc xe kia của anh mà phải bảo trì bảy mươi năm, anh định lưu lại cho cháu trai làm kỷ niệm phải không?”

Lý Hữu nghe xong phản ứng lại, nói: “Trần Trạch đã nói với em rồi à.”

Thiệu Ly: “Nói mau.”

Lý Hữu: “Ừ, là ý của anh.”

Hắn không thèm che giấu chút nào, thẳng thắn mà gọn gàng, so với Thiệu Ly còn rõ ràng hơn. Quả thật là người dám nói dám làm.

Thiệu Ly ngược lại bị chặn họng không biết nói gì.

Cậu nghĩ một chút rồi hỏi: “Anh cố ý đúng không?”

Lý Hữu cũng thành thật đáp: “Em cần nghỉ ngơi.”

Thiệu Ly vẫn là không cam lòng, nói: “Bây giờ còn sớm, anh gấp cái gì?”

Lý Hữu tỏ rõ lập trường không chịu nhượng bộ nói: “Lần này là mang thai tới hai đứa con, em đã rất vất vả rồi, anh chỉ hy vọng cả ba đều có thể mạnh khỏe.”

Thiệu Ly tức giận không chịu được liền đến phòng sách chơi máy tính. Chơi đến quá nửa đêm cũng không chịu ngủ.

Kết quả ngày hôm sau, nguyên cả cái bàn với dàn máy tính cấu hình cực mạnh mà cậu mất rất nhiều tiền mới sắm được đã hoàn toàn biến mất không một dấu vết, ngay cả con chuột với lót chuột cũng chẳng thấy đâu.

Kia là dàn máy tính cực xịn chuyên dùng để chơi Word of Warcraft đó.

Trong nhà vô duyên vô cớ đã mất đồ lại còn là ngay trước mặt một người lớn sờ sờ như cậu, Thiệu Ly có ngu đến cỡ nào cũng biết là có chuyện gì xảy ra.

Cậu cực kỳ tức giận mà quyết đoán gọi điện cho Lý Hữu.

Cậu cũng không tin Lý Hữu ngay cả máy tính của cậu cũng dám động. Nói chuyện gì cũng được nhưng đừng có nói chuyện máy tính với cậu.

Kết quả Lý Hữu đúng là nói: “Cái kia anh đã vứt rồi, anh có hỏi bác sĩ rồi, mấy tháng này em không được sử dụng máy tính.”

Thiệu Ly tức giận đến run rẩy, cậu nói: “Tôi sẽ đến tiệm net để chơi!”

Lý Hữu bình thản nói: “Chứng minh thư của em ở trong tay anh rồi, em đừng hòng mà ra tiệm net chơi tiếp.”

Thiệu Ly trực tiếp cúp điện thoại. Năm đó Lý đại thiếu trực tiếp rõ ràng cúp điện thoại của cậu còn lần này thì ngược lại. Cậu thật sự bị chọc tức đến sắp bùng nổ rồi.

Buổi tối Lý Hữu trở về, hai người vẫn còn chiến tranh lạnh. Chủ yếu là Thiệu Ly khó chịu thôi.

Kết quả ngay cả Thiệu Hiểu Tây cũng cảm giác được Thiệu Ly đang tức giận, bé tò mò hỏi Lý Hữu: “Bố lại chọc ba tức giận à?”

Lý Hữu chỉ đành đáp: “Ừ.”

Thiệu Hiểu Tây tiếp tục hỏi: “Lại là vì cái gì?”

Lý Hữu: “Bố đã ném máy tính của ba.”

Thiệu Hiểu Tây: “À. Đây quả thật là chuyện nghiêm trọng rồi, Ly Ly luôn luôn mê mẩn nó, đến cả con cũng không dám động vào.” Bé nhún nhún vai nhỏ, tỏ vẻ không giúp được gì cho Lý Hữu, thật sự bất lực.

Sắc mặt của Lý Hữu lại càng âm u.

Đối một thiếu niên nghiện game mà nói, nếu bạn đánh mất máy tính của cậu ta, khiến cậu ta không chơi game được so với chuyện không cho cậu ta ăn cơm còn đau khổ hơn gấp trăm lần, Lý Hữu đến bây giờ mới xem như là mở rộng tầm mắt.

Chiến tranh lạnh như vậy khoảng ba ngày thì Lý Mạnh Sơn ghé qua thăm Thiệu Hiểu Tây cùng hai đứa cháu còn chưa chào đời.

Lúc đang ăn cơm, Lý Mạnh Sơn đột nhiên nói: “Các con ở chỗ này, đi lại rất thuận tiện, chỉ có điều người dân quanh đây lại hơi phức tạp.”

Thiệu Ly đối với người lớn tuổi vẫn rất lễ phép, cậu nói: “Ông sẽ không đem nhà con so sánh với nhà của ông chứ? Thôi đi ạ, nghĩ thôi cũng thấy kỳ.”

Lý Mạnh Sơn thề lương nói: “Cái gì gọi là nhà của ta? Nhà của ta không phải nhà của các cháu à? Không phải nhà của ba cháu ta sao? Ta đương nhiên hy vọng các cháu có thể dọn về ở chung với ta. Tuy nhiên, ta cũng biết, các cháu còn trẻ hay theo đuổi cái gì mà cá tính, cái gì mà tự do, không thích bị người ta quản giáo, chê ta ở bên cạnh sẽ vướng bận, sẽ quản lý các cháu cái này cái kia.”

Thiệu Ly vội an ủi: “Ha ha, sao ông lại nói vậy chứ? Đến ném thử tay nghề của cháu trai ông một chút này, không tồi đúng không ạ.”

Pha trò trước mặt Lý Mạnh Sơn cũng vì cậu muốn giữ thể diện cho Lý Hữu.

Lý Hữu biết nắm bắt trọng điểm lập tức gấp cho Lý Mạnh Sơn một đĩa đậu hủ cá rồi nói: “Ông nội ném thử chút đi.”

Cả nhà Lý gia ăn cơm thì từ trước đến giờ đều do Lý Mạnh Sơn ngồi ở chủ vị, người một nhà thì ngồi cách nhau cả một thước nên không ai có cách nào gấp đồ ăn cho người khác, mà đương nhiên họ cũng không có thói quen này.

Mà mấy năm nay, bởi vì chuyện của Lý Chiêu Viễn và mẹ hắn, Lý Hữu cũng không thường xuyên về nhà, Lý Mạnh Sơn tuy rằng yêu thương cháu trai, nhưng vẫn rất cẩn thận, quy củ, sao có thể giống như bây giờ, mấy người vây quanh một cái bàn nhỏ tùy ý nói chuyện, ngẫu nhiên sẽ gấp cho nhau mấy món ăn, đưa mấy thứ linh tinh được.

Có điều như vậy thật ra lại có hương vị của gia đình.

Lý Mạnh Sơn gấp miếng đậu hủ cá lên ăn rồi nói: “Ừ, ném thử chút vậy.”

Ông đã già, làn da cũng có nhiều nếp nhăn, thời gian đã để lại dấu ấn trên người ông. Dù là chủ của Lý gia nên ông được chăm sóc hết sức chu đáo nhưng con người mà, mãi mãi không thắng nổi thời gian.

Thiệu Ly nhìn ông ăn thật chậm, cẩn thận nhai từng chút, từng chút một, nhịn không được lại gấp cho ông thêm một đĩa đậu hủ cá, cười nói: “Ha hã, còn rất nhiều như vậy mà, ông đừng xem nó như là bảo bối mà ăn chậm vậy chứ.”

Lý Mạnh Sơn: “Nói bừa, là do ta lớn tuổi rồi.”

Thiệu Ly nói: “Con chỉ nói giỡn với ông thôi mà.”

Lý Mạnh Sơn chỉ biết lắc đầu, cười nói: “Thằng nhóc này.”

Thiệu Hiểu Tây ngồi bên nghe cười khúc khích.

Cơm nước xong, Thiệu Hiểu Tây cầm bàn cờ ra chơi cờ vua với Lý Mạnh Sơn. Đối mặt đứa cháu đời thứ tư của Lý gia, Lý Mạnh Sơn quả thực có thể gọi là có yêu cầu gì cũng đáp ứng, ông chơi đến không biết chán là gì, thậm chí đã hơn mười một giờ ông cũng không có ý rời đi, Thiệu Ly đành phải mời ông ở lại.

Thật ra cậu cũng chỉ là khách sáo một câu, kết quả Lý Mạnh Sơn cực kỳ không khách sáo mà gật đầu, nói: “Cũng được” rồi đương nhiên ở lại.

Lúc sắp xếp lại phòng ở, Thiệu Ly còn đang suy nghĩ rốt cuộc ông cụ có ý đồ gì đây?

Mà Lý Mạnh Sơn đương nhiên là có ý đồ.

Ngày hôm sau là thứ bảy, lúc ăn điểm tâm, Lý Mạnh Sơn nhìn Lý Hữu nói: “Lần trước các cháu đáp ứng chuyện của ta đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

Thiệu Ly nghe xong cố gắng nhớ lại rốt cuộc đã đáp ứng gì với Lý Mạnh Sơn, kết quả là chẳng nhớ gì hết.

Lý Mạnh Sơn đã nhắc lại: “Cháu đã hứa nếu có thêm đứa nhỏ sẽ trở về, đã bao lâu rồi nhỉ? Hơn bốn tháng rồi còn tính kéo dài đến bao giờ?”

Lý Hữu đành nói: “Dạ, con biết rồi.”

Thiệu Ly nghe xong liền cảm thấy xấu hổ. Cậu quay đầu nhìn Thiệu Hiểu Tây, còn bé thì thật vô tội mà nhìn lại cậu, như là đang nói: Ly Ly, ba đừng nhìn con. Con cũng mới biết sáng nay thôi.

Thiệu Ly cảm thấy muốn mắng người rồi.

Sau đó, Lý Hữu lại đột nhiên nói: “Về nhà cũng không phải không thể, bắt quá cháu vẫn mong càng ít người biết càng tốt.”

Hắn có chút lo lắng, Lý gia tuy rằng canh gác nghiêm ngặt, nhưng mấy ngày họp mặt gia đình, mấy vị chú bác, trưởng bối hay mấy nhà Lý Thịnh, Lý Trình vẫn sẽ về nhà tụ họp thôi.

Lý Mạnh Sơn dứt khoát nói: “Điều này là đương nhiên.”

Thiệu Ly không có lý do gì để phản đối, cậu hiện tại không thể ở lại nơi này lâu hơn nữa, cùng lắm chỉ thêm mấy tháng. Cậu cũng nghĩ đến chuyện quay về thành phố Z, lần trước cậu cũng sinh Thiệu Hiểu Tây ở đó. Cậu đối với quê nhà của mình theo bản năng vẫn có chút lưu luyến cùng ỷ lại, nơi đó dù sao cũng là cội nguồn của cậu.

Có điều bây giờ cậu còn đang chiến tranh lạnh với Lý Hữu, cậu cũng không muốn cùng Lý Hữu nói chuyện, như thế thì có vẻ cậu quá dễ dãi rồi.

Đúng là một người cứng đầu.

Buổi chiều cùng ngày, bọn họ dọn nhà chuyển sang nhà chính của Lý gia, Lý Hữu và Thiệu Ly ở tầng cao nhất – lầu ba, còn lão gia tử mang theo cháu đời thứ tư là Thiệu Hiểu Tây ở lầu hai.

Điều này thực phù hợp với ước nguyện của lão gia tử một lòng muốn hưởng thụ niềm vui sum vầy cùng con cháu.

Lý Mạnh Sơn cao hứng còn Thiệu Ly thì mất hứng. Cậu còn đang chiến tranh lạnh với Lý Hữu mà .

Buổi tối Lý Hữu tăng ca đến tận khuya, Thiệu Ly đã nằm trên giường dang hai tay hai chân, ngủ đến nước miếng chảy ròng, ngay cả Lý Hữu di chuyển tay chân mình, cậu cũng không có phản ứng.

Kết quả, Lý Hữu tắm rửa xong, ngủ không đến một tiếng, mới vừa có cảm giác đi vào giấc ngủ, đã bị người ta huých cho tỉnh.

Hắn rõ ràng còn buồn ngủ, lơ mơ hỏi: “Làm sao vậy?”

Thiệu Ly đã nói: “Đói.”

Lý Hữu xem đồng hồ rồi hỏi: “. . . Bây giờ à?”

Thiệu Ly nói: ” Ừ.” Mặc dù cậu vẫn còn nhắm mắt lại, ngủ đến mơ mơ màng màng, không phải đã tỉnh hẳn, nhưng dục vọng ăn uống lại chiến thắng tất cả.

Lý Hữu không có biện pháp gì, đành phải hỏi: “Em muốn ăn cái gì?”

Thiệu Ly nói: “Mì đi.”

Lý Hữu day day huyết Thái Dương, thực buồn rầu, đi xuống lầu nấu mì.

Mì chín còn bỏ thêm trứng với chân giò hun khói cùng rau dưa rồi mới bưng lên, Thiệu Ly ngửi thấy mùi thơm thì y hệt mấy chú chó ngửi thấy xương, lập tức tỉnh dậy.

Chỉ có điều cậu đã tỉnh nhưng cũng không chịu động dậy.

Lý Hữu sờ cổ cậu, nói: “Ngồi dậy, không phải em vừa bảo đói bụng à?”

Thiệu Ly than: “Mệt.”

Lý Hữu vẫn nhẹ nhàng hỏi: “Không đói bụng nữa sao?”

Thiệu Ly: “Đói.”

Lý Hữu: “Vậy tại sao còn không chịu động dậy?”

Thiệu Ly chơi xấu chỉ vào bụng mình, nói: “Tụi nó đói. Em lại mệt, còn buồn ngủ nữa.”

Lý Hữu thở dài ở trong lòng, chấp nhận số mệnh, chọn ít mì gấp lên, đưa đến miệng cậu, nói: “Ăn xong chúng ta qua phòng bên cạnh ngủ.”

Hắn vẫn có chút bệnh sạch sẽ quá mức, chuyện ăn uống ở trên giường là loại chuyện hắn không thể nào chấp nhận. Nhưng mà hiện tại lại vô cùng không có nguyên tắc, tự mình đút một người khác nằm trên giường ăn cơm. Mà người đó lại là người có thể ăn, có thể ngủ, có thể chạy nhảy, một người tay chân linh hoạt khỏe mạnh.

Chờ Thiệu Ly ăn hết tô mì, Lý Hữu vòng tay qua đầu gối cậu, bế cậu qua phòng kế bên.

Thay đổi giường mới, Thiệu Ly có chút không quen, cậu ở trên giường lăn qua lộn lại gây rối một hồi, lần thứ hai huých cánh tay Lý Hữu, nói: “Ăn no quá ngủ không được.”

Lý Hữu nhìn cậu, hắn nghĩ từ lần trước ném mất máy tính của cậu, Thiệu Ly đã quyết định chiến tranh lạnh với hắn, hiện tại xem ra là tìm được phương pháp mới để “hành” hắn rồi.

Hắn nói: “Vậy em đứng lên đi lại một chút đi.”

Thiệu Ly: “Không muốn.”

Lý Hữu: “Muốn anh bế em đi không?”

Thiệu Ly: “Vậy thì còn nói làm gì?”

Lý Hữu: “Vậy em nói phải làm sao bây giờ?”

Thiệu Ly: ” Ừm... Anh kể chuyện xưa cho em đi, cũng coi như là ru ngủ vậy.”

Lý Hữu: “...”

Thiệu Ly: “Không muốn à?”

Lý Hữu: “... Em muốn nghe cái gì?”

Thiệu Ly: “Gì cũng được.”

Lý Hữu: “Anh không biết kể chuyện xưa.”

Thiệu Ly trừng mắt, nói: “Vậy kể truyền thuyết dân gian đi.”

Cậu nói muốn nghe truyền thuyết, Lý Hữu liền suy nghĩ một lúc rồi bắt đầu kể.

Thật ra cũng chỉ là một câu chuyện yêu đương vụng trộm của đại tiểu thư cùng một vị sư phụ thôi, cũng không có gì đặc biệt, đàn ông thì làm gì có thể nghĩ ra mấy câu chuyện thần tiên được?

Nhưng Thiệu Ly lại càng nghe càng hưng phấn, Lý Hữu vừa kể xong, cậu đã giục hắn: “Còn có chuyện khác không?”

Cậu đã không buồn ngủ mà lại có tinh thần như vậy nhưng ngược lại Lý Hữu mệt mỏi cả ngày, lại tăng ca đến đêm khuya, đã không còn chịu nổi.

Nhưng mà không kể thì không được, nếu không hầu hạ Thiệu Ly cho thoải mái, thì hai con của hắn trong bụng Thiệu Ly làm sao có thể nghỉ ngơi cho thoải mái?

Vì thế ngày hôm sau, Lý Hữu hiếm khi vừa ngáp vừa rời giường, Thiệu Ly còn đang dang chân dang tay, vừa ngủ vừa chảy nước miếng.

Lý Mạnh Sơn sáng sớm đã thức dậy tắm bộ uống trà, thấy Lý Hữu bày ra vẻ mặt ngủ không đủ giấc liền nói: “Hiện tại nó không phải mang thai một mà là hai đứa, cháu nên để cho nó nghỉ ngơi mới đúng chứ.”

Lý Hữu: “...”

Lý Mạnh Sơn không nghe Lý Hữu trả lời, không vui hỏi lại: “Nghe rõ không?”

Lý Hữu uể oải nói: “Cháu biết rồi.”

Hắn xoa xoa mi tâm, nghĩ thầm rằng những ngày như thế này chắc cũng chẳng thể là xong đâu.

Like Loading...

78. Chương 78: Phiên Ngoại 4: Thai Long Phượng Và Hôn Lễ

Qua chín tháng hai mươi sáu ngày, hai đứa trẻ đời thứ tư của Lý gia, Lý Thiệu Nam và Lý Thiệu Bắc, rốt cục cũng ra đời. Lý Thiệu Bắc ra chậm hơn Lý Thiệu Nam nửa phút nên là em trai, còn Lý Thiệu Nam là chị gái.

Lý Mạnh Sơn nhìn thấy cặp song sinh bụ bẫm nằm trong ***g ấp, hạnh phúc đến nỗi hai mắt cũng tỏa sáng.

Cặp thai long phượng đủ tháng thì ra đời, lúc ấy Lý Hữu đang họp ở công ty, vừa nhận được điện thoại, áo khoác cũng không kịp lấy, bỏ lại một đống cấp dưới đang trợn mắt há mồm mà lao như bay đến bệnh viện. Điều này thật sự không giống với tác phong thường ngày của hắn chút nào. Tối bệnh viện, Lý Hữu chạy thẳng về phía phòng phẫu thuật.

Kết quả là hắn lại thấy Thiệu Ly đang an ổn nằm trên giường, cậu thậm chí còn đang gặm táo ngay khi hắn vừa tới nơi.

Trong nháy mắt, Lý Hữu cũng không rõ tâm tình của mình như thế nào.

Lúc ấy, đầu hắn đầy mồ hôi, sắc mặt cũng không hề tốt, ngược lại còn có vẻ nhếch nhác hơn cả Thiệu Ly.

Hắn hỏi: “Thế nào rồi?”

Thiệu Ly: “Không có việc gì cả.”

Lý Hữu: “Có đau hay không?”

Thiệu Ly: “Cũng ổn, không đau lắm.”

Quả thật là có sức chịu đựng quá đi.

Lý Hữu tiếp tục nói: “Nếu đau quá không chịu được thì em có thể kêu lên.”

Thiệu Ly: “Thật sự em không sao, anh không cần phải lo lắng đâu.”

Người nằm trên giường đáng lẽ phải là người cần được an ủi, nhưng ngược lại, người được an ủi lại là bố của đứa nhỏ, một màn này nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái.

Bác sĩ chủ trị Giang Đình Học đứng ở bên cạnh ho khan hai cái rồi nói: “Lý tiên sinh có thể yên tâm, chúng tôi dùng kỹ thuật sinh không đau, giảm thiểu sự đau đớn khi sinh con.”

Lý Hữu hí mắt nhìn ông, hiển nhiên là hần không tin, hơn nữa cũng không vui khi nghe ông nói thế.

Hần nói: “Không đau nhiều nhưng vẫn là đau.”

Bình thường hần không thêm so đo với người khác nhưng hôm nay lại bắt bẻ từng câu.

Giang Đình Học thông cảm hần mới được lên chức bố, nên cũng không so đo tiếp tục nói nữa. Ông quay đầu qua nói với Thiệu Ly: “Không có việc gì đâu, sẽ không đau lắm đâu, cậu sẽ chịu được.”

Thiệu Ly cười ha hả: “Tất cả đều nghe theo bác sĩ.”

Lý Hữu ở bên cạnh mặt sầm xuống, hần cảm thấy người tên Giang Đình Học này không đáng tin một chút nào.

Lúc này, Thiệu Ly vẫy tay gọi hần tới nói: “Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì, còn không mau qua đây cho em?”

Lý Hữu nói đành rầu rồi nói: “Ừ anh qua đây.”

Hần lộ ra bộ dáng dờ dẩn hiếm thấy, bình thường trong rất nhiều việc nỗ lực của hần đều vượt xa tiêu chuẩn của người bình thường, nhưng hiển nhiên là hôm nay đầu óc hần không thể hoạt động linh hoạt như bình thường được.

Mà chờ đến khi Thiệu Ly bắt đầu đau, hần liền càng luống cuống hơn.

Tay chân Thiệu Ly không ngừng run lên khiến hần không biết làm sao. Hần chỉ có thể hỏi: “Rất đau sao?” Sau đó không hề quay đầu lại mà gào lên với Giang Đình Học: “Nghĩ biện pháp để em ấy dễ chịu hơn đi.” Tình cảnh như thế này, Giang Đình Học thân là bác sĩ chuyên khoa phụ sản đã gặp nhiều rồi nên ông không hề trách mà chỉ nói: “Tình huống này chỉ có thể nhịn thôi.”

Lý Hữu nói: “Nhịn cái gì mà nhịn, mau cho em ấy dùng thuốc đi.”

Giang Đình Học nhìn hần nhưng bây giờ ông cũng không có thì giờ để nói lý với hần. Ông vẫn còn chính sự phải làm.

Cuối cùng vẫn là Thiệu Ly nói: “Được rồi, anh nếu sợ thì ra ngoài chờ đi.”

Lý Hữu vẫn cương quyết nói: “Anh ở lại đây với em.”

Thiệu Ly trợn trắng hai mắt, nghĩ thầm: nếu anh muốn ở lại chịu tội thì em cũng không quan tâm nữa.

Nhưng trong chốc lát, cậu không còn tâm tư để quản Lý Hữu nữa, dù Giang Đình Học nói rằng không đau lắm, nhưng kỳ thật vẫn rất đau. Ít ra rạch một dao trên bụng sao mà không đau chứ.

Sau đó Thiệu Ly cảm thấy cái tay nắm lấy tay cậu của Lý Hữu run lên.

Thiệu Ly nghĩ thầm: Em còn chưa run, anh run cái rầm.

Cậu cũng thật kiên cường, đau đến gần chết như vậy nhưng cậu cũng không hề rên một tiếng. Cuối cùng vẫn là tiếng khóc òa của Thiệu Hiểu Nam phá vỡ không khí ngột ngạt trong phòng. Lý Hữu từ đầu đến cuối cũng chỉ nắm chặt lấy tay cậu, hình như rất sợ hãi.

Bác sĩ phụ ôm đứa nhỏ đưa cho Lý Hữu xem, cười vui mừng: “Chúc mừng ngài, một tiểu công chúa thật xinh đẹp.”

Giang Đình Học ôm thêm một đứa nữa để Lý Hữu nhìn: “Nhóc con này cũng rất khỏe mạnh.”

Trong nháy mắt, Lý Hữu hiềm khi lại lộ ra vẻ tay chân luống cuống.

Lý gia lại đón thêm hai đứa nhỏ đời thứ tư, việc này làm cho Lý Mạnh Sơn cực kỳ cao hứng dẫn đến tiệc đầy tháng của Lý Thiệu Nam và Lý Thiệu Bắc phá lệ được tổ chức cực kỳ long trọng.

Không giống với những đứa nhỏ khác, Thiệu Hiểu Tây cùng với hai thành viên mới sinh trong gia đình, là chất nội ruột của ông, được ông chính thức thừa nhận, dĩ nhiên là phải nhận tổ quy tông rồi. Điều này làm cho người ta ít nhiều cũng phát giác được thời thế có chút thay đổi.

Mọi người đều biết, nếu là nuôi lén lút ở bên ngoài thì có như thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là lén lút mà thôi, nhưng nếu do chính Lý Mạnh Sơn thừa nhận, thì cho dù Lý Hữu có tìm người mang thai hộ, chắc chắn vẫn sẽ có quyền kế thừa. Đây là một chuyện lớn.

Lý Thịnh bưng ly rượu đi về phía Lý Hữu, lúc đó Lý Hữu đang đứng sau lưng Thiệu Ly nói chuyện với cậu.

Gã cười thành khẩn nói: “Anh hai, chúc mừng anh nha, sinh con trai đúng là điềm lành. Anh làm em cũng phải bái phục luôn.”

Lý Hữu hờ hững đáp: “Có gì đâu.”

Hắn vỗ thắt lưng Thiệu Ly ngầm bảo cậu muốn làm gì thì làm đi, Thiệu Ly liền mừng rỡ đi về phía bàn ăn. Cậu hiện tại đang rất đói bụng.

Ngẫu nhiên cậu quay về phía Lý Hữu nhìn một cái, còn có thể nhìn thấy Lý Hữu đang nói chuyện với Lý Thịnh bày ra bộ dáng anh em thâm tình. Lý Hữu nhận ra tầm mắt của cậu, sẽ quay lại cười với cậu một cái, Thiệu Ly cũng vui vẻ cười hớn hở nhìn hắn.

Lý Thịnh đều thu hết tất cả vào hành động của hai người vào trong mắt, gã nói với Lý Hữu: “Anh hai, mấy câu em nói với anh có thể sẽ khiến anh khó chịu nhưng em vẫn muốn nói với anh. Đàn ông nếu muốn chơi đùa thì còn được, nhưng anh không thể xem đó là thật. Em nghĩ ông nội cũng không thích chuyện này, anh cũng biết người lớn tuổi thường sĩ diện hão.”

Lý Hữu cũng không thèm nói câu nào.

Lý Thịnh bị hắn phớt lờ có hơi xấu hổ, nhưng vẫn cười gượng nói: “Nếu như anh thật sự thích thì bao dưỡng bên ngoài cũng không sao, chẳng lẽ nhà chúng ta không nuôi nổi thêm một miệng ăn sao?” Thấy Lý Hữu không phản ứng, hắn hình như có ý đồ gì lại nói tiếp: “Kỳ thật Tô Ái là một cô gái rất hiểu chuyện. Em cảm thấy cô ấy rất hợp làm vợ anh, cô ấy có thể giúp anh gánh vác việc trong nhà, anh cũng có nhiều thời gian để chăm sóc mấy đứa con của anh.”

Lý Hữu: “Em thật giống ba.”

Lý Thịnh: “Anh hai đừng chê cười em.”

Lý Hữu trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Cái hạng mục phía đông em tiếp nhận, anh đã kiểm tra rồi, lỗi không ít đâu.”

Chỉ một câu đơn giản hơn mười chữ của Lý Hữu đã khiến Lý Thịnh lập tức không thể nói thêm câu nào nữa.

Lý Hữu không quan tâm đến mấy thứ này nữa, chỉ đứng uống từng ngụm rượu, hình như có vẻ đang nghĩ đến cái gì đó.

Chờ đến khi Thiệu Ly trở lại, Lý Thịnh đã sớm không thấy bóng dáng.

Lý Hữu đột nhiên hỏi: “Em còn nhớ chiếc nhẫn lần trước em tặng anh không?”

Thiệu Ly đang loay hoay với đĩa thịt nướng, nghe vậy liền hỏi lại: “Anh đang nói đến hôm ở bệnh viện sao?”

Lý Hữu gật đầu.

Thiệu Ly cười rộ lên: “Thế nào, muốn em tặng thêm một cái nữa cho à?”

Lý Hữu: “Lần này đến lượt anh tặng cho em.”

Thiệu Ly: “Được đó.” Có bữa cơm miễn phí, cậu đương nhiên là vui vẻ ăn rồi.

Thế nhưng cậu không hề nghĩ rằng nhẫn mà Lý Hữu tặng giá cả còn cao hơn cả nhẫn kim cương, không phải là chiếc nhẫn ước hẹn, lại càng không phải nhẫn đính hôn gì cả, mà là một chiếc nhẫn kết hôn. Hơn nữa, còn là nhẫn titan mạ vàng so với nhẫn bạch kim thì đắt hơn rất nhiều.

Lên mạng tra xét giá tiền, nhìn một chuỗi số dài loằng ngoằng còn hơn chữ Ả-rập, Thiệu Ly nuốt một ngụm nước miếng thật to, quả thực kích động đến nỗi muốn đập đầu vào tường. Cậu nghĩ nếu Lý Hữu thực sự nhiều tiền đến mức không có chỗ tiêu thể này, vậy thì trực tiếp đưa cho cậu là được, cậu không bao giờ chê tiền nhiều đâu.

Vào tiệc cưới ngày hôm đó, lúc Lý Hữu đeo nhẫn lên ngón tay vô danh cho cậu, tim Thiệu Ly cũng theo đó mà đập thình thịch.

Cậu nghĩ cái thứ nhỏ như vậy, nếu như đánh mất thì có lẽ cậu sẽ không nhận được mà nhảy luôn từ tầng cao nhất của khách sạn này xuống mất.

Cả tối hôm đó, cậu cứ không nhận được lo lắng mà liên tục sờ vào cái nhẫn kia, vì vậy đến lúc chụp ảnh, ánh mắt cậu vẫn nhìn chằm chằm vào cái tay mà vuốt ve để bảo đảm nó không bị rơi mất.

Lý Hữu theo tầm mắt của cậu nhìn xuống, nghĩ rằng cậu rất vừa lòng với chiếc nhẫn, liền cười nói: “Không tồi đúng không?”

Thiệu Ly gật gật đầu.

Đúng là không tồi, không tồi đến mức làm cho cậu cứ lo ngay ngáy trong lòng, cách một hai phút lại phải kiểm tra tay một lần.

Vừa mời rượu xong, hai người đã bị cả đám người ồn ào hộ tống từ khách sạn về nhà.

Lúc này mới là cao trào.

Hiển nhiên, cả đám không dễ dàng buông tha cho cả hai, hơn nữa Dương Hâm khi kết hôn đã từng trải qua “lịch sử đẫm máu” giờ có thể buông tha cho bọn họ mới là lạ.

Ví thế Dương Hâm xắn tay áo lên, nói: “Ở đây đều là người của mình, không có người ngoài, vậy Ly Ly cậu nói thử xem, có phải nên đại khai nhãn giới cho tất cả mọi người hay không?”

Thiệu Ly lúc ấy cũng uống khá nhiều rồi, cậu cực kỳ dũng cảm nói: “Bảo anh nói thì nói, anh đâu có ngu. Làm như anh chưa từng biết mấy trò này của các chú không bằng. Thích thì đến đây, anh chấp hết.”

Mấy lời này nghe rất buồn cười, đám người bên cạnh liền kêu gào: “Ừ ư, tởm lắm từ này rồi mà vẫn chưa gặp qua ai gấp gáp như vậy đấy. Cậu có biết hàm súc là gì không Ly Ly?”

Thiệu Ly nói: “Hàm súc là cái gì vậy, anh đây chưa nghe bao giờ, nó có ăn được không?”

Lời nói hùng hồn như vậy ngay lập tức khiến mọi người cười bỏ lê bỏ càng.

Vì thế thử thách đầu tiên mở màn là hai người đút nhau ăn một quả anh đào.

Đây chỉ là trò con nít, không phải là muốn xem bọn họ hôn môi sao?

Thiệu Ly tùy tiện nói caravat, ném lên giường, nâng gáy Lý Hữu rồi hôn lên, một chốc đã ăn hết quả anh đào.

Ăn xong cậu ngẩng đầu lên hỏi: “Đã vừa lòng chưa?”

Đám người bên cạnh kẻ thì huýt sáo, kẻ thì vỗ tay dựng ngón cái với Thiệu Ly.

Chưa từng thấy “cô dâu” nào hào phóng như vậy!

Lý Hữu bất đắc dĩ lại cương chiều nhìn cậu, hẳn chỉ muốn nói: em là đồ ngốc, em càng mạnh dạn, thì đám chết tiệt này lại càng được nước lấn tới.

Thử thách thứ hai là uống rượu giao bôi, xem như là trở về với văn hóa truyền thống tổ tiên, cực kì hợp tình hợp cảnh.

Lại thêm mấy trò nữa, tiết mục cuối cùng rốt cuộc cũng đến.

Nội dung rất đơn giản, đó chính là hai người chơi oẳn tù tì, ai thua thì phải cởi quần áo.

Nhưng điều này không hề nằm trong phạm vi “thẹn thùng” của Thiệu Ly.

Da mặt cậu rất dày, hướng chi mùa hè thường đi bơi lội hoặc ra tắm ở nhà tắm công cộng, ai chẳng cởi hết trơn, mọi người ai đều chẳng thấy hết nhau rồi? Vậy thì có cái gì mà đỏ mặt cơ chứ?

Chơi thì chơi, Vinh Dịch cùng Trầm Quân, Tần Lăng, Đỗ Tuyên, mấy người sau khi thương lượng đã đưa ra luật chơi.

Vinh Dịch nói thế này: “A Hữu nè, tớ cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, một phút đêm xuân đáng giá ngàn vàng, vì để tiết kiệm thời gian cho hai người, trực tiếp như vậy đi, cởi đến khi nào hết thì thôi. Mọi người thấy thế nào?”

Trò này cũng có chút hơi lố nha.

Trong lòng Thiệu Ly có một vụn con thảo nê mã chạy rầm rầm, cậu chỉ là thuận miệng thôi, nhưng không nghĩ tới đám khốn kiếp kia lại chơi đến mức này, so với cậu còn khoa trương hơn.

Lý Hữu tự động bỏ qua Đỗ Tuyên cùng Tần Lăng, người đã lập gia đình không có gì phải lo lắng, nhìn mấy người Tả Đằng, Lý Tuệ, Trầm Quân, Tống Thanh, Tô Húc nói: “Tất cả mấy cậu rồi cũng sẽ có ngày này, nếu là các cậu, các cậu thấy sao?”

Đây rõ ràng là uy hiếp trắng trợn.

Đáng tiếc là Tả Đằng và Lý Tuệ cũng không phải dạng vừa, hẳn nói: “Nếu là tôi thì tôi sẽ rất vui.”

Mấy người Trầm Quân Đỗ Tuyên nghe được thì đều tru lên như quỷ: “Chà chà, tôi thích câu này nha.” “Cậu đã nói rõ lòng tôi rồi đấy.” “A Hữu đừng kì kèo nữa, nhanh lên.” “Buổi sáng buổi tối cũng như nhau thôi, còn mắc cỡ gì nữa? Đến đi, A Hữu.”

Đám người Dương Hâm cũng gầm rú: “Ly Ly, hãy cư xử như một thằng đàn ông đi!” “Ly Ly cậu nhất định sẽ chiến thắng! Anh đây rất coi trọng cậu!” “Được rồi đến đi Ly Ly! Không có việc gì cả! Không phải chỉ là cởi quần áo thôi sao!”

Đúng là một đám khốn kiếp.

Lý Hữu vẫn còn do dự.

Cuối cùng vẫn là Thiệu Ly vỗ bàn đứng dậy nói: “Tới luôn.”

Cậu đã nói vậy, Lý Hữu không còn gì để nói luôn.

Vì thế trò chơi bắt đầu.

Sau khi chơi xong vòng thứ nhất, Thiệu Ly thua, cậu cực kỳ khôn lỏi mà chỉ cởi một chiếc tất bên chân trái, đợi đến vòng thứ hai, vòng thứ ba cậu lại thua, vì thế cậu lại cởi chiếc tất còn lại và áo khoác.

Nhưng thua liên tiếp đến lần thứ năm, Thiệu Ly liền không đỡ nổi nữa.

Cậu muốn đánh bài chuồn, vì vậy liền nói: “Tốt xấu gì thì con gái tôi còn ở đây, mấy người đừng có quá trớn nha.”

Trương Nhị cười hì hì: “Ngay cả cậu trần truồng Tiểu Tây cũng đều xem hết rồi, còn sợ nhìn cậu cởi quần áo sao, có phải không Tiểu Tây?”

Thiệu Hiểu Tây rất thành thực gật đầu.

Trương Nhị cười toe toét nhìn Thiệu Ly.

Thiệu Ly tức giận đến nhũ mào, cậu nói: “Trương Nhị, tốt xấu gì cậu cũng đã có chồng sắp cưới, ý tứ một chút đi.”

Trương Nhị cười khanh khách: “Ý tứ là cái gì vậy, sao tớ chưa nghe bao giờ, có ăn được không?”

Cô dùng y nguyên lời lúc trước của Thiệu Ly đáp trả, một đám bạn xấu xa nghe xong cười ha ha.

Đại khái là lo cậu đánh trống lảng, Lưu Bằng Phi liền la hét nói: “Ly Ly, cậu còn nói mấy lời vô nghĩa làm cái gì nữa, cởi thì cởi đi, dù sao sớm muộn gì thì bộ quần áo cũng phải cởi ra thôi, vậy thì cởi trước cho tụi tui xem có sao đâu.”

Đây là cái thứ bạn gì thế hả trời!!!

Thiệu Ly cắn răng, thua đến lần thứ tám, cậu nhìn nửa thân trên đã bị lột sạch của mình, lại nhìn chiếc quần dài duy nhất, có chút lo lắng, quay qua nói nhỏ với Lý Hữu: “Anh thật muốn em cởi hết ra sao?”

Lý Hữu nói: “Anh biết rồi.”

Vì vậy tiếp theo đổi thành Lý Hữu thua.

Vinh Dịch thấy hành động nhỏ của hai người, hần lập tức không chịu, liền nói: “Mấy người tính chơi ăn gian à? Đây là làm trò gì thế? Quên đi không chơi nữa, trực tiếp chuyển sang trò kế tiếp đi.”

Vòng tiếp theo lại càng kích tình hơn nữa, đó là Lý Hữu cởi sạch nửa thân trên, sau đó mấy tên kia đổ chocolate lên người Lý Hữu để Thiệu Ly liếm hết.

Thiệu Ly cũng không quan tâm nhiều như vậy, liếm thì liếm. Tiến thì chết mà lui cũng chết, dù sao cũng đều là chết cả, mà cậu cũng không mất miếng thịt nào.

Cậu liếm rất “nhiệt tình”, đám người vây quanh giường tân hôn lại cảm thấy vô cùng high, không khí phấn khích đến cực điểm.

Vinh Dịch nói: “Được rồi, bây giờ là tiết mục cuối cùng đây.”

Lý Hữu đã sớm bị liếm đến có phản ứng rồi, hần nghiêng răng nói: “Nói đi!”

Vinh Dịch cười ha ha nói: “Không có gì, chỉ cần hai người chui vào chăn, cởi hết quần áo ra, không được chừa lại cái gì là được.”

Hần vừa mới nói xong, Lý Hữu liền ôm Thiệu Ly lăn một vòng, thoáng chốc liền dùng chăn bao cả hai người lại, sau đó đem từng mảnh từng mảnh quần áo cởi ra.

Đầu tiên là quần dài, tiếp đến là quần lót.

Kết quả là sau khi bọn họ cởi xong, một đám người không ai chịu rời khỏi.

Hai người bị kiềm ở trong chăn hoàn toàn không có cách, cuối cùng Lý Hữu vẫn nhịn không được, ôm Thiệu Ly hôn, hôn một cái lại sờ một cái.

Sau đó ở dưới chăn, rõ ràng có một cái chân bị nâng lên, tiếp theo lại có một cái chân nữa, hình dáng hai cái đùi bị mở ra xuất hiện.

Tiếp theo là thắt lưng của người nằm ở phía trên kia rõ ràng hạ thấp xuống một chút, một tiếng rên của Thiệu Ly từ dưới chăn truyền ra khiến tất cả mọi người ở bên ngoài gào thét hết cả lên chạy ra ngoài như ong vỡ tổ.

Một tiếng rầm vang lên, cửa bị đóng lại.

Đêm động phòng hôm nay đùa hơi quá trớn, phỏng chừng chờ ngày hôm sau khi Lý Hữu tỉnh rượu, một đám người này ai cũng trốn không thoát, nhất là hai tên đầu sỏ Vinh Dịch và Trầm Quân kia.

Về phần trong phòng... nửa giờ sau một tiếng gầm lớn của Lý Hữu truyền ra từ dưới chăn.

Hắn thực sự đã say rồi.

Thiệu Ly nhẹ giọng rên rỉ: “Nhẹ thôi.”

Lý Hữu hôn môi cậu, nói “Thế này được không?” Vừa nói vừa đâm sâu vào bên trong.

Thiệu Ly túm chặt chặt tới mức đốt ngón tay trắng bệch, nước bọt chảy ra từ khóe miệng, trong cổ họng là tiếng rên rỉ không thể kiềm nén. Hai tay đeo nhẫn của bọn họ lộ ra bên ngoài chăn, đan chặt vào nhau, cùng đưa theo chuyển động kịch liệt của hai người.

Thiệu Ly bị đâm đến rên rỉ khàn cả giọng.

Cả buổi tối này bọn họ đều không thể khống chế được, có lẽ rất nhiều năm sau, khi bọn họ đã già vẫn luôn vĩnh viễn nhớ tới giây phút này, giây phút hạnh phúc và vui sướng nhất của họ.

Đây đúng là một đoạn nhân duyên tốt đẹp.

Cuồng Thất: Cuối cùng câu chuyện về Ly Ly và Lý Hữu cũng đã khép lại mặc dù cũng có chút tiếc tiếc muốn tác giả viết thêm nhưng thôi, tự YY tiếp cũng được. Kết thúc cũng giống như mấy câu chuyện cổ tích nhỉ? Và từ đó về sau họ mãi mãi hạnh phúc, cùng nhau nắm tay đến cuối con đường... Cảm ơn tất cả các bạn đã cùng đồng hành và yêu mến bộ truyện. Những comment và like của các bạn là nguồn động lực cho tui mình ra những chương mới cũng như là hoàn bộ truyện. Một lần nữa CẢM ƠN mọi người và tung bông vì lại Hoàn thêm một bộ nữa rồi. (_)

P/s: Lảm nhảm nhiều rồi mong các bạn ủng hộ những dự án sắp tới của tui mình nha

(3)

Like Loading...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-mai-cuong-mai>